

CARTE PUBLICATĂ ÎN PESTE 25 DE ȚĂRI

www.virtual-project.eu

STEFAN

AHNHEM

VICTIMĂ FĂRĂ CHIP

SERIA FABIAN RISK

Övre raden fr.v:

1. Seth Kärheden
2. Fabian Risk
- Jörgen Pålsson
- Stefan Andersson
- na Olsson
- lia Holm
- a Nachmansson
- lmar

Nedre raden

1. Glenn Grangvi
2. Claes Mällvik
3. Stefan Munthe
4. Nicklas Bäck
5. Ingela Pl
6. Annika
7. Lip

BUZZ
BOOKS

STEFAN AHNHEM

– Seria FABIAN RISK #1 –

VICTIMĂ FĂRĂ CHIP

Original: *Offer utan ansikte* (2014)

Traducere din limba engleză și note:
DANA-LIGIA ILIN

virtual-project.eu

PROLOG

CU TREI ZILE ÎN URMĂ

Cioara a aterizat pe burta lui dezgolită și i-a împuns pielea cu ghearele ei ascuțite. Primele dăți când s-a întâmpilat, greutatea păsării pe trupul său l-a trezit. A izbutit să o sperie și să o facă să se lase păgubașă. Dar de data asta cioara nu s-a mai speriat așa de repede, ci a stat acolo, hotărâtă, umblând în sus și în jos pe el, din ce în ce mai nerăbdătoare și mai înfometată. Nu peste mult timp avea să înceapă să-l ciugulească, bucățică după bucățică. A țipat cât l-au ținut plămâni și pasărea a renunțat, în sfârșit, cârâind în vreme ce zbura de acolo.

La început crezuse că toată chestia asta era un coșmar și că nu trebuie decât să se trezească, și totul avea să fie în ordine. Dar, după ce a deschis pleoapele, n-a văzut decât întuneric. Era legat la ochi.

Lumina și adierea caldă arătau că se află afară, și simțea că e întins dezbrăcat pe ceva tare și rece, rășchirat ca unul dintre desenele de anatomie ale lui da Vinci. În afară de asta, nu știa nimic. Tot restul era doar o serie de întrebări care i se îngrămădeau în minte. Cine l-a așezat acolo? Și de ce?

A încercat din nou să-și smulgă membrele din legături, dar cu cât încerca mai mult, cu atât țepii curelelor îi intrau mai adânc în încheieturile mâinilor și în glezne. Durerea își croia drum prin el ca un ton în falset pătrunzător și îi amintea de durerea ucigătoare pe care o simțise la nouă ani, în timpul unei operații dentare, după ce nu reușise să-l convingă pe dentist că novocaina nu-și face efectul.

Dar, de fapt, acea durere n-a fost nimic în comparație cu cea de acum, care venea de obicei o dată pe zi și adesea dura câteva ore, străpungându-l ca o flacăra de sudură în vreme ce trecea lent peste trupul lui gol. Uneori înceta brusc și revenea apoi la

fel de brusc. Alteori nu venea deloc. Petrecuse ore în șir încercând să-și dea seama ce anume provoca durerea, dacă era acolo cineva care îl tortura, dar până la urmă n-a mai încercat să priceapă și și-a folosit toată energia pentru a se pregăti să suporte chinul.

S-a gândit că ar putea trece cineva pe acolo și a strigat după ajutor cât a putut de tare. A fost șocat auzind cât de slabă îi era vocea și a mai încercat o dată, străduindu-se să strige mai tare. Dar, pe când se stingea ecoul, și-a auzit notele stridente de disperare care se încăpățâneau să se arate. S-a dat bătut. Nimeni nu auzea. Nimeni, în afară de cioară.

A revăzut în minte înșiruirea evenimentelor, cu toate că nici nu mai știa de câte ori o făcuse deja. Poate că îi scăpase un mic detaliu care i-ar fi putut da niște răspunsuri.

A plecat de acasă puțin după șase dimineața, cu mai mult de patruzeci și cinci de minute înainte să-i înceapă schimbul. Și-a lăsat mașina acasă, așa cum avea obiceiul de îndată ce vremea îngăduia; mersul prin parc nu dura niciodată mai mult de douăzeci de minute, așa că avea destul timp să ajungă la serviciu.

De cum a plecat de acasă a simțit că ceva nu era în ordine. Senzația era atât de puternică, încât s-a oprit și s-a uitat în jur. Dar nu părea să fie nimic neobișnuit. N-a văzut pe nimeni, în afară de un vecin care se căznea să-și pornească vechiul Fiat Punto mâncat de rugină și de o femeie cu păr blond frumos care mergea cu bicicleta. Fusta îi flutura în vânt și împodobise coșul bicicletei cu margarete din plastic. Era ca și cum ar fi ieșit la plimbare doar ca să aducă un zâmbet pe chipul celor pe lângă care trecea.

Însă el n-a fost deloc receptiv. Neliniștea îl prinsese în gheare, și a trecut cu pași nervoși pe partea cealaltă a străzii, cu toate că semaforul arăta roșu, lucru pe care de obicei nu-l făcea. Dar dimineața aceea era diferită, tot corpul îi era încordat ca un

arc, și când a ajuns pe la jumătatea parcului a fost sigur.

Fără îndoială, îl urmărea cineva. Pașii de pe pietriș, în spatele său, sunau ca niște pantofi de sport.

Și-a dat seama că merge foarte repede și a încercat să încetinească.

Pașii s-au apropiat din ce în ce mai mult, și el s-a luptat cu nevoia de a privi peste umăr. Inima îi bubuia și l-a trecut un val de transpirație rece. Simțea că e pe cale să leșine și, în cele din urmă, a cedat și s-a întors.

Bărbatul care mergea în spatele său purta, într-adevăr, pantofi de sport. O pereche de Reebok negri. Toate hainele îi erau închise la culoare și aveau o mulțime de buzunare. Avea în spate un rucsac și într-o mână o cârpă.

Dar de-abia când bărbatul a ridicat ochii și l-a privit a putut să-i vadă fața.

După aceea, totul s-a petrecut foarte repede. Durerea i-a tâșnit prin toți nervii când un pumn l-a izbit în burtă. A reușit cu greu să respire, a căzut imediat în genunchi și a simțit cărpa apăsată pe față.

Următoarea amintire era când s-a trezit, cu gheare care i se înfingeau în burtă.

Acum, deasupra sa, un nor singuratic ascundea soarele. Un moment de eliberare la fel de efemer ca un castel de nisip. Când norul s-a îndepărtat, în cele din urmă, și a pierit, cerul a fost de acel albastru perfect pe care nu-l poți vedea decât într-o zi de vară suedeză. Soarele strălucea cu toată puterea drept în lentilele așezate cu grijă, care, la rândul lor, au dirijat razele către un punct focal de lângă omul legat. Rotația pământului s-a îngrijit de restul.

Ultimul lucru pe care l-a auzit a fost sfârâitul oribil al propriului păr care ardea.

Partea întâi

30 IUNIE – 7 IULIE 2010

În toamna anului 2003, psihologul Kipling D. Williams a efectuat un experiment pentru testarea excluderii sociale. A pus trei subiecți să participe la un joc de Cyberball – un joc virtual în care trebuia ca subiecții să-și paseze între ei o minge. După o vreme, doi dintre ei au început să-și trimită mingea unul altuia. Cel de-al treilea, care nu știa că joacă împotriva unor subiecți computerizați, a avut imediat sentimente intense de excludere și respingere. Sentimentele au fost atât de intense, încât la un RMN s-a înregistrat intensificarea activității în aceeași parte a creierului care este activată în timpul durerii fizice.

Fabian Risk nici nu-și mai amintea de câte ori a mers cu mașina pe acest traseu. Dar niciodată nu i s-a părut atât de ușor și de reconfortant ca acum. Conform planului, au plecat din Stockholm dis-de-dimineață și s-au desfășurat cu o lungă pauză de prânz la Gränna.

Neliniștea lui Fabian legată de mutarea înapoi în orașul său natal începea deja să se risipească. Sonja era fericită, aproape euforică, și se oferise să conducă pe ultima porțiune, prin Småland, așa încât el să se poată bucura de o bere alături de heringul de la prânz. Totul era perfect, aproape peste măsură, și s-a pomenit că se întreabă dacă asta nu era doar un spectacol. Dacă era să fie deplin sincer cu sine însuși, în adâncul inimii nu se încumetase să creadă că fuga de problemele lor și noul început aveau să dea cu adevărat roade.

Copiii au reacționat exact așa cum se așteptaseră. Matildei i s-a părut o aventură palpitantă, chiar dacă trebuia să înceapă clasa a patra la o școală nouă. Theodor n-a fost la fel de pozitiv, și chiar a amenințat că rămâne la Stockholm. Dar, după prânzul la Gränna, se părea că până și Theodor vrea să dea o șansă acestei povești și, spre surprinderea tuturor, și-a scos căștile și a vorbit cu ei de câteva ori în timpul drumului cu mașina.

Dar cel mai bun lucru dintre toate a fost faptul că țipetele au încetat, în cele din urmă. Zbieretele și țipetele oamenilor care stăruiau și se rugau să fie lăsați în viață îl bântuiseră pe Fabian în ultimele șase luni, atât în vise, cât și în cea mai mare parte a orelor de trezie. În cele din urmă încetaseră.

Le observase lipsa prima oară pe la Södertälje, la sud-vest de Stockholm, dar a presupus că e doar un truc al imaginației sale. De-abia după ce au trecut de Norrköping a fost sigur de-a binelea că vocile slăbeau cu fiecare kilometru scurs. Acum, la sosire, după 556 de kilometri, vocile tăcuseră de tot.

Era ca și cum viața din Stockholm și incidentele din iarna trecută erau departe, în trecut. Și în sfârșit, în sfârșit au rămas în urmă, și-a zis Fabian, băgând cheia în ușa noului lor cămin – o casă în stil englezesc din cărămidă roșie dintr-un șir de case, pe Pålsgöatan. Până în acel moment, el era singurul membru al familiei care fusese înăuntru, dar nu-și făcea deloc griji în privința a ceea ce vor crede ceilalți. De îndată ce văzuse că această casă era de vânzare, a fost sigur că era singurul loc în care puteau să-și înceapă noua viață.

Pålsgöatan nr. 17, din cartierul Tågaborg, la o aruncătură de băț de centru, iar după colț era pădurea Pålsgö. Avea de gând să facă jogging în pădure în fiecare dimineață și să se apuce din nou de tenis pe terenurile cu zgură din apropiere. Nu trebuia să faci decât o scurtă plimbare în jos, pe dealul Halalid, ca să ajungi la Fria Bad, plaja publică pe care se ducea mereu la scăldat când era copil. Pe atunci pretindea că locuiește chiar în acest cartier, nu într-una dintre clădirile galbene cu apartamente ieftine din Dalhem. Acum, după treizeci de ani, visul i se împlinise.

– Tată, ce mai aștepți? Nu răspunzi? a întrebat Theodor.

Fabian s-a trezit din visarea cu ochii deschiși și și-a dat seama că restul familiei se afla pe trotuar, așteptând ca el să răspundă la telefonul care suna. Era Astrid Tuveșson, noua sau, mai degrabă, viitoarea sa șefă din Brigada Omucideri a poliției din Helsingborg.

Pe hârtie, timp de încă șase săptămâni mai făcea parte din poliția din Stockholm. Pentru restul lumii, fusese propria decizie să plece. Dar nu se îndoia că cei mai mulți dintre vechii săi colegi știau ce se întâmplase cu adevărat și n-ar mai fi putut pune piciorul vreodată în acea secție de poliție.

Acum avea șase săptămâni de vacanță involuntară, lucru care începea să pară din ce în ce mai atrăgător. Nu-și mai amintea ultima oară când avusese atâta timp liber de când

terminase școala. Era timp destul. Plănuia ca mai întâi să se așeze în tihnă în casă. Apoi să se deprindă cu orașul său natal și, în funcție de vreme și de chef, puteau să facă o excursie într-un loc unde era mai cald. Ultimul lucru pe care îl doreau era să se streseze. Astrid Tuvesson își dădea, fără îndoială, seama de acest lucru.

Și totuși, îi telefona.

Ceva trebuie să se fi întâmplat. Dar Fabian și Sonja își făcuseră o promisiune unul altuia. În vara aceasta aveau să fie din nou o familie și să-și împartă responsabilitățile părintești. Poate că ea va putea chiar să-și termine ultimele tablouri pentru o expoziție din toamnă? Și apoi, nu mai erau și alți polițiști în Helsingborg care să nu fie în concediu?

– Nu, apelul poate să aștepte, a zis el și a pus telefonul în buzunar, a descuiat ușa din față a casei și a deschis-o pentru Theodor și Matilda, care se grăbeau, fiecare vrând să intre primul. În locul vostru, m-aș duce să văd curtea din spate!

S-a întors spre Sonja, care urca scările având în mâini un difuzor pentru iPod.

– Cine te-a sunat?

– Nimic important. Vino, hai să vedem casa.

– Sigur nu era...

– Nu, nu era, a zis Fabian. Dar vedea în ochii ei că nu-l crede, așa că a scos telefonul și i-a arătat cine sunase. Era viitoarea mea șefă care, sunt sigur, voia doar să ne ureze bun venit în oraș. Haide.

A condus-o pe Sonja în casă acoperindu-i ochii cu mâinile. „Ta-daaa!” Și-a desfăcut brațele și s-a uitat la ea cum privește livingul gol, cu șemineu, și bucătăria alăturată, care dădea în curtea mică din spate, unde se vedeau Theodor și Matilda topăind pe o trambulină mare.

– Oooh! E absolut... absolut fantastic!

– Așadar, ia nota de trecere? Îți place?

Sonja a încuviințat.

– Cei de la mutări au spus când vor ajunge aici?

– Va fi cândva în după-amiaza asta, sau pe seară. Putem spera că au întârziere și ajung abia mâine.

– De ce să sperăm așa ceva, dacă-mi dai voie să te întreb? a zis Sonja, înconjurându-i gâtul cu brațele.

– Avem aici tot ce ne trebuie. O podea curată, lumânări, vin și muzică.

Fabian a așezat difuzorul pe corpul central din bucătărie, a scos din buzunar vechiul iPod Classic, zgâriat, l-a conectat și a ales *For Emma, Forever Ago* a formației Bon Iver – albumul său preferat din ultimele săptămâni. Ajunsese târziu să-i placă Bon Iver. La început înregistrarea îi păruse plictisitoare, dar, după ce i-a mai acordat o șansă, și-a dat seama că e de fapt o capodoperă.

A luat-o în brațe pe Sonja și au început să danseze. Ea a râs și s-a străduit să-i urmeze pașii improvizați. S-a uitat în ochii ei căprui, pe când ea își scotea clama din părul castaniu și îl lăsa liber. Exercițiile pe care terapeutul i le recomandase dăduseră, cu siguranță, rezultate. Atât mental, cât și fizic. Cu siguranță slăbise cinci sau șase kilograme. Nu fusese niciodată grasă, ba dimpotrivă. Dar acum trăsăturile îi erau mai frumos definite, și îi ședeau bine.

Fabian s-a rotit brusc și a înclinat-o spre podea. Ea a râs din nou, și el și-a dat seama cât de dor i-a fost de acel sunet.

Discutaseră câteva soluții înainte de a se hotărî să se mute la Helsingborg. Totul, de la mutarea din apartamentul aflat în apropierea gării Södra și cumpărarea unei case într-una dintre numeroasele suburbii ale Stockholmului, până la cumpărarea încă unui apartament și divorțul, îngrijindu-se de copii pe rând. Însă niciuna dintre aceste variante nu păruse bună. Nu era clar dacă asta se datora faptului că se temeau prea tare de divorț sau faptului că, în adâncul inimilor, încă se iubeau.

De-abia când el a găsit casa de pe Pålsjögatan toate s-au așezat la locul lor. I s-a oferit un post de detectiv inspector la poliția din Helsingborg, erau locuri libere la Școala Tågaborg și Fabian găsisese această casă perfectă, cu mansarda mare, cu luminator, un atelier ideal pentru Sonja. Era ca și cum cineva s-ar fi îndurat de ei și a hotărât să le dea o ultimă șansă.

– Și copiii? Unde te-ai gândit că vor dormi? a șoptit Sonja la urechea lui.

– Sunt sigur că e o încăpere pe undeva, prin pivniță, în care să-i putem încuia.

Sonja se pregătea să răspundă, dar Fabian a întrerupt-o cu un sărut și au continuat să danseze, când cineva a sunat la ușă.

– Au ajuns deja transportatorii? Sonja s-a tras de lângă el. Poate că o să reușim totuși să dormim în paturile noastre.

– Și eu așteptam cu atâta nerăbdare podeaua.

– Podeaua e încă disponibilă. Și apoi, am zis să *dormim*. Nimic altceva.

Ea a reluat sărutul, în vreme ce-și lăsa mâna să-i alunece peste abdomen și să-și facă loc pe sub betelia pantalonilor.

„Totul o să fie bine și o să trăim fericiți până la adânci bătrâneți”, și-a zis Fabian, pe când ea își retrăgea mâna și se ducea să deschidă ușa.

– Bună, mă numesc Astrid Tuveșson. Sunt unul dintre noii colegi ai soțului tău.

Femeia din ușă i-a întins mâna Sonjei. Cu cealaltă și-a împins ochelarii de soare în sus, în părul blond cărlionțat care, alături de rochia viu colorată, picioarele suple și bronzate, în sandale, o făceau să arate cu un deceniu mai tânără decât cei cincizeci și doi de ani.

– Da? Bună.

Sonja s-a răsucit către Fabian, care a venit și a dat mâna cu Astrid.

– Vrei să zici *viitor* coleg. Nu încep lucrul decât pe

șaisprezece august, a zis Fabian, observând că ei îi lipsea cu totul lobul urechii stângi.

– Viitorul șef, dacă e să fim atât de tipicari. A râs și și-a aranjat părul astfel încât să-i ascundă urechea, și Fabian s-a pomenit că se întreabă dacă fusese rănită sau se născuse așa. Îmi pare rău. Chiar nu doresc să te deranjez în mijlocul concediului, și amândoi trebuie să fiți oboșiți după călătorie, dar...

– Nicio problemă, a întrerupt-o Sonja. Hai înăuntru. Din păcate, nu-ți putem oferi nimic, pentru că încă îi așteptăm pe transportatori.

– E în ordine. N-am nevoie decât să vorbesc câteva minute cu soțul tău.

Sonja a încuviințat din cap, fără o vorbă, și Fabian a condus-o pe Astrid pe terasa din spate, închizând ușa în urma lor.

– M-am dat bătută și le-am cumpărat și eu copiilor o trambulină. A trebuit să mă bată la cap câțiva ani până să fiu de acord, și până atunci ajunseseră prea mari, a zis Astrid.

– Îmi pare rău, dar de ce ești aici?

Fabian n-avea niciun chef să-și petreacă concediul stând la taclale cu noua lui șefă.

– A fost omorât cineva.

– Zău? Păi, se mai întâmplă. Din păcate. Nu vreau să mă bag, dar n-ar fi mai bine să vorbești cu unul dintre colegii tăi care nu sunt în concediu?

– Jörgen Pålsson. Îți sună cunoscut?

– E victima?

Astrid a încuviințat.

Fabian cunoștea numele, dar n-avea niciun chef să încerce să-și dea seama de unde. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să muncească. Începea să se simtă ca un petrolier cu încărcătura completă care tocmai fusese deturnat de piraiți și silit să se întoarcă din drumul către o insulă care era raiul pe pământ.

– Poate că asta o să-ți stimuleze memoria? Astrid a ridicat o folie de protecție în care era o fotografie. Se afla pe trupul victimei.

Fabian a luat fotografia, a privit-o și a știut imediat că n-o să fie pentru el nicio insulă cu raiul pe pământ. A recunoscut imaginea, cu toate că nu-și mai amintea când o văzuse ultima oară. Era o fotografie cu colegii săi din clasa a noua. Ultima lor fotografie împreună. El stătea pe rândul al doilea, iar Jörgen Pålsson era în spatele său.

Peste chipul lui era o cruce făcută cu carioca neagră.

2

Fabian petrecuse în casă doar o oră. O oră înainte să se audă soneria de la ușă. A înțeles de ce Astrid alesese să ia legătura cu el. Ar putea să-și amintească ceva care să grăbească investigația și chiar să salveze câteva vieți, în timp. Dar Fabian nu-și mai amintea aproape nimic din timpul școlii elementare și n-avea niciun chef să retrăiască acea perioadă din viața sa.

– E Corolla albă de acolo, a zis Astrid, și Fabian a urmat-o, traversând strada. Se oferise să-l ducă la locul faptei și să-l aducă înapoi, ca Sonja să poată descărca mașina lor. Ca să fie clar, sunt foarte recunoscătoare că-ți faci timp să vii cu mine, cu toate că te afli la mijlocul concediului.

– De-abia a început.

– Promit să nu dureze mai mult de o oră. Astrid a băgat cheia în broască și a răsucit-o. Mașina are încuietori automate. Dar portiera se înțepenește, așa că trebuie să forțezi un pic.

Fabian a smucit ușa și a văzut că scaunul pasagerului e acoperit de căni de cafea din plastic goale, pachete de Marlboro desfăcute, chei, resturi de mâncare, șervețele folosite și o cutie cu tampoane.

– Îmi pare rău. Stai așa, o să... A măturat totul pe podea, în afară de chei și țigări. Fabian s-a așezat, Astrid a pornit motorul și au plecat. Te supără dacă fumez? Înainte ca el să poată răspunde, și-a aprins o țigară și a coborât geamul de pe partea ei. Chiar am de gând să mă las. Știu, oamenii zic întotdeauna asta, dar nu se țin de cuvânt. Dar eu am de gând s-o fac. Doar că nu chiar acum, a continuat, trăgând fumul adânc, pe când făcea la dreapta pe Tâgagatan.

– Nu-i nimic, a zis Fabian, cu ochii lipiți de fotografia clasei, cu chipul lui Jörgen acoperit de o cruce. De ce nu fusese în stare să și-l amintească pe Jörgen Pålsson? Dacă era cineva de care ar fi trebuit să-și aducă aminte, era Jörgen. Desigur, nu-i

plăcuse niciodată de el, așa că asta ar putea fi explicația. Poate că, pur și simplu, își reprimase amintirea lui. Unde a fost găsit cadavrul?

– Școala Fredriksdal. Din câte am înțeles, era profesor de lucru manual acolo.

– A fost cândva și elev acolo.

– Da, dar nu toată lumea are ocazia să ajungă până la Stockholm. Apropo, ce știi despre Jörgen?

– Aproape nimic. Nu ne petreceam timpul împreună. Fabian a început să se gândească la anii de școală, că toți tipii purtau pulovere Lyle & Scott¹ și era adus un televizor în clasă ca să-l poată vedea pe senzaționalul schior Ingemar Stenmark. Ca să fiu sincer, nu-mi plăcea de el.

– Nu? De ce?

– Era bătaușul clasei și, în general, nesuferit. Făcea tot ce poftea.

– Am avut și noi la școală unul din ăștia. Deranja toate orele și lua tava cu mâncare a altora. Nimeni nu se lua de el, nici măcar profesorii. Astrid a supt ultimul strop de nicotină din țigară și a azvârlit mucusul pe geam cu un bobârnac. Asta era înainte de diagnosticurile cu combinații de litere ca ADD și ADHD.

– De asemenea, Jörgen nu asculta decât KISS și Sweet.

– Ce-i rău la KISS și Sweet?

– Nimic. Sunt buni. Dar nu mi-am dat seama de asta decât acum câțiva ani.

Fabian a coborât din mașină și a privit Școala Fredriksdal, o clădire cu un etaj, din cărămidă roșie, care se înalța amenințător dincolo de curtea pustie. Două coșuri de baschet cu plasa zdrențuită se ridicau din asfalt, amintind de faptul că acesta era, în mod normal, un loc pentru copii. Și-a lăsat ochii

¹ Firmă scoțiană celebră pentru tricotatele destinate jucătorilor de golf.

să cerceteze șirurile lungi de ferestre înguste, ca de închisoare, și i-a fost greu să priceapă cum a supraviețuit trei ani în această clădire.

– Cine l-a găsit?

– Înainte să ajung la asta, soția lui a sunat acum o săptămână, miercurea trecută, ca să-l dea dispărut, dar în acel moment nu puteam să facem nimic. El plecase în Germania cu o zi înainte ca să cumpere bere pentru Midsommar², și se presupunea că se întoarce acasă în seara aceea.

– Să cumpere bere din Germania? Mai merită să faci drumul ăsta?

– Da, în cazul în care cumperi destul de multă. E patruzeci de coroane lada, și ți se returnează cheltuielile de întoarcere cu feribotul dacă nu stai mai mult de trei ore.

Să te duci până în Germania ca să-ți umpli mașina până la refuz cu bere? Cu cât se gândea Fabian mai mult la asta, cu atât i se părea că i se potrivește mai bine aceluși Jörgen pe care începea să și-l amintească. Lui Jörgen, și poate, fostului lui tovarăș de rele, Glenn.

– A ajuns până în Germania?

– Cu siguranță a fost acolo. Am verificat la Podul Öresund³ și s-a întors marți seara, așa cum plănuiuse. Dar acolo se opresc toate urmele lui. Următorul indiciu a venit abia ieri, când o firmă de sticlărie a cerut să fie îndepărtată o mașină care le bloca autoutilitara cu nacelă.

– Mașina lui?

Astrid a încuviințat din cap și au mers mai departe, după colț, până în spatele clădirii școlii. La vreo douăzeci de metri, o furgonetă Chevy era parcată lângă o autoutilitară cu nacelă. Banda de delimitare a poliției era deja desfășurată, formând un perimetru larg. Doi polițiști în uniformă păzeau zona.

² Sărbătoare importantă în țările din nordul Europei, în preajma solstițiului de vară.

³ Strâmtoarea dintre Suedia și Danemarca.

S-au întâlnit cu un bărbat de vârstă mijlocie, cu părul rărit, cu o salopetă albastră de unică folosință, și ochelari care îi stăteau pe vârful nasului.

– El e Ingvar Molander, expertul nostru criminalist, iar el e Fabian Risk, care de fapt e în concediu și nu începe decât în august, a zis Astrid.

– Oh. În concediu, mai mult sau mai puțin. Ce contează, când ai o astfel de investigație în care să-ți înfigi colții? Ce zici?

Molander și-a împins ochelarii și mai jos pe nas și l-a privit pe Fabian, care îi întindea mâna.

– Chiar că te pune pe gânduri, a mințit Fabian, strângând mâna lui Molander.

– Ai nimerit-o. N-o să fii dezamăgit, îți jur.

– Ingvar, el e aici doar ca să-și facă rapid o părere.

Molander s-a uitat la ea într-un fel care i-a stârnit curiozitatea lui Fabian, chiar dacă fără voie. Apoi i-a condus în clădirea școlii și le-a dat fiecăruia câte o salopetă.

Aceasta era prima oară după aproape treizeci de ani când Fabian intra în școală. Arăta întocmai așa cum și-o amintea, cu cărămidă roșie pe pereții coridoarelor și plăci fonoizolante care păreau gunoaie compactate lipite pe tavan. S-au îndreptat către atelierul de tâmplărie, care se afla pe cel mai îndepărtat coridor. Tâmplăria nu-l interesase deloc pe Fabian până ce și-a dat seama că îți poți face singur un skateboard. După un semestru încălzise, încovoiasse și tăiasse atâtea bucăți de placaj, încât a putut să le vândă și să-și adune bani pentru o pereche de axe Tracker adevărate.

– Bine ați venit la un loc al crimei care, fără nicio îndoială, se înscrie printre cele mai rele zece locuri ale crimei pe care mi-a fost dat să le văd. Molander i-a poftit pe Fabian și Astrid să intre. S-a nimerit ca făptașul să regleze aerul condiționat la valoarea minimă. Altfel ar fi fost printre primele cinci, având în vedere că leșul zace aici de mai bine de o săptămână.

În atelierul de tâmplărie era, într-adevăr, foarte frig. Părea că ai pășit într-un frigider, chiar dacă termometrul arăta între douăsprezece și treisprezece grade. Trei alte persoane în salopete fotografiau încăperea, examinând scena și adunând probe. Mirosul familiar de lemn și rumeguș era amestecat cu o duhoare de putreziciune, dulceagă. Fabian s-a dus la cadavrul lui Jörgen Pålsson, care zăcea într-o baltă mare de sânge închegat, chiar lângă o ușă. Închizătoarea și mânerul erau mânjite și ele cu sânge. Cadavrul era mare și athletic, îmbrăcat într-o pereche de blugi lejeri, uzați, și un maiou alb plin de sânge.

Fabian nu-și amintea că Jörgen era atât de mare. Dur și încrezut, da, dar nu atât de vânjos. Trebuie să fi fost puternic ca un taur. Și totuși, făptașul reușise să-i taie mâinile de la încheieturi la amândouă brațele lui tatuate. Cioturile erau însângerate și zdrențuite, și Fabian nici măcar nu-și putea închipui cât de mult trebuie să-l fi durut. De ce tocmai mâinile?

– După cum vedeți, sângele de pe podea arată că s-a dus de la bancul de lucru de acolo la ușa pe care am intrat noi, a zis Molander. Nu are încuietoare, dar el nu știa că era blocată pe partea cealaltă cu bănci, scaune și mese. După ce a încercat să fugă pe acolo, a venit aici și a încercat să-iasă pe această ușă. Dar cât de ușor e să răsucești un mâner când nu ai mâini?

Fabian a examinat mânerul însângerat.

– Ai avut timp să cercetezi încuietoarea? a întrebat Astrid.

– E umplută cu superglue, ceea ce explică starea gurii victimei.

Molander și-a scos penseta și a ridicat buza de sus a lui Jörgen, arătând șirul de dinți de sus rușiți.

– A încercat să-l răsucească cu gura? a întrebat Astrid.

Molander a încuviințat.

– Ca să vezi la ce poate să ducă instinctul de conservare. Eu aș fi murit, fără îndoială, cu dinții întregi.

– Nu pricep. Trebuie să se fi împotrivit, nu? a zis Astrid.
– Bună întrebare. Poate că da, dar poate că a fost drogat. Încă nu știm. O să vedem ce descoperă Flătan⁴ în laborator.

– Cât timp s-a chinuit?

– Trei sau patru ore, bănuiesc. Molander i-a condus în partea cealaltă a atelierului, la un banc de lucru, și el acoperit de sânge. Ucigașul i-a prins brațele în această menghină și a efectuat amputarea cu fierăstrăul acesta manual.

A arătat cu penseta un fierăstrău însângerat care fusese aruncat pe podea.

– Ai verificat firma de sticlărie care a sunat ca să fie îndepărtată furgoneta? a zis Fabian.

– De ce? Sugerezi că ar fi implicați cei de acolo? a întrebat Astrid.

– Dacă mă-ntrebi pe mine, asta nu arată ca lucrul unei persoane care se bazează pe noroc.

Astrid și Molander s-au uitat unul la altul.

– Am aici numărul firmei. Astrid și-a scos telefonul și a sunat la acel număr cu aparatul pus pe difuzor. După un sunet de apel neobișnuit, un robot le-a spus că numărul pe care l-au format nu poate fi contactat. S-ar părea că ai dreptate. Va trebui să aflăm cine a închiriat autoutilitara. Ingvar, ai grijă să examinezi brațul telescopic cu nacelă, poate sunt probe.

Molander a încuviințat din cap.

– Și mâinile? a continuat Astrid.

– Încă nu le-am găsit.

Astrid s-a întors spre Fabian.

– Ei bine? Ce crezi? Ți aduce aminte de ceva?

Ochii lui Fabian au trecut peste bancul de lucru, fierăstrăul însângerat, urmele de sânge de pe podea și cadavrul cu mâinile amputate. I-a privit în ochi pe Astrid și pe Molander, apoi a clătinat din cap.

⁴ Cosiță, coadă (în limba suedeză).

– Din păcate, nu.

– Nimic? Nici măcar o idee vagă că ar fi cineva din clasa ta, sau vreo idee de ce ar vrea cineva să-i facă așa ceva tocmai lui Jörgen Pålsson?

Fabian a clătinat din nou din cap.

– Bine, în orice caz, merita să încerc. Însă, dacă îți vine în minte ceva, promite-mi că suni sau vii la secție. Bine?

Fabian a încuviințat și a urmat-o pe Astrid afară din atelier, hăituit de o întrebare care n-avea să-i dea pace până ce afla răspunsul.

„De ce tocmai mâinile?”

18 august

E prima dată că scriu în tine, cu toate că te-am primit de la mama de Crăciun acum doi ani. A zis că e întotdeauna bine să-ți scrii gândurile, ca să nu uiți nimic. Ieri am făcut curățenie generală în cameră și am umplut cu gunoi un sac mare, din cei negri. Mama a fost super fericită, și mi-am găsit figurina C-3PO⁵ care dispăruse de mai bine de un an.

Toți s-au întors azi la școală. Toți, în afară de Hampus. Erau toți încântați de clasa noastră nouă și de cărțile noi. Dar eu nu, pentru că e rândul meu acum, și a început de cum am avut ora de mate. Toată lumea se zgâia la mine, deși nu făcusem nimic. Am încercat să mă port normal, ca și cum n-aș fi băgat de seamă. Dar ei se zgâiau în continuare și știu ce înseamnă asta. Toată lumea știe. Știam că așa o să se întâmple. Am știut tot timpul. De îndată ce Hampus a spus că se mută. Am tot nădăjduit că mă înșel, dar presupun că nu era așa. N-am putut să mă gândesc la altceva toată vara.

Am stat în prima bancă la ora de engleză, ca să nu-i văd cum se zgâiesc. Își trimiteau bilețele. Dar m-am prefăcut că nici asta nu se întâmplă. Nu m-am răsucit. Nici măcar o dată.

Jesper a citit cu glas tare unul dintre bilețele, în care scria că sunt urât și miros urât. Întotdeauna mă spăl foarte bine la duș și în ultimul an am folosit deodorant, pentru că mirosul transpirației mele a devenit mai puternic, dar mama a zis că asta li se întâmplă tuturor. Am încercat să-mi miros propriul corp. Nu cred că miros urât. Dar urât sunt. Urât ca dracu'.

P.S. Măine e ziua de naștere a lui Laban, așa că o să-i cumpăr o roată, o sticlă pentru apă și rumeș.

⁵ Personaj din filmele din seria *Războiul stelelor*.

3

Când Fabian s-a întors acasă, transportatorii erau în plină activitate. S-a uitat în camion și a văzut că goliseră deja ceva mai mult de jumătate. Mai rămăsese un zid de cutii, lămpi vechi, crose de hochei, canapelele lor Klippan pătate de la IKEA și masa Ellipse cu scaunele ei imitație Ant⁶, vechiul televizor mare, pe care îl lăsaseră pe Theodor să-l păstreze pentru camera lui, dar la care nu se uita niciodată, schiuri pentru teren accidentat, biciclete, o vitrină care părea să aibă un geam spart, precum și un munte de lucruri puse în saci negri de gunoi.

Era cu adevărat tot ce izbutise el să strângă în cei patruzeci și trei de ani de viață? Câteva canapele ponosite și abajururi prăfuite? Fabian a simțit nevoia arzătoare să le spună bărbaților să nu mai ducă lucrurile înăuntru, ci să ducă mai bine totul la groapa de gunoi.

Era ca și cum și-ar fi cumpărat un calculator nou și sofisticat și ar fi transferat pe el toate fișierele sale vechi, cu viruși cu tot. Ceea ce dorea cu adevărat să facă era să ia totul de la capăt. Să uite măcar o dată de bani și să cumpere lucruri noi. Dorea să sfâșie husele de plastic și să tragă în nări mirosul lucrurilor care încă nu au fost folosite.

A dat din cap către cărători, care descărcau vechea comodă de un verde-gălbui dăruită lui când a împlinit doisprezece ani. Comoda își petrecuse ultimii douăzeci de ani alungată în podul apartamentului lor. Părea grea, și a fost nevoie de doi bărbați ca s-o care. De ce cântărea atât de mult? A încercat să se gândească la ce se afla în sertare și nu și-a amintit când le-a deschis ultima oară.

După o oră, pe când o ajuta pe Sonja să golească niște cutii în bucătărie, și-a amintit ce conținea comoda și s-a repezit s-o

⁶ Masă și, respectiv, scaune cu design modern create de arhitectul și designerul danez Arne Emil Jacobsen.

caute. Sonja îi trimisese pe cărători în pivniță și, mergând într-acolo, Fabian și-a dat seama că până atunci nu pusese piciorul în pivniță, lucru care ar fi trebuit să fie prioritatea absolută pentru orice cumpărător serios.

Se încrezuse orbește în agentul imobiliar, care i-a garantat că locuința este superbă. *Superbă*. De parcă ar fi fost un pacient în convalescență după o boală grea. Dar nu era prea îngrijorat. La urma urmei, aceasta era o casă veche, cu pereți groși din cărămidă și aerisire naturală, nu ca noile clădiri cu izolație exterioară din cartierul Mariastaden, sau „Mögelstaden”⁷, cum începuse lumea să-i zică.

Nu avusese ocazia să-l cunoască pe vânzător. Otto Paldynski se părea că este un adevărat perfecționist, și îngrijise casa ca și cum ar fi fost propriul copil în cei treizeci de ani în care locuise acolo împreună cu familia. Dorise o vânzare rapidă din cauza unor chestiuni personale și fusese pregătit să scadă un pic din preț, lucru despre care agentul spusese că pentru Fabian e ca și cum ar fi câștigat la lotu. O șansă pe care o ai o dată în viață.

Fabian recunoștea că nu avusese nevoie de prea multe eforturi de convingere. Dar nu se putea abține să se întrebe despre ce „chestiuni personale” era vorba, de fapt. Ba chiar se încumetase să-l întrebe pe agent, care răspunsese că nu obișnuiește să se amestece în treburile personale ale clienților și a trecut, cu eleganță, la beneficiile la care se putea aștepta Fabian, cumpărătorul. Fabian a acceptat răspunsul cu un zâmbet și o înclinare a capului și a hotărât să nu sape mai adânc.

S-a dus la comoda de culoare verde-gălbui, a tras sertarul de sus și a găsit imediat ceea ce căuta – anuarul din clasa a noua. S-a așezat pe comodă și a răsfoit până a ajuns la propria clasă. Fotografia din anuar era la fel cu cea lăsată de ucigaș la locul faptei, doar că în fotografia lui Fabian nu era barată nicio față.

⁷ *Mögel* - mucegai (în limba suedeză).

Tunsoarele lor erau cel mai vizibil semn al perioadei. 1982. Aveau toți părul titirit. Seth Kårheden, cu mustața lui dichisită, Ștefan Munthe și Nicklas Bäckström, care locuiau în aceeași curte cu el și erau la fel de pasionați de skateboard. Ca să nu mai vorbim de Lina, cu buclele ei blonde. Până și Jörgen arăta proaspăt aranjat, cu cărarea pe mijlocul capului. Arătau ca o gașcă de tocilari. În special el însuși, cu cămașa vârată în pantaloni, pantaloni cu talia înaltă și genul de tunsoare făcută acasă, în care părul nu voia nicicum să stea frumos.

L-a izbit faptul că n-a luat legătura cu nimeni din clasă după ce s-a mutat la Stockholm. Nici măcar cu Lina. Era ca și cum și-ar fi împachetat întreaga tinerețe într-o cutie pentru mutări și ar fi lăsat-o în urmă, la Helsingborg, în toți acei ani, uitată și plină de pânze de păianjen.

Până în acest moment.

– Așadar, aici te ascundeai? Fabian a tresărit și a văzut că Sonja stătea în fața sa. Îmi pare rău, n-am vrut să te sperii.

El a închis anuarul, de parcă ar fi fost prins făcând ceva rău.

– Nu, doar că nu te-am auzit venind.

– Ce-ai zice să facem o pauză și să ieșim la o pizza? Copiii mor de foame.

Fabian a lăsat albumul din mâini și s-a ridicat.

– Da, bună idee. Există sau, cel puțin, exista o pizzerie foarte bună la câteva străzi de aici.

S-a răsucit spre scări, dar Sonja l-a prins de braț.

– Iubitule, e totul în ordine?

Fabian a privit-o și a încuviințat, dar vedea în ochii ei că nu-l crede.

Fiecare membru al familiei Risk își ducea propria pizza de la pizzeria Tågaborg când au ieșit pe faleză și s-au așezat pe zidul încălzit de soare, de unde se vedea Danemarca. Era o priveliște minunată. Mult mai frumos decât își amintea. Faleza fusese

lărgită de-a lungul anilor și era plină de oameni care se bucurau de o plimbare în briza blândă de seară. Vestiarele dinspre Fria Bad fuseseră transformate în restaurante și întreaga zonă din jurul vechilor linii ferate fusese înlocuită cu o peluză pentru terenuri de *bocce*⁸ și grătare în aer liber. Dincolo de acestea au zărit palmierii care fuseseră plantați în timpul târgului de arhitectură din 1999. De atunci, din câte știa Fabian, devenise o tradiție, și ceea ce fusese cândva un petic de nisip uitat de lume se numea acum „Plaja tropicală”, una dintre cele mai populare porțiuni de coastă din Helsingborg. Avea senzația că se mutase într-un oraș cu totul nou.

– E cea mai bună pizza pe care am mâncat-o în viața mea! a zis Matilda, și Fabian era înclinat s-o creadă.

Niciodată vreo pizza nu avusese un gust mai bun.

Au stat acolo o vreme, privind bărcile care mergeau de la Helsingborg la Helsingør, de unde puteau merge la castelul Kronborg. Era însăși dovada că sunt acum mai apropiați de restul Europei. Fabian și-a jurat că nu se mai mută vreodată nici măcar cu un metru mai la nord. S-a întors spre Theodor, care privea peste strâmtoare cu o expresie absentă.

– Cum a fost pizza ta? Tot cea mai bună pe care ai mâncat-o?

– Nu, dar a fost foarte bună.

– Nota patru sau cinci?

– Trei și jumătate.

– Atunci trebuie s-o guști pe a mea. E de cel puțin nota șase, a zis Matilda, dându-i o felie.

Theodor a mușcat o bucată uriașă.

– Bine, pot să-i dau un patru. Dar asta-i tot.

– Doamne, da' mofturos mai ești! Mami, nu-i așa că-i mofturos?

Sonja a încuviințat din cap și a prins privirea lui Fabian. El făcuse tot posibilul să nu spună ce a vrut de la el Astrid, și până

⁸ Joc cu bile originar din Italia, practicat în exterior.

atunci ea nu întrebase. Dar, nu încăpea îndoială, ea știa că e ceva ce nu e în ordine. Ca de obicei, n-o înșelaseră încercările lui jalnice de a părea că e prezent, chiar dacă alesese, în această seară specială, să se prindă în jocul lui și să pretindă că nu fac altceva decât să șadă pe zidul cald al falezei, bucurându-se de soarele roșu al serii și de sunetul valurilor care spală stâncile.

În noaptea aceea au făcut dragoste întocmai așa cum visase el mai devreme, ziua.

Podeaua.

Vin și lumânări.

For Emma, Forever Ago...

Matilda i-a trezit pe Fabian și pe Sonja târându-se peste trupurile lor și mirându-se că dorm pe podeaua din living. Ei s-au ajutat unul pe altul să improvizeze o explicație, spunându-i că patul din camera lor trebuia să fie reglat înainte să poată dormi în el. Până și Theodor a coborât și a ajutat la punerea mesei afară, pe terasă, în vreme ce Sonja și Matilda s-au rezeptat până la băcănie ca să cumpere cele de trebuință pentru micul dejun, de care s-au bucurat împreună în soarele dimineții. Nu mai lipsea decât ziarul, pe care Sonja pretindea că a uitat să-l cumpere.

– Ce facem azi? a întrebat Matilda.

– Presupun că o să continuăm cu despachetatul și...

– Reglați paturile! Ca să nu mai trebuiască să dormiți pe podea!

– Da, și asta! a râs Sonja. Și mă gândeam că am putea merge după-amiază să înotăm.

– Daaa!

– Tată, putem să mergem mai întâi să cumpărăm o mască pentru scufundări? a zis Theodor.

– Îmi pare rău, dar va trebui să înotați fără mine astăzi.

– Cum?! De ce? a strigat Matilda. Nu suntem în vacanță?

– Ba da, dar tata trebuie să se ocupe de niște lucruri, a zis Sonja. Și el e la fel de dezamăgit ca noi. Nu ne rămâne decât să sperăm că n-o să dureze prea mult.

A întâlnit privirea lui Fabian, și el și-a dat seama că ea citise ziarul la magazin.

Fabian a intrat în sediul poliției, o clădire nouă, albă, aflată lângă autostrada E4 și la o aruncătură de băț de vechea închisoare, care arăta a castel, din Berga. S-a dus spre bărbatul care ședea la biroul de recepție, pe care erau *Helsingborgs*

PROFESOR DE LUCRU MANUAL TORTURAT ȘI UCIS ÎN PROPRIUL ATELIER.

Titlu tipic pentru *Kvällsposten*. Asta citise Sonja? Formularea din *HD* era un pic mai sobră, dar folosise aproape aceeași fotografie ca aceea din *Kvällsposten*. Amândouă fuseseră făcute de la distanță și arătau autoutilitara și furgoneta lui Jörgen parcate pe fundalul clădirii școlii. Placa de înmatriculare a furgonetei fusese mascată, dar clădirea roșie, cu șirurile lungi de ferestre ca de închisoare, făcea să fie evident despre care școală era vorba. Și cât de mulți profesori de lucru manual puteau să lucreze acolo?

Fabian s-a prezentat și i-a explicat bărbatului din spatele biroului că, de fapt, nu era programat să înceapă lucrul decât în august, dar Astrid i-a prezentat asasinatul profesorului de lucru manual și i-a spus să treacă pe acolo dacă îi vine vreo idee. Bărbatul de la birou, care avea vreo treizeci de ani și purta uniformă de polițist, a început să tasteze ceva la calculator. Fabian s-a gândit că părul lui amintește de imagini din Germania anilor '30 și n-a putut să nu fie impresionat de ținuta lui dreaptă.

– Cum ziceați că vă numiți?

– Risk. Fabian Risk. Dar nu cred că o să mă găsiți pe listă. După cum spuneam, nu încep lucrul decât în august.

Bărbatul l-a ignorat, s-a luptat cu mouse-ul, a tastat niște comenzi și s-a uitat la ecran, părând din ce în ce mai agitat.

– Îmi pare rău, dar nu vă găsesc.

– V-am spus că n-o să mă găsiți. Dar, dacă o sunați pe Astrid Tuveșson...

– Astrid Tuveșson e într-o ședință de lucru și nu-i place să fie deranjată în astfel de momente.

– Exact la acea ședință trebuia să fiu și eu. Cu siguranță că tocmai acum mă așteaptă, a mințit Fabian, și apoi și-a dat seama că pare peste măsură de supărat. Credeți că v-ar fi de ajutor dacă încerc eu să o sun?

– Nu eu hotărâsc pe cine sunați. Dar vă garantez că n-o să răspundă. Nu răspunde niciodată la telefon când e într-o ședință.

Fabian știa că omul are, probabil, dreptate. Deja încercase să o sune, fără succes.

– Și atunci cum facem? Trebuie să intru.

– Nu știi. Nu mă întrebați pe mine. N-am nicio idee. Nu pot lăsa pe oricine să intre oricând are chef. Păi cum? Închipuți-vă cum ar arăta asta.

– Trebuie să fii Fabian Risk, s-a auzit o voce de femeie în spatele lui.

Fabian s-a răsucit și a văzut o femeie care părea în jur de treizeci și cinci de ani. Era suplă și purta o cămașă în carouri cu mâneci scurte și un șort din blugi tăiați. Părul închis la culoare era tuns scurt și avea la o ureche cel puțin douăzeci de cercei.

– Tutu a zis că probabil stai aici încercând să intri, și te-a citit bine. Nu credeam că începi lucrul înainte de august.

– Nici eu, a răspuns Fabian, întrebându-se cât de multe aflase, de fapt, Astrid Tuveșson despre el.

Și-au strâns mâinile.

– Irene Lilja.

– Poate că-l poți convinge pe omul acesta să mă lase să intru?

– Nu e pe listă și am ordin expres să nu las niciodată, în nicio împrejurare, să intre cineva care nu...

– E în ordine. Vine cu mine, și o să am grijă să fie trecut pe listă. Irene i-a făcut semn lui Fabian să o urmeze prin ușile de sticlă spre lift. Ai avut noroc că am întârziat. Florian poate să

sară peste cal cu râvna. Au intrat în lift și Irene s-a întors spre el. Deci? Ți-a venit vreo idee?

– Îmi pare rău, nu.

– Și atunci ce cauți aici? Am înțeles că de-abia te-ai mutat înapoi în oraș și probabil că ai o grămadă de treburi de făcut.

Fabian a căutat un răspuns, dar a fost întrerupt de deschiderea ușilor liftului.

Irene l-a condus în sala de ședințe – un spațiu amplu, cu o vedere largă peste Helsingborg, Öresund și mai departe. În mijlocul încăperii era o masă ovală și pereții erau bine luminați și funcționau atât ca table albe de scris, cât și ca ecrane pentru proiectoarele montate pe tavan. Fabian nu mai văzuse niciodată o sală de ședințe atât de curată și modernă. Era obișnuit să se țină ședințele în încăperi fără ferestre și neaerisite.

– Nu, nu și-a dat seama cine e făptașul, așa că puteți răsufla din nou, a anunțat Irene.

– De fapt, voiam doar să aud ce ați descoperit și să stau un pic cu voi. E în ordine? a zis Fabian.

– Sigur. Evident. Vino și ia loc, a răspuns Astrid, și l-a prezentat celorlalți.

În afară de Astrid Tuveson, Irene Lilja și Ingvar Molander mai era Sverker „Klippan”⁹ Holm, un bărbat mătăhălos care avea un pic mai mult de cincizeci de ani.

– Va trebui să ne descurcăm fără Hugo Elvin. Tocmai a plecat în Kenya și nu se întoarce decât peste patru săptămâni.

– Kenya, a mormăit Klippan. Deci, acolo trebuie să mergi ca să ai un pic de timp liber. S-a întors spre Fabian. Fabian. Așa te cheamă? Fabian a încuviințat. Te previn. Dacă te așezi cumva pe scaunul ăla, poți să-ți iei adio de la concediu. Dacă un concediu e ceea ce vrei, du-te în Kenya. Ori undeva și mai

⁹ În suedeză, *klippa* – pisc, stâncă.

departe. Eu a trebuit să mă mulțumesc în vara asta cu casa cuscrilor din insulele Koster, și uite unde stau acum.

Klippan și-a aruncat brațele în sus.

– A fost alegerea ta să renunți la concediu și să vii aici, lucru pentru care îți sunt cât se poate de recunoscătoare, apropo, a zis Astrid, lipind o fotografie a lui Jörgen Pålsson pe perete, deasupra fotografiilor de la locul faptei.

– Care alegere? Crezi că aş putea să zac pe o terasă gândindu-mă la nemurirea sufletului, în vreme ce un individ în stare de așa crimă feroasă umblă liber prin lume?

– Tu te plângi întotdeauna de casa cuscrilor și zici că acolo e mai mult muncă decât concediu, a spus Irene.

– Pot zice cu siguranță că aş prefera de o sută de ori să fiu împreună cu familia, nu în sala asta de ședințe cu voi toți, și de-aia nimănui n-ar trebui să i se îngăduie să săvârșească crime grave în toiu concediului.

– Da, ar trebui să depui o moțiune pentru schimbarea legii, a zis Astrid pe un ton care arăta că timpul taifasului s-a terminat. Și, Fabian, nu trebuie să-ți faci griji. Oricât de mult aş vrea, nu pot să-ți anulez concediul, ți-ai câștigat acest timp la Stockholm.

Fabian a încuviințat și s-a așezat.

– Să nu spui că nu te-am prevenit, a zis Klippan.

– Scuze, aş vrea să pun doar o întrebare. Presupun că încă n-ați găsit mâinile lui Jörgen? a zis Fabian.

– Tocmai ajungeam la asta.

Astrid i-a făcut semn lui Molander, care s-a ridicat și a apăsat pe butonul unei telecomenzi. Un proiector de pe tavan s-a aprins, arătând imaginea a două mâini retezate pe o podea din gresie albă, însângerată.

– Fotografia a fost făcută în sala de duș a băieților, care este lângă sala de sport.

– Vorbim despre aceeași școală, da? a întrebat Klippan, și

Molander a încuviințat.

– Ați început să alcătuiți profilul criminalului? a întrebat Fabian.

– Ce v-am spus? a zis Klippan. Deja muncește, și vă pot asigura că nici măcar nu-și dă seama de asta.

– Încă nu, a zis Astrid. Semnele sugerează că avem de-a face cu cel mai rău soi de criminal – un nebun singuratic care vrea să demonstreze ceva, are un plan de acțiune și este, probabil, destul de deștept ca să-l pună în practică.

– De ce ești așa de sigură că lucrează singur sau singură? a zis Irene, turnându-și cafea într-o cană.

– Pentru că e un lucru extrem de grav. Astrid a arătat cu o mână fotografiile de la locul faptei. În același timp, e mult prea bine planificat și executat ca să fie mai mult de o persoană. Când un grup comite acest tip de act nebunesc, aproape întotdeauna este dintr-un impuls și sub influența unor droguri puternice. Se fac greșeli și se lasă în urmă o mulțime de indicii și dovezi tehnice. Dar aici nu există greșeli. N-am găsit amprente sau fire de păr. N-avem nimic. Și Fabian a avut dreptate cu firma de sticlărie, nu există, autoutilitara a fost închiriată de Peab¹⁰, care habar n-avea că lipsește. Cu alte cuvinte, uciderea lui Jörgen Pålsson n-a fost dintr-un impuls, ci o crimă planificată minuțios. Ucigașul și-a acordat răgazul să chibzuiască unde să aibă loc, cum să se săvârșească și când să fie descoperită.

– Dar de ce? a întrebat Molander.

– Asta e o întrebare bună, a zis Irene. De ce să-i reteze mâinile?

– Poate că a furat ceva? a propus Klippan. Conform legii islamice, aceasta este pedeapsa pentru furt.

– Crezi că ucigașul e musulman?

– De ce nu? a zis Klippan, luând o copie a fotografiei cu clasa

¹⁰ Peab AB, companie de construcții din nordul Europei.

și arătând unul dintre băieți. Tipul ăsta arată a musulman. Ce crezi, Fabian? Ți-l amintești?

– Jafaar Umar. Îi ziceam Jaffe. Era un tip tare amuzant, un fel de clovnul clasei. Nu exista nimic din care să nu poată face o glumă.

– Descrierea aceasta nu prea sună a ucigașul nostru, a zis Irene.

– Se întâmplă ca retezarea mâinilor oamenilor să fie comună în mai multe culturi, a zis Molander. Să luăm războiul din Rwanda. Prizonierilor de război li s-au tăiat mâinile, ca să nu poată să lupte.

– În unele cazuri, au tăiat mâinile tuturor locuitorilor din sate întregi, a intervenit Klippan. Bărbați, femei și copii, doar ca să nu se poată identifica și să voteze.

– Ce vrei să spui? a zis Irene. Votarea e un lucru pe care îl poți face anonim.

– Da, dar ca să poți lua un buletin de vot trebuie mai întâi să te identifici, și asta se făcea prin amprente.

Fabian nu credea că omorul a fost o pedeapsă islamică pentru furt. Nu și-l amintea pe Jörgen Pålsson ca hoț. Huligan, dar nu hoț. Ce putea să însemne asta? Mâinile retezate fuseseră puse într-o sală de dușuri. Nu încăpea îndoială că ucigașul trimitea un mesaj.

– Risk! La ce te gândești?

A ridicat ochii și a dat de privirea întrebătoare a lui Astrid.

– Ce încearcă ucigașul să ne spună? Era important ca omorul să se petreacă la locul de muncă al lui Jörgen, sau este doar o coincidență, pentru că s-a nimerit să lucreze în același loc în care a fost elev?

– Sugerezi că ar putea fi un elev?

– Nu sunt sigur. Ar putea fi un profesor. Poate o persoană pe care a siluit-o?

– Siluit? Ce vrei să spui? Ca în viol? a zis Klippan.

– Atunci i-ar fi tăiat altceva decât mâinile, a zis Irene.

– Încă ceva, a continuat Fabian, întrebându-se de unde îi venise ideea cuvântului „siluire”. Dacă Jörgen Pålsson chiar a trecut Podul Öresund, ar trebui să existe fotografii care s-o dovedească, nu?

– Știm că l-a trecut, a zis Klippan, dându-i un print dintr-un registru. Ai aici orele exacte de la punctul de control de la Lernacken la intrare și la ieșire.

– Pe de altă parte, n-ar strica să primim o confirmare vizuală. Risk, ești mai mult decât bine-venit să urmezi acest fir, dacă vrei, a zis Astrid.

– Desigur, a răspuns Fabian, dându-și seama că Klippan avusese perfectă dreptate.

Gândul la concediu părea din ce în ce mai îndepărtat.

– Klippan și Irene, vreau să identificați toate persoanele din clasă și să aflați cât mai multe posibil fără să intrați direct în contact. De vreme ce făptașul s-ar putea să fie unul dintre ei, vreau să dezvăluim cât mai puține informații cu putință, până ce vom ști mai mult. E clar?

Irene și Klippan au încuviințat din cap.

– Cum rămâne cu Fabian? Ce facem cu el? a întrebat Irene. A fost și el în acea clasă.

Ceilalți s-au întors spre el.

– Mă ocup eu de el, a zis Astrid.

– Și apoi, mai e soția victimei, a zis Klippan. Ăăă... văduva. Cine ia legătura cu ea?

– Vrei să spui Lina Pålsson? a zis Astrid.

– Lina? Așa o cheamă? a întrebat Fabian. Astrid a încuviințat. Asta e? a încercat el, arătând fata blondă cu păr lung și creț de lângă Jörgen cel tăiat. Erau împreună chiar și pe atunci. De necrezut. Dacă vreți, aș fi bucuros să iau legătura cu ea.

– Pariez că ai fi, a zis Klippan, privind fotografia clasei. Era

frumușică foc.

L-a prins de umăr pe Fabian.

– Felul în care arătau în fotografie probabil că are foarte puțin de-a face cu felul în care arată acum, a zis Molander. Din păcate.

– Da, e destul să te uiți la Fabian, a zis Irene, și ceilalți au izbucnit în râs.

Și-au adunat hârtiile și au plecat din încăpere. Toți, în afară de Astrid.

– Nu prea știu ce crezi despre asta, dar se înțelege de la sine că, dacă ai vrea să ne ajuți în anchetă, ți-aș fi foarte recunoscătoare, cu toate că te înțeleg, desigur, dacă preferi concediul cu familia. Alegerea este în întregime a ta.

– Sunt bucuros să ajut, a zis Fabian și s-a gândit cât de tare se înșela Astrid.

Ce alegere avea el, dacă ne gândim la cele întâmplare? Nu era prima dată când lucra la un caz în care făptașul se pregătise cu mare grijă. Dar de data asta era complet diferit. Cineva din clasa lui fusese ucis cu brutalitate și descoperit după câteva zile, tocmai în ziua în care el a ajuns înapoi în orașul natal, împreună cu familia. Desigur, putea să fie o coincidență. Dar ceva îi spunea că e o coincidență cam la fel de mare ca mâinile tăiate.

– Foarte bine. E doar un lucru care vreau să-ți fie foarte limpede. L-a privit în ochi. Nu știu cum lucrezi la Stockholm. Dar aici suntem o echipă, lucrăm împreună și asta te privește și pe tine.

Fabian a încuviințat din cap.

– Bine. Ți-ai negociat deja salariul, așa că o să am grijă să fii plătit începând cu ziua de azi.

– Ar fi de folos să mă treci pe listă, ca tipul acela, Florian, să mă lase să intru.

– Desigur. De asemenea, o să primești o cartelă de acces. Din

motive evidente, nu ți-am pregătit încă biroul, dar îl poți împrumuta deocamdată pe al lui Hugo Elvin. Așa cum am spus, el lipsește câteva săptămâni. Vino să ți-l arăt.

Fabian a urmat-o pe Astrid prin secție. Dar nu auzea niciun cuvânt din ce spunea ea. Gândurile îi erau cu totul altundeva. De când descoperise că Jörgen Pålsson fusese ucis, ceva îl sâcâia în subconștient, refuzând să iasă la lumină. Dar această senzație a devenit mai puternică în timpul ședinței. Nu din întâmplare folosise cuvântul „siluire” atunci când discutau motivele uciderii lui Jörgen. De când l-a căutat acasă Astrid, amintirile din școală începuseră să devină o senzație limpede și intensă.

Senzația că Jörgen Pålsson căpătase exact ceea ce merita.

La început, Lina Pålsson nu și-a adus aminte de el, cu toate că s-a prezentat cu numele complet și i-a amintit că au fost colegi de clasă în toți anii de școală. Ce-i drept, vorbeau la telefon, nu direct, dar ea era complet nedumerită, ceea ce l-a făcut pe Fabian să se întrebe dacă e cu adevărat acea Lina din clasa lui. N-a putut să-și amintească, până ce el a folosit porecla Fabbe, dar după aceea l-a poftit imediat la o cafea, în aceeași zi, la ora unu, ceea ce i-a lăsat suficient timp să se instaleze la biroul cel nou și să ia legătura cu Podul Öresund.

Scaunul de birou al lui Hugo Elvin arăta ca o piesă experimentală futuristă senzațională. Avea o droaie de butoane și manete, dar, din păcate, nu era foarte plăcut să șezi pe el. De fapt, era de-a dreptul incomod, și Fabian s-a pornit să regleze manetele, în vreme ce încerca să-i explice unui administrator de la biroul central al Podului Öresund de ce îi telefonează. A fost direcționat către altcineva. În vreme ce telefonul suna, a izbutit un reglaj perfect al scaunului. Nu se putea împiedica să se întrebe ce soi de corp avea Hugo Elvin.

– Ești ca tipul ăla, Kurt Wallander¹¹? a întrebat brusc o femeie de la capătul celălalt al liniei și Fabian, care n-avusese timp să-și dea seama că telefonul nu mai suna, a explicat că Wallander are un grad mai înalt decât el. Mă rog, ar fi avut un grad mai înalt dacă n-ar fi fost un personaj fictiv.

– Și tu? Sunteți cu toții chiar atât de mintoși în viața reală?

După cinci minute, Fabian a reușit să dirijeze conversația astfel încât acum el era cel care punea întrebările și femeia răspundea. I-a spus că toate vehiculele care trec pe la punctele de control din Lernacken sunt fotografiate de două aparate. Unul din față, ca să prindă numărul de pe placa de înmatriculare, și altul de sus, ca să măsoare lungimea

¹¹ Personaj creat de autorul suedez de romane polițiste Henning Mankell.

vehiculului, ceea ce asigura taxarea corectă. Biroul central folosea fotografiile și ca dovezi în cazul în care cineva se strecura fără să plătească taxa.

Fabian i-a spus că sunt în căutarea unei furgonete Chevy cu numărul BJY 509, care trebuie să fi trecut pe la punctul de control în drum spre Danemarca marți, 22 iunie, imediat după ora șase dimineața, și s-a înapoiat mai târziu, în aceeași zi, la unsprezece și optsprezece minute seara. Femeia a promis că o să caute imaginile și i-a cerut adresa de e-mail ca să i le trimită. Fabian, care încă nu primise una, i-a dat-o pe a lui Astrid, i-a mulțumit pentru ajutor și a plecat de la sediul poliției.

GPS-ul i-a spus lui Fabian să vireze la Ödåkra și l-a dirijat prin cartier, care arăta ca orice altă suburbie, până ce a ajuns pe Tögatan, unde a oprit în dreptul casei cu numărul 9. A ieșit din mașină și s-a dus la casa cu etaj construită din aceeași cărămidă roșie ca Școala Fredriksdal. Jörgen și Lina... Nu pricepea cum de au rămas împreună mai bine de treizeci de ani. Pe vremuri crezuse că povestea lor n-avea să dureze nici măcar un semestru.

A apăsat pe butonul soneriei și s-a gândit la prima oară când a sunat la ușa familiei Linei. Era în clasa a patra, și n-a avut destul curaj să stea pe loc, a fugit și s-a ascuns la etajul de sus înainte ca tatăl ei să deschidă ușa.

Apoi a sunat la ușa ei în fiecare dimineață ca să meargă împreună la școală și drumul îi părea momentul cel mai important al zilei. Nu trebuia s-o împartă cu nimeni, vorbeau și râdeau, și el făcea tot ce-i stătea în puteri ca să meargă cât mai încet.

Klippan avusese dreptate. Lina fusese, cu siguranță, cea mai frumoasă fată din clasa lor, și Fabian se întreba dacă e și acum la fel de drăguță.

O femeie voinică, aproape grasă, a deschis ușa. Purta o rochie cafenie lălâie și avea părul negru, în afară de rădăcini, care erau sure. Părea obosită și trecută. Mai presus de toate, arăta mai bătrână decât cei patruzeci și trei de ani ai săi, și-a zis Fabian și a constatat că până și Molander avusese dreptate.

– Trebuie să fi Fabian Risk, a zis ea. Fabian a încuviințat, strângându-i mâna. Sunt Agneta. Verișoara Linei. Facem cu schimbul, ca să nu fie singură. Hai înăuntru.

Fabian a urmat-o în casă și și-a rotit privirea prin living, care era mai plăcut decât s-ar fi așteptat după ce văzuse exteriorul casei. Lina nu se vedea.

– Așteaptă aici, aduc cafeaua, a zis Agneta și a dispărut în bucătărie.

Fabian s-a dus la bibliotecă. Chiar și în epoca transferurilor digitale, o bibliotecă rămânea unul dintre locurile din casă care conținea cele mai multe secrete.

În acest corp de bibliotecă anume se aflau cărțile obișnuite și obiecte de artă. O colecție de sticle de băutură viu colorate și pahare de cristal de diferite mărimi, precum și suvenire din Grecia și insulele Canare, umpleau partea luminată, cu uși de sticlă. Colecția de CD-uri era alcătuită din câteva compilații, iar în cea de DVD-uri erau pe jumătate filme Disney și pe jumătate filme polițiste suedeze. Romane de Jan Guillou, Henning Mankell și John Grisham acopereau cel puțin trei sferturi din colecția de cărți foarte eclectică, iar restul erau volumele obligatorii de August Strindberg, William Shakespeare și Charles Dickens. Singurele titluri care stricau tabloul normalității, sau îl îmbunătățeau, în funcție de cum priveai lucrurile, erau de Paul Auster, Cormac McCarthy și Jonathan Franzen.

Fabian a hotărât că acele cărți trebuie să fie ale Linei. A mai descoperit și câteva albume de fotografii, pe raftul cel mai de jos. În primul erau fotografii de la nunta Linei cu Jörgen, și

Fabian nu se putea împiedica să-și spună că ea s-a măritat cu cineva inferior. Următorul album era mai variat, cu fotografii de tot felul, de la Crăciunuri și zile de naștere până la *kräftskiva*¹² și botezuri. În unele imagini Jörgen poza cu pieptul dezgolit, arătându-și mușchii tatuați și umflați.

– Ai găsit ceva interesant?

Fabian a ridicat iute ochii din album și a văzut-o pe Lina.

– Ei bine, iată-te, a zis, lăsând din mâini albumul și întrebându-se dacă ar trebui s-o îmbrățișeze. A hotărât să-i întindă mâna, chiar dacă palma îi era deja transpirată. Bună.

– Nu capăt o îmbrățișare?

– Desigur, scuză-mă. Doar că nu voiam...

A îmbrățișat-o, reținut.

– Era să nu te recunosc. Am auzit că te-ai mutat la Stockholm.

– Da, dar acum m-am întors. Iar eu te recunosc, fără îndoială. Nu te-ai schimbat niciun pic.

– Mulțumesc.

Fabian și-a dat seama că nu știe ce să spună în continuare sau cum să evite tăcerea stânjenitoare. Se simțea ca băiatul care tocmai sunase la ușă, dar n-avea timp să fugă și să se ascundă. Agneta s-a întors din bucătărie cu o tavă cu cafea și a pus-o pe masă.

– Lina, vrei să stau aici?

– Nu, Agge, e în ordine. O să fie bine.

Agneta a dispărut din nou, iar Lina și Fabian s-au așezat pe canapea.

– O să lucrezi în ancheta asta, ca polițist? a zis Lina, în vreme ce turna cafeaua.

Dar îi tremura mâna, și aproape că n-a putut s-o facă.

– Te rog, lasă-mă pe mine, a zis Fabian, luând vasul cu cafea și turnând în ceașca ei.

¹² (aprox.) „Ospățul racilor”, sărbătoare populară suedeză de la sfârșitul verii.

– Îmi pare foarte rău. Lina a izbucnit în plâns, fără zgomot. Dar pur și simplu nu înțeleg. Nu înțeleg cum a putut cineva să-i facă așa ceva lui Jörgen. Toată lumea îl plăcea. Pur și simplu n-are niciun sens.

El voia să se tragă mai aproape și să-i pună o mână alinătoare pe umărul care-i tresălta, dar a hotărât să rămână unde era. Era aici în calitate de polițist, nimic mai mult.

– Lina, știi că trebuie să-ți fie nespus de greu, dar îți vine în minte cineva care ar putea fi în spatele acestui lucru?

Lina și-a scuturat capul.

– Absolut nimeni. Așa cum ziceam, toată lumea îl iubea. Elevii lui de la școală îl divinizau. Știa cum să-i ia, mai ales pe puștii cu probleme.

– Da, îmi închipui. La urma urmei, el a fost un pic... Cum să-i zic, zurbagiu la vremea sa.

Lina a ridicat privirea și l-a ațintit pe Fabian.

– Ce vrei să spui?

Fie că și-a reprimat amintirile, fie că nu le poate face față acum, și-a zis Fabian, punând cana pe măsuta de cafea.

– Lina, dacă vrem să avem vreo șansă să punem mâna pe cel care a făcut asta, trebuie să șap un pic și să răstorn câțiva bolovani.

Lina a privit în altă parte, însă Fabian n-a făcut nimic ca să spargă tăcerea și, în cele din urmă, ea s-a dat bătută și a încuviințat.

– Din câte am înțeles, tocmai fusese în Germania să cumpere bere. Știi dacă a mers împreună cu cineva?

– Nu, întotdeauna se ducea singur.

– Și nu se poate să fi făcut o excepție de data asta?

Lina a clătinat din cap.

– Dacă trebuia să împartă spațiul din furgonetă cu cineva n-ar mai fi meritat călătoria.

– Nici măcar ca să-i țină de urât?

– Cine ar vrea să facă asta? Să stea într-o furgonetă tot drumul până în Germania și înapoi fără să poată cumpăra nimic.

Are dreptate, și-a zis Fabian, care încă nu pricepea ce rost avea să te duci acolo.

– Știu și eu? Vreun amic? În plus, a ținut legătura cu cineva din clasa noastră? În afară de tine?

– Nu, doar cu Glenn. Glenn Granqvist.

Fabian a încuviințat din cap. Își amintea din ce în ce mai multe. Glenn și Jörgen fuseseră cei mai buni prieteni de când își amintea Fabian, erau din același aluat. O discuție cu Glenn avea să fie următorul punct de pe lista lui.

– Albumele acelea. Părea să fie într-o formă foarte bună.

– Da, avea tot timpul grijă să fie în formă. Când copiii erau mici, uneori părea că el e mai mult la sala de sport decât pe acasă.

– Așadar, făcea multe exerciții fizice? a întrebat Fabian, spunându-și că de aici încolo era ori laie, ori bălaie. Știi cumva dacă lua ceva care să-i crească masa musculară?

Lina s-a uitat la el de parcă s-ar fi așteptat la orice întrebare în afară de asta.

– Nu știu despre ce vorbești. Steroizi anabolici? Sigur că nu lua.

Fabian era sigur că Jörgen lua steroizi. Dar nu asta era important. Important era că Lina răspunsese și că mințea.

– A dat vreodată în tine?

Lina era acum mai pregătită. Stăpână pe sine și distantă. A pufnit pe nas și și-a scuturat capul.

– Sincer, nu pricep, unde încerci să ajungi? Jörgen a fost unul dintre cei mai drăguți oameni pe care ți-i poți imagina, și nu mi-ar fi făcut niciodată rău, sau altcuiva, dacă-i pe-așa.

– Lina, nu m-am pornit să distrug reputația lui Jörgen. Dar și tu, și eu știm cum era pe vremuri, la școală, și nu vreau decât să

aflu dacă...

– Cred că acum ar trebui să pleci. S-a ridicat în picioare. Te rog, pleacă!

– Îmi pare rău. N-am vrut să...

– Agge! Poți veni! Am terminat!

Fabian a urcat în mașină și a băgat cheia în contact. Nu încăpea îndoială că obținuse exact ceea ce căuta, și i s-a confirmat bănuiala în jurul căreia se învârtea de ieri încoace. Era sigur că Jörgen Pålsson își săpase singur groapa. Dar lui Fabian îi părea rău că fusese atât de dur și n-a ținut cont de faptul că Lina tocmai își pierduse soțul.

Care anume era lucrul cu care părea că nu se poate împăca? Faptul că Lina s-a combinat cu Jörgen, și tocmai relația lor, dintre toate, rezistase? Ce drept avea să pună sub semnul întrebării alegerile ei? Ca și cum ar fi avut idee despre ce e mai bine pentru ea.

A deschis torpedoul, a scos cel mai nou raport de verificare a mașinii și a scris pe spate un bilet pentru Lina. Și-a cerut pe larg iertare pentru că a mâhnit-o și a asigurat-o că e mai mult decât bine-venită să-l caute în orice moment ar simți nevoia. A încheiat scriindu-și adresa și numărul telefonului mobil, apoi a semnat biletul, l-a îndoit și l-a pus în cutia ei de scrisori.

În tot acest timp o simțea urmărindu-l din spatele unei draperii subțiri și, chiar înainte de a ajunge înapoi la mașină ca să plece, s-a răsucit spre ea, i-a zâmbit și i-a făcut un mic semn cu mâna.

N-a trecut mult și a sunat telefonul. Dar era Astrid.

- Au sosit fotografiile de la Lernacken.
- Se vede ceva?
- Cred că e mai bine să vii aici.

Erau cu totul patru fotografii de la punctul de control. Astrid le-a încărcat pe serverul din sediul poliției, ca să poată fi proiectate pe peretele sălii de ședințe.

– Să nu-mi spuneți că iar am rămas fără lapte, a spus Irene, ținând în mână o cană cu cafea proaspătă.

– Mai este frișcă, a remarcat Klippan, punându-și un pic în cană. În urmă cu câțiva ani, nimeni n-avea vreo treabă cu...

L-a întrerupt sunetul telefonului său. L-a scos din buzunar și s-a uitat la număr.

– N-ai de gând să răspunzi? a zis Irene.

Klippan a oftat și a răspuns.

– Bună, dragă. Auzi, sunt într-o ședință și... Ce? Nu iarăși! Alt oftat. Dar, Berit, ți-am spus de nu știi câte ori. Nu poți folosi tone de hârtie igienică pentru că... De-acum toți cei din încăperea auzeau vocea lui Berit. Bine. Mă ocup eu de asta. O să sun pe cineva... Nu, nu în clipa asta. De cum o să am timp... Dragă, trebuie să te las. Pa-pa.

Klippan a pus jos telefonul și și-a azvârlit brațele în aer, fără comentariu.

– Putem să începem? a zis Astrid, aprinzând proiectorul.

Prima fotografie fusese făcută din față și arăta Chevy-ul lui Jörgen Pålsson așteptând să i se permită trecerea pe pod către Danemarca. În colțul de jos era marcat timpul, *10-06-22 6:23*, și era clar că bărbatul din spatele volanului este Jörgen Pålsson. Următoarea fotografie era făcută de sus, și în ea se vedea brațul tatuat al lui Jörgen care întindea un card.

– Ei bine, cel puțin încă are mâinile la locul lor, a zis Klippan.

– Aici lucrurile devin cu adevărat interesante.

Astrid a arătat a treia fotografie, marcată *10-06-22 23:18*. Era mult mai întuneric decât în primele două imagini, și fața lui Jörgen era ascunsă în umbră. Dar nu încăpea îndoială că el însuși era la volan. Maioul lui de un alb curat strălucea ca o bandă reflectorizantă în întuneric.

Jörgen nu era singura persoană din fotografie care le stârnea interesul. Mai era un bărbat, așezat alături de el, pe scaunul pasagerului, cu haine închise la culoare și o caschetă trasă pe cap atât de jos, încât toată fața îi era în umbră. Era chiar acolo – ucigașul pe care îl căutau – și se topea în restul întunecimii ca

o fantomă fără formă.

– Pot încerca să prelucrez imaginea și să văd dacă pot face contrastul un pic mai mare, a zis Molander.

– Crezi că putem îmbunătăți imaginea destul de mult ca s-o difuzăm? a zis Klippan.

Molander a ridicat din umeri.

– Vom vedea, dar mă îndoiesc.

– Suntem siguri măcar unu la sută că acesta este cu adevărat tipul nostru? a întrebat Irene.

– Nu, dar sunt o mulțime de lucruri care-i indică pe el, a zis Astrid. Și, firește, n-o să difuzăm nimic până ce nu suntem siguri că avem toate informațiile.

– Tipul ăla poate fi oricine, a zis Irene.

– Ce vrei să spui cu *oricine*?

– Ar putea fi, de exemplu, un autostopist.

– Cine mai ia autostopiști în ziua de azi? a întrebat Klippan. Aproape că nu există vreun loc în care să poți opri mașina.

– Eu iau. Lumea chiar nu-i așa de îngrozitoare cum ar putea să creadă unii dintre noi aflați între acești patru pereți, a zis Irene.

– Chiar dacă nu este făptașul, probabil că este ultima persoană care l-a văzut pe Jörgen viu. Indiferent cine este, e bine să dăm de el, a zis Astrid. Hai să presupunem un moment că bărbatul din imagine chiar este omul nostru. Atunci întrebarea e: De ce l-a luat în mașină Jörgen Pålsson?

– Și unde? a zis Irene.

– Se poate să-și fi aranjat întâlnirea? a întrebat Astrid.

– Nu, după spusele Linei, el mergea întotdeauna singur, a zis Fabian.

– Asta crede ea. Dar cine poate spune dacă are dreptate? a zis Klippan. În orice caz, nevastă-mea nu știe totul despre mine.

– E al naibii de norocoasă, a mormăit Molander.

– Dar, ținând cont de grija cu care a fost plănuit omorul, ar trebui să presupunem că făptașul ar fi fost foarte sigur că Jörgen îl ia în mașină, a continuat Fabian, în vreme ce ceilalți ascultau. Și, așa cum a spus Klippan, tot drumul e mai mult sau mai puțin autostradă, unde nu poți opri. Așa că mă întreb dacă n-ar trebui să-i aflăm numărul cardului și să vedem ce fel de cheltuieli a făcut pe drum.

– Tocmai, l-a luat acolo unde a putut să oprească, a zis Astrid.

– Bună idee, a zis Klippan și s-a răsucit către Astrid. Nu-i prost deloc, tipul ăsta nou. Din păcate, o să dureze foarte mult până să aflăm. Băncile adoră să ne dea cu întârziere felul acesta de informații.

Fabian știa că Klippan are dreptate. Soluția se numea Niva Ekenhielm, de la Departamentul de Informații Radio al Apărării Naționale. Era în stare să străpungă cel mai gros sistem de protecție ca nimeni altcineva. Niva îl ajutase destul de mult la ultima anchetă. Însă ajutorul ei avusese un preț, și Fabian își jurase să n-o mai caute niciodată.

Femeia de la biroul central al Podului Öresund i-a recunoscut imediat vocea și a întrebat cum merge ancheta și dacă l-au găsit sau nu pe ucigaș. Fabian i-a răspuns evaziv și i-a spus că ancheta progresează și ei fac tot ce le stă în puteri ca să rezolve cazul cât mai repede posibil.

– M-am prins. Trebuie să rămână confidențial și nu poți dezvălui niciun amănunt tehnic despre anchetă, a zis femeia, cu accentul tipic din sudul Suediei. Dar e individul de pe scaunul pasagerului, nu-i așa?

– Sunt sigur că înțelegi că nu pot dezvălui tot ce știm, a zis el, convins că asta ar fi destul.

Încă avea nevoie să-l ajute și spera că nu va trebui să ajungă să se poarte urât cu ea.

– O iau ca pe un „da”. Dar nu-ți face griji, n-o să le spun celor de la ziare. În orice caz, nu încă.

Fabian și-a dat seama că ar putea la fel de bine s-o facă să creadă că-i încredințează unele secrete.

– Nici eu nu cred c-ar trebui. Ești prea deșteaptă ca s-o faci, și cu siguranță nu dorim ca făptașul să afle cât de mult știm noi, nu?

– Nu, sigur că nu.

– Și, de vreme ce ești atât de familiarizată cu acest caz, am nevoie de ajutorul tău în altă privință.

– Oh?

– Crezi că ai putea face rost de numărul cardului cu care a plătit el?

A fost o pauză lungă înainte ca ea să răspundă.

– Știi că nu putem da acest fel de informații. Nu fără un mandat.

Nu-i proastă, și-a zis Fabian. Problema era că n-aveau destul timp ca să aștepte un mandat.

– Dar, numai pentru că-i vorba de tine, Fabian Risk, micul meu Wallander, o să fac o excepție. Cu o condiție.

– Care?

– Să vii să mă saluți data viitoare când treci pe aici.

Cu casca telefonului mobil la ureche, Fabian s-a dus în camera de odihnă a angajaților, unde era o cafetieră mare, cu tot soiul de butoane. A apăsat pe butonul pentru cappuccino și a auzit aparatul pornind, în vreme ce telefonul suna la capătul liniei. Ea știa că el e cel care sună, era sigur de asta. Probabil că avea chiar acum privirea ațintită la telefonul care suna.

– Cum dracu' îndrăznești să mă suni?

Fabian a fost buimăcit și s-a trudit să spună ceva.

– Alo? Credeai că n-o să știu că ești tu? Așa de al dracului de...

- Niva, n-am vrut să...
- Totul s-a terminat între noi. Ai uitat deja?
- Nu, n-am uitat, și nu de asta te sun.
- Presupun că mă suni ca să-mi spui ce nucleu familial fericit ai acum, că ai șters-o de aici și ai emigrat în Skåne?
- Te sun pentru că am nevoie de ajutorul tău într-o investigație și e important să ne mișcăm repede, a zis Fabian. A luat tăcerea ei drept semn pozitiv. Investighez uciderea unui fost coleg de clasă, despre care sunt sigur că ai citit în ziare. Profesorul de lucru manual căruia i-au fost tăiate mâinile.
- A, da, e tipic pentru Skåne. Era unul dintre vechii prieteni din școală?
- Nu tocmai prieten. Eram în aceeași clasă. Trebuie să aflu ce cumpărături a făcut cu cardul în 22 iunie.
- Trimite-mi numărul cardului și te caut eu.
- Mulțumesc. E tare frumos din partea ta să mă ajuți. Chiar n-am vrut să...
- Cum îți merge, altfel?
- Bine. Tocmai ne-am mutat, așa că e un pic de zăpăceală. Dar se pare... Cred că va fi bine. Tu?
- Mă simt cu adevărat groaznic și sunt însingurată, ca de obicei. Terapeutul meu zice că va dura o vreme până să pot trece peste toate astea.
- Sunt convins că o să începi curând să te simți mai bine. Acum, că m-am mutat, întregul Stockholm o să fie doar al tău.
- Ce soi de consolare e asta dacă mă tot suni?
- Fabian era pe cale să răspundă, dar n-a avut timp. Ea închisese. A luat o gură de cappuccino și a turnat restul în chiuvetă.

– Tati, ghicește ce am făcut! a strigat Matilda, repezindu-se la Fabian, care intra în casă. Ne-am dus să înotăm! Erau valuri foarte mari și super frig! Și ne ducem iar mâine. Mami a promis că pot să capăt un costum de baie nou! I-a sărit în brațe. Poți să vii cu noi, te rog?

– Și dacă e prea frig pentru mine?

A intrat în bucătărie, ținând-o în continuare în brațe pe Matilda.

– Tati, te rog! Te rog!

Fabian s-a dus la Sonja, care așternea masa pentru cină, și a sărutat-o.

– Cina e aproape gata, a spus ea, zâmbind. Cum a mers? Ai terminat ce trebuia să faci?

Și-a scos șorțul și s-a uitat în ochii lui.

– Iubito, eu...

– Uită că am întrebat. Uită că, de fapt, se presupunea că ești în concediu.

– Iubito...

– Hai să nu vorbim despre asta. Du-te să-l aduci pe Theo.

– Sigur, unde e?

– În camera lui.

– A stat acolo toată ziua, a zis Matilda.

– N-a mers cu voi la înot?

– Nu, spera să vii și tu și să-l ajuți să aleagă o mască pentru scufundări, a zis Sonja.

– Tati! Promite că vii mâine! Te rog, promite!

– Promit. Să fac tot ce îmi stă în...

– Ești așa de prostuț!

Matilda s-a zbatut să coboare din brațele lui.

Fabian s-a întors spre scară tocmai când a sunat telefonul.

– Suntem deja brânșați?

– Se pare că da.

Sonja s-a dus la telefon și a ridicat receptorul.

– Da, sunt Sonja Risk... Aha. Da, e aici. E pentru tine.

Fabian a știut imediat cine este, mulțumită tonului sec al Sonjei. Afurisită de scorpie trădătoare ce ești, și-a zis, înainte să ia telefonul.

– Da, sunt Fabian Risk, a zis, cu tonul cel mai oficial.

– Bună, scumpule, a răspuns Niva. Mi-am zis că e cel mai bine să te sun acasă, nu pe mobil, ca să nu dea de bănuț. La urma urmei, n-avem nimic de ascuns în privința acestei convorbiri, nu-i așa?

– Nu, absolut nimic, a zis Fabian, ridicând din umeri către Sonja când ea a intrat în living. Ai găsit ceva?

– Întotdeauna ești așa de nerăbdător. Ca să fiu sinceră, nu pricep cum te suportă Sonja. Totul se sfârșește înainte chiar să înceapă.

– Niva, tocmai ne pregăteam să cinăm.

– Ce drăguț! Pe numărul de card pe care mi l-ai trimis a fost o cheltuială de 739 de coroane la benzinăria OK din Lellinge la ora zece și douăzeci și două de minute seara. De asemenea, l-a folosit la BorderShop, în Puttgarden, unde trebuie să fi cumpărat destulă bere pentru întregul Oktoberfest.

– Îți mulțumesc pentru ajutor.

– Pentru nimic.

Fabian a închis și s-a așezat la masă. Sonja se întreba, evident, despre ce a fost vorba. Avea tot dreptul să pună întrebări.

Dar va trebui să aștepte până ce el se întorcea acasă, mai târziu, în acea seară.

Fabian a reușit să plece de acasă puțin după ora zece. S-a urcat în mașină și s-a îndreptat spre benzinăria OK din Lellinge, care era la vreo patruzeci de kilometri sud-vest de

Copenhaga. Credea că va ajunge acolo puțin înainte de miezul nopții.

Cu toate că înainte să plece Theodor refuzase să deschidă ușa, iar Matilda și Sonja erau amândouă furioase pe el, a hotărât să nu amâne călătoria pe a doua zi. Izbutise să câștige un pic de timp și nu-și putea permite să-l irosească lăsând să treacă o întreagă noapte.

Pe drum până acolo, Fabian a trecut în revistă faptele pe care le cunoștea despre caz. Ar fi fost imposibil ca făptașul să știe exact unde, și de câte ori, avea să se oprească Jörgen, dar a presupus, probabil, că el se va opri cel puțin o dată pe drum, ca să-și umple rezervorul. După spusele lui Molander, rezervorul de benzină al Chevy-ului pe care îl găsiseră la școală conținea 88 de litri de benzină cu cifră octanică 95. Avea o capacitate de 120 de litri, ceea ce însemna că Jörgen consumase 32 de litri. Benzinăria la care făcuse plinul se afla la 144 de kilometri de școală, cu tot cu trecerea podului. 32 de litri la 144 de kilometri însemna că Chevy-ul cu plinul făcut consuma 2,2 litri la 10 kilometri, o estimare destul de corectă. Părea rezonabil să presupui că Jörgen nu făcuse vreun ocol inutil, ci condusese drept către școală.

Jörgen Pålsson și-a folosit cardul doar o dată în Danemarca, la benzinăria OK, la ora zece și douăzeci și două de minute seara. Plata celor 739 de coroane era echivalentul a 75 de litri de benzină. Dacă ar fi pornit la drum din Ödåkra cu rezervorul de benzină plin și n-ar fi alimentat până la Lellinge, peste 380 de kilometri, o alimentare de 75 de litri părea potrivită. Jörgen a trecut pe la punctul de control de la Lernacken după cincizeci și șase de minute, la unsprezece și optsprezece minute seara, dar nu i-ar fi trebuit mai mult de patruzeci de minute ca să acopere acea distanță. Asta însemna că zăbovise la benzinărie cincisprezece sau douăzeci de minute.

Apoi a trecut peste pod cu un pasager așezat alături.

Bărbatul din cabina de la Podul Öresund i-a înapoiat lui Fabian cardul, și bariera din fața lui s-a ridicat. El a apăsat pe accelerație, în vreme ce la radio se transmitea unul dintre cântecele sale preferate. A dat mai tare, până ce vocea lui Kate Bush a umplut mașina, cântând despre un târg făcut cu Dumnezeu ca să se pună ea în locul iubitului său. A început să fredoneze, în vreme ce ea cânta refrenul „Running Up That Hill”.

Era prima dată când trecea podul și priveliștea era la hotarul cu magia. Cerul pâlpâia, albastru-închis și auriu în lumina jumătății de lună strălucitoare, iar dedesubt, departe, apele liniștite din Öresund păreau o oglindă uriașă.

*And if I only could
Make a deal with God
And get him to swap our places
Be running up that road
Be running up that hill*

Glenn Granqvist s-a așezat la masa din bucătărie, a desfăcut capacul borcanului de sticlă și s-a uitat la bucățile de hering care pluteau prin lichidul turbure. Borcanul fusese desfăcut pe vremea când Anki locuia acolo, lui nici măcar nu-i plăceau atât de mult heringii. Era ceva care-l nemulțumea în privința texturii, așa că a trebuit să înghită bucățile întregi și să le facă să alunece în jos cu bere rece, ca să nu-i vină înapoi pe gât.

Dar acum nu mai era bere. Cele mai multe dintre lucrurile care îi plăceau lui Glenn nu mai erau, și în aceste zile golea borcane a căror dată de expirare era de mult depășită. Măslina, murături, muștar, sos *remoulade* și tot afurisitul de stoc de heringi al lui Anki. A mai pescuit o bucată, a băgat-o în gură și a făcut-o să alunece pe gât cu sucul dintr-o cutie de ananas.

Nu se mai putea destinde de când auzise vestea despre Jörgen. Îi era greu să rămână într-un loc și trebuia să se miște mereu. Stătea ca pe ace și inima îi bătea de două ori mai repede. Cel mai bun prieten al său era mort, nu din pricina unui accident tragic sau a unei boli rapide, ci din pricină că cineva îi luase dinadins viața într-un fel atât de meticolos plănuț și îngrozitor, încât simplul gând la asta îl umplea de fiori,

S-a gândit cât de mult s-au distrat împreună de-a lungul celor treizeci și șapte de ani de prietenie. O viață întreagă. S-au cunoscut în clasa întâi. După câteva minute s-au încăierat. De atunci au rămas prieteni la cataramă și au fost alături la bine și la rău.

Dar au făcut și lucruri prostești. De fapt, o grămadă, dacă stătea să se gândească. Au lăsat în urmă cea mai mare parte a lor, convingându-se pe ei înșiși că n-au făcut nimic de care să se rușineze. Și a funcționat. În toți acești ani el a dormit liniștit noaptea, cu conștiința împăcată și curată ca într-o reclamă. Până acum.

Până ce l-a sunat Lina, în urmă cu o săptămână, să-i spună că Jörgen a dispărut. De la bun început a avut o presimțire că ceva nu-i în regulă, și de atunci imaginile s-au ivit într-un șuvoi continuu. Amintiri vechi, uitate, pe care credea că le-a călcat în picioare până au ajuns o crustă tare, de nerecunoscut, peste care s-a turnat asfalt, ca să nu mai vadă vreodată lumina zilei.

Și totuși, iată că se gândea la ele.

N-a fost deloc surprins că Jörgen era mort, sau că a fost ucis. Afurisitele alea de mâini retezate au fost ceea ce l-a făcut pe Glenn să-și iasă din minți de spaimă.

Dacă n-ar fi fost acest mic amănunt, era sigur că ar fi putut să doarmă noaptea. Nu era în stare să-l jelească pe Jörgen sau să o sprijine pe Lina. Abia îndrăznise chiar și să ia legătura cu ea. Mâinile fuseseră specialitatea lui Jörgen. Oricât de însângerați și vătămați ar fi ajuns să-i fie, el nu-și folosea decât pumnii ca să rănească și să agrezeze. N-a început să folosească boxul de alamă decât după clasa a noua. Specialitatea lui Glenn fusese să tragă șuturi cu bocancii săi Doc Martens roșii, cu botul placat cu oțel.

N-a înțeles de ce au continuat s-o facă atâta vreme. Una era la școală. Se plictiseau și aveau nevoie de ceva cu care să-și treacă timpul. La vârsta aceea l-a făcut să se simtă puternic, victima lor tremura de-a binelea de frică de cum îi vedea și era în stare să facă tot ce-i spuneau ei. Dar de ce au continuat? Era ca și cum ar fi devenit dependenți și nu s-au putut opri până ce el a murit. Și au crezut că l-au omorât la ultima lor ședință. Așa îi spuneau ei.

O ședință.

Petrecerea a durat mai bine de cinci ore.

Asta se întâmpla la unsprezece ani după ce terminaseră clasa a noua.

Până atunci, l-au lăsat în pace după ce au plecat de la școală și s-au luat în schimb de alți oameni. Adevărul este că se

plictisiseră de el și îl uitaseră, mai mult sau mai puțin, până la jumătatea unei nopți de beție la Copenhaga, când lui Jörgen i-a venit brusc ideea să reia legătura cu el, ca să aibă o ultimă ședință.

Există ecuații ca să calculezi câtă energie consumă corpul când alergi, faci sex sau dormi. Dar nu exista vreo formulă care să le spună câte calorii au ars în timpul unei bătăi. Trebuie să fi fost multe, căci după trei ore el și Jörgen erau complet epuizați.

Victima lor a țipat, a plâns și i-a implorat să-l cruțe. A spus că le dă banii săi și că e de acord să facă orice, numai să înceteze. Dar ei n-au făcut-o. Înainte să moară. Să fie înfrânt.

Ticălosul a refuzat să moară. Sigur, ar fi putut să înfigă în el un cuțit, dar asta ar fi însemnat să trișeze. Nu și-au folosit decât mâinile și picioarele. Nimic mai mult.

Au plecat din apartament și s-au dus la Tre Häster, să mănânce fripturi mari cu cartofi prăjiți și *sauce béarnaise* și să bea câte o coca-cola mare. Glenn își amintea încă ce gust bun aveau. Era ca și cum corpul lor țipa după mai mult zahăr. După ce au mâncat, au jucat *pinball*. A reușit să aibă câteva *multiballs* și ar fi putut să stabilească un record personal dacă nu s-ar fi declanșat senzorii aparatului când l-a împins prea tare. Câtă vreme au jucat n-au scos o vorbă despre atac, dar în aer plutea un acord fără cuvinte. Aveau s-o țină tot așa până ce el ceda. O dată pentru totdeauna.

Când s-au înapoiat, au constatat că victima lor reușise să se târască până în hol și să tragă telefonul jos de pe masă. De unde să știe că ei tăiaseră firul?

După două ore, ei au fost cei care au renunțat. Era pentru prima oară că oboseau bătând pe cineva. Ultimele treizeci de minute au părut în cea mai mare parte monotone, neinteresante, și Glenn și-a amintit că și-au explicat în mod logic că trebuie să renunțe, pentru că el oricum avea să moară singur în câteva ore.

Și-au petrecut următoarele săptămâni căutând prin ziare un ferpar sau un articol despre crimă, dar n-au găsit nimic. N-a fost nici măcar un raport al poliției. După două luni s-au întors în apartament și l-au găsit complet gol. El dispăruse. Ca prin minune.

Amândoi erau neliniștiți, și senzația s-a amplificat. Unde s-a dus victima lor? Plănuia să se răzbune? Au discutat asta de câteva ori și au ajuns la concluzia că probabil n-au de ce să-și facă prea multe griji. După ce au trecut câțiva ani, nu s-au mai gândit deloc la asta.

Amândouă mâinile retezate. Afurisită treabă!

Asta însemna că-i vine și lui rândul curând? O să i se taie picioarele?

S-a culcat pe bancheta din bucătărie și a închis ochii. Epuizarea părea că-l înghite pe dinăuntru, dar nu îndrăznea să adoarmă. Cele câteva ore de somn pe care le-a furat în ultima săptămână au fost mai rele decât starea de trezie. Visele îi erau mai ciudate ca oricând. Amintiri pitite prin unghere înviau și se transformau în visul erotic al unui regizor de filme horror.

Citise cândva despre un cercetător care a reușit să stea treaz unsprezece zile. După patru zile au început halucinațiile și se credea fotbalistul argentinian Diego Maradona. Dar după șase zile revenise la normal, și chiar a reușit să-și învingă asistenții la *pinball* înainte să-și reia programul de somn obișnuit.

Dar el n-avea să poată rezista timp de unsprezece zile.

Trebuia să gândească limpede și să nu-și piardă concentrarea. S-a ridicat în șezut, s-a frecat la ochi, întorcându-se la prezent, și a mai băgat în gură o bucată de hering. S-a trudit s-o înghită, dar nu voia să alunece pe gât. Terminase sucul de ananas, și peștele se tot întorcea în sus, până ce și-a luat inima în dinți și a început să mestece. Trebuia să mănânce, pentru energie, dacă voia să aibă vreo șansă atunci când avea să conteze. Era sigur că o să trebuiască să se apere. Avea să

lupte.

Cel puțin nimeni nu-i va reproșa că e leneș. Aproape toate pregătirile erau făcute. S-a înarmat, a montat zăvoare la toate ferestrele casei și a refăcut instalația electrică a tuturor lămpilor, ca să le poată stinge cu o singură apăsare pe o telecomandă pe care o purta la el tot timpul. De asemenea, a întins sârmă ghimpată pe peluza din spatele casei și a legat-o cu fir pentru pescuit de clopoței de vânt de la fereastra de la etaj, ca să audă dacă umblă cineva pe acolo.

Nu-i mai rămăsese pe listă decât să monteze vizorul pe ușa din față, dar asta trebuia să aștepte până a doua zi, când afară avea să fie din nou lumină. Fusesse un vizor pe ușa cea veche, dar l-a considerat o cheltuială inutilă când a trebuit să înlocuiască ușa, însă apoi s-a răzgândit și a cumpărat unul pe care urma să-l monteze singur peste câteva săptămâni. Asta era acum trei ani și jumătate. Dar avea să-l monteze ziua următoare.

Era o idee cu adevărat prostească să locuiască în această casă acum, după ce Anki îl părăsise. Stătea doar ca să-i facă ei în ciudă. Nici măcar nu-i plăcea casa. Era prost construită, cu pereți subțiri din ipsos care miroseau a mucegai cu toate că nu aveau decât zece ani, și trebuise deja să înlocuiască ușa...

Soneria ușii i-a întrerupt gândurile la casa plină de defecte. Era unsprezece și jumătate noaptea. Cine naiba ar putea fi la ora asta? Soneria s-a auzit din nou.

Presupusese că agresorul avea să vină prin curtea din spate, care nu se vedea de afară. Pusese sârma ghimpată pentru ca agresorul să se împiedice, dându-i lui Glenn timp să sară pe el și să-l târască în casă. Dacă, în ciuda tuturor așteptărilor, agresorul reușea să ajungă până la casă, ușile mari din sticlă erau ușor de forțat. Dar Glenn era pregătit și pentru asta. Avea să-l mâne pe agresor în camera de lucru. De unde omul n-ar mai putea să iasă.

Cel puțin nu înainte ca Glenn să-l încuie, liniștit, și să telefoneze la poliție. Aștepta deja cu nerăbdare să apară în ziare ca eroul care a prins ucigașul. Cu siguranță că Anki avea să fie impresionată.

Dar sunatul la ușa din față nu făcea parte din planul său. Ucigașul n-avea cum să vină, pur și simplu, în fața casei și să apese pe sonerie. Nu era posibil. Așadar, cine putea să fie?

Clopoței de vânt îi dăduseră prima alarmă falsă în noaptea trecută. A stins toate luminile și s-a năpustit cât ai clipi în curte, dar nu era decât un câine care rătăcea pe acolo și se încurcase în sârma ghimpată. Câinele a reușit să se elibereze și să fugă înainte ca Glenn să-l ajute.

Poate că la ușa era stăpânul câinelui? Glenn se întreba dacă o fi ilegal să pui sârma ghimpată în propria curte. La urma urmei, era terenul său.

Să rămână concentrat și să gândească limpede.

A înșfăcat bâta de baseball și a pășit cu băgare de seamă pe hol.

Sonerie s-a auzit din nou. Lung, insistent.

La dracu', de ce n-o fi montat afurisitul ăla de vizor? A descuiat ușa și a deschis-o.

Era ora unsprezece și treizeci de minute seara când GPS-ul i-a spus lui Fabian că aproape a ajuns la destinația sa din Lellinge. Călătoria a decurs mai rapid decât se așteptase. Traficul era aproape inexistent și, după ce a auzit la radio „Running Up That Hill”, a ascultat întregul album *Hounds of Love*. L-a ajutat să-și amintească de zilele de școală.

Nu-i plăcuse niciodată de Jörgen Pålsson și avea grijă să se țină cât mai departe de el. Nu din cauză că lui Fabian i-ar fi fost frică de el, ci mai mult din lipsă de bravură. Dacă nu vedea nimic, nu avea să fie martorul maltratării și nu avea să fie silit să aleagă de partea cui să fie. Asta ar putea explica de ce amintirile îi erau atât de neclare. Fusese atât de afurisit de vrednic de dispreț.

Cel puțin își amintea destul ca să spună că Jörgen Pålsson și Glenn Granqvist au băgat frica în toată clasa, dar se luau mai ales de o persoană anume.

Claes Mällvik.

A fost maltratată de îndată ce s-a strigat catalogul în clasa întâi și până a terminat clasa a noua. Toți colegii știau asta. Cu siguranță știau și profesorii. Și totuși, nimeni n-a făcut nimic, în afară de a privi în altă parte.

A existat un incident pe care Fabian n-a reușit să-l ignore. Un incident pe care l-a reprimat, dar mâinile retezate din sala de dușuri i l-au readus în minte. Faptul că s-a complăcut l-a făcut să se simtă la fel de vinovat ca Jörgen și Glenn.

Tocmai terminaseră ora de sport și se îndreptau spre vestiar. Claes nu făcea niciodată duș, lucru pe care profesorul de sport îl descoperise recent și l-a amenințat pe Claes că nu-i dă notă de trecere dacă nu începe să se spele. Să faci duș după ora de sport e o chestie care ține de igienă nu numai pentru tine, dar și pentru toți cei din jur, a spus profesorul, care probabil că n-avea

habar în ce fel aceste amenințări aveau să-l afecteze pe Claes.

Sala dușurilor era îmbrăcată în faianță albă și avea opt dușuri de-a lungul a doi pereți. Cu toții au simțit ce plutește în aer și s-au repezit spre ele. Toți, în afară de Jörgen și Glenn. *La ce dracu' te zgâiești? Ești vreun poponar? Nu, e un fătălău! Ia uite-i scula! E așa de a dracu' de mărunță, că arată ca o fofoloancă!*

Fabian încă își mai amintea felul în care se uitase Claes la el, cu ochi care implorau, și cum s-a prefăcut că-i intră săpun în ochi ca să nu-i deschidă. Apoi a auzit prima lovitură. Când a deschis iarăși ochii, Claes zăcea pe podeaua tare, acoperită de gresie, ghemuit ca un fetus, încercând să se protejeze de șturile lui Glenn, care îi ținteau organele genitale, și de pumnii pe care Jörgen i-i căra în cap.

Fabian a fost laș și s-a strecurat afară împreună cu ceilalți băieți. Claes n-a scos nici cel mai mic sunet. N-a plâns și n-a rostit vreun cuvânt. Nici măcar nu i-a rugat să înceteze. Pur și simplu a încasat pumnii și șturile în tăcere. De-abia când ei au deschis dușul la temperatura maximă a început să țipe.

Acum, după mai mult de treizeci de ani, făptașul retezase mâinile lui Jörgen și le așezase în aceeași sală de dușuri.

Dacă era cineva care să aibă un motiv puternic, acela era Claes Mällvik.

Benzinăria OK avea o singură clădire. După ce i-a dat un ocol, Fabian a parcat într-un colț, lângă un tomberon, și a ieșit din mașină. Și-a umplut plămânii cu aerul nopții, care era încă dens și cald. Dacă vremea o ținea așa, curând avea să citească în ziare despre cel mai cald iulie din ultima sută de ani.

S-a preumblat o vreme pe acolo și apoi și-a dat seama că n-are nicio idee despre ce ar trebui să caute, cu toate că avea senzația că există un indiciu pe undeva, prin apropiere, ceva ce trebuia să descopere mai bine mai curând decât mai târziu. În

vreme ce căuta prin zona din jurul benzinăriei, senzația s-a intensificat din ce în ce mai mult. Nu putea fi sigur, dar se simțea din ce în ce mai încrezător că aici luase făptașul legătura cu victima lui.

Dar cum ar fi putut ucigașul să planifice ca Jörgen Pålsson să facă plinul la această benzinărie anume? Singurul lucru pe care s-ar fi putut baza era că Jörgen trebuia să se oprească undeva pe drumul spre casă. Trebuie să-l fi urmărit pe Jörgen cu mașina sa, o mașină pe care ar fi fost silit s-o lase în urmă. Dacă nu se întorsese deja s-o ia, exista o șansă ca vehiculul să fie încă aici.

În vreme ce se îndrepta spre partea din spate a benzinăriei, a încercat să-și amintească mai bine chipul lui Claes Mällvik. Și-l amintea ca incredibil de sfios și de prudent, cineva care rareori cuteza să ridice mâna la oră ca să răspundă la o întrebare. Să fi mers acum atât de departe încât să-i ia viața schingiuitorului său într-un mod brutal și demn de titluri pe prima pagină a ziarelor? Fabian nu știa ce să creadă. Nu exista vreo limită la ceea ce violența și teroarea mintală puteau să-i facă unui om. Probabil că era tocmai calea de a crea un monstru.

În spatele clădirii erau parcate cinci mașini, și niciuna nu părea să aparțină clienților din magazin. Trei dintre ele erau parcate în locurile rezervate angajaților, dar nu erau semne în fața celorlalte două. Una dintre ele era acoperită cu un strat gros de noroi și frunze uscate. Fabian s-a dus la ultima din șir, un Peugeot 206, și a examinat-o. Avea plăci de înmatriculare suedeze și o peliculă de praf sugera că stătea acolo neatinsă de câteva zile, cel mult o săptămână.

Ar fi trebuit s-o sune pe Astrid, dar s-ar fi putut ca ea să se supere că acționează cu de la sine putere. A sunat-o mai bine pe Irene.

- Bună, sunt Fabian Risk, noul tău...
- Știu cine ești.

– Sper că nu te-am trezit.

– Nici vorbă. Încă sunt la birou, încercând să-l ajut pe Klippan să facă rost de o listă cu elevii din clasa ta, lucru care pare să fie absolut imposibil. Era 9 C?

– Da, dar cu un pic de noroc n-o să avem nevoie de ea. Sunt în Danemarca și s-ar putea să fi găsit mașina ucigașului.

– Ce? Ce naiba spui acolo? Cum ai reușit? Astrid știe?

– O să vă explic după aceea și s-ar putea să mă înșel. Deocamdată nu e decât o speculație. Dar dacă ai putea să cauți numărul JOS 652, ar fi...

– Te sun eu.

Fabian a răsuflat adânc, și-a băgat telefonul în buzunar și s-a îndreptat către magazinul non-stop al benzinăriei. Dacă se dovedea că Claes Mällvik este proprietarul Peugeot-ului, bănuielile lui Fabian se adevereau și ancheta intra în faza finală: localizarea suspectului și arestarea.

O fază care putea, desigur, să dureze destul de mult. Dar el și-ar fi făcut treaba cu asupră de măsură și se putea întoarce la concediul său cu conștiința împăcată. Putea să-l ducă mâine pe Theodor la Våla ca să cumpere un set pentru scufundări, după care și-ar duce toată familia pe plaja de la Mölle, unde puteau să se prăjească la soare și să înoate cu masca pe lângă stânci. Apoi avea să-i trateze cu o cină cu dichis tocmai la Grand Hotel din Mölle.

A intrat în magazin și a dus la casă un *latte* de la automat, o tabletă de ciocolată și o sticlă de apă Ramlösa, sau „apă daneză”, cum se încăpățâneau danezii să-i zică, deși era îmbuteliată la Helsingborg. La casă era o tânără. Nu arăta de mai mult de douăzeci de ani și avea un *piercing* în buza de jos. E mult prea tânără ca să lucreze singură în schimbul de noapte, și-a zis Fabian pe când punea pe bandă cumpărăturile.

– E mașina dumneavoastră?

A făcut semn spre Peugeot.

– Nu.

– Dar știi de câtă vreme e aici?

– Cam o săptămână.

– Era aici marțea trecută?

– Habar n-am. A ridicat din umeri și a început să scaneze articolele. Nu lucrez marțea și miercurea. Am văzut-o prima dată joi. Aveți de plată șaptezeci și opt de coroane.

Fabian i-a înmănat cardul, dându-și seama că Peugeot-ul ar fi putut să stea acolo de marțea trecută.

Tocmai ieșea din magazin când i-a sunat telefonul.

– Fabian, sunt Irene. Mașina e înregistrată pe numele Rune Schmeckel¹³.

– Pardon? Ce-ai zis?

Fabian s-a oprit lângă compresor, care picura și șuiera. Fusese atât de sigur că ea va spune Claes Mällvik, încât s-a gândit că n-a auzit bine.

– Numele lui este Rune Schmeckel. Neinspirat nume de familie, nu?

Fabian s-a dezumflat. Măcar de-ar fi fost o mașină închiriată sau așa ceva, ca să le dea un indiciu cu care să lucreze. În orice caz, nu fusese în clasă niciun Rune Schmeckel.

– A fost declarată furată?

– Nu, ăsta a fost primul lucru la care m-am gândit și eu.

Fabian a înjurat în gând. Poate că nu era mașina făptașului? Sau poate că el era pe o pistă complet greșită? Se putea să nu fie vorba despre răzbunarea unei victime?

– Fabian, mai ești acolo?

– Da. Nu mi-ai dat răspunsul la care mă așteptam.

– Adresa lui e Adelgatan nr. 5, la Lund. Lucrează la spitalul de acolo.

– Bine. Acum trebuie să te las. Vorbim mai târziu.

– Bine. Ne vedem mâine.

¹³ *Schmeckel* este un termen peiorativ în idiș – „(cineva cu) penis mic”.

Fabian a pus capăt convorbirii. N-avea chef să discute mai departe. Avea nevoie de timp ca să se gândească.
Să cumpănească.

De-abia trecuse de două noaptea, dar cerul începea deja să se lumineze. Pe când se întorcea în Suedia, Fabian a hotărât că priveliștea din Öresund s-a depășit pe sine. Însă de data aceasta nu se putea bucura cu adevărat de peisaj. N-avea chef nici măcar să asculte muzică. Se tot gândea la Claes Mällvik și la tot ce îndurase băiatul în timpul anilor de școală. I s-au deșteptat mai multe amintiri, una mai rea decât cealaltă, și toate ajutau la consolidarea motivelor posibile. Și totuși, nu exista nicio dovadă concretă care să-l indice pe Claes. Fabian nu avea decât câteva amintiri încețoșate din vremuri de demult.

Fabian a încetinit când a ajuns la punctul de control din Lernacken. I-a dat cardul bărbatului din cabină și s-a gândit la Sonja. Spera că ea va fi adormită când o să ajungă acasă. Altfel, discuția despre motivul pentru care sunase Niva avea să-i țină treji toată noaptea.

– Vă rog să dați înapoi și să conduceți până la clădirea de acolo, a zis bărbatul pe când îi înapoia cardul, arătând spre ceva ce arăta ca o baracă militară.

– S-a întâmplat ceva? Am alt card, dacă e vreo problemă cu acesta.

Bărbatul a clătinat din cap. Fabian habar n-avea ce se întâmplă, nici măcar atunci când a văzut-o pe femeia obeză care venea spre el.

– Fabian Risk. Credeai c-o să te furișezi, zău așa? Mi-ai promis o întâlnire romantică prima oară când ajungi aici, a zis ea.

Fabian a coborât din mașină, i-a strâns mâna și și-a dorit să fie oriunde altundeva decât acolo. Femeia i-a spus că o cheamă Kickan și l-a târât în baracă, unde a golit cafeaua veche dintr-un vas și a pregătit alta. Fabian a numărat lingurițele pe care le

punea în filtru și și-a dat seama că n-o să aibă parte de niciun minut de somn. Cu toate că asta n-ar mai conta dacă Sonja nu era adormită când ajungea el acasă.

– Măi, să fie, da' știu că ești chipeș! Chiar mai chipeș decât mi-am închipuit, a zis Kickan, umplând două căni cu cafea fără lapte. Ești neînsurat? Ori asta ar însemna că sper prea mult? Îmi plac plimbările lungi și cinele romantice. Deși, ca să fiu cu totul sinceră, probabil că prefer cinele.

– Îmi pare rău, dar sunt căsătorit, a reușit să spună Fabian, întrebându-se cu ce a greșit ca să merite așa ceva.

– Nu-i nevoie să te scuzi. Dar lucrurile bune le cad în brațe celor care cer.

– „Așteaptă”.

– Cum?

– Lucrurile bune le cad în brațe celor care așteaptă.

– Chiar așa. Apropo. Vrei un fursec?

– Nu, mulțumesc, e destul, a zis Fabian, după ce s-a silit să înghită cafeaua. Trebuie să plec, dar mă bucur că ne-am cunoscut, și mulțumesc pentru cafea.

– Cu plăcere. Sper că nu te-am speriat cu toată pălăvrăgeala mea la telefon. Câteodată te simți însingurat în cabină, dar lumea nu se gândește cum e să te afli în cutiuța aia. Toți se duc undeva. Toți, în afară de noi.

– Îmi închipui că te poți simți un pic însingurat. Sper să ai o noapte plăcută.

Fabian s-a întors către ușă.

– Auzi, m-am gândit la ceva legat de cazul la care lucrezi.

– Da?

Fabian aproape că n-a putut să-și stăpânească un căscat.

– Hai să zicem că făptașul este cel care stă pe scaunul pasagerului în fotografia de la punctul de control. Și hai să zicem că e suedez. Ar fi trebuit să treacă podul spre Danemarca, dar în altă mașină, ceea ce înseamnă că mașina ar fi putut să fie

lăsată în Danemarca. Nu-i așa?

– E adevărat. Dar mai sunt mult prea multe întrebări fără răspuns ca asta să ducă la ceva solid. Din păcate, a zis Fabian cu un ton care arăta limpede că nu mai are nimic de adăugat, cu toate că, în sinea sa, era impresionat de capacitatea de deducție a femeii.

– Dar stai un pic. Dacă crezi că asta e ceea ce s-a întâmplat, ucigașul ar fi trecut pe la acest punct de control cam în același timp cu victima. Nu-i așa?

Fabian și-a dat seama că îi scăpase cu totul concluzia perfect logică pe care o prezenta Kickan.

– Știi, nu mi-a dat prin cap. Dar e limpede că ai dreptate. E vreo șansă să găsești fotografii ale mașinilor care au trecut înaintea lui și după el?

Kickan a zâmbit și a ridicat un plic cafeniu. L-a deschis și a răsfirat pe masă fotografiile alb-negru ale camerelor de supraveghere.

– La început am crezut că ar fi trecut imediat după victimă, în același șir, dar nu cred că e vreunul dintre aceste vehicule. A arătat câteva dintre fotografii. Așa că am verificat mașinile din celelalte șiruri. A arătat alte fotografii. Și asta mi-a sărit în ochi. Firește, aș putea să mă înșel. Dar ce crezi?

A luat ultima fotografie, în care se vedea un Peugeot cu numărul JOS 652.

– De ce ai ales-o pe asta?

– Vezi cum se apleacă șoferul? Asta nu se întâmplă aproape niciodată. În mod normal oamenii nu-și dau seama că sunt fotografiați, dar tipul ăsta știe foarte bine și nu vrea deloc să fie prins pe film. Ca să nu mai spun că a plătit în numerar.

Fabian a examinat fotografia. Era limpede că șoferul își ascunde fața. Kickan avea dreptate, fără îndoială. Făcuse deja o mare parte din munca lui. I-a mulțumit, a luat fotografiile și i-a promis să nu uite să se oprească la o cafea data viitoare când

trece pe acolo.

– Cafea? A, nu! Data viitoare e a doua noastră întâlnire romantică. Cred că am putea merge un pic mai departe.

I-a făcut cu ochiul demonstrativ și a râs.

Nefiind sigur că ea chiar glumea, Fabian s-a urcat în mașină și a traversat podul.

Înapoi în Danemarca.

Era ora două și jumătate noaptea, dar Astrid a răspuns la telefon după numai două apeluri.

– De ce nu mi-ai spus că ai plecat de unul singur într-un turneu prin Danemarca?

– Îmi pare rău, dar nu voiam să te trezesc din somn degeaba.

– Degeaba?

– Înainte să știu dacă avem sau nu indicii solide. Își dădea seama că asta sună de-a dreptul ridicol. Nu te-a sunat Irene să-ți spună de proprietarul mașinii? Se numește Rune Schmeckel și locuiește în Lund.

– Da. M-a sunat. Poliția din Lund a fost deja acolo, dar nu era nimeni acasă.

O auzea cum trage din țigară.

– Ai sunat la spital? Poate că e de serviciu.

– E în concediu. Fabian, vreau să-mi spui unde ești acum.

– În drum spre casă, a mințit el. Ce facem cu mașina lui Rune? Încă e la benzinărie și trebuie să fie examinată. Ai apucat să-i spui lui Molander?

– Nu putem face nimic cu mașina până nu ne dau unda verde colegii danezi. În cazuri importante ca acesta le place de obicei să lase să treacă vreo câteva zile în plus, ca să ne țină pe jărat. Știi cum e când fratele mai mare îi cere o favoare fratelui mai mic.

– Până atunci ar putea fi prea târziu.

– Deja a lăsat acolo mașina de mai mult de o săptămână.

Probabil că nu se mai duce după ea.

– Cum rămâne cu casa lui Schmeckel? Când putem intra să aruncăm o privire?

– E miezul verii, dar o să-i presez un pic pe danezi.

– Bine. Ne vedem mâine.

– Auzi, Fabian, așa cum am mai spus... Îți sunt foarte recunoscătoare că vrei să ne ajuți, chiar dacă ești în concediu. Dar, la naiba, nu uita că suntem o echipă!

Fabian n-a avut timp să răspundă înainte s-o audă întrerupând convorbirea.

Peste patruzeci de minute a ajuns din nou la benzinăria OK din Lellinge și i-a dat un ocol, ca să se asigure că nu mai e nimeni acolo. Nimeni în afară de sine și de fata cu *piercing* din magazin. Își făcuse un plan bine chibzuit și cântărise argumentele pro și contra, deplin conștient de faptul că încălca toate regulile de care auzise vreodată. Știa că ar putea să aibă mari necazuri, dar era sigur că asta trebuie să facă.

A parcat lângă Peugeot, a luat cricul din portbagaj, l-a așezat sub cealaltă mașină și a ridicat-o până ce roata din spate s-a desprins de pământ. Folosind cheia în cruce, a slăbit cele patru piulițe și a scos roata.

Când a intrat în magazin, fata din spatele tejghelei a ridicat ochii dintr-o revistă.

– Salut din nou. Mă numesc Fabian Risk și lucrez în cadrul poliției din Helsingborg.

I-a arătat cartea de identitate.

– Bine, și...?

Ochii ei au luat imediat o expresie curioasă și îngrijorată.

Indiferent la ce ușă bătea, câtă vreme vizita lui era neașteptată, Fabian nu trebuia decât să se prezinte ca să fie întâmpinat cu aceeași privire de tipul „Ce am mai făcut acum?”

– E vorba de Peugeot-ul de afară cu plăci de înmatriculare suedeze. Va trebui să-l ducem ca să fie cercetat într-un caz de

omucidere din Suedia, de îndată ce se întocmesc actele între țările noastre.

– Bine. Bine. Nu-i nicio problemă, a zis fata.

A ridicat din umeri, cu un zâmbet țeapăn.

– Dar până atunci am nevoie de ajutorul tău, a continuat Fabian, văzând cum îi dispare zâmbetul și revine expresia neliniștită. Probabil că a lăsat aici mașina de tot, și nu mă aștept să se întoarcă după ea, dar, dacă o face, aș vrea să mă cauți imediat. Bine?

Și-a scris numele și numărul de telefon pe o bucată de hârtie.

Fata s-a uitat la hârtie și și-a supt cercelul din buză.

– Cum o să știi că e el? Ce se întâmplă dacă pleacă, pur și simplu?

– Asta n-o să se întâmple, deoarece roata din spate e la tine.

Fabian a ieșit și a adus roata. Fata a luat-o, șovăind, și a rostogolit-o în spatele teighelei.

– O să trebuiască să-l sun pe șefu'.

– Nicio problemă. Poate să mă sune dacă vrea.

Fabian a pus într-o folie de plastic un bilet pe care îl scrisese în daneză și l-a fixat sub ștergătorul de parbriz al Peugeot-ului. Apoi s-a urcat în mașină, ca să pornească spre casă.

**ACEST VEHICUL SE AFLĂ PE O PROPRIETATE PRIVATĂ VĂ
ROG SĂ CONTACTAȚI PERSONALUL**

20 august

Urăsc școala. O urăsc! Toată lumea vede. Dar nimeni nu face nimic. Sau râd și se uită în altă parte. Azi am vrut să rămân în clasă în recreație, dar diriginta nu m-a lăsat. A zis că toți trebuie să iasă la aer curat. I-am spus că sunt proști. Mi-a spus că e nevoie de doi pentru un dans. Nu, nu-i nevoie. M-am ascuns la baie și i-am auzit căutându-mă și strigând că sunt homo dacă nu ies. Am rămas acolo, pentru că știu că nu sunt homo. Îmi plac fetele. Chiar dacă n-am fost cu niciuna, sunt absolut sigur. Aproape toți cei care se dovedesc a fi homo zic că au știut de mici că sunt homo, așa că aș fi știut până acum. Așadar, nu pot fi homo.

Când am plecat acasă, ei stăteau pe terenul de joacă. Hampus spunea întotdeauna că nu trebuie să fugi, pentru că asta vor ei să faci. Voiam să fug, dar am mers normal. Mi-au tăiat calea. Am încercat să-i ocolesc, dar mă tot împiedicau. Le-am spus să se dea la o parte, dar au zis că sunt prea urât, și miros urât, și trebuie să le car ghiozdanele. M-am ținut tare și am zis că nu miros urât. Atunci m-au pocnit în stomac și au zis că-i vina mea. Pentru că sunt prea încrezut.

Jur că:

1. N-o să mai fiu niciodată încrezut.
2. N-o să spun niciodată ceva cuiva de la școală.
3. Niciodată.

P.S. Laban nu s-a urcat niciodată pe roată. Afurisit de hamster tâmpit!

Țipetele au stârnit ecouri în depozitul care avea mai mult de o sută de metri lungime. Țipete jalnice, disperate. Au reușit să-și croiască drum printre etajerele înalte, cu toate că el alesese un loc din celălalt capăt al clădirii. Ca un afurisit de porc înțepenit pe undeva.

Lui nu-i plăceau țipetele. Mai ales ale unui bărbat. Erau un semn de slăbiciune și lipsă de autocontrol. Până în acest moment ar fi trebuit să-și dea seama că totul s-a sfârșit. Indiferent ce ar face, o să moară. Și atunci de ce să n-o facă în mod demn? Ar putea face măcar asta.

Era ora trei și jumătate în noaptea de vineri. Depozitul cu vânzare de materiale de construcție Åstorp, care era închis pe perioada concediului, nu avea să se deschidă decât luni. Găsise un loc destul de izolat, înghesuit între două etajere. Și-a pus acolo o pătură și s-a așezat cu mâncarea de la McDonald's.

Nu dormise și nu mâncase în ultimele douăzeci și patru de ore. Nu din lipsa poftei de mâncare sau pentru că nu putea să doarmă. Nu avusese timp. Și tot era cu o zi întreagă în urma programului. Un incident mărunț îl întârziase și pusese în pericol întregul plan. După o trecere în revistă amănunțită a situației, și-a dat seama că nu exista vreun pericol mare ca planul să-i fie dejucat. Avea o marjă de siguranță, și până a doua zi ordinea avea să fie restabilită.

În ziua următoare avea să meargă la Lellinge să ia mașina și s-o parcheze în portul din Ishøj, unde nu va putea fi găsită multă vreme, probabil de-abia la mult timp după ce el va fi isprăvit. Dar voia să fie prudent și considera asta o măsură de precauție suplimentară. Totul făcea parte din planul său.

În puțin mai mult de o săptămână va fi terminat treaba. Apoi putea să se rezeme de spătar și să-i lase pe toți ceilalți să curețe mizeria. Îi va urmări cum adună bucățile, în vreme ce

încearcă să priceapă totul. Vor fi uimiți de iscusința lui și îi va ține ocupați ani în șir. Toată lumea va vorbi de el.

A sfâșiat punga de hârtie umedă de la McDonald's și a înfulecat hamburgerul rece, buretos, și cartofii prăjiți cu prea puțină sare. A lăsat pe mai târziu plăcinta cu mere, avea să-i fie micul dejun. Și-a lins uleiul de pe degete și a pus ceasul să sune peste patru ore. Dacă se ivea pe neașteptate cineva înainte să sune, zgomotul avea să-l trezească și avea la dispoziție cel puțin un minut ca să-și strângă pătura și să fugă pe fereastră. Se deschidea glisând în sus, ceea ce era cu siguranță un dezavantaj, dar slăbise deja zăvoarele și o proptise întredeschisă cu un băț pe care îl putea trage cu ușurință de afară.

Era foarte bine organizat. Parcurse fiecare scenariu imaginabil, iar și iar, și se simțea la fel de concentrat ca Björn Borg la începerea unui meci important. Era ferm convins că cheia succesului este planificarea meticuloasă și concentrarea deplină, motiv pentru care își petrecuse ultimii trei ani dedicându-se în întregime pregătirilor.

Hotărâse în mod oficial să-și aplice planul în primăvara lui 2007. Ideea mocnea de mult mai mult timp. De când se știa, trăise măcinat de furie, cu o rană care nu voia să se vindece și se infecta tot mai tare pe zi ce trecea. Se simțea ca o oală sub presiune umblătoare, ținându-și în el sentimentele, gata să explodeze în orice clipă. Încercase să fie prietenos și să facă tot ce-i stă în puteri ca lumea să-l placă. Acum îi era greață de vechea purtare slugarnică, mieroasă, și nu pricepea cum de a izbutit atâta timp să arate lumii o față zâmbitoare.

Dar avea să se termine curând. Rana avea să fie în sfârșit deschisă, curățată de puroi, și toți cei care erau de vină aveau să fie făcuți răspunzători. Absolut fiecare dintre ticăloșii ăia care credeau că nu au de ce să se rușineze și dormeau noaptea liniștiți avea să plătească.

Era vremea să înfrunte consecințele.

Gândurile i s-au întors la Fabian Risk, care intrase în mod neașteptat în plan. Risk fusese întotdeauna un mic ticălos laș, în același timp cumsecade și viclean, întotdeauna văzându-și de propriile interese și mereu străduindu-se să facă pe placul tuturor. Risk nu îndrăznise niciodată să spună ce crede cu adevărat, așa că nu era surprinzător faptul că a devenit polițist. Surprinzător era că Risk se mutase înapoi în orașul natal. N-ar fi putut să prevadă asta, și însemna că trebuie să facă unele ajustări primei părți a planului său, chiar dacă nu se schimba nimic crucial. De fapt, vedea asta ca pe un avantaj neașteptat.

După ce a studiat dosarul activității lui Risk la Stockholm, i-a dispărut ultima fărâmă de îngrijorare. Lucrase la câteva cazuri de crimă, câteva jafuri de camioane blindate și o rețea de pedofili, și toți au rămas liberi, din lipsa dovezilor. Cel mai recent, a fost mai mult sau mai puțin dat afară, după ce a intrat fără permisiune pe teritoriul ambasadei Israelului, în iarna trecută, lucru care era pe cât de ilegal, pe atât de greu de înțeles. Fabian Risk nu era o amenințare importantă, nici pentru el, nici pentru ce avea să pună în mișcare. Ca un avantaj suplimentar, mutarea lui Risk la Helsingborg avea să-i economisească cele două zile pe care le alocase drumului la Stockholm.

Pe de altă parte, Jörgen Pålsson fusese foarte previzibil. În fiecare dintre ultimii trei ani se dusesese în Germania să cumpere bere în săptămâna din ajunul Midsommar, și anul acesta n-a făcut excepție. Planul nici că ar fi putut să se desfășoare mai bine. N-a trebuit decât să urmărească furgoneta bătătoare la ochi a lui Jörgen până la Malmö, peste podul de la Rødby, și apoi să dea impresia că-l întâlnește întâmplător când s-a oprit să alimenteze, în drum spre casă.

Singurul lucru care l-a îngrijorat înainte a fost dacă statura lui Jörgen nu va fi cumva o problemă. Când au ajuns față în

față, corpul lui Jörgen părea umflat cu pompa, de parcă ar fi putut să explodeze la cea mai mică atingere, dar atunci era prea târziu ca să renunțe la plan. În plus, culturiștii erau rareori atât de puternici cum arătau.

Jörgen nu l-a recunoscut, și el n-a făcut nimic care să-i declanșeze amintirile. În schimb, a spus că mașina l-a lăsat cu fundu-n baltă și trebuie să se întoarcă acasă, la Helsingborg. Jörgen a mușcat pe dată momeala și s-a oferit să-l ia cu el.

Cea mai mare problemă apoi a devenit flecăreala insuportabilă, la nivel de amibă, a lui Jörgen, pe care a trebuit s-o asculte pe tot drumul spre casă. Fusese un chin de neînchipuit, și în mai multe rânduri a simțit nevoia să scoată mai devreme punga cu cârpa îmbibată și să i-o trântescă pe mutră, ca să-l facă pe afurisit să tacă odată. Dar s-a stăpânit și a așteptat momentul potrivit: Larmvägen, în Fredriksdal, unde pretinsese că locuiește.

Jörgen insistase să-l ducă până acolo și după ce au ajuns a putut în sfârșit să scoată cârpa. Restul a mers ca pe roate. Jörgen a dormit în tot timpul operației și, dacă e să te iei după ziare, s-a trezit în momentul plănuit și n-a reușit să iasă din încăpere. Superglue-ul din încuietoare a fost amănuntul său preferat și încă mai simțea fiori de încântare de câte ori se gândea la asta.

Cu Glenn Granqvist n-a mers la fel de ușor. Se aștepta, desigur, ca vestea despre soarta lui Jörgen să-l facă pe Glenn mai vigilent și temător că el este următorul. Cum altfel ar fi putut să interpreteze acele mâini retezate? Dar a fost o surpriză totală faptul că Glenn a mers atât de departe cu măsurile de siguranță, și aproape că i-a dat peste cap întreaga operațiune. Trebuia să recunoască. Îl subestimase pe Glenn și a căzut drept în capcana lui.

Inițial plănuise să intre în casa lui Glenn din Eksjö, Vila Armonia, prin ușa dinspre curtica din spate și să ajungă în

dormitorul lui Glenn de la etaj. Atacul propriu-zis se presupunea că va fi floare la ureche, dar n-a ajuns până acolo. S-a încâlcit în sârma ghimpată desfășurată în curte, care trebuie să fi fost conectată la un fel de alarmă.

Glenn a ieșit din casă cu o bătă de baseball în mai puțin de cincisprezece secunde. N-a avut de ales, a trebuit să se lase la pământ, să se ascundă după niște tufe de coacăz și să se străduiască să nu țipe, pe când sârma ghimpată îi străpungea gâtul. În clipa aceea era sigur că s-a sfârșit totul și că nu se va alege nimic din cei trei ani de muncă, ceea ce s-ar fi întâmplat dacă n-ar fi fost câinele, care a apărut ca din pământ și s-a prins și el în sârma ghimpată. Glenn s-a dus să-l ajute, dar câinele s-a eliberat și a fugit, schelălăind.

Glenn a intrat înapoi în casă după cinci minute, ceea ce i-a dat în sfârșit șansa să-și scoată ghimpia din gât. Sângera abundent, și a fost silit să se retragă. După ce a ajuns acasă a descoperit că rănila sunt atât de adânci, încât a trebuit să fie cusute, lucru de care s-a ocupat singur. N-arătau frumos, dar a făcut treabă bună și a oprit sângerarea.

Cusăturile umflate de pe gât, care aveau să devină, fără îndoială, cicatrice, îi vor aminti mereu să nu mai subestimeze niciodată un adversar. S-a culcat pe pătură și și-a dat seama că țipetele încetaseră, în sfârșit. Aici totul era sub control. În ziua următoare, după ce muta Peugeot-ul, ordinea avea să fie restabilită, ceea ce avea să-i permită să treacă la pasul următor în liniște și pace.

A închis ochii și s-a gândit la toți oamenii care se străduiau să-i rezolve enigma, să-și dea seama cum se leagă toate între ele. Habar n-aveau că el abia începuse. Un ultim gând s-a revărsat asupra lui ca un val blând, cald, înainte să adoarmă.

Curând, întreaga clasă avea să aibă parte de nopți nedormite.

Fabian a închis ușa după el cât de încet a putut, și-a scos tenișii Converse și a intrat în living. Totul arăta de parcă explodase o bombă. Saci de gunoi negri erau împrăștiați peste tot și unde te întorceai dădeai de cutii desfăcute pe jumătate. Era aproape patru dimineața și zorii se apropiaseră atât de mult, încât părea că e mai mult zi decât noapte. Ca să nu trezească pe cineva, și-a periat dinții și s-a spălat în bucătărie. După câteva minute de căutare a unui prosop, a renunțat și s-a șters cu cămașa, după care s-a dus la etaj.

Sonja dormea chiar la marginea părții ei de pat, întoarsă cu spatele. Era semn rău. Era încă supărată pe el când adormise. S-a strecurat încetișor sub cuvertură, iar ea s-a întors pe spate și a răsuflat adânc, o mișcare care putea fi interpretată ca o mână întinsă și depindea de el s-o accepte.

Și-a strecurat o mână către picioarele ei și i-a pipăit cu grijă coapsa. Ea n-a reacționat, încă dormea adânc. El și-a dus mâna mai sus, apropiindu-se de șolduri. Și-a dat seama rapid că ea nu purta chiloți. Convins că interpretase corect reacțiile ei, a tras deoparte cuvertura și i-a desfăcut picioarele. Ea nu l-a ajutat, dar nici nu s-a împotrivit. El s-a aplecat și și-a plimbat limba pe partea interioară a coapselor ei cât de ușor a putut, concentrându-se întâi pe o parte, apoi pe cealaltă, lăsându-și limba să ajungă de fiecare dată mai aproape.

Ritmul respirației a început să i se schimbe. El i-a lins labiile și ea și-a apăsat pubisul pe fața lui. El i-a răspuns la excitație pătrunzând-o cu un deget, în vreme ce continua să-i stârnească plăcere cu limba. Corpul ei s-a zvârcolit și, după câteva minute, și-a îngropat fața în pernă, gemând, în vreme ce o străbătea orgasmul.

De cum și-a revenit, i-a împins capul deoparte. Respirația i s-a calmat, ca și cum nu s-ar fi trezit deloc. Fabian a simțit

frustrarea zvâcnind în el, dar știa că n-are niciun rost să încerce, așa că a închis ochii.

Imaginile pe care le reprimase atâta vreme zburau drept către el, ca o minge de volei. Și-a amintit o oră de sport în care toată lumea striga la el să sară și să lovească mingea. A lovit-o cât de tare a putut. Claes, în echipa adversă, a fost lovit, și i s-au spart ochelarii. I-a curs sânge din nas și toți au râs. Chiar și profesorul de sport. Fabian a râs și el. Jörgen s-a dus la el ca să-și lovească palmele ridicate. *Bună treabă, Fabbe!* Și el i-a răspuns. Claes a plâns și a încercat să plece acasă, dar profesorul l-a ținut acolo. *Toată lumea trebuie să facă duș după ora de sport!* S-au îndreptat cu toții spre sala dușurilor pardosită cu gresie albă. *La ce dracu' te zgâiești?* Privirea imploratoare a lui Claes, și trădarea lui, pe când se prefăcea că i-a intrat săpun în ochi.

– Bună, tati! Mami a zis că erai super obosit și aveai nevoie de somn.

Fabian a coborât treptele și a luat-o în brațe pe Matilda. Amintirile îl hăituiseră toată noaptea. Rupte de context, se distorsionaseră în coșmaruri din ce în ce mai greu de înțeles. Se trezise scaldat în sudoare, descoperind că era deja nouă și jumătate.

– Matilda, du-te să te speli pe dinți ca să putem pleca, a zis Sonja.

– Mergem în Danemarca!

Fabian i-a dat drumul din brațe Matildei, care a trecut pe lângă el pe scări în sus. El s-a dus în bucătărie, unde Sonja strângea resturile de la micul dejun.

– Bună dimineața. Ai dormit bine?

Fabian a încuviințat din cap.

– După cum ai auzit, azi mergem la Muzeul Louisiana din

Danemarca.

– Oh, o să fie frumos. Au vreo expoziție?

– Theo nu vrea să meargă.

– De ce nu?

Sonja a ridicat din umeri.

– Se pare că nu vrea să facă nimic dacă nu ești și tu acolo.

– Sonja, nimeni nu dorește mai mult ca mine să...

– Știu. Trebuie s-o faci. L-a privit drept în ochi. Dar, dacă Niva aia îndrăznește fie și să se gândească să mai sune, o să-ți iei catrafusele și o să locuiești aici singur.

– Iubito, nu-i deloc ceea ce crezi. S-a dus la ea și i-a luat mâinile în ale sale. Suna doar pentru că...

– Habar n-ai ce cred eu.

Și-a tras mâinile și s-a apucat să umple mașina de spălat vase.

Fabian știa exact ce gândește Sonja, și știa că nu va fi niciodată în stare să schimbe asta. După câteva încercări fără rezultat, renunțase la orice speranță de a-i spune ce s-a întâmplat cu adevărat. Sau, cel mai important, ce nu s-a întâmplat.

– Sophie Caile.

– Îmi pare rău, ce...?

– Ai întrebat de expoziția de la Louisiana. Sophie Caile este franțuzoaica aceea care a făcut artă dintr-un e-mail de adio care i-a fost trimis de cel care acum e fostul ei iubit.

Astrid, Molander, Irene și Klippan treceau deja în revistă amănuntele cazului când Fabian li s-a alăturat. Judecând după fructiera aproape goală, Fabian a presupus că erau acolo de ceva timp. S-a așezat pe un scaun liber, simțind imediat că atmosfera e încărcată și gravă. Se întâmplase ceva.

– Acum, că te-ai hotărât în sfârșit să ni te alături, poate că ar fi bună o explicație? a zis Astrid.

Toți s-au întors spre el cu priviri curioase. Fabian și-a dat seama că el era acel ceva.

– Îmi pare rău, nu înțeleg.

– Vorbesc de micul tău turneu solo de noaptea trecută. Evident, ai niște idei despre caz pe care, din cine știe ce motiv, ai ales să nu ni le dezvălui, nu-i așa?

– Voiam să aștept până am mai multe lucruri pe care să mă bazez, până ce sunt sigur.

– Fabian, după cum am spus de mai multe ori, nu știu cum lucrați voi acolo, la Stockholm, a zis Astrid, scoțând din ambalaj două bucăți de gumă de mestecat cu nicotină. Dar aici lucrăm în echipă. N-are importanță dacă suntem siguri sau nu.

Și-a băgat guma în gură și a mestecat-o, de parcă nicotina n-ar fi acționat destul de repede.

Fabian s-a simțit ca la școală, când era muștruluit în fața întregii clase.

– Am crezut că am o idee importantă despre motiv, dar, din păcate, nu ține.

– Sau poate că ține.

– Și, oricum, nu avem nimic altceva cu care să lucrăm, a zis Irene.

Fabian și-a dat seama că e prea târziu ca să se fofileze, așa că s-a ridicat, s-a dus la peretele-tablă și a desenat un cerc în jurul fotografiei lui Jörgen.

– Am crezut că, într-un fel, Jörgen Pålsson a căpătat exact ceea ce a meritat. I-a văzut cu coada ochiului pe ceilalți cum se uită unul la altul. Nu știu cum a fost el mai târziu, dar când eram la școală era cel mai rău soi de bătauș. Specialitatea lui erau loviturile cu mâinile sau, mai degrabă, cu pumnii. De fapt, o ținea așa până ce-i umplea de sânge.

– Și de ce ne spui asta de-abia acum? a zis Astrid,

– N-am fost una dintre victimele lui și am făcut ce făceau toți ceilalți. M-am uitat în altă parte și am încercat să mă prefac

că nu se întâmplă nimic. Aproape că uitasem ce se întâmpla, și nu mi-a revenit în minte decât noaptea trecută faptul că obișnuia să bată pe cineva chiar în sala dușurilor.

A desenat o săgeată către una dintre fotografiile, care arăta mâinile retezate pe podeaua de gresie.

– Pe cine a maltratat? a întrebat Astrid.

– Claes Mällvik.

L-a încercuit pe Claes pe fotografia mărită a clasei. Ceilalți s-au apropiat să se uite.

– Singurul copil cu ochelari, a zis Irene.

– Presupun că nu-i nevoie decât de atât, a zis Klippan, ducându-se să ia ultima pară din fructieră.

– Așadar, sugerezi că această crimă ar putea fi un act de răzbunare? a zis Astrid.

Fabian a încuviințat.

– Pe atunci el se lua de oricine? a întrebat Irene.

– La început s-au luat de mai mulți copii, dar în cele din urmă li s-a pus pata pe Mällvik.

– S-au luat? Nu e vorba doar despre Jörgen Pålsson? a zis Astrid.

– Nu. Era și Glenn Granqvist. Fabian l-a încercuit pe Glenn în fotografie. Erau prieteni la cataramă, și Glenn făcea întotdeauna exact ce îi spunea Jörgen să facă.

– Avea și el o specialitate? a întrebat Molander.

– Șuturile.

– Deci, dacă teoria ta e corectă, și el e în primejdie.

Fabian a încuviințat din cap.

– Speram că Peugeot-ul din Danemarca este al lui Mällvik.

– Dar nu este, a zis Molander.

– Nu, proprietarul înregistrat este Rune Schmeckel. Din câte știu, nu a fost vreun Schmeckel în clasa noastră.

– Va trebui să considerăm asta alt indiciu care ne face să înaintăm, a zis Astrid, sorbind ultimele picături de cafea din

cană. Irene, află tot ce poți despre Mällvik și despre Schmeckel. Klippan, cum merge cu restul clasei?

– Așa și-așa, ca să fiu sincer. Toată populația e plecată în concediu, se prăjește la soare, așa că n-am reușit nici măcar să facem rost de o listă cu adresele și numerele de telefon ale elevilor din clasă.

– Poate că are Fabian una? a zis Astrid.

– Din păcate, n-am găsit decât anuarul din clasa a noua. Aș putea să văd dacă nu cumva are una Lina Pålsson.

Klippan a râs și l-a prins de umăr pe Fabian.

– Îmi închipui că ai putea, dar m-am îngrijit eu de asta deja.

– Ce a zis?

– Nu are. Dar cel puțin am făcut rost de câteva nume și numere de telefon, cele mai multe dintre ele părănd să fie din crețacic.

– A mai spus și altceva?

– Nu, ce anume?

– Mă întrebam doar dacă i-a mai venit ceva în minte de când am vorbit cu ea, a zis Fabian, dându-și seama că e pe cale să-și taie craca de sub picioare. Presupun că școala trebuie să aibă listele elevilor.

– Așa s-ar zice, a spus Klippan. Dar, după spusele secretarei, registrele lor nu merg mai departe de 1988. Cel puțin în privința listelor elevilor și a lucrurilor de felul ăsta.

– De ce 1988? a întrebat Irene.

– În anul acela și-au instalat sistemul de calculatoare. Înainte de 1988 listele cu datele de contact erau păstrate în formă șapirografiată într-un dosar.

– Și acestea nu mai există, desigur.

– Ba da, de fapt. Hârtiile au fost trimise de mult la arhivele orașenești.

– Ai fost la arhive? a întrebat Astrid.

– Nu, dar mi-am pus asta pe listă.

– Bine, a zis Astrid, răsucindu-se spre Fabian. Și vreau să fii în biroul meu peste cinci minute.

Biroul lui Astrid Tuveșson nu arăta deloc așa cum și-l închipuise Fabian. După drumul în mașina ei îmbâcsită de fum, se aștepta la orice, în afară de această încăpere cu puțină mobilă, cu un birou mare și ordonat aflat în mijloc, un set de mobilier îmbrăcat în piele într-un colț și câteva postere înrămate din colecțiile de la Muzeul de Artă din Lund pe pereții albi.

A parcurs cu privirea șirul de cotoare de cărți din bibliotecă. Pe lângă lucrările de referință era o colecție serioasă de romane polițiste, de la *Fiica timpului*, al lui Josephine Tey, până la *Al treilea om* al lui Graham Greene.

S-a dus la fereastră să vadă priveliștea. De cealaltă parte a autostrăzii se vedea clădirea ziarului *Helsingborgs Dagblad*, și la câțiva kilometri mai departe era Școala Fredriksdal. A încercat să-și dea seama care anume este, dintre toate clădirile din cărămidă roșie, dar era prea departe și o ascundeau clădirile mai apropiate.

S-a uitat la ceasul de pe perete. Astrid întârziase un minut și jumătate, și Fabian s-a întrebat dacă o făcea dinadins. Au mai trecut treizeci de secunde până ca ea să ajungă cu două *latte* pe care tocmai le cumpăraseră și pe care le-a pus pe birou.

Mirosea a fum, și Fabian s-a întrebat dacă excursia lui în Danemarca era de vină pentru dependența ei de nicotină care părea să se fi accentuat.

– Ai gustat deja cafeaua de aici?

– Din păcate, am gustat-o, a zis Fabian, așezându-se pe scaunul vizitatorului.

– Aparatul ăla costă o mică avere. Are vreo treizeci de butoane, afișaje și Dumnezeu mai știe ce altceva. Singurul lucru pe care nu-l are este cafeaua bună. Pentru așa ceva trebuie să

mergi la café-barul Skâne, pe Bergavägen.

Fabian a gustat băutura și a trebuit să fie de acord că e foarte aproape de un *latte* perfect, nici prea cald, nici cu prea mult lapte.

– Fabian, ce nu ai înțeles din ședința de ieri?

Zâmbetul ei pierise.

– Pardon? Nu știu dacă...

– E vreo parte din „muncă de echipă” pe care n-ai înțeles-o?

– Niciuna.

– Se pare că a fost ceva, de vreme ce încă nu pari să fi priceput. A tăcut și i-a lăsat timp să răspundă, dar el nu știa ce să spună. Știi că ai fost aruncat direct în cazul ăsta, fără să ți se spună dinainte în ce fel vreau să lucrăm. De asemenea, știu că nu ne cunoaștem aproape deloc, ceea ce poate fi o scuză destul de bună. Dar speram, sau mai degrabă mă așteptam ca tu să profiți de ocazie ca să spui tot ce știi despre acest caz în ședința de azi. Însă n-ai făcut-o. Chiar și când am vorbit la telefon aseară, ai zis că ești pe drum spre casă, dar nu erai, nu-i așa?

De unde știe? și-a zis Fabian.

– Te-ai întors la benzinărie. De ce?

– Am mai găsit niște motive să cred că mașina este legată de făptaș, și voiam să mă asigur că n-o poate lua de la benzinărie.

– Cum ai făcut asta?

– Am scos una dintre roțile din spate și i-am dat-o persoanei din magazin.

Se părea că Astrid are nevoie de un moment ca să priceapă ce îi spusese el. Erau la o răscruce. Indiferent ce cale avea să aleagă ea, rezultatul avea să afecteze în viitor relația lor de muncă.

– Bun. Să sperăm că lasă în pace mașina până-și scot danezii degetul din fund.

– Ai luat legătura cu ei?

Astrid a încuviințat.

– Până nu uit, uitate cartela ta de acces. A împins cartela de plastic peste tăblie spre Fabian. Codul e 5618. În regulă?
Fabian a încuviințat din cap, a luat cartela și a ieșit.

– Ai încasat-o?

Fabian s-a oprit și a băgat capul în biroul lui Irene Lilja.

– Un pic.

– Sunt sigură c-ai meritat-o. De fapt, nu-mi plac deloc femeile-șef, dar, ca să știi – asta e una mișto. Dacă eram în locul ei, nu te lăsam nici să te apropie de această anchetă.

– Dar, din fericire, nu ești.

– Nu, nu-s, a zis ea, aruncându-i o privire. Hai înăuntru, am un cadou pentru tine.

Fabian a intrat în biroul ei, care era exact opusul biroului lui Astrid. Cămaruța era plină de teancuri clătinătoare de hârtoage, atât de înalte, că s-a întrebat dacă nu cumva erau lipite între ele ca să nu se prăbușească. Fereastra era acoperită de o țesătură indiană de un galben-portocaliu pe care erau cusuți elefanți aurii și oglinjoare. Un sac de dormit rulat stătea pe o rogojină, într-un colț. Un perete arăta ca un panou de afișaj uriaș, plin de fotografii și însemnări prinse cu scotch și legate între ele prin simboluri ciudate și săgeți care mergeau în diferite direcții. Irene ședea în mijlocul încăperii, la un birou mititel.

– De ce n-ai vrea să lucrez la caz? a zis Fabian.

Irene a râs.

– Nu-i evident? Astrid te lasă să lucrezi pentru că crede că stai cu fundu' pe informații valoroase. Dar nu există nimic care să te facă mai puțin suspect decât ceilalți din clasă. În afară de teoria ta despre Mällvik.

– Ai absolută dreptate, a zis Fabian, în vreme ce căuta ceva pe care să-și fixeze privirea. Ai zis ceva de un cadou?

Irene s-a luminat și a dat un clic pe mouse. O imprimantă a început pe dată să bâzâie.

– Acolo.

A făcut semn cu capul spre imprimantă, care era ascunsă după cărți și bibliorafturi.

Fabian a scos foaia cu cea mai mare grijă, ca să nu dărâme teancurile. A aruncat o privire documentului.

– Glenn Granqvist?

– Mâna dreaptă a lui Jörgen Pålsson, dacă e să te credem. Există doar trei persoane cu acest nume, și una locuiește în Älvsbyn, iar alta în Örebro, așa că-mi pun toți banii pe al treilea, în Ödåkra. Nu pare să fie cea mai înzestrată creație a lui Dumnezeu. Ultima dată când și-a făcut temele era în clasa a noua, a trecut cu chiu, cu vai prin serviciul militar obligatoriu și în curând își va sărbători a douăzeci și cincea aniversare ca șofer de camion la un depozit de materiale de construcție din Åstorp.

– Oare de ce nu sunt deloc surprins? a zis Fabian, ridicându-se să plece. O să văd dacă pot da de el. Ce-ar fi ca tu și cu mine să mergem mai târziu să luăm prânzul?

– Mda, să vedem.

– Dacă poți găsi așa ceva despre Rune Schmeckel, s-ar putea chiar să plătesc eu.

Irene i-a aruncat un zâmbet, și Fabian a știut exact ce gândește.

– E în ordine. Poți să bănuiești în continuare că suspectul sunt eu.

Fabian s-a așezat pe sofisticatul scaun futurist al lui Hugo Elvin, despre care hotărâse că e cu adevărat confortabil, și a început să formeze numărul lui Glenn.

– Văd că te-ai făcut comod.

Fabian s-a răsucit și l-a văzut pe Molander în biroul său temporar.

– Voiam să te invit, cu familia, în seara asta la un grătar în

aer liber.

– Azi?

– Știu că te anunț târziu. Dar, dacă nu ai alte planuri, e o vineri minunată, cu cerul fără pic de nori. Și vin toți ceilalți, așa că...

– Sună foarte bine. Stai să văd ce zice soția mea.

– Sigur. Nicio problemă. Sper să te văd mai târziu, a zis Molander și a plecat.

Fabian s-a întrebat dacă nu cumva e paranoic, sau chiar e un posibil suspect și în ochii lui Molander și acesta este adevăratul motiv al invitației. Indiferent de intențiile lui Molander, trebuia să meargă la acel grătar.

După cinci minute, Molander s-a întors cu o cană plină cu cafea.

– Ei bine? Ai primit aprobarea de la nevestică?

– Nu, dar poți să contezi pe mine.

– Grozav, a zis el, pe punctul de a pleca.

– Hei, ascultă, cum e Hugo Elvin, tipul al cărui birou îl folosesc?

– Hugo? Molander a chicotit. E imposibil de descris. Trebuie să-l cunoști, dar, în locul tău, nu m-aș prea atinge de lucrurile lui, mai ales de reglajul scaunului. Elvin nu-i tipul pe care să vrei să-l calci pe coadă, ca să zic așa. Oricum, ne vedem diseară!

Și cu asta, a dispărut.

Fabian a coborât privirea către toate butoanele scaunului pe care le răsucise deja, dându-și seama că e prea târziu. Va trebui să înfrunte mânia lui Hugo atunci când o să se întoarcă la birou.

A ridicat din nou telefonul ca să-l sune pe Glenn. După șase apeluri a auzit în receptor vocea lui Robert De Niro:

„*You talking to me?*”¹⁴

¹⁴ Cu mine vorbești? (în limba engleză în original).

S-a bucurat deplin de fiecare secundă a somnului de patru ore de pe pătură, până l-a trezit soneria. Dormise adânc, mult mai adânc decât intenționase, ceea ce însemna că era destins și se simțea în siguranță.

Ambalajul plăcintei cu mere era sfâșiat, și totul, în afară de câteva firimituri, fusese înlocuit cu căcăreze de șobolani. Erau mult mai flămânzi decât se așteptase. Din nou, norocul era de partea sa, și a trebuit să-și reamintească faptul că norocul nu e un lucru pe care să se poată baza.

A ieșit din depozit pe fereastră și s-a dus la mașină, care era ascunsă în niște tufișuri de pe partea cealaltă a drumului. Nu era nici țipenie de om. Doar el și dimineața. Și-a scos bocancii și și-a dezbrăcat în liniște hainele de lucru închise la culoare. S-a spălat cu apă din bidonul aflat în portbagaj și și-a pus o pereche de pantaloni scurți de culoare bej, cu buzunare laterale mari, un tricou polo bleu, o caschetă galbenă pe care scria Bubba Gump Shrimp Co. și o pereche de sandale Crocs verzi.

Se simțea ca un clown în hainele astea noi, dar scopul era să arate ca un suedez tipic care se duce în Danemarca să bea bere. În rucsac și-a pus o cămașă roz de schimb, o sticlă cu apă, o pereche de mănuși, un aparat de fotografiat, o frânghie, cheile Peugeot-ului, o lanternă, un briceag și o seringă plină cu Propofol. Ultimul articol era doar o măsură de siguranță, și probabil că nu avea să fie folosit.

A ajuns repede la Knutpunkten, gara centrală din Helsingborg. În timpul călătoriei peste strâmtoare s-a răsfățat cu o bere și un sendviș cu creveți cu mult prea multă maioneză. Era prea multă mâncare, dar avea să treacă multă vreme până să aibă timp să mănânce iar. A luat trenul de la ora 10.55 din Helsingør și a ajuns la Copenhaga la 11.41. Toaleta din gară era atât de scârboasă, că aproape a pierdut trenul regional către

Ringsted. A ajuns la gara Ringsted după treizeci și patru de minute și s-a dus pe jos la stația de autobuz.

Soarele își sporise eforturile, silind temperatura să ajungă la treizeci și cinci de grade, și el se simțea recunoscător pentru îmbrăcămintea ușoară. Era surprins că sandalele Crocs sunt atât de comode. La ora 13.00 s-a urcat în autobuz și s-a așezat cât mai în față posibil. Nu-i plăcea să stea în spate, mai ales când era atât de cald și autobuzul era plin de pasageri care asudau din greu.

La 13.38 a coborât din autobuz lângă Școala Lellinge și a reușit, în fine, să respire adânc fără să tragă în piept duhoarea transpirației colective. Benzinăria unde parcase mașina în urmă cu o săptămână și jumătate era la mai puțin de trei sute de metri de școală, și nu i-ar fi luat decât două minute de mers pe jos. Dar a preferat să facă un ocol pe câteva străduțe, descriind un cerc larg în jurul benzinăriei, ca să se asigure că nu-i vreun polițist la pândă în apropiere.

La început a fost ușurat, dar neliniștea i-a revenit după câteva minute. De ce n-a întâlnit încă pe nimeni? De ce tot cartierul părea nefiresc de pustiu? Îi scăpase din vedere ceva?

N-a reușit să priceapă decât după ce a trecut de o casă cu ferestrele deschise și a auzit înăuntru sunetul unui televizor. Spre deosebire de Suedia, Danemarca reușise să ajungă în Cupa Mondială și astăzi se juca un meci în Africa de Sud. Cu alte cuvinte, acesta era momentul ideal să-și recupereze mașina. A trecut printr-o curte plină cu pitici de grădină și și-a scos aparatul de fotografiat la adăpostul câtorva copaci. A făcut o transfocare pe benzinăria aflată la cincizeci de metri. Nu se vedea nimeni, și Peugeot-ul era exact acolo unde îl lăsase. Singura schimbare era un bilet de sub ștergătorul de parbriz, lucru care nu părea ciudat.

A pus la loc aparatul de fotografiat și a mers repede până la mașină. Pulsul îi creștea la fiecare pas, dar știa că va încetini de

îndată ce avea să răsucescă cheia în contact și avea să plece de acolo. Corpul îi era plin de adrenalină și era foarte concentrat.

Dar, cu cât se apropia de mașină, cu atât simțea mai intens că era ceva nelalocul lui. Peugeot-ul stătea înclinat ciudat, ca și cum era pe cale să pice în bot. Nu și-a putut da seama de ce până ce a ajuns la mașină și a luat biletul.

**ACEST VEHICUL SE AFLĂ PE O PROPRIETATE PRIVATĂ VĂ
ROG SĂ CONTACTAȚI PERSONALUL**

Irene i-a propus să se întâlnească la Olsons Skafferi puțin după ora unu ca să ia masa de prânz. Fabian cunoștea localul și fusese acolo de mai multe ori înainte să se mute la Stockholm. Pe atunci fusese un restaurant nou, la modă, dar acum era un local vechi, clasic.

Pe drum a sunat-o pe Sonja, care lua prânzul împreună cu Matilda la cafeneaua în aer liber de la Muzeul Louisiana, a cărei priveliște părea să merite ea însăși toată călătoria.

I-a spus de invitația la grătar acasă la Molander și, spre surprinderea lui, ea a zis că i se pare o idee bună. Credea că e important ca ei să-și facă noi cunoștințe. Dacă avea colegi simpatici, de ce să nu înceapă cu ei?

Fabian s-a gândit întâi că e ironică. Sonja nu se arătase niciodată prea interesată să-i cunoască prietenii, cu atât mai puțin colegii. Dar poate că făcea exact ceea ce își puseseră în plan – să dea o șansă noii lor vieți. Au stabilit să se vadă acasă, în jurul orei cinci. El a zis că o să cumpere niște vin.

A găsit un loc de parcare pe Hästmöllegränden, vizavi de Systembolaget¹⁵, unde a căutat printre rafturi un vin mai deosebit. De obicei se alegea cu câteva feluri de Rioja, luate la nimereală de pe rafturile cu băuturile cele mai scumpe.

Până acum câțiva ani, ignoranța sa în privința vinurilor îl rodea ca o etichetă apretată de la spălătorie pe pielea gâtului. De îndată ce ajungea la el lista de vinuri, îl năpădea panica la gândul că trebuie să aleagă. A încercat să-și remedieze ignoranța înscriindu-se la un club de degustare de vinuri, dar, după doar câteva întruniri, în timpul cărora încercase să se lase cuprins de entuziasm față de sorbirea vinului și de discuțiile despre anii recoltelor și soiurile de struguri, a recunoscut că ceea ce știa el despre vin nu va fi niciodată un lucru cu care să

¹⁵ Lanț suedez de magazine de băuturi.

se împăuneze.

A intrat în restaurantul Olsons și a văzut că Irene e deja acolo, așteptându-l la masa de la fereastra din colț.

– Ce-ai zice de carne de căprioară din Skåne cu gălbiori trași în unt, piure de păstârnac, plăcințele de cartofi și sos de vițel aromat cu merișoare?

Fabian a încuviințat și s-a așezat.

– Bine, pentru că am comandat deja asta pentru amândoi. În plus, era cel mai scump fel din meniu, a continuat ea, punând pe masă un dosar.

– Schmeckel?

Irene a încuviințat din cap.

– Și?

– Până acum n-am căutat decât pe internet, dar e limpede că e interesant și pare să aibă multe lucruri de ascuns. S-a născut în 1966, la fel ca tine. Nu e căsătorit, nu are copii și lucrează la spitalul din Lund, și aici lucrurile devin interesante, este chirurg.

– Chirurg? Ce specialitate?

Irene a încuviințat din cap și a mușcat din pâine.

– A început să lucreze la spitalul din Lund în 1997 și a devenit rapid unul dintre cei mai buni chirurghi din țară pentru cancerul de prostată. Dar în 2004 a avut loc un incident și i s-a interzis să lucreze timp de douăsprezece luni.

– Ce fel de incident?

– A lăsat două cleme de plastic în interiorul unui pacient.

– Le-a lăsat în...

Irene a încuviințat, sorbind din apa minerală.

– În vezica urinară. Pacientul, Torgny Sölmedal, le-a eliminat prin urină și se pare că a spus că a fost unul dintre cele mai rele lucruri care i s-au întâmplat vreodată. E ironic, dat fiind numele de familie al lui Rune, nu?

– Lucrurile s-au oprit acolo?

– Nu. S-a inițiat o investigație uriașă, din câte am înțeles eu, și s-a făcut mult caz de toată treaba. În orice caz, s-a dovedit că Rune suferea de lipsă de somn și înghițea la fel de multe pastile ca Michael Jackson doar ca să nu-și piardă slujba, dar e limpede că asta n-a fost de folos. Administrația spitalului l-a susținut pe parcursul întregii perioade de chin, și după un an era din nou cu scalpelul în mână, dar acum operează mai mult hernii și apendicite.

– Vreun alt incident?

– N-am putut găsi.

– Ce știi despre copilăria lui?

– Aproape nimic, de aceea cred că e dubios. Totul după 1994 pare mai mult sau mai puțin tipic. Educația, istoricul angajărilor, diferite adrese unde a locuit, numere de telefon, mașinile pe care le-a avut și așa mai departe. De exemplu, participă în fiecare an la Maratonul de primăvară din Helsingborg.

– De când?

– Înregistrările îl arată din 1994. Înainte de asta nu există aproape nimic. Singura informație pe care am izbutit s-o găsesc despre copilăria lui a fost, să vezi și să nu crezi, pe Wikipedia: „Rune Schmeckel a crescut la Malmö, unde a absolvit cu note maxime programul de științele naturii din liceu. După aceea și-a făcut serviciul militar obligatoriu ca subofițer în Kristianstad”. *That's it*¹⁶. În afară de asta, e ca și cum n-ar fi existat.

– Așadar, nu crezi această informație?

– Păi, unu la mână, am căutat înregistrările și nu și-a făcut serviciul militar la Kristianstad. Se pare că a falsificat niște lucruri ca să arate bine.

– De ce ar face așa ceva?

Fața ei s-a luminat și s-a aplecat către el.

¹⁶ Asta-i tot. (în limba engleză în original).

– Ca să ascundă faptul că nu e nimic acolo.

Teoria lui Irene nu era de lepădat. Internetul fusese în pruncie în anii '90, dar, în cea mai mare parte, se puteau găsi destule informații ca să poți avea o imagine a persoanei respective. Golurile aveau tendința să se umple, dar se pare că nu și când venea vorba de Rune Schmeckel.

– Ai găsit vreo fotografie a lui?

– Pe a treia pagină a documentului.

Irene i-a întins dosarul lui Fabian, care a simțit că se declanșează ceva când s-a uitat la fotografia lui Rune Schmeckel. Nu-l mai văzuse niciodată pe acest bărbat, și totuși nu încăpea îndoială că avea ceva familiar. A încercat să-și dea seama ce este, dar a renunțat când le-a fost adusă mâncarea.

După câteva minute, Irene a spart tăcerea.

– Tu și familia ta v-ați mutat la Helsingborg pentru o schimbare, sau fugeți din Stockholm?

Fabian a trebuit să aștepte să termine de mestecat bucata de căprioară din Skåne pe care tocmai o băgase în gură ca să poată răspunde.

– Nu înțeleg. Ce vrei să zici?

– Tu și nevasta ta.

– Sonja. O cheamă Sonja.

– Totul e în ordine între tine și Sonja? Sau sunteți ca majoritatea cuplurilor?

Fabian n-avea nicio îndoială în privința răspunsului la această întrebare, dar îi era greu să găsească ce să-i spună.

– Îmi pare rău, nu voiam să ating o rană deschisă.

– Nu, e în ordine, doar că m-ai luat prin surprindere. Ne-am mutat la Helsingborg pentru o schimbare, dar, la fel ca majoritatea oamenilor, eu și Sonja avem momentele noastre bune și rele. Cum stau lucrurile cu tine? De câtă vreme locuiești la birou?

– De săptămâna trecută. E o întregă nebunie. El nu vrea să

plece, cu toate că, de fapt, apartamentul e al meu.

– Poate că speră că o să te întorci.

Irene a răsuflat zgomotos.

– Poate să uite de asta. Habar n-ai ce afurisit de tâmpit este. De data asta s-a terminat, la dracu', chiar dacă va trebui să dorm în birou tot restul verii.

Ea s-a apucat din nou să mănânce în tăcere și apoi s-a uitat la el peste masă.

– Nu colegii tăi sunt cei care au fost implicați în incidentul de la ambasada Israelului din iarna trecută?

Fabian se aștepta la această întrebare. A încuviințat, în tăcere.

– Ce s-a întâmplat, de fapt?

– Știu cât știi și tu. N-am nicio idee.

– Presupun că investigațiile continuă, dar nu e straniu că ziarele au spus atât de puține lucruri? Păi, au murit doi polițiști. Nu crezi că e ciudat?

– Nu știu, a zis Fabian, ridicând din umeri. Apropo, am încercat să dau de Glenn Granqvist...

– Nu-i așa că aproape dă senzația că toată treaba a fost acoperită?

– După cum am zis, n-am nicio idee.

– Scuză-mă. Cine știe, poate că nici măcar n-ai voie să vorbești despre asta? La naiba! S-o lăsăm baltă. Cafea?

Fabian a încuviințat din cap și Irene s-a dus la teighea. Sigur că înțelegea de ce era curioasă. Probabil că, în locul ei, și-ar fi pus și el aceleași întrebări, numai că el nu le-ar fi rostit în gura mare. Dar Irene voia răspunsuri, nu se sfia să le ceară și s-a năpustit la el ca o viespe furioasă, iar lui îi plăcea asta.

– Ai încercat să dai de Granqvist.

Irene a pus pe masă două cești cu cafea.

– Am sunat, dar n-a răspuns, așa că am de gând să trec pe la el.

– Am de gând să iau legătura cu oficiul național de evidență a populației ca să văd ce au despre Schmeckel, a zis Irene, golind ceașca dintr-o înghițitură.

– O să aruncăm o privire prin casa lui Schmeckel de îndată ce este posibil.

– De acord. Astrid a promis să facă tot ce poate, dar perioada concediilor pune bețe în roate investigației. În cel mai rău caz, s-ar putea să nu reușim decât la sfârșitul săptămânii viitoare.

– Să sperăm că putem intra mai devreme.

– Ce vrei să zici cu să sperăm? a zis Irene, ridicându-se de la masă.

Un polițist nu *speră*. Un polițist acționează și muncește metodic până ce făptașul este prins, asigurându-se că sunt destule dovezi ca să poată fi condamnat. Să fie plini de speranță e treaba membrilor familiei, nu a polițiștilor. Și totuși, uite-l pe el, care tocmai a zis asta. A cântărit reacția lui Irene, a pornit mașina și a luat-o pe Drottningatan.

Oare se dăduse deja bătut, crezând că au pierdut lupta? Se simțea cu totul neputincios să schimbe rezultatul, crezând că singurul atu pe care îl mai avea era slaba speranță că, până la urmă, totul avea să fie bine, probabil, de parcă ar fi fost un film de duminică? În realitate, habar n-avea cum o să se termine. Nu era sigur decât că ceva legat de acest caz îl înspăimânta. Pentru prima dată după multă vreme.

Pentru că era departe de a se fi sfârșit.

Îi era teamă de consecințe, dacă se dovedea că a greșit.

Iarăși.

Fabian a apăsat pedala de accelerație ca să profite de unda verde care îl urmărea de la Hälsobacken încoace. A trecut de sediul poliției cu 145 de kilometri pe oră. Astrid l-a sunat pe când trecea prin Väla.

– Tocmai am vorbit cu Sten Hammar pentru un mandat de percheziție a casei lui Schmeckel.

– Și?

– Din păcate, nu crede că există suficiente motive. Nu mă surprinde. Tot ce avem este o mașină care a traversat Podul Öresund în același timp cu victima noastră și acum e parcată la o benzinărie din Danemarca, ceea ce nu este suficient. Avem nevoie de ceva mai concret.

Astrid avea dreptate. Problema era că, probabil, ceva mai concret n-avea să fie găsit în casa lui Schmeckel.

A pus în CD-player albumul *Hail to the Thief* al celor de la Radiohead și a dat sonorul tare. A cotit la Ödåkra în vreme ce se stingeau ultimele măsuri din „2 + 2 = 5”. Curând, încetinea pe Jupitervägen, în fața casei lui Glenn Granqvist. A ieșit din mașină și și-a plimbat privirea prin împrejurimi. Cartierul părea la fel de pustiu ca după un accident nuclear.

Casa lui Granqvist arăta la fel ca toate celelalte din cvartal: cu etaj, fațadă de ipsos alb, acoperiș țuguiaș și garaj separat. Casa era amplasată în partea din față a terenului.

Fabian s-a dus la ușa din față și a observat că luminile de afară erau aprinse, în ciuda faptului că soarele era încă sus pe cer. Să fie un semn că a ajuns prea târziu? Glenn își primise deja pedeapsa? Sau toată ideea cu bătaușii se dovedea a fi o fundătură?

A sunat la ușă, ținând degetul apăsat multă vreme. S-a uitat la ceas și a urmărit secundarul. S-a hotărât să aștepte șaiszeci de secunde.

Chiar dacă spera că Glenn o să vină la ușă și o să se dovedească a fi perfect sănătos, nu putea să ignore mica parte din el care ținea pumnii strânși pentru rezultatul opus, pentru că atunci aveau să-i dispară toate îndoielile în privința motivului.

Ușa a rămas închisă.

A sunat iarăși, ținând degetul apăsat și mai mult timp.

A trecut pe lângă el o femeie cu un cărucior de copil și i-a aruncat o privire plină de bănuială. El i-a răspuns cu un zâmbet.

– Bună ziua. Nu vă supărați, tipul care locuiește aici, Glenn Granqvist. Știți cumva dacă e acasă?

Femeia a clătinat din cap.

– Luminile sunt aprinse. L-ați văzut oare în ultimele zile?

Ea a clătinat din cap și s-a grăbit să plece.

– Păi, bine.

A scos telefonul și a format numărul de acasă al lui Glenn, pe care îl găsisese în notele lui Irene. Îl putea auzi clar cum sună.

În telefon...

În casă...

„You talking to me?”

De data asta, Fabian a lăsat un mesaj în care se prezenta și îl ruga pe Glenn să-l sune cât mai repede posibil. Apoi a sunat la numărul de mobil al lui Glenn și a lăsat același mesaj, pe când mergea spre partea din spate a casei.

Curtea era o peluză mare înconjurată de un gard viu care încă nu crescuse mai mult de un metru. Acolo unde se termina gardul viu începea un câmp deschis, perfect pentru oricine ar fi vrut să vină în vizită neanunțat. Dar nu asta i-a atras atenția, ci sârma ghimpată.

Fabian nu pricepea. De ce naiba ar vrea cineva să întindă sârmă ghimpată prin toată curtea din spate? S-a ghemuit la pământ și a atins cu băgare de seamă sârma țepoasă care se răsucea încolo și înapoi peste peluză, în spirale lungi. A auzit un clonc-clonc îndepărtat și s-a răsucit, dar n-a reușit să găsească sursa sunetului înainte ca acesta să se oprească. A prins sârma între degetul mare și arătător și a smucit-o. Clonc-clonc-ul s-a auzit iar, și de data aceasta destul de tare ca el să-și dea seama că vine de la una dintre ferestrele întredeschise

de la etaj. S-a ridicat, a făcut câțiva pași spre casă, ca să vadă mai bine, și a dat peste o bucată de fir pentru pescuit care era întins între sârma ghimpată și ceea ce s-a dovedit a fi niște clopoței de vânt din bambus, care atârnav pe partea dinăuntru a ferestrei.

Așadar, Glenn ajunsese la aceeași concluzie cu Fabian. Acum, că se ocupase cineva de Jörgen, era rândul său. Dar era limpede că Glenn n-avea de gând să fie la fel de prost pregătit. Să fi fost justificată paranoia lui Glenn? Și, dacă da, era în stare să se apere?

Fabian a fost smuls din gânduri de sunetul telefonului său. L-a scos și s-a uitat la ecran: 0765-261110. A repetat pentru sine numărul, înainte să-și dea seama că este exact numărul la care tocmai sunase.

– Sunt Fabian Risk.

A încercat să-și facă vocea cât mai calmă și neutră posibil, dar de la capătul celălalt nu s-a auzit nimic. Era o tăcere plină de așteptare. Putea să audă doar respirația cuiva.

– Alo? Cine e?

– Încercai să dai de mine.

– Ești Glenn Granqvist?

– Da.

– Nu știu dacă-ți amintești de mine, dar la școală am fost în aceeași clasă.

– Fabbe? Tu ești?

– Da, eu. Ce mai faci?

– Nu mă plâng. Dar tu? Am auzit că te-ai făcut polițai și te-ai mutat la Stockholm.

– Da, așa e. Dar acum m-am întors acasă și lucrez la poliția de aici, din Helsingborg.

– Ei, nu mai spune! Cred că ar fi bine să am grijă cum mă port.

Fabian a râs și a hotărât să dirijeze conversația spre

subiectul care îl interesa.

– Presupun că știi de ce am încercat să dau de tine.

– Jögge.

– Așa-i.

– E groaznic. Am citit în ziar și... La naiba! Ai vreo idee cine-i făptașul?

– Lucrăm pe... câteva direcții paralele.

Fabian era pe punctul să răspundă mai amănunțit, dar s-a oprit. Nu putea spune exact ce este, dar, dintr-un motiv anume, se simțea nesigur și în alertă.

– Sunt și eu una dintre ele sau așa ceva?

– E un fel de-a spune. La urma urmei, erați prieteni la cataramă, cel puțin din câte îmi amintesc eu din școală. Încă mai țineți legătura?

– Jögge a fost cel mai bun prieten al meu.

– Îmi pare rău, trebuie să te simți îngrozitor. Dar, mă întrebam, oare ne-am putea întâlni? Am câteva întrebări la care s-ar putea să mă ajuți.

– Sigur că ne putem întâlni, dar acum nu-i momentul potrivit. Nu, în afară de cazul în care vrei să vii aici.

– Și unde este aici?

– Sunny Beach, Bulgaria. E al dracului de drăgălaș. N-am văzut de când mă știu atâtea puicuțe în călduri pe o singură plajă.

Afurisita de perioadă a concediilor făcea munca imposibilă. Ar fi putut la fel de bine să-și ia și el concediu, așa cum plănuise, și să amâne rezolvarea cazului până pe 16 august, când cei mai mulți oameni aveau să fi revenit la serviciu. Pe de altă parte, poate că această călătorie la Sunny Beach era ceea ce-i salvase viața lui Glenn.

– Când ai plecat?

– Ieri, pe întâi iulie. Stau două săptămâni, până pe cincisprezece.

Nu dăduseră în ziare știrea despre crimă decât ieri. Dacă Glenn a citit despre asta acolo, așa cum afirmase, n-ar fi avut când să întindă sârmă ghimpată peste toată peluza.

– Când ai auzit de crimă?

– Lina m-a sunat acum vreo două zile. De ce?

– Te-ai simțit amenințat când ai auzit de crimă? De asta ai plecat?

– De ce să mă simt amenințat?

Fie că Glenn mințea, fie că vorbea la telefon cu altcineva, și-a zis Fabian.

– M-am gândit că felul omorului și alegerea locului te-ar putea face să te simți neliniștit.

Dezvăluise mai mult decât ar fi trebuit, dar nu se putuse stăpâni. Voia să provoace o reacție, să-l silească pe oricine o fi fost la celălalt capăt al liniei să-și dea arama pe față.

– Scuză-mi expresia, dar ce dracu' tot spui acolo?

Fabian a hotărât să întindă coarda.

– Din ce alt motiv ai fi pus sârmă ghimpată în spatele casei și ai fi legat-o de clopoței de vânt de la etaj?

A fost o tăcere nesigură, destul de lungă ca toate îndoielile lui Fabian să se împrăștie. Convorbirea s-a întrerupt.

18 octombrie

N-am ascultat ce spunea diriginta azi, îi vedeam doar gura mișcându-se. Jonas era așezat în spatele meu și m-a bătut pe umăr. La început nu voiam să mă întorc și aveam de gând să mă prefac că nu se întâmplă nimic, dar m-am întors totuși, pentru că știu că el este de obicei unul dintre cei cumsecade. M-a scuipat în față și a zis că e de la „știi tu cine”. Vedeam în ochii lui că nu voia cu adevărat s-o facă. În locul lui, aș fi făcut la fel.

Azi mama a întrebat de ce am vânătăi. Am zis că am căzut în sala de sport. Probabil că m-a crezut.

Dar azi au făcut-o din nou în pauză. Au zis că i-am pârât, cu toate că n-am făcut-o. M-am pomenit cu nasul plin de sânge, apoi mi-au luat șapca și au urinat pe ea și m-au silit să mi-o pun la loc pe cap. Când am ajuns acasă am făcut duș și mi-am spălat șapca și am uscat-o cu uscătorul de păr al mamei. Nu cred că a observat. Sper că nu.

Ar trebui să le țin piept, dar mi-e frică. Ei sunt doi și eu sunt singur. În plus, ei lovesc cu pumnii, cu toate că nu e permis. Asta merge în filme. Dar nu în realitate.

Despre mine:

1. Fătălău.
2. Bun de nimic.
3. Netrebnic.
4. Urât.

P.S. Dacă mi-aș fi coleg de clasă, și eu m-aș lua de mine. Sunt ultimul dintre oameni. Un afurisit de monstru. Mă urăsc al dracului de mult.

Fabian ar fi trebuit de mai bine de o jumătate de oră să fugă până acasă să-i ia pe Sonja și pe copii ca să meargă la grătarul de la Molander. Dar nu putea încă să meargă acasă. Acum nu era timp de pierdut. A sunat-o pe Astrid și i-a lăsat un mesaj scurt despre conversația cu ucigașul. Probabil că era prinsă cu lupta cu danezii, ca să poată merge să ia Peugeot-ul de la benzinărie. N-avea cum să știe că informația pe care o avea el acum i-ar fi ușurat mult munca.

Pe când aștepta ca Astrid să-l sune, Fabian a pătruns în casa lui Glenn pe ușa din spate și a cercetat-o, dar n-a găsit nimic demn de interes.

Chiar dacă n-a găsit indicii în casă, Fabian era absolut sigur că motivul pe care îl propusese mai devreme, legat de Claes, era corect. Glenn Granqvist nu era pe o plajă însorită din Bulgaria. Glenn Granqvist era mort. Fabian era la fel de sigur că bărbatul cu care vorbise era făptașul. Atât el, cât și Fabian își jucaseră bine rolurile, cu toate că nu încăpea îndoială că amândoi înțelegeau perfect ce se petrecea.

Fabian a parcat mașina în fața secției de poliție și s-a grăbit să între. Holul era pustiu și a trebuit să-și folosească pentru prima dată cartela de acces. A constatat cu surprindere că își amintește codul, și a folosit timpul petrecut în lift ca să sune acasă.

– Bună, tati. Mami zice c-ar fi trebuit să ajungi aici de mai mult de o jumătate de oră.

– Da, puiule. Mami are perfectă dreptate. A ieșit din lift. Au apărut niște lucruri la serviciu și tati trebuie să se ocupe de ele.

– Este exact ce a spus și ea. Și când a sunat telefonul, a zis că ești tu și că probabil n-o să mergem la niciun grătar în seara asta.

– Zău? Cum ar fi putut să știe toate astea?

– Nu știu. Dar tu și doamna aia care n-are voie să sune sunteți singurii care aveți numărul nostru cel nou. Dacă ai fi vrut cu adevărat să vorbești cu mami, ai fi sunat-o pe mobil. Când ai sunat pe numărul fix ai sperat c-o să răspund eu sau Theo.

Ar fi un polițist grozav, și-a zis Fabian, și a rugat-o pe fiica lui să anunțe că grătarul avea, cu siguranță, să fie contramandat, de vreme ce și Molander avea să fie prins cu treburi toată seara la secția de poliție.

A intrat în birourile secției, care erau și ele goale. Unde era toată lumea? Știa că-i vineri, dar erau în toiul unei anchete care ar fi putut să ajungă unul dintre cele mai rele cazuri pe care le avusese vreodată poliția din Helsingborg. A deschis ușa biroului lui Astrid, la fel de gol și lăsat în părăsire ca restul secției. S-a dus la fereastra panoramică și și-a scos telefonul să o sune din nou. Dar telefonul a pornit să sune în mâna sa. Era Molander.

– Salut. Unde ești?

– Ce? La secție.

– Ce naiba faci acolo?

– Au ieșit la iveală niște lucruri legate de anchetă, așa că cred c-o să trebuiască să contramandez în seara asta și...

– Cum adică, să contramandezi? Grătarul e aprins. Nu-i niciun semn de contramandare pe partea noastră, a zis Molander, fără să dea nici cel mai mic semn de interes față de ce s-ar fi putut ivi.

– Îmi pare rău, Ingvar, dar mă tem că am de lucru. O să trebuiască să venim la tine altă dată. Apropo, știi cumva unde-i Astrid?

– Aici. Unde altundeva să fie?

Fabian s-a holbat la telefon de parcă ar fi apărut de pe altă planetă.

– Păi, salut și bine ați venit! Voi trebuie să fiți cei noi, a

exclamat o femeie care părea tare mândră de bronzul ei extrem de intens. Sunteți singurii pe care îi mai așteptam. Eu sunt Gertrud Molander. Intrați! Ce vreți să beți?

Sonja și copiii au urmat-o pe Gertrud în casă și Fabian s-a simțit pe dată ușurat. Drumul cu mașina nu durase decât cincisprezece minute, dar fusese dureros, aproape insuportabil, de tăcut. Întrebuse despre Muzeul Louisiana, și dacă e așa de frumos cum zice toată lumea, și dacă le-ar plăcea să-l mai viziteze.

Sonja nu s-a ostenit să răspundă la niciuna dintre întrebările lui. Dar acum erau aici, și își dădea seama că ea este deja într-o dispoziție mai bună. Se părea că o persoană ca Gertrud era exact omul de care avea ea nevoie.

Pe când mergeau prin casă, Fabian a observat că Ingvar Molander era însurat cu o adevărată colecționară. Una dintre cele mai mari colecții de farfurii pe care le văzuse atârna pe unul din pereții din living, iar într-o vitrină luminată erau bufnițe de cristal de toate formele, mărimile și culorile imaginabile.

– Nu-i așa că-s frumoase? a exclamat Gertrud, îndreptându-se spre el.

Fabian a încuviințat, cu toate că nu înțelesese niciodată fascinația față de bibelourile din cristal.

– Tu ești cea care le colecționează?

– Nu, dar am început să le cumpăr când am făcut prima călătorie prin Europa.

– Deci, sunt ale lui Ingvar?

– Ingvar? Crezi că-ar suporta să colecționeze cristaluri? a zis ea, de parcă acesta ar fi fost cel mai ridicol lucru pe care îl auzise vreodată. Ca să fiu cu totul sinceră, în spatele colecției nu-i o singură persoană, ci majoritatea prietenilor mei au contribuit la ea. Din când în când, pur și simplu se mai ivește o bufnițică.

– Oamenii le cumpără și le pun acolo fără să-ți spună?

– Nu mă-ntreba pe mine. Haide, ai nevoie de o băutură.

Gertrud l-a condus în curtea din spate. Arăta întocmai așa cum și-o închipuise Fabian când a făcut turul casei. Peluza era tunsă atât de îngrijit, încât arăta ca o imagine generată de calculator cu pitici de grădină, mori de vânt mititele și fântâni din loc în loc. Era chiar și un mic heleșteu cu un pod peste el. Pentru Matilda era un adevărat rai și alerga prin curte ca și cum ar fi vrut să fie peste tot deodată.

– Tati! Heleșteul e plin de pești! Hai să vezi!

– Nu acum! Poți să-i arăți lui Theodor în locul meu? a strigat el, alegându-se cu o privire obosită din partea lui Theodor, care părea că e în stare, măcar o dată, să-și dezlipească ochii de telefon.

Toți din secția de poliție erau acolo, chiar și Florian Nilsson, cel de la biroul de primire, care se îmbrăcase în cinstea acelei seri cu o cămașă roșie încheiată cu nasturi pe o parte. Îl făcea pe Fabian să se gândească la Midge Ure și la cât timp a trecut de când ascultase „After a Fashion”.

Molander stătea în picioare lângă grătar, arătând de parcă ceea ce făcea el era o chestiune de viață și de moarte.

– Fabian, iată-te! Hai aici să ne saluți, a strigat Irene.

Stătea lângă un bărbat musculos cu părul tuns scurt, blugi uzați și cămașă roz. Buza îi era împinsă în afară de un pachet mare de *snus*¹⁷. Fabian s-a dus la ei să-i salute.

– Începeam să ne întrebăm ce s-a întâmplat cu tine, a zis Irene. Hampan, el e Fabian, noul meu coleg.

– Ești și tu polițist? a întrebat Fabian, dând mâna cu bărbatul.

– Nu, sunt un iubit, a răspuns el, cu un zâmbet atât de larg, că s-a văzut mai mult de jumătate din pachetul de *snus*.

– A. Înțeleș.

¹⁷ Praf de tutun umezit, care se așază între gingie și buza de sus.

Fabian i-a aruncat lui Irene o privire, dar n-a primit niciun ajutor.

– Așadar, ține-ți mâinile acasă. Altfel o să guști din asta, a continuat Hampan, flexându-și un biceps.

– Oho, a zis Fabian, chicotind, dar auzea ce gol sună. Mai bine mă duc să iau ceva de băut.

S-a dus la masa cea mare, a desfăcut o bere și s-a întrebat dacă una o să-i ajungă. Se părea că Sonja era deja la al doilea pahar de vin roșu, și era prinsă în discuție cu Gertrud despre arta sa. Fabian a profitat de ocazie ca să se ducă la Astrid și la Klippan, care aveau fiecare în mână un pahar cu gin tonic, și să le spună de apelul de la persoana despre care el credea că este ucigașul.

– Și ce anume te face să crezi asta? a întrebat Klippan.

– A sunat de pe telefonul lui Glenn Granqvist, și sunt convins că Glenn e mort.

– Vrei să zici că a fost omorât? a zis Astrid, luând o înghițitură zdravănă din pahar.

Fabian a încuviințat.

– Curtea lui era plină de sârmă ghimpată și alarme, ca și cum s-ar fi pregătit ca tipul nostru să-l vâneze, și exact asta cred că s-a întâmplat.

– Dumnezeu mare, ce a zis când a sunat? a întrebat Astrid.

– Eu am fost cel care l-a sunat, și apoi m-a sunat, la rândul său.

– De pe telefonul lui Glenn? a zis Klippan.

Fabian a încuviințat din cap.

– A pretins că e în Sunny Beach, în Bulgaria, în concediu, și că a plecat joi. Adică în aceeași zi în care ziarele au dezvăluit povestea uciderii lui Jörgen Pålsson.

– Pare fără sens să te trudești să pui o grămadă de sârmă ghimpată și apoi să te duci în Bulgaria, a zis Klippan.

– Va trebui să luăm legătura cu liniile aeriene ca să-ți

confirme teoria că Glenn n-a plecat din țară, a zis Astrid.

– Mă pot ocupa de asta mâine-dimineață, la prima oră, a zis Klippan.

– N-ar trebui să cercetăm amănunțit casa? a zis Fabian.

– Absolut, a zis Astrid, golindu-și paharul. Dar trebuie mai întâi să iau legătura cu Stina Högsell și să primesc permisiunea.

– Mai vrea cineva, în afară de mine, încă un pahar? a întrebat Klippan, ridicându-și paharul gol.

– N-aș zice nu încă unui strop, a răspuns Astrid, și au plecat împreună.

Fabian nu știa dacă trebuie să râdă sau să plângă. Uite-i aici, în toiuul unui caz cu cine știe câte indicii de urmărit, și totuși carnea friptă la grătar și alcoolul erau prioritatea priorităților.

– Stai aici de unul singur și filosofezi, a observat Irene, înmânându-i o sticlă de bere deschisă. Vino, vreau să-ți arăt ceva.

– Nu știu dacă ar trebui.

– Nu-l băga în seamă pe Hampan. Glumește și atât. În plus, niciodată nu se îndepărtează prea mult de grătar.

– În orice caz, văd că voi doi v-ați regăsit drumul unul către celălalt la un moment dat, în ultimele câteva ore.

– Ar însemna să vezi prea mult în toate astea. Nu mă întreba de ce, dar, dintr-un motiv oarecare, Molander l-a invitat și pe Hampan. Era deja aici când am ajuns. Dar să lăsăm asta acum, a zis, trăgându-l pe Fabian după ea în casă și în jos, în pivniță. Dacă nu l-aș cunoaște pe Molander, asta m-ar face să-mi pierd mințile de spaimă.

A aprins lămpile din tavan, și Fabian a înțeles rapid ce voia să zică.

Se aflau într-o încăpere ticsită de rafturi, vitrine și suprafețe de sticlă pline de diferite obiecte așezate în diferite grupuri. Ca o colecție de muzeu. Fabian și-a amintit de un loc de pe insula

Gotland unde cineva făcuse un muzeu din propriile colecții. Dar cea de aici era mai atent alcătuită și mai fermecătoare, cu toate că nu la fel de mare ca aceea din Gotland, care era formată din orice, de la baghete fermecate la mașini de scris. Aici era o singură temă de bază: crima. Avea destule subcategorii, ca vânătoarea și pescuitul, substanțe otrăvitoare și diferite arme, totul, de la arme de foc la cuțite și unelte cu totul obișnuite.

După ce s-a uitat mai bine, Fabian s-a răzgândit și a ridicat „Pescuitul” la categorie principală, alături de „Crimă”. Colecția era alcătuită aproape pe jumătate din obiecte legate de pescuit. Lingurițe-momeală și undițe, diferite tipuri de plase și mulți pești conservați ca trofeu. Era chiar și o vitrină cu o colecție de muște uscate, prinse cu ace pe o pernă, în șiruri.

– E sigur că are ochiul format pentru detalii, a zis Fabian, studiind o colecție de scalpele.

– Asta explică, probabil, de ce este unul dintre cei mai buni criminaliști. Irene a tras un sertar căptușit cu catifea roșie, destinat expunerii bijuteriilor. Conținea o colecție de gloanțe, fiecare purtând un număr. Fiecare dintre ele a omorât pe cineva. A tras alt sertar cu gloanțe. Astea doar au rănit pe cineva.

Fabian s-a uitat la toate șirurile de gloanțe deformate. A numărat treizeci și opt de vieți curmate în primul sertar și un număr imposibil de știut de oameni care au rămas în viață înfruntându-și durerea.

– Ai de gând să întrebi dacă am aflat ceva despre Claes Mällvik?

– Ai aflat? N-am știut dacă nu cumva trebuie să aștept până luni. Toată lumea de pe aici pare să fie în concediu.

Irene i-a trimis un zâmbet fals, dar a fost întreruptă de sunetul telefonului ei.

– Da? Ce e? Sunt cu Fabian, îi arăt colecția lui Molander... Încetează. Nu trebuie decât să cobori aici, dacă nu mă crezi. A

închis telefonul și și-a dat ochii peste cap. Scuză-mă, unde rămăsesem?

– Mällvik.

– Așa. După școala obligatorie a făcut patru ani de studii tehnice la Colegiul Tycho Brahe, unde a luat note maxime. După asta a studiat medicina la Universitatea Lund, iar în 1990 a început să lucreze ca medic generalist aici, la Helsingborg.

– Nu e și Rune Schmeckel medic?

– Da, dar de nivel mult mai înalt. Rune e chirurg, unul dintre cei mai buni din țară în specialitatea sa. În orice caz, s-a întâmplat ceva în 1993. Claes s-a dus la camera de gardă aici, la Helsingborg, și ascultă aici. Irene a luat din buzunar o hârtie împăturită, a despăturit-o și a citit: „*Fractura mandibulei, vătămări grave la cap, provocate de un corp contondent, probabil de la lovituri cu picioarele. Cinci coaste fracturate, hemoragie internă*” și lista merge mai departe. Uite aici.

I-a înmănat o fotografie în care era un chip bătut, umflat, care fusese maltratată atât de grav, încât te durea inima să te uiți la el.

– Așadar, cineva l-a atacat.

– Eu aș zice mai degrabă că a fost o încercare de asasinat. I s-au făcut treizeci și șase de operații. E o mică minune că a supraviețuit.

– Scrie ceva despre sursa vătămarilor?

– Medicii au întrebat, dar el n-a vrut să le spună.

– Și după aceea?

– Nimic.

– Cum nimic?

– Spitalizarea și operațiile ulterioare au fost ultimele lucruri pe care le-am putut găsi despre el. Pot, desigur, să sap mai adânc ca să încerc să găsesc mai multe, dar deocamdată atâta e.

– Se poate să fi murit?

Irene a ridicat din umeri.

– Poate. Sau poate că a plecat din țară.

Fabian și-a înfipt dinții în bucata de carne, dându-și seama cât de flămând este.

– Aceste antricoate sunt aproape cel mai bun lucru pe care l-am mâncat vreodată, a zis Sonja, stârnind aprobarea celorlalți musafiri.

– Mulțumesc, Sonja, a zis Molander. Dar, ca să știi, nu sunt antricoate.

– Nu?

– Nu, aceasta-i „ceafă de porc”.

– Ingvar, nu începe iar cu asta, a zis Gertrud.

– Dar este „ceafă de porc”. De ce să nu folosești denumirea corectă?

– Pentru că nu sună la fel de apetisant. Gertrud s-a întors spre Sonja. Nu-i da atenție. Sosul în care pune carnea la frăgezit e secretul faptului că are așa gust bun. Nimeni nu-l poate face ca Ingvar. Cred că ar trebui să scrie o carte de bucate despre nimic altceva decât sosuri pentru frăgezit! Și-a ridicat paharul. Noroc, și vă mulțumesc tuturor că ați venit!

Au băut și au continuat cina. Cu cât beau mai mult, cu atât era mai plăcut, și discuțiile lor treceau de la o extremă la alta. La un moment dat vorbeau despre cât de mult poate fi învinovățit medicul lui Michael Jackson pentru moartea subită a starului, ca apoi să vorbească despre finalele Cupei Mondiale, în care Suedia nici măcar nu juca.

– E așa o ușurare! a exclamat Klippan, remarcând că e prima dată de câtăva vreme încoace că meciurile de eliminare nu-i mai dau dureri de stomac.

Până și Sonja se distra de minune. I-a zâmbit de câteva ori lui Fabian din partea cealaltă a mesei.

– Ce îți place să pictezi? a întrebat-o Astrid pe Sonja.

– În cea mai mare parte pictez imagini submarine cu bancuri de pești și crabi și chestii de-astea.

– Îmi plac peștii, a zis Molander, ridicând paharul.

– Nu, îți place să omori pești, a zis Gertrud.

– Și se vând bine? s-a interesat Astrid.

Părea sincer interesată.

– De fapt, un pic prea bine. N-am timp să mă apuc de nimic nou. Toată lumea vrea mereu afurisiții ăștia de pești.

– Am un prieten care a ajuns în aceeași situație, a zis Astrid. Și el e artist și acum câțiva ani a făcut o bancă din beton care avea decupate în mijloc litere care alcătuiau cuvintele „banca mincinoșilor”, și oamenilor le-a plăcut. Acum își petrece cea mai mare parte a timpului creând bănci la comandă. Și cumpărătorii aleg ce să spună banca. E super inteligent și aduce bani pentru plata chiriei. Cred că a făcut câteva pentru nunta prințesei Victoria cu prințul Daniel. Dar iată întrebarea: este el artist sau betonist?

– Ar fi nevoie de cel puțin un prânz lung ca să răspund la această întrebare, a zis Sonja, ridicând paharul de vin gol. Și încă un pic de vin, vă rog.

– Asta-i de la sine înțeles, a zis Astrid, umplând paharul Sonjei.

– Așadar, de ce v-ați mutat voi doi aici? a întrebat Irene. Stockholmul e un oraș fantastic.

– Stockholmul e un afurisit de oraș de rahat, dacă măntrebați pe mine, a zis Hampan. Am fost acolo de trei ori și nu mi vine în minte nici măcar un motiv pentru care ar vrea cineva să locuiască în el. Locuitorii din Stockholm sunt așa de al dracu' de stresați, că nu pot sta locului nici măcar pe o scară rulantă. Fir-ar să fie, au dat peste mine doar ca să prindă metroul, chiar dacă venea altul peste un minut sau două.

– Păi, Hampan, nu pe tine te-am întrebat, ci pe Sonja.

Hampan a dat pe gât berea și toți s-au întors spre Sonja, ca și

cum așteptau un răspuns complet, și totuși concis, pe care Fabian era deplin conștient că ea nu-l are. El era cel care a tot bătut-o la cap, și ea era cea care a cedat. S-a pregătit să răspundă el la întrebare, dar l-a oprit Irene, care voia s-o audă pe Sonja, nu pe altcineva.

– De fapt, întotdeauna mi-a plăcut Skâne. Primăvara vine cu o lună mai devreme și toamna se lasă cu o lună mai târziu. Și sper ca schimbarea de decor să mă ajute la pictură. De cum s-a ivit această ocazie de serviciu pentru Fabian, ne hotărâserăm deja. A ridicat paharul. Noroc! Să bem pentru Skâne!

Au băut, și Fabian i-a trimis Sonjei o bezea. Era un răspuns bun. Atât de bun, că aproape că l-a crezut și el.

– Nu-s așa de ușor de păcălit, a zis Irene, zâmbind. Sonja avea un aer întrebător. Și, ca să fiu cu totul sinceră, cred că e valabil pentru toți cei de aici. Suntem polițiști și suntem obișnuiți să auzim scuze, una mai grozavă ca alta.

– Asta mi s-a părut destul de ca lumea, a zis Astrid.

– Fără îndoială, mai ales partea despre importanța schimbării decorului. Dacă ea nu și-ar fi ferit privirea chiar în acel moment, e sigur că i-aș fi dat nota zece din zece. Dar va trebui să se mulțumească doar cu un șapte.

Ceilalți au râs.

– Bine, bine! s-a băgat în vorbă Sonja. Fabian își dădea seama că e beată. Vrei să auziți adevărul?

– Daaa! au strigat ceilalți.

– Bine, uitați cum stă treaba. În acești ultimi ani relația mea cu Fabian a început să semene din ce în ce mai mult cu o relație de la mare distanță, cu toate că dormim în același pat. Ochii Sonjei i-au privit pe rând pe ceilalți, care stăteau tăcuți și așteptau să continue. Dar, de vreme ce încă ne iubim unul pe altul mai mult ca orice pe lume, am hotărât să facem niște schimbări importante. S-o luăm de la capăt și să încercăm să ne găsim calea înapoi... Noroc!

Și-a ridicat paharul și a fost întâmpinată cu aplauze și urale.

– Asta-i ceea ce aș numi un cincisprezece, a zis Irene.

Fabian a simțit că Sonja avea mare dreptate într-o privință. Cât de mult o iubea el.

Când i-a sunat telefonul, Fabian uitase cu totul că se află în miezul unei anchete complicate, așa încât primul impuls a fost să nu răspundă.

A observat că e un număr din Danemarca.

„Bună, sunt Mette Louise Risgaard... de la benzinărie” a explicat vocea de la capătul liniei. „Bărbatul e aici chiar acum”, a zis, și convorbirea s-a întrerupt brusc.

Kim Sleizner a simțit telefonul vibrând în buzunar. Dar n-avea chef să răspundă. Nu acum. Așteptase cu nerăbdare această clipă toată săptămâna și n-avea de gând să lase idiotul ăla de apel telefonic să strice totul. Această clipă era mult prea prețioasă. Viața era mult prea scurtă. Putea să spună că se afla într-un tunel sau un lift în care nu avea semnal. Asta era zona lui de confort. Micuța sa bulă în care nimeni nu trebuia să pătrundă.

S-a gândit la Viveca și dacă ar trebui sau nu să aibă conștiința încărcată, dar a hotărât că nu. Ei nu-i păsa decât de yoga și să aibă destui bani în cont. Având în vedere câte avusese el pe cap în ultima vreme, era un miracol până și faptul că se putea da jos din pat dimineața. Viveca nu era singura care depindea de faptul că el este funcțional și se simte bine, la fel stăteau lucrurile cu fiecare cetățean din Danemarca.

Alternativa era anarhia. S-a lăsat pe spate și s-a bucurat de premiul pe care și-l acordase sieși.

Morteen Steenstrup stătea în secția de poliție din orașul danez Køge, vârandu-și în pantaloni cămașa de uniformă și potrivindu-și cureaua pe talie. Centura părea mai incomodă decât de obicei, de parcă ar fi fost strâmbă și l-ar fi ros, cumva. Verificase deja dacă pistolul, lanterna și stația de emisie-recepție erau agățate la locul lor, așa că nu putea fi asta. Era sigur.

Adevărul era că știa foarte bine ce-l deranjează. Trecuse exact o lună de când îl părăsise Else și, oricât ar fi vrut, nu se putea amăgi să creadă că începe să se simtă mai bine. De fapt, era tocmai dimpotrivă. Apăsarea din piept nu cedase, și aproape că se învățase să trăiască cu senzația permanentă că nu poate să respire.

Medicul îl sfătuisese să găsească un prieten în fața căruia să-și deschidă inima, dar n-avea pe nimeni destul de apropiat ca să înțeleagă. A încercat să stea de vorbă cu Niels. Dar acesta i-a propus să meargă la o prostituată. Chiar s-a oferit să plătească el dacă îl lasă să se uite.

A cochetat cu gândul de a încerca s-o recâștige, dar și-a dat seama că n-ar reuși. Else era la cu totul alt nivel. Amândoi erau conștienți de asta. Au făcut înțelegerea tacită să ignore acest fapt și să-și închipuie că sunt egali, și uneori chiar a dat roade. În acele momente se simțea cel mai fericit om de pe pământ, dar, de obicei, nu durau decât puțin. De fiecare dată, conștiința faptului că nu sunt egali reușea să ajungă din nou la el, era tot timpul la pândă ca o amenințare îndepărtată, dar făcându-și mereu auzit hurelul de tunet. În cele din urmă începuse să se deprindă, și aproape că nu se mai gândea la asta. Își îngăduise să-și lase îndoielile adormite de credința că nu există nicio amenințare, că sunt egali. Se iubeau.

Dar acum nu mai exista fericire în viața lui. În nicio privință.

Totul era trudă. Înfruntare aprigă. Până și pentru a respira avea nevoie de voință. Nu ar fi reușit niciodată să-și găsească pe altcineva. Else era sufletul său pereche. Ei nu-i păsase de buza lui de iepure sau de pielea aspră. Îi mângâiase trupul de parcă ar fi fost neted ca al unui prunc, nebăgând în seamă faptul că pielea era crăpată și se cojea și îl sărutase ca și cum pe el îl voia, pe nimeni altcineva.

S-a rezemat de spătar și s-a gândit dacă să bea cafea sau ceai. A ales cafeaua și s-a dus în mica bucătărie să-și toarne un pic în cana murdară. Niels era la masă, jelind încă înfrângerea suferită de Danemarca în Cupa Mondială. Morten știa că n-are rost să încerce să vorbească cu el până nu-i trece.

Pe Morten nu-l interesase niciodată fotbalul. Cu atât mai puțin fotbalul danez. Singura lui grijă era că pierderea ar putea stârni încăierări. Statisticile arătau că se pot întâmpla două lucruri. A: oamenii se pleoștesc, sau B: stimulează creșterea consumului de alcool, ceea ce duce la agresiuni domestice și, mai presus de toate, vandalism. Contrar așteptărilor, o victorie duce aproape întotdeauna la evenimente de tipul B.

S-a așezat la biroul său cu cana de cafea în mână, neputând să-și abată gândurile de la Else. Ea credea că el se teme prea mult de conflicte și că e lipsit de îndrăzneală. Exact așa spusese. De parcă ar fi fost un laș. Probabil că era ceva adevărat în teoria ei. Încercase să nu se mai ferească atât de mult de conflicte, dar asta era o parte fundamentală a celui care era el. Niciodată nu-i plăcuseră certurile, și nu credea că părerea lui e chiar atât de importantă.

A desfăcut tocul de la centură, a scos pistolul și l-a cântărit în mâini. Ce anume îl făcea să se trezească în fiecare dimineață, să facă duș, să se îmbrace și să meargă la serviciu? Ce anume aștepta? Ar fi așa de simplu. O mică apăsare cu arătătorul și chinul s-ar sfârși. Ar dispărea tristețea și faptul că-i era greu să respire. Singurătatea. Dar, în orice fel ar fi privit situația, n-avea

să fie mai mult decât un sfârșit jalnic al unei vieți jalnice și nimeni n-ar face altceva decât să ridice din umeri.

Telefonul său a început să sune. Apelul era de la un număr din Suedia și, de cum a răspuns, și-a dat seama că acesta era tocmai momentul pe care îl așteptase.

După șapte minute, Morten Steenstrup și-a pus centura de siguranță, a băgat cheia în contact și a pornit mașina. Motorul s-a trezit la viață cu un răget și el s-a întrebat dacă trebuie sau nu să dea drumul sirenei, dar a hotărât că asta mai poate să aștepte până ce se îndepărtează de secție. Nu voia ca Niels să se năpustească afară să întrebe ce se întâmplă. Morten nu-i spusese decât că se duce un pic „să demonstreze prezența poliției”. A pus în CD-player înregistrarea preferată, *Anotimpurile* lui Vivaldi, și a dat sonorul tare. Nimeni nu putea dirija piesa la fel de bine cum o făcea Carlo Chiarappa, mai ales prima mișcare *allegro* din „Primăvara”, care întotdeauna reușea să-l umple cu energie pozitivă.

Femeia de la telefon era din Suedia. Și anume, Helsingborg. Nu reușise niciodată să înțeleagă prea bine limba suedeză, și se gândea că dialectul din Skåne era și mai greu de înțeles. A priceput, cumva, că numele ei este Astrid Tuveson, șefa Brigăzii Omucideri din Helsingborg. I-a spus că nu a reușit să dea de Kim Sleizner, omologul ei din Copenhaga, și de aceea a telefonat la secția din Køge. După aceea i-a fost mai greu să priceapă ce spune. I-a zis ceva de o mașină parcată la o benzinărie din Lellinge, o mașină care s-ar putea să-i aparțină unui criminal suedez pe care îl căuta poliția. O femeie pe nume Mette Louise Risgaard, care era angajată la benzinărie, sunase la poliție să spună că bărbatul se află chiar în acest moment la Lellinge să-și ia mașina.

Nu-și mai amintea restul convorbirii, dar n-avea importanță. N-avea nevoie să audă mai multe ca să-și dea seama că asta era

șansa lui să iasă în evidență. Ba chiar o cunoștea pe Mette Louise, pentru că făcea plinul adesea în Lellinge când era în schimbul de noapte, și de obicei ea era la lucru. Își făcuse *piercing* în buză anul trecut, și el și-a luat inima în dinți și a întrebat-o de ce a făcut asta. Ce rost avea să pocești o buză atât de frumoasă? Își amintea până în ziua de azi felul în care a reacționat ea, cu o privire dezgustată, și de atunci nu s-a mai uitat la el, nici măcar când i-a lăudat noua culoare a părului.

Și acum ea ar putea să fie în pericol? Nu înțelegea de ce sunase la poliția suedeză și nu-l sunase pe el. Chiar îi lăsase o dată cartea de vizită de la serviciu, ca să se asigure că are un număr direct al secției de poliție. Și de unde a știut că bărbatul acela era căutat în Suedia?

În cele din urmă a ajuns destul de departe de secție ca să pornească sirena și a accelerat. A simțit cum începe să-i crească adrenalina. În sfârșit, avea ocazia să-i arate lui Else că nu e deloc lipsit de îndrăzneală. A dat mai încet muzica, tocmai ajunsă la mișcarea *largo* din „Primăvara”. A ajuns la benzinăria din Lellinge, unde totul părea să fie la fel de liniștit ca de obicei; cineva ar fi putut descrie atmosfera ca moartă. El prefera cuvântul „pașnică”, chiar dacă s-a simțit un pic dezamăgit că nu se întâmpla nimic. A condus încet în jurul clădirii și a descoperit că nu-i prea multă mișcare. N-a văzut decât un bărbat în pantaloni scurți de culoarea nisipului, cu cămașă bleu și caschetă de baseball, îngenuncheat lângă un Peugeot ridicat pe cric. Ținea în mână o cheie tubulară și lângă el, pe pământ, era o roată.

Să fie acesta bărbatul care o pusese în pericol pe Mette Louise luându-și mașina? Morten n-o vedea pe Mette Louise și bărbatul nu arăta prea periculos, ci mai degrabă, a turist imbecil. Dar Morten învățase un lucru în anii lui de polițist: e mai bine să te asiguri decât să-ți pară rău.

Morten a calculat că vor mai trece cel puțin cinci minute

până ce bărbatul va fi gata de plecare, așa că a hotărât să se asigure că Mette Louise n-a pățit nimic. A condus mașina mai departe și a parcat-o pe cealaltă parte a benzinăriei, ca să poată coborî fără să-și facă griji că bărbatul o să-l vadă. Și-a aranjat centura, s-a asigurat că pistolul și bastonul se află acolo unde trebuie să fie și și-a continuat drumul spre clădire pe jos.

De cum a intrat în magazin, a simțit că ceva nu-i în ordine. Nu era nimeni acolo, nici măcar în apropierea casei de marcat. A strigat-o pe Mette Louise, dar n-a auzit niciun răspuns, așa că s-a dus repede după teighea, în spațiul angajaților. Era prima dată când intra în acea încăpere, care era mult mai mică decât se așteptase. Erau acolo o bucătărioară, o masă cu un vraf de reviste cu colțurile îndoite, câteva scaune, un calendar de perete Michelin și o toaletă încuiată. A bătut la ușă, întrebând dacă e cineva înăuntru.

Tăcerea a declanșat și mai multe semnale de alarmă. Unde era fata? S-a întors repede în magazin și a căutat prin preajmă o unealtă potrivită cu care să forțeze ușa toaletei. A găsit o șurubelniță, a spart ușa și a găsit o toaletă goală. A încercat să-și adune gândurile, dar a simțit brusc că îi e sete, ca și cum gura i-ar fi fost de glaspapir. A luat o coca-cola din frigider și a lăsat lichidul dulce, spumos, să-i umple gura înainte să înghită și să simtă cum îi revine energia.

Mette Louise n-ar fi lăsat niciodată benzinăria goală, ceea ce trebuia să însemne că e cu bărbatul de lângă Peugeot. N-o văzuse acolo, dar nu aruncase decât o privire din mers. A ieșit din magazin și s-a dus spre bărbat, care era în continuare ghemuit lângă Peugeot, cu spatele la Morten. Când s-a apropiat, a văzut că strângea piulițele cu cheia și nu părea să-i fi observat prezența.

– Scuză-mă. Te rog să te ridici. Picioarele desfăcute, mâinile deasupra capului, a zis în daneză.

Nicio reacție din partea bărbatului, care a strâns următoarea

piuliță. E surd? Sau nu pricepe ce am zis?

– Hei! Sunt polițist! Vreau să te ridici imediat! a zis, încercând să imite pronunția suedeză pe care o auzise la televizor.

Acum aproape că ajunsese lângă bărbat. Morten s-a uitat în mașină și a văzut că e goală. Mette Louise nu era nici acolo.

Morten Steenstrup scosese pistolul din toc de trei ori în aproape douăzeci și opt de ani de muncă. Trăsese cu el doar o dată, într-un bărbat care luase droguri și îi amenința cu un cuțit pe cei din jurul său. Morten îl împușcase în picior și îi prinsese la spate mâinile în cătușe. Totul ca la carte.

Acum avea să fie a patra oară.

Corpul i s-a mișcat automat, refăcând mișcarea pe care o exersase de atâtea ori acasă, în fața oglinzii. Mâna dreaptă i s-a dus în spate, peste șold, ca să deschidă tocul fără să-și ia ochii de la bărbatul din fața sa. Pistolul a alunecat afară și cu mâna stângă a ridicat piedica.

– *This is the police! I order you to stand up! Right now!*¹⁸ a strigat.

După asta, totul s-a petrecut atât de repede, încât avea să-i fie greu mai târziu să-și amintească șirul evenimentelor.

Bărbatul s-a ridicat brusc și s-a răsucit pe jumătate cu brațul drept întins. Morten nu și-a dat seama ce se întâmplă decât în momentul în care a auzit un trosnet în urechea dreaptă, când cheia tubulară l-a izbit din plin. Vederea i s-a întunecat, l-a fulgerat durerea și a auzit un sunet înalt, străpungător. Chiar înainte de întâlnirea dintre capul lui și asfalt s-a gândit că n-o să mai apuce niciodată să se bucure de *Anotimpuri*.

Vuietul din urechea sa continua și își auzea pulsul, ceea ce însemna că e încă viu. Și-a pipăit urechea cu mâna. Era udă și

¹⁸ Sunt polițist! Îți ordon să te ridici în picioare! Imediat! (în limba engleză în original).

lipicioasă. Vederea îi revenea încetul cu încetul, dar i-au mai trebuit câteva secunde ca să priceapă la ce se uită, din cauză că totul era înclinat la nouăzeci de grade. La vreo douăzeci de centimetri de el a văzut partea laterală a unei roți de mașină și un bărbat încălțat în sandale Crocs ghemuit alături de ea.

Cu coada ochiului vedea brațul bărbatului rotindu-se mereu. Și-a dat seama repede că el coboară cricul. A văzut cum cheia tubulară se lovește de asfalt și încălțările dispar. Curând după aceea toba de eșapament a unei mașini a început să vibreze, și a auzit un huruit surd.

Ferește-ți capul. Ferește-ți capul, își repeta de zor în minte, pe când mașina dădea înapoi.

Roata din spate a trecut prima.

Și-a încordat cât a putut de tare pieptul și mușchii spatelui, dar tot a simțit cum coastele îi pocnesc pe rând, durerea răspândindu-se din partea de sus a trupului către cea de jos ca o lavă incandescentă.

Apoi a fost rîndul roții din față.

A văzut cum Peugeot-ul se îndepărtează de el și virează la stânga pe Ringstedvej. Cel puțin capul trebuie să-i fi supraviețuit. Încurajat de constatarea că n-a murit încă, constatând că poate să vadă și să gândească, să înregistreze informații și să ia hotărâri, a sfidat durerea din piept și s-a ridicat în genunchi. S-a întins după pistol, care era încă pe asfalt, alături de cheie. Apoi s-a ridicat în picioare și a încercat să ajungă la mașină.

Piciorul stâng a refuzat să i se supună, așa că a trebuit să-l târască după el cu amândouă mâinile. Durerea arzătoare din piept devenea o senzație mai surdă, pulsândă, și vedea cum se scurge din ce în ce mai mult sânge din cămașa uniformei. Ar fi trebuit să-l sune pe Niels și să-l lase să preia conducerea și să trimită o ambulanță, dar asta ar fi însemnat nu numai că era aproape sigur că suedezul avea să fugă, ci și că se va dovedi că

Else a avut dreptate.

Într-o ultimă încordare supremă, Morten Steenstrup a pornit mașina, a ieșit în marșarier din locul în care parcase și s-a îndreptat spre est pe Ringstedvej. A apăsat pedala de accelerație și i-a mulțumit lui Dumnezeu pentru transmisia automată. Altfel n-ar fi fost în stare să conducă. Nu cu piciorul stâng. Durerea din piept aproape că trecuse. Nu mai simțea decât o zvâcnire surdă. Cămașa îi era roșie și năclăită de sânge și a hotărât să nu se mai uite în jos.

Era mai bine să se concentreze pe ceea ce era în față și să se gândească pe unde o luase suedezul. Bărbatul avea un avans de mai puțin de două minute, dar deja nu se mai vedea. Morten a presupus că n-ar avea de ce s-o ia spre Køge, așa că a hotărât să parieze pe autostrada E55 către nord, spre Copenhaga și podul spre Suedia.

Simțea că întregul corp e pe cale să-i amortească. A pornit luminile și sirena, ca să rămână treaz. Mașinile din fața lui au încetinit imediat și au trecut pe banda din dreapta. Morten a apăsat pedala până la podea și a văzut cum viteza trece de 200 și urcă spre 220. Nu se mai temea niciun pic. Era ca și cum ar fi lăsat teama în urmă, la Lellinge. Acum putea să se întâmple orice. Nu mai conta. O să limpezească lucrurile. O să le arate tuturor că e îndrăzneț. Acum nu mai trebuia decât să rămână conștient.

Acul roșu arăta 230. Dacă ar putea merge în continuare cu această viteză, l-ar prinde pe suedez în câteva minute, presupunând că acesta avea să rămână în limitele vitezei legale. Peste zece kilometri a văzut Peugeot-ul și a stins luminile de deasupra mașinii.

Dar era prea târziu.

Suedezul l-a văzut și s-a grăbit să se îndrepte spre prima ieșire de pe autostradă. Morten s-a luat după el și gândul a

făcut să-l năpădească un val de sudoare rece. Gândul că toate acestea aveau să se termine curând. Mașina din față a patinat pe Cementvej, cu cauciucurile scrâșnind. Morten a luat virajul un pic mai încet. Nu voia să riște să se pomenească într-un șanț tocmai acum, că ajunsese atât de departe.

Dintr-odată, Peugeot-ul a virat brusc la stânga, pe un drum acoperit cu pietriș. Morten s-a uitat la GPS și a văzut că drumul duce spre un câmp și spre un crâng, pe care îl ocolește și se întoarce. Oare suedezul a nimerit într-o fundătură, sau a văzut pe propriul GPS același lucru și a plănuit o ambuscadă?

Morten a oprit motorul și a coborât geamul. Auzea limpede motorul Peugeot-ului de partea cealaltă a copacilor. S-a luptat cu nevoia imperioasă să închidă ochii și să doarmă, pur și simplu, totuși a coborât din mașină și a mers pe jos pe pietriș, târându-și piciorul stâng și folosind drept cârjă o creangă. Cămașa i se lipise de abdomen și de piept, dar s-a împotrivit imboldului să se uite în jos.

La vreo cincizeci de metri în față a văzut Peugeot-ul, care arăta ca și cum ar fi fost părăsit prin tufișuri cu motorul mergând. Morten a șchiopătat spre mașină cu pistolul în mână. S-a răsucit pe jumătate, dar n-a văzut decât copaci și un câmp deschis. A făcut ultimii pași către mașină. S-a aplecat și și-a făcut mâinile căuș în jurul ochilor ca să vadă ce e înăuntru. Mașina era goală. Și apoi totul s-a întunecat.

Atmosfera de sărbătoare a dispărut după ce Fabian a primit telefonul de la Mette Louise Risgaard. Grătarul de la Molander s-a transformat rapid într-o ședință obișnuită a polițiștilor, în afară de faptul că la aceasta participau toți membrii familiilor și destul de mult alcool prin venele lor.

Astrid l-a sunat imediat pe colegul ei danez, Kim Sleizner, din Copenhaga. Nu i-a răspuns, așa că ea i-a lăsat un mesaj în căsuța vocală, în care îi spunea care este situația și că o să ia legătura cu secția de poliție din Køge. Apoi l-a sunat pe comisarul poliției naționale suedeze, Bertil Crimson, care, la rândul său, a promis că-și contactează pe dată omologul danez, Henrik Hammersten.

Mingea era pusă în joc. Acum nu putea face altceva decât să-și continue cina și să aștepte să vadă ce se întâmplă. Sonja nu spusese nimic, dar lui Fabian îi era clar că dispoziția bună îi pierise. Și o înțelegea. A încercat să ofere noi subiecte de conversație, dar numai Gertrud Molander a mușcat momeala. Toți ceilalți așteptau să sune telefonul lui Astrid.

După o oră, așteptarea lor a luat sfârșit.

La telefon era Kim Sleizner, și Astrid a pus telefonul pe difuzor, ca să audă cu toții discuția.

– Henrik Hammersten a zis că ai încercat să dai de mine. Dar, îmi pare rău că o spun, n-am primit niciun telefon de la tine.

– Da, te-am sunat. Acum o oră, a zis Astrid. Dar n-ai răspuns, așa că ți-am lăsat un mesaj.

– Dacă așa ar fi stat lucrurile, aș fi ratat un apel și un mesaj care mă aștepta, nu? Îți spun că n-a fost așa. Poate că ai uitat să formezi prefixul 0045, ce știi eu?

Astrid le-a aruncat celorlalți o privire și a clătinat din cap.

– Dar ceea ce știi e că Morten Steenstrup, unul dintre

oamenii mei din Køge, a pornit în urmărirea făptașului.

Oamenii mei, și-a zis Fabian și s-a gândit că Sleizner părea să fie dintre cei care își consideră subordonații proprietate personală.

– Și a făcut asta în ciuda faptului că era grav rănit și a pierdut mult sânge. Dacă n-aș fi reacționat eu atât de repede, trimitând câteva mașini de îndată ce am auzit ce s-a întâmplat, ar fi murit.

Fabian s-a întrebat dacă asta era tot ce avea de spus Sleizner pe moment, sau făcuse pauza anume, ca s-o silească pe Astrid să ceară amănunte. Ea trebuie să fi gândit același lucru. Nu părea să simtă nevoia să spargă tăcerea, care ajunsese aproape greu de suportat când Sleizner s-a dat bătut și a vorbit mai departe.

Morten Steenstrup fusese călcat cu mașina de către agresor și era la Terapie Intensivă, zbatându-se între viață și moarte. Era clar că fusese un adevărat erou și, contrar tuturor așteptărilor, reușise să aducă Peugeot-ul în posesia poliției. Pe de altă parte, făptașul reușise să fugă, și singurul indiciu pe care îl lăsase în urmă a fost o pereche de sandale Crocs în apropierea mașinii.

Faptul că poliția daneză avea acum mașina era un mare triumf în sine, și era sigur că este un mare impediment pentru ucigaș, dar Fabian nu putea să nu se întrebe ce s-a întâmplat cu Mette Louise. Nu era nici urmă de ea până acum. Oare făptașul o luase cu el ca ostatică? Și dacă da, de ce?

Trecuse deja de miezul nopții când familia Risk a ajuns acasă. Theodor, care își petrecuse întreaga seară așezat într-un colț cu telefonul, s-a dus direct în camera sa, iar Matilda a susținut că e complet trează și nu vrea să meargă la culcare. N-a adormit nici măcar după trei capitole din *Harry Potter*.

– Tati, bărbatul pe care-l cauți e un ucigaș în serie sau doar

unul normal?

Ochii strălucitori, vioi ai Matildei au întâlnit ochii lui. Și-ar fi dorit să se poată preface că nu știe despre ce vorbește ea, dar s-a gândit că merită un răspuns sincer.

– Nu știu, iubito. Până acum n-a fost decât o crimă, deși sunt aproape sigur că au mai fost săvârșite cel puțin încă două.

– Cum poți fi sigur de asta?

– Pentru că asta-i munca mea.

– Deci, înseamnă că e un ucigaș în serie?

– Nu, pentru asta trebuie să fie cel puțin trei morți. Dar nu l-aș categorisi încă drept ucigaș în serie.

– De ce nu?

– Un ucigaș în serie omoară de dragul de a omorî. Motivația acestui ucigaș e cu totul alta, i-a explicat Fabian.

I-a spus despre caz și că el crede că motivul inițial a fost răzbunarea pe oamenii care au fost răi cu ucigașul, dar acum nu mai e sigur de nimic, până ce a ridicat privirea și a văzut-o pe Matilda că doarme dusă. A plecat, s-a dus în bucătărie și a desfăcut una dintre sticlele de vin pe care uitase să i le dea lui Molander.

Sonja era sus, în atelier, despachetându-și lucrările recente și nici măcar nu s-a uitat la Fabian când a intrat cu vinul, două pahare și iPod-ul său. Aveau nevoie cu adevărat să vorbească, dar amândoi erau prea obosiți. Și apoi, nu era nimic ce nu-și spusese deja. Așa că s-a așezat pe podea, a turnat vinul și a pus melodia „I Would Die 4 You” a lui Prince, pe care dansaseră când s-au cunoscut și care rămăsese cântecul lor.

În noaptea aceea au făcut dragoste în atelier.

A doua zi dimineța, Astrid Tuveșson i-a dat lui Fabian permisiunea să rămână acasă în weekend, dacă promite că-și ține telefonul la îndemână. În schimb, ea a promis că nu va suna decât dacă e vreo urgență.

Au reușit să-și petreacă în liniște toată dimineața de sâmbătă și au despachetat cutii, au golit ultimii saci de plastic, au montat rafturi și, cu ajutorul lui Theodor, Fabian a reușit chiar să instaleze combina stereo. După un prânz târziu luat pe terasă, sub umbrela cea mare, s-au înghesuit în mașină și s-au dus să-i cumpere lui Theodor echipamentul pentru scufundări și să bea cafea la Fahlmans Konditori, pe Stortorget. Apoi s-au dus să se plimbe pe noul debarcader și au găsit câțiva metri pătrați neocupați pe Plaja Tropicală.

Duminică au pus tablourile pe pereți, au așezat cărțile în ordine alfabetică, au ajutat-o pe Matilda să-și aranjeze camera și au reușit, spre marea bucurie a lui Theodor, să instaleze conexiunea wireless la internet. Toată lumea s-a pus pe treabă și, în cele din urmă, începeau să aibă senzația că s-au mutat cu adevărat. Seara au sărbătorit cinând la barul Pålsjö.

Telefonul lui Fabian n-a sunat nici măcar o dată în tot weekendul. N-a primit nici măcar un SMS. Dar n-a putut să nu se gândească la cele întâmplare în ultimele zile. La ce se întâmplase cu Mette Louise și la ce avea să găsească Molander în Peugeot. S-a gândit la Lina, care încă nu sunase, și dacă n-ar trebui s-o caute el și să-și ceară scuze, și cum a dansat cu ea pe „Rivers of Babylon” la petrecerea lui, când împlinise doisprezece ani, convins că ei doi aveau să-și petreacă împreună restul vieții.

Tăcerea a fost întreruptă de-abia luni dimineața.

– Trebuie să vii aici. Imediat...

Lui Gusten Persson îi plăceau clipele de dimineața devreme. În plus, soarele strălucea ca și când n-avea să mai apună niciodată. Dar Gusten era deja într-o dispoziție proastă când a virat de pe Gruvgatan și a intrat în parcare pe care scria: DOAR PENTRU ANGAJAȚI – DEPOZITUL CU VÂNZARE DE MATERIALE DE CONSTRUCȚIE ÅSTORP.

Concediul se terminase, și își petrecuse tot weekendul trebăluind la verandă, fără să se aleagă măcar cu un zâmbet de la soția sa, Inga. Pentru ea, vechea lui glumă cu „niciun zâmbet de la Inga”¹⁹ își pierduse de mult farmecul. Auzise de la prieteni că menopauza poate fi foarte dificilă pentru unele femei, dar nimeni nu suflase o vorbă despre cât de chinuitoare putea să fie pentru bărbați.

A descuiat marele depozit cu vânzare și a intrat, încuind ușa în urma sa. Mai era mai mult de o oră până ce se deschidea oficial ușa depozitului, după ce fusese închis pentru concediul de două săptămâni. Dacă nu încuia ușa, exista riscul să dea năvală clienții cu un sfert de oră înainte de program.

A început să se gândească la Thailanda și la ce spusese Glenn, să se ducă împreună în iarna asta. Se pare că acolo sunt fete mai doritoare și, cel mai important, mai ieftine decât îți poți închipui. Gusten a refuzat, scârbit de gândul să plătească pentru sex. N-o făcuse niciodată și n-avea de gând să înceapă acum.

Dar după acest weekend nu mai era așa de sigur. De ce nu și-ar pune-o și el din când în când? Nu erau și nevoile lui la fel de firești ca menopauza Ingăi? Dacă lucrurile ar fi stat invers – dacă bărbații ar fi avut menopauză, iar femeile ar fi fost din ce în ce mai pline de pofte –, prostituția ar fi fost, cu siguranță, acceptabilă. Weekendurile de yoga ar fi fost înlocuite cu

¹⁹ În suedeză joc de cuvinte: *inga leenden från Inga*.

weekenduri de sex, și revistele de cancanuri cu cele pornografice.

Dar să fi fost menopauza? În ultima vreme, i se păruse mai probabil ca Inga să o folosească drept scuză. Pe când se ducea să deconecteze alarma, a hotărât că o să-l întrebe pe Glenn dacă mai putea să meargă cu el.

Angajații aveau la dispoziție patruzeci și cinci de secunde ca să deconecteze alarma după deschiderea ușii. Dacă nu o făceau la timp, alarma începea să sune, declanșând un mic infern de telefoane și coduri înainte să se restabilească ordinea. Gusten nici măcar nu îndrăznea să se gândească la cât ar costa un astfel de coșmar. La începuturile sale în firmă fusese întotdeauna îngrijorat că n-o să poată ajunge la cutie la timp, așa că o lua la goană de cum deschidea ușa. Cu anii, căpătase o cunoaștere fermă, instinctivă, a ceea ce însemnau exact patruzeci și cinci de secunde, și acum putea să nu se grăbească să ajungă la cutie. Aproape că devenise pentru el un joc să se apropie cât mai mult posibil de cele patruzeci și cinci de secunde.

Dar astăzi alarma era deconectată, lucru neobișnuit. Gusten s-a întrebat de ce. Să fi uitat oare s-o pornească atunci când au închis pe perioada concediului? Sau fusese deja altcineva aici și descuiase ușa înaintea sa? Era sigur că nu văzuse alte mașini în parcare. Și schimbul de dimineață nu era preferatul nimănui; în toți acești ani el fusese responsabil cu descuiatul, singura dată când reușise să facă pe altcineva să-i țină locul fiind atunci când lipsise de la lucru o lună, după operația de bypass.

Gusten a mers mai departe în clădire și și-a făcut rondul obișnuit de dimineață, a aprins luminile din tavan, a dat drumul prezentărilor video și a pus mărfurile la locul lor. Nu pricepea în ruptul capului de ce le era așa de greu clienților să pună lucrurile la loc unde le găseau. Era aproape la fel de greu de înțeles ca atitudinea posacă a Ingăi.

S-a oprit și s-a uitat la fereastră. Era clar că e închisă, dar zăvoarele nu erau trase. S-a dus și a pipăit fereastra, care a glisat în sus. Cablul care mergea la contactul alarmei părea în ordine. Fuseseră o mulțime de spargerii în depozit de-a lungul anilor, dar niciuna de când instalaseră noul sistem de alarmă, care costase câteva sute de mii de coroane cu trei ani în urmă. La vremea aceea Gusten fusese foarte sceptic, zicându-și că ar ieși mai ieftin cu câteva furțișaguri când și când. Dar cheltuiala se amortizase în primăvara trecută, și de atunci nu mai avuseseră pierderi.

Și-a întrerupt rondul și s-a dus în birou. A pornit filtrul de cafea, în vreme ce aștepta să se deschidă calculatorul. A introdus codul de securitate personal și a verificat lista intrărilor. Glenn Granqvist deconectase alarma cu o săptămână în urmă, în noaptea de joi, la ora 2.33. Gustav era uluit. Tocmai Glenn?

„You talking to me?”

Gusten a ascultat robotul cu vocea lui Robert De Niro, dar n-a lăsat niciun mesaj. Probabil că Glenn dormea încă și era nevoie de mai multe apeluri ca să se trezească. A sunat din nou, dar a închis după al șaselea apel. Oare formase din greșeală alt număr?

Gusten avea în memoria telefonului mobil numărul lui Glenn, dar sunase de pe telefonul fix al depozitului. La urma urmei, era un telefon de serviciu și n-avea de ce să-l plătească din buzunar. A format din nou numărul lui Glenn, verificând cu grijă fiecare cifră. Dar n-a apucat să ajungă la ultima. Ochiul i s-au îndreptat către monitor, care se luminase și prezenta pe rând imagini de la camerele de luat vederi.

Era un stivuitor în mijlocul raionului de uși și geamuri, blocând tot culoarul. Ce căuta acolo? Trebuia să fie în coridorul C. Nu-și dădea seama exact despre ce era vorba, dar era ceva

ciudat și cu unghiul în care era așezat. S-a aplecat către ecran să vadă mai bine, dar a intrat imaginea de la altă cameră.

Gusten nu-și mai amintea ultima oară când fugise. Depozitul avea motoare pentru deplasarea rapidă, dar întotdeauna se simțise nesigur când încerca să-și găsească echilibrul pe ele, așa că prefera să meargă pe jos, considera că face mișcare. Acum își dorea să nu fi renunțat așa de ușor. Raionul de uși și ferestre era la celălalt capăt al clădirii, și deja aproape că nu mai putea să răsuflă.

Un șobolan a fugit pe lângă el pe podeaua de ciment. Erau acolo o mulțime de șobolani, știa asta, dar de obicei nu se arătau la lumină. Curând, altul s-a ivit de sub un paiet cu plăci de rigips și a pornit în direcția în care alerga Gusten. Ce se întâmplase? I-a dat prin cap că s-ar putea să fie filmat la *Camera ascunsă*, dar a alungat imediat gândul din minte. Asta nu era o farsă.

Inima îi duduia ca o mitralieră și gâfâia ca un câine când afară sunt patruzeci și două de grade. În cele din urmă a dat colțul și a zărit stivuiorul, care era, într-adevăr, în mijlocul culoarului. Gusten a presupus că asta putea fi ceea ce căuta un spărgător. Și de ce nu? Ușile și ferestrele cu geam triplu stratificat erau unele dintre cele mai scumpe articole din depozit. Încă patru șobolani s-au arătat din direcții diferite și au dispărut pe partea cealaltă a stivuiorului.

Vedea limpede ceea ce bănuise în birou. Stivuiorul era ridicat pe roțile din spate. Roțile din față atârnavă în aer, la cincisprezece centimetri de podea. Furca era coborâtă, și a văzut bocancii striviți ai lui Glenn între roți și podea. Nu încăpea îndoială. Ar fi recunoscut oriunde bocancii de mardeiaș ai lui Glenn, Doc Martens cu botul placat cu oțel. Dar nici măcar încălțăminte de Doc Martens nu putea rezista unei presiuni atât de mari. Mintea lui Gusten vâjâia, era la fel de derutat ca o busolă la Polul Nord.

A auzit un sunet care l-a ajutat să-și revină. Venea din partea cealaltă a stivuatorului, și la început nu și-a dat seama ce ar putea să fie. Un fel de scârțâit sau ciripit? Un roi de... Apoi și-a dat seama că podeaua e plină de șobolani, toți alergând încolo și încioace în jurul a ceva aflat de cealaltă parte a vehiculului. Și-a adunat puterile și l-a înconjurat ca să vadă. Priveliștea de care a dat avea să-l bântuie câte zile mai avea de trăit. În sinea sa își dăduse deja seama că Glenn era mort. Ceea ce l-a șocat a fost ce-i făcuseră șobolanii.

26 noiembrie

Când am făcut duș după ora de sport au zis că sunt homo și mă uit la sculele lor. N-am zis nimic, dar o țineau pe-a lor, zicând că vreau să le sug sculele. I-am auzit râzând în vestiar, dar mi-a fost frică să ies înainte să plece ei, iar când am ajuns acolo, haina mea lipsea din dulap. Haina mea de puf nouă-nouță, de care mama a zis că-i prea scumpă. Am găsit-o în WC și a fost dezgustător.

Am găsit aceeași haină la JC. M-am dus la casă și au anulat codul de alarmă și au pus haina într-o sacoșă și au vrut să le dau banii, dar eu am fugit din magazin fără să privesc înapoi.

Nu m-am dus la școală deja de câteva zile, și tâmpita de dirigintă a sunat în seara asta și m-a pârât. Tata nu era acasă, dar mama s-a înfuriat rău. Nu știam ce să spun, așa că am tăcut. M-a întrebat de ce nu răspund. Dar n-am zis nimic. Am ajuns să mă pricep foarte bine să tac.

Dar din cauza asta mama a zis că o să vină cu mine la școală săptămâna viitoare și o să stea acolo la câteva ore. I-am spus să nu vină, dar atunci ea a fost cea care n-a zis nimic. La dracu', dacă vine, ei o să creadă că i-am pârât și o să mă rupă în bătaie. O știu. Exact asta o să se întâmple.

În seara asta am avut la cină varză umplută. Nu pot suferi varza umplută, și mama știe. Dar mi-a zis să mănânc tot din farfurie și apoi a venit tata și a început să zbiere că ce important e să mergi la școală. Rahat, îi urăsc. Ei nu pricep dracului nimic.

P.S. Am pus urina mea în sticla cu apă a lui Laban. La început n-a vrut să bea, dar apoi a făcut-o. E așa de al dracului de dezgustător.

Banda pusă de poliție era deja desfășurată când Fabian a ajuns la depozitul cu vânzare de materiale de construcție Åstorp. Câțiva curioși, probabil angajați, erau strânși într-un grup, privind la ce se întâmpla acolo. Klippan îl interoga pe Gusten Persson, care încă nu-și revenise după ceea ce văzuse în raionul de uși și ferestre.

– Se pare că el e tipul care deschide în fiecare dimineață, a zis Molander, în vreme ce îl conducea pe Fabian înăuntru și-l trecea pe sub banda poliției.

– Unde-i Astrid? N-ar trebui să fie aici?

– A trebuit să meargă la Malmö.

– Malmö?

– Ședință de criză pe tema conflictului cu danezii. Se pare că i-am călcat pe bătăturei pentru că am trecut peste capetele șefilor lor și am trimis pe teren polițiști fără să le spunem.

– I-am sunat. Dar n-au răspuns.

– N-a fost așa, după spusele lor. Molander a dat din umeri și a intrat în clădire. Fabian l-a urmat printre rafturile ticsite, care urcau până în tavan. Au ajuns la un culoar central lung care traversa tot depozitul. Molander s-a oprit și a făcut semn cu capul către capătul îndepărtat al culoarului. Acolo.

Stivuiorul era la vreo zece metri de ei, cu roțile din față atârând în aer. Asistenții lui Molander mișunau peste tot în salopetele lor albastre, făcând fotografii și luând probe. Cadavrul lui Glenn zăcea cu fața în sus, cu picioarele prinse sub furca stivuiorului. Fabian își dădea seama că nu mai rămăsese mare lucru din el. Restul corpului nu se vedea de după medicul legist și asistenții lui.

– Ei cum se descurcă?

– Bine, sunt sigur. Dar probabil că va trece un timp până să poată fi identificat oficial.

– Eu îl pot identifica.

Cu toate că Fabian nu văzuse fotografiile mai recente ale lui Glenn, era sigur că nu-i va fi greu să-l recunoască.

– N-aș crede. Molander a pus o mână pe umărul lui Fabian. Oricum, aș prefera să nu fie aici mai mulți oameni decât este nevoie până ce își termină treaba oamenii mei și Flătan. Șobolanii au făcut deja destulă mizerie.

– Șobolanii?

Molander a încuviințat.

– Dar au făcut și ceva folositor. Hai să vezi.

Fabian l-a urmat pe Molander de la locul faptei până în celălalt capăt al depozitului.

– Șobolanii sunt atrași de mâncare și, dacă mergem pe urmele lor, o să găsim acolo niște bunătăți adevărate.

Molander a cotit din culoarul central, a mers printre două etajere și s-a oprit într-un ungher retras de sub o fereastră mică, neînchisă.

– Cred că și-a petrecut noaptea aici și, mai ales, a mâncat.

Fabian a privit podeaua de ciment, dar n-a văzut nicio urmă de mâncare.

– Dar șobolanii au mâncat toate resturile, nu?

– Dar au lăsat ceva. Molander a ridicat o pungă pentru probe cu un ambalaj de la McDonald's. Dacă nu mă înșel, este un Chili McFeast Deluxe. Cu adevărat gustos, pentru McDonald's, și nu se vinde decât o dată pe săptămână în anumite locuri. Cu un pic de noroc, tipul l-a cumpărat de la un McDonald's din apropiere.

– Hei, voi aștia, caraliilor! Cu toată viteza înainte, au auzit o voce hârâind în stația de emisie-recepție a lui Molander.

Amândoi s-au întors spre stivitorul ridicat pe roțile din spate.

– Cum e tipul? Medicul legist?

– Einar Greide? Arată ca un hipiot în hibernare, care-și

petrece tot timpul stând cu burta la soare și fumând marijuana, dar e unul dintre cei mai buni patologi din țară. Până și faptul că a insistat să vină aici înainte să deplasăm cadavrul vorbește de la sine...

Molander s-a întrerupt când l-a văzut pe Greide venind spre ei. Părul lui lung, de un cenușiu-argintiu, era împletit în două cosițe și barba într-una singură. De gât îi atârnav mai multe amulete, și pantalonii tricotați viu colorați de sub halatul de protecție din plastic îi aminteau lui Fabian de o înghețată Twister.

– Păi, oricum, e unul dintre cei mai buni.

Molander a dispărut împreună cu unul dintre asistenții săi.

– Salut! Sunt Einar Greide. Iar tu trebuie să fii Fabian Risk. Greide a întins mâna, care avea cel puțin un inel pe fiecare deget, și a strâns-o pe a lui Fabian. Ne așteaptă o perioadă palpitantă, a continuat, trăgându-se de barba împletită în cosiță. Făptașul ăsta știe exact ce face.

– Ce ai descoperit?

– Să le luăm pe rând, și ăsta-i primul lucru de pe listă.

Greide i-a întins o pereche de învelitori albastre pentru pantofi și o plasă pentru păr. Fabian și-a tras învelitorile peste teniși, și-a pus plasa pe cap și l-a urmat pe medicul legist de cealaltă parte a stivuitorului, unde cadavrul zăcea pe spate.

Amândouă brațele lui Glenn erau legate cu curele de coapse. Fluierile picioarelor dispăreau sub furca stivuitorului, și nu mai rămăsese mare lucru din labele picioarelor și din bocanci, în afară de mult sânge, care băltise pe podeaua de ciment și se închegase. Fabian și-a lăsat privirea să cutreiere cadavrul și a înțeles de ce Molander tot pomenise șobolanii și de ce nu credea că Fabian ar putea să identifice acel corp.

Nu dispăruseră doar picioarele, ci și fața. Mâncată. Totul lipsea. Ochii, buzele și gura. Nu mai rămăsese decât un amestec de carne roșie. În afară de păr, osul nazal proeminent, umerii

obrajilor și dinții erau singurele dovezi că aveau de-a face cu un om. Acel amestec era atât de departe de un chip, încât aproape că nu mai stârnea repulsie.

Fabian s-a ridicat și și-a zis că nu încapе îndoială. Chiar dacă era imposibil să-i distingă fața, era sigur că este Glenn. Era locul lui de muncă, fusese dat dispărut și își folosise picioarele ori de câte ori el și Jörgen l-au maltratat pe Claes.

Totul se potrivea.

Einar Greide a făcut un semn cu capul către oamenii săi, care au rostogolit cu atenție cadavrul pe o parte. S-a lăsat pe vine și a arătat o mică rană pe cap.

– După cum vezi, a primit o lovitură puternică în ceafă, care înseamnă aproape întotdeauna o grămadă de sânge. Greide a arătat spre sângele închegat în păr, în jurul rănii. Dar dacă te uiți aici, la podeaua de sub rană, nu e deloc sânge.

L-a privit în ochi pe Fabian.

– Așadar, a fost lovit mai devreme?

Fața lui Greide s-a luminat.

– E bun tipu' ăsta nou, a strigat spre toți cei din preajmă care ascultau și le-a făcut semn asistenților să bage cadavrul într-un sac. Vino. Medicul meu zice că nu fac destulă mișcare.

Fabian l-a urmat pe Greide într-o plimbare prin clădirea pustie, cu rafturile pline de visuri despre case noi, mai frumoase.

– Prin urmare, s-ar putea să fi fost mort chiar înainte de a fi ajuns aici?

– Nu, doar că a primit lovitura în cap cândva mai devreme, a zis Greide, luând un pumn de bomboane dintr-o farfurie de pe teigheaua raionului de vopseluri. Dar a murit acum vreo trei sau patru zile.

– Vorbim despre joi sau vineri?

Greide a încuviințat.

– Și chiar dacă încă nu-i bătut în cuie, s-ar zice că a murit

din cauza pierderii de sânge de la față. A scos o bomboană din ambalaj și a vârât-o în gură. Probabil că ar fi încă în viață dacă șobolanii nu i-ar fi menținut rănilor deschise.

– Așa că el ar trebui să fie recunoscător?

– Depinde cum privești lucrurile.

– Dacă presupunem că făptașul voia ca victima să moară, șobolanii nu au fost un accident?

– Am nevoie de mai mult timp, dar n-aș fi surprins dacă fața i-ar fi fost acoperită cu ceva care a atras șobolanii.

– Cum ar fi?

– Miere? Kalles Kaviar²⁰? Pate de ficat? Ei ar mânca, practic, orice.

Telefonul lui Fabian a sunat. Era Astrid.

– Au găsit-o pe fată.

²⁰ Marcă suedeză de pastă tartinabilă pe bază de icre de morun.

„DE CE? ÎNTREBAȚI-L PE FABBE.”

Fabian ședea vizavi de Astrid, în biroul ei, uitându-se la un bilet scris de mână. *De ce? Întrebați-l pe Fabbe.*

Întrebarea era mai mult decât justificată. Cum a putut să fie atât de prost? A târât o fată nevinovată în anchetă și a pus-o în primejdie de moarte.

Acum era moartă, și ucigașul n-ar fi putut să o spună mai clar. Mette Louise Risgaard nu făcuse parte din planul lui.

– Danezii au găsit-o în portbagajul mașinii, a zis Astrid, străduindu-se să-și stăpânească furia.

– Și biletul?

– Era îndesat în gura ei.

Fabian a închis ochii și a simțit cum îl apasă efectele hotărârii pe care o luase. Posibilitatea care îl îngrijorase în tot weekendul era acum realitate.

– Fabian. Nu încape îndoială că această anchetă a făcut un pas înainte mare și valoros. Dar prețul... Nu poate fi justificat. Acum danezii au un polițist care atârnă între viață și moarte și o tânără asasinată. Ei dau vina pe noi – poliția suedeză.

– Poliția suedeză? E vina mea.

– Cu siguranță ai dreptate, dar eu îmi asum răspunderea pentru echipa mea. L-a privit în ochi. Chiar și atunci când cineva pleacă de capul lui, fără să fi primit aprobarea mea sau fără măcar să mă anunțe. Dar da, uciderea ei e din vina ta, și e ceva cu care va trebui să trăiești tot restul vieții.

Fabian a încuviințat. Nu putea decât să fie de acord cu ea. Se întreba dacă va reuși vreodată să prevadă mai bine consecințele.

– Tocmai m-am întors de la Malmö, unde a fost primită o plângere de la danezi. Eu și Bengt-Åke Persson am hotărât să

rămânem pe poziții și să ne susținem acțiunile. La urma urmei, am încercat să dăm de Sleizner. Și când Morten Steenstrup a hotărât să acționeze singur, a făcut-o din proprie inițiativă, împotriva tuturor regulilor, lucru pentru care nu ne putem asuma răspunderea.

Fabian știa încotro se îndreaptă Astrid. Avea să-i ceară înapoi insigna și cartela de acces și să-l excludă din anchetă. Asta era absolut corect. Dar era prea târziu pentru el ca să se oprească. Aici era mai mult decât un caz oarecare. Devenise ceva personal.

De ce? Întrebați-l pe Fabbe.

– Ar trebui să te exclud din această anchetă și să te las să-ți reiei concediul. Dar... S-a întrerupt, de parcă ar fi avut nevoie să se mai gândească o dată. Din păcate, cred că ancheta are nevoie de tine. S-a ridicat în picioare. Toți ceilalți așteaptă.

Klippan, Molander și Irene erau deja adunați când Fabian și Astrid au intrat în sala de ședințe. Nimeni n-a zis nimic, dar era clar că toată lumea știe că a apărut a treia victimă, o tânără daneză care era legată de caz doar prin Fabian.

– Acum, că suntem aici cu toții, aș vrea să încep spunând că Fabian va participa în continuare la această anchetă, în ciuda evenimentelor recente.

Klippan și Molander au încuviințat din cap și au zâmbit scurt în direcția lui Fabian. Însă expresia lui Irene nu s-a schimbat.

– Irene? Ai vreo obiecție? a zis Astrid. Irene a clătinat din cap. Bine, pentru că acum, mai mult ca oricând, e important să lucrăm ca echipă și să ne susținem unul pe altul. A țintuit cu privirea pe fiecare în parte, în afară de Fabian, dar se făcuse înțeleasă perfect. Aceste cuvinte îi erau destinate lui Fabian, nimănui altcuiva. Bine, să-i dăm drumul.

Au trecut în revistă cele mai noi evenimente, adăugând fotografiile lui Glenn Granqvist adult, alături de fotografii ale

locului faptei și ale celor doi suspecți, Claes Mällvik și Rune Schmeckel.

– Ingvar, știi că încă n-ai terminat, dar ați mai găsit ceva la locul faptei, în afara aceluia ambalaj de la McDonald's? a întrebat Astrid.

– De fapt, am găsit, a zis Molander, ridicând o pungă pentru probe care conținea un marker gros, negru. Din păcate, e curat. Probabil că ar trebui să-l considerăm o dovadă a faptului că ucigașul are un simț al umorului bine dezvoltat, sau crede că e prea poluant pentru mediu să printăm o nouă fotografie pentru fiecare victimă.

Molander a scos din pungă markerul, s-a dus la tablă și a desenat o cruce peste fața lui Glenn din fotografia mărită a clasei.

Astrid a oftat și a clătinat din cap.

– Se joacă cu noi.

– Cum stau lucrurile cu Peugeot-ul? a întrebat Fabian. E pe drum spre noi?

– Mă tem că va mai dura, a zis Astrid. Dacă îl cunosc bine pe Sleizner, o să facă tot ce-i stă în puteri ca să târăgăneze lucrurile, așa încât departamentul său să poată rezolva cazul.

– Dar e ancheta noastră, a zis Klippan.

– După cum văd ei lucrurile, ancheta este în jurisdicția lor. O tânără a fost ucisă, un polițist se zbate între viață și moarte și se pare că *Ekstra Bladet* l-a numit deja eroul deceniului.

– Care deceniu? Anii 2010 abia au început, a zis Molander.

– N-avem la dispoziție toată ziua. Cum merg lucrurile pe direcția McDonald's? a întrebat Astrid.

– Există opt restaurante pe o rază de douăzeci de kilometri de Åstorp, a zis Klippan. Dar numai șase dintre ele au specialitatea zilei. Unul la Ängelholm, trei la Helsingborg, unul la Ödåkra și unul la Hyllinge.

– În ce zi vând Chili McFeast Deluxe? a întrebat Molander.

- Joia, așa că asta se potrivește.
- Ar trebui să mergem acolo și să vedem dacă vreunul dintre angajați îl recunoaște pe Mällvik sau pe Schmeckel. Poți să te ocupi tu de asta, Klippan? a zis Astrid.
- S-a făcut.
- Mă gândesc că tu și Fabian v-ați putea ocupa de asta. Astrid i-a înmânat lui Irene un document.
- Ce este?
- Un mandat de percheziție pentru casa lui Schmeckel.
- Cum ai reușit? a zis Klippan. N-avem vreun motiv clar sau vreo dovadă tehnică. Până acum, singurul lucru care îl indică este mașina lui.
- Care, probabil, a fost furată, a zis Molander.
- Însă el nu a reclamat furtul, a zis Astrid.
- Asta n-ar ține la tribunal, a continuat Klippan. Și, dacă o cunosc pe doamna procuror-șef Stina Högsell, exact asta a zis și ea.
- Așa este. Dar se pare că fostul ei soț e danez.

Fabian s-a așezat pe scaunul lui Hugo Elvin, simțind că nu-i vine în minte absolut nimic. Era perplex. Lucrurile din ancheta asta nu păreau să se lege între ele. Avusese dreptate în privința lui Glenn, cu picioarele lui strivite, ca și în privința lui Jörgen, cu mâinile lui retezate, toate îl indicau pe Claes Mällvik. Dacă era cineva care să aibă un motiv, el era acela. Dar unde dispăruse? Irene n-a putut să-i găsească urma după 1993. A dispărut ca prin farmec.

Și cine era Rune Schmeckel? Chiar i-a fost furată mașina în timp ce era plecat în concediu, sau avea un soi de legătură cu Jörgen și cu Glenn? O legătură în afara școlii. Poate că omorurile nu aveau nimic de-a face cu anii lor de școală? Poate că fotografia clasei nu era decât o încercare de a-i duce într-o direcție greșită? Fabian s-a rezemat de spătar și și-a dat seama

că, pe cât se străduia mai mult să-și dea seama cum se potriveau între ele toate astea, pe atât se îndepărta mai mult de rezolvarea problemei.

S-a hotărât să facă o pauză și a tras sertarul de sus al biroului lui Hugo Elvin, care era gol. Uimit de faptul că în sertar nu se afla absolut nimic, l-a tras pe următorul. Și acesta era gol, ca și al treilea. Însă al patrulea, și ultimul, era încuiat, un semnal clar din partea domnului Elvin că nu vrea să-și bage nimeni nasul prin lucrurile sale, și-a zis Fabian.

– Aici e familia Risk. La telefon e Matilda.

– Bună, Matilda. Sunt tati. Voiam doar să văd cum mai merge pe la voi.

– E o fantomă în pivniță. Matilda o spunea de parcă ar fi fost o chestiune de viață și de moarte. Am coborât acolo cu mami ca să-și caute pensulele și unul dintre becuri s-a stins. Am pus altul, dar și el s-a stins.

– Sunt sigur că e un scurtcircuit.

– Nu, am verificat siguranțele și nu era nimic defect. Mami zice că există cu adevărat fantome.

– Dacă sunt fantome, pariez că sunt cumsecade. Mami e acasă?

– Maaaaaamiiiiii! E tati! Nu crede că e o fantomă!

– Alo?

Fabian a încercat să interpreteze tonul Sonjei, dar n-a descoperit nimic. Sunase ca să-i spună că ancheta ajunsese să-l obsedeze, iar acum avea pe conștiință moartea unei fete. Avea nevoie să-i spună cuiva ce simte. Dar nu părea că asta se va întâmpla cu Sonja în acel moment.

– Deci, ați vizitat fantomele din pivniță? Sunt prietenoase?

– Știu că nu crezi în supranatural. În altă ordine de idei, pivnița e prea mică.

– Cum adică prea mică?

– E mai mică decât ar trebui să fie. E ca și cum ar exista o

încăpere ascunsă, dar n-are nicio ușă.

– Poate că le aparține vecinilor?

– S-ar putea, dar am mai găsit și un cuptor. Știai că avem așa ceva?

– Nu. Ce fel de cuptor?

– Un cuptor de pâine, cu lemne, din cele a căror gură intră direct în perete. E destul de mare. Eu și Matilda ne-am gândit că ar fi amuzant să vedem cum funcționează.

– Nu mi se pare o idee prea bună. Poate că mă înșel, dar îmi amintesc că agentul imobiliar parcă a zis că hornul a fost astupat.

– Oh, ce păcat!

Fabian cunoștea felul de cuptor pe care îl descria Sonja. Era unul la fel în casa bunicilor săi, în Värmland. Era minunat când ardea în el focul. Coceau în cuptor pâine și pizza și se încălzea o bancă mare, din piatră, din living. Se mândreau nespus cu el. Bunicul îl proiectase și îl construisese el însuși, așa încât fumul trecea prin bancă înainte să iasă pe horn.

Fabian se cățăraseră o dată în cuptor, ca să se pitească, pe când se juca de-a v-ați ascunselea cu sora lui. Ea n-avea cum să-l găsească, și el stătuse acolo, bucurându-se de rămășițele de căldură ale focului din ziua precedentă. Ba chiar adormise. Ai lui l-au găsit din întâmplare după o oră, când bunica era pe cale să aprindă cuptorul. Fabian nu-și dăduse seama în ce pericol fusese, de fapt, decât când a ajuns adult.

– Apropo, ai vorbit cu Theo azi? a întrebat Sonja.

– N-am avut timp. Avem încă o victimă.

– Nu zău, din clasă?

– Da. Glenn Granqvist. Cel mai bun prieten al lui Jörgen Pålsson.

– Oh, Dumnezeu! E cu putință ca și alți...

– Sonja, încă nu știm. În acest moment se pare că acest caz ar putea să meargă în orice direcție.

– Înțeleg, a zis ea, oftând. Sper cu adevărat să-l rezolvi.

– N-avem încotro.

– Nu, presupun că nu. Știi că ai multe pe cap azi, dar cred că ar trebui să-ți faci timp să-l suni pe Theo. Acum, că ați instalat internetul, nu mai vrea să iasă din cameră, parcă e bătut în cuie în fața calculatorului.

– Îți promit c-o să încerc să vorbesc cu el azi.

– Te iubesc.

– Și eu te iubesc.

Au închis, și Fabian s-a întrebat ce anume îl făcea pe Theo să se poarte așa. Într-adevăr, băiatul nu vorbise prea mult și în cea mai mare parte a timpului stătuse în camera lui, iar când s-au dus la plajă în ziua precedentă a stat deoparte și apoi a făcut scufundări departe de ei. Dar nu era asta o purtare cu totul firească din partea unui băiat de paisprezece ani? Nu se purtase și el exact la fel cu propriii părinți?

Dar Sonja nu era deloc de acord cu Fabian. Credea că, de fapt, Theodor simte lipsa tatălui său și are nevoie de un exemplu de urmat masculin, unul care să vină acasă înainte de ora zece noaptea, și Fabian știa că ea are dreptate. Dar nu credea că simpla sa absență e o explicație. Bănuia că mutarea l-a făcut pe băiat să se închidă și mai mult în sine.

A format numărul de telefon al fiului său, în vreme ce răsfoia anuarul pe care-l adusese de acasă. Vedeă clasă după clasă de elevi plini de coșuri, cu tunsori care te făceau să te întrebi la ce soi de experimente fuseseră supuși.

– Hei, s-a auzit în receptor o voce obosită.

– Bună, Theo. Ce faci?

– Nimic. Joc *Call of Duty*.

Părea să fie tot ce făcea Theodor în zilele astea. Își petrecea ore în șir mânându-și jucătorii prin orașe bombardate, vânând alți soldați. Fabian era convins că cei mai mulți dintre copii sunt conștienți de diferența dintre jocurile video și viața

adevărată, dar Theo petrecea atât de mult timp în fața ecranului, încât Fabian nu putea să nu se îngrijoreze.

– Auzi, știu că ți-e cam greu, cu prietenii rămași la Stockholm, dar îți garantez că, după ce începi școala, în august, o să...

– Ți-a zis mama să suni?

– Nu, dar mi-a spus că te-ai închis în camera ta și nu vrei să faci nimic.

– Păi, nu prea sunt multe de făcut pe aici.

– Ba sigur că sunt! Helsingborg nu-i chiar un orașel amărât, cu o singură tarabă cu hotdog într-o piață bătută de vânturi.

– Bun, și ce-ai vrea să fac?

Fabian și-a dat seama că n-are habar cum ar putea să se distreze la Helsingborg fiul său adolescent. Orașul se schimbase atât de mult din vremea tinereții lui. Helsingborgul își lepădase pielea și devenise, dintr-un oraș suedez cenușiu, oarecare, o mică bijuterie cu o promenadă frumoasă pe țărm, cafenele și faleze. Dar pe Theodor nu-l interesau niciun pic cafenelele și falezele. Mai mult, Fabian se întreba dacă nu cumva Theo era încă dezamăgit de faptul că el și Sonja nu-i dăduseră voie să meargă la Sweden Rock Festival.

– Ce-ar fi ca tu și cu mine să facem ceva în seara asta? Doar noi doi.

În vreme ce vorbele îi ieșeau din gură, Fabian se simțea ca și cum ar fi sărit de pe o faleză fără parașută.

– Și ce anume?

– Știu și eu? Am putea merge să mâncăm și la un film, sau așa ceva. Sau am putea vedea dacă e vreun concert bun.

– M-am uitat deja, și Sofiero e singurul loc din apropiere unde au loc concerte.

– Cine cântă acolo?

– Nimeni. Doar The Ark, Kent, Robyn, tipi din ăștia.

– O să mergem să-i vedem pe cei de la Kent. Au și câteva

cântece mai tari.

Fabian a auzit ce ridicol sună și și-a mușcat limba.

Irene a intrat în birou și i-a făcut semn lui Fabian să o urmeze.

– Auzi, trebuie să plec. Gândește-te, și vorbim mai târziu.

– Da, sigur.

N-a mai zis nimic și Fabian a închis.

În butucul încuietorii fusese montat un mecanism din oțel, ca să îngreuneze spargerea, și cilindrii cu arcuri fuseseră tratați cu crom extradur. Asta nu era o încuietoare oarecare. Oferea un grad foarte înalt de siguranță. Ca să deschidă ușa, o cheie trebuia să ridice cilindrii până la nivelurile corecte, răsucindu-i cu mare precizie într-o direcție anume. Și ei nu aveau cheia. În loc de asta, lăcătușul folosea un burghiu de șase milimetri, răcit cu apă, cu cap de diamant, cu care tăia cilindrii pe rând, la o sutime de milimetru.

După câteva minute, a reușit să scoată o porțiune din butuc, a băgat în orificiu un cârlig, l-a răsucit și a deschis ușa. Fabian și Irene au intrat într-un mic hol, pe podeaua căruia era un maldăr de scrisori, prospecte și reviste. Numărul din iulie de la *National Geographic*, având pe copertă un craniu ciobit și titlul „*4 Million Year Old Woman*”²¹, era deasupra. Parterul avea un plan deschis, cu livingul în dreapta și bucătăria în stânga. O scară aflată în fața lor ducea la etaj. Casa se afla în partea mai veche a orașului Lund și fusese construită cândva, prin anii 1700. Trecuse printr-o renovare minuțioasă, care îi dădea un aer modern.

Fabian prefera să fie singur când intra prima oară în casa unei victime sau, în cazul acesta, a unui suspect. Voia să poată asculta încăperile, nu vocea altei persoane. Nu voia să-i scape niciun indiciu care l-ar putea ajuta să înainteze. Cel mai mic amănunt putea fi însăși piesa din puzzle de care aveau nevoie ca să vadă cazul în întregime. Irene părea să simtă același lucru. Fără o vorbă, a dispărut în sus pe scară.

Așa cum spusese Klippan, Fabian știa că nu au vreo dovadă concretă că Rune Schmeckel este ucigașul. Acum, că stătea acolo, în mijlocul livingului lui Schmeckel, a simțit că-l sâcăie

²¹ Femeia în vârstă de 4 milioane de ani.

ceva. Ceva ce nu se potrivea. Cine era cu adevărat Rune Schmeckel?

Camera avea puțină mobilă, o canapea clasică Newport de un cafeniu pal și un fotoliu uzat Bruno Mathsson, cu taburet, lângă fereastră. Nu se vedea niciun televizor, doar o combină stereo Bang & Olufsen. Pe pereți erau câteva fotografii alb-negru înrămate, cu peisaje rurale cu coline și un oraș vechi, cu multe case. Fabian și-a dat seama că fotografiile nu fuseseră făcute în Suedia sau Danemarca. Probabil, undeva prin sudul Europei. Dar n-avea idee dacă era Spania, Italia sau Portugalia, sau Grecia, dacă-i pe-așa.

Pe pervazuri nu era niciun ghiveci și nu se vedea vreun semn că ar exista animale de companie. În afară de un strat subțire de praf, camera era curată și în rânduială, totul părea să fie la locul lui. Oare Schmeckel plănuise să dispară, sau nu era decât o persoană îngrijită, care făcea curățenie înainte de a pleca în concediu?

Fabian s-a dus la combina de pe perete și a pornit-o. Un CD a început să se rotească și curând din micile difuzoare s-a auzit muzică clasică. Fabian nu știa aproape nimic despre muzica clasică. Nu pentru că n-ar fi avut ocazie. Încercase de nenumărate ori, dar de fiecare dată și-a spus că nu e pentru el. La fel ca golful și vânătoarea. Și vinurile de calitate superioară.

A găsit o carcasă de CD goală pe capacul combinei și a aflat că muzica era de Berlioz, *Simfonia fantastică*.

S-a așezat cu grijă pe fotoliul Bruno Mathsson, s-a lăsat pe spate și a fost izbit de un sunet amplu, profund, care n-avea cum să vină din boxele mici. S-a uitat în jur și și-a dat seama că în spatele canapelei se afla un subwoofer mare. De-a lungul anilor, Fabian cheltuisese o sumă înfiorător de mare cu propriul echipament stereo. Ba chiar izbutise s-o facă pe Sonja să izbucnească în plâns odată, când i-a arătat noile difuzoare – o pereche de Bowers & Wilkins 802 Diamond. După aceea, el

fusese de acord că nu sunt cele mai frumoase boxe de pe lume. Dar aveau un sunet fantastic.

Și-a ridicat picioarele pe taburet și a închis ochii. Acesta era exact felul în care ar trebui să savurezi muzica clasică. Un fotoliu comod, o combină stereo bună și, mai presus de toate... în singurătate deplină. Când a deschis ochii, Fabian și-a dat seama cât de izolată părea întreaga încăpere. Probabil că Schmeckel n-avea rude sau prieteni și își petrecea timpul liber citind, ascultând muzică. Perfecționându-se.

Fabian s-a ridicat de pe fotoliu și s-a dus la peretele din față, care era acoperit de o bibliotecă încastrată în zid, din podea până în tavan, cu numai șapte sau opt rafturi. O secțiune era dedicată CD-urilor, majoritatea operă și lucrări clasice, și niște jazz. Însă cele mai multe rafturi erau ocupate de cărți. Era evident că Schmeckel e un cititor pasionat. Porțiunea de literatură ocupa două rafturi, iar restul era plin de titluri științifice și tehnice împărțite în diverse subcategorii, ca „Medicină”, „Autoapărare și arte marțiale” și „Fizică și biologie” – toate etichetate meticulos. Fabian a observat câteva titluri din secțiunea de psihologie: *Nu vreau să mor, pur și simplu nu vreau să trăiesc*; *N-a fost vina mea: Despre arta de a-ți asuma răspunderea*; *Jignire și iertare și Anger Management: The Complete Treatment Guidebook for Practitioners*²².

Când a pus piciorul în casă, Fabian s-a gândit că Schmeckel era o persoană singuratică, dar, cumva, echilibrată, un bărbat care se bucura de lucrurile bune din viață. Dar, cu cât se uita prin bibliotecă, cu atât i se forma o imagine cu totul diferită, a unei persoane cu grad redus de respect de sine, poate chiar o victimă a abuzurilor.

A luat un album cu fotografii și l-a deschis. Primele pagini erau acoperite de fotografii dintr-o excursie undeva într-o țară din sudul Europei. Apoi veneau fotografiile de la o petrecere de

²² *Managementul furiei: Manualul complet de tratament pentru practicieni.*

Halloween la spitalul din Lund. Într-una dintre fotografii, Schmeckel era îmbrăcat ca un măcelar plin de sânge, ronțăind un deget care părea să fie făcut din marțipan. Fabian se îndoia că era genul de fotografie pe care Schmeckel ar fi vrut să o vadă toată lumea, dacă ne gândim la scandalul cu clemele din plastic. Fabian a răsfoit restul albumului, dar nu mai erau fotografii.

Asta era problema cu tehnologia nouă. Nimeni nu-și mai ducea fotografiile la dezvoltat. Erau puse pe un hard drive. În zilele astea nu mai găseai decât albume cu fotografii foarte vechi, cu legende scrise de mână.

De-abia acum l-a izbit gândul.

S-a uitat prin cameră și și-a dat seama că nu există acolo nimic care ar fi putut să fie din copilăria sau adolescența lui Schmeckel. Nicio înregistrare nostalgică a formației Kiss sau The Who, ori, ca în cazul lui Fabian, Duran Duran. Singurele albume erau muzică pentru „cei mari”, pentru ascultători maturi cu bun-gust. Același lucru putea fi spus despre bibliotecă. Nu existau *Ghidul autostopistului galactic* sau *Jurnalul secret al lui Adrian Mole*²³. Era ca și cum toată tinerețea lui Schmeckel ar fi fost ștearsă cu buretele.

Ca și cum nici n-ar fi existat.

Fabian a plecat din living și a intrat în bucătărie, să se uite și pe acolo. Era un răcitor plin cu vinuri franțuzești sortate pe regiuni și ani. Rune era, cu siguranță, pedant până în vârful unghiilor. A deschis frigiderul din inox.

Duhoarea l-a luat cu totul prin surprindere, declanșându-i reflexul de înecare. Se așteptase ca frigiderul să fie curat și gol, dar era tocmai invers. Alături de legume putrezite și lapte vechi, se afla o jumătate de crab pe o farfurie. Un crab care arăta ca și cum ar fi fost în stare să ucidă pe oricine, în ciuda

²³ Roman SF al autorului american Douglas Adams, respectiv carte a autoarei britanice Sue Townsend.

faptului că era el însuși mort. Pe baza a ceea ce stabilise Fabian din celelalte părți ale casei, a lăsa un crab proaspăt să putrezească în frigider nu era stilul lui Schmeckel. Cu alte cuvinte, nu plănuiise să plece de acasă.

Fabian a continuat să caute prin bucătărie alte indicii, nesigur dacă mâncarea care putrezea însemna cu adevărat ceva, sau nu era decât un indiciu fals, plantat dinadins. Nu era nimic ieșit din comun prin dulapuri, în cămară sau în congelator. A lăsat sertarele la urmă. În primul era argintărie, în al doilea diferite ustensile de bucătărie, iar al treilea era plin de mărunțișurile cu care oamenii, în general, nu știu ce să facă: creioane, gume, monede ieșite din uz, benzi elastice, o rolă de scotch, un carnet gol și câteva chei, una dintre ele arătând a cheie de mașină. A luat-o și a privit-o.

Pe ea era gravat „Peugeot”.

I-a venit o idee și a băgat cheia în buzunar.

Pereții reci de oțel îi apăsau partea stângă a trupului gol. Nu era prea mult loc nici pe partea cealaltă. Maximum trei sau patru centimetri. Spațiul în care zăcea era aproape neîncăpător. În plus, era întuneric. Chiar dacă cineva ar fi aprins o lumină, n-ar fi devenit mai luminos. Era și frig. Mai exact, douăzeci și două de grade sub zero. Dar nu se sinchisea că zace pe spate, goală, în frig.

Dunja Hougaard detesta să întârzie cineva. Considera că este o culme a lipsei de respect să irosești timpul cuiva, ca și cum n-ar fi la fel de prețios ca al tău. Oscar Pedersen întârziase, ca de obicei, așa că Dunja a luat inițiativa de a trage sertarul identificat ca „Mette Louise Risgaard” din peretele cu sertare frigorifice. S-a uitat la femeia tânără, goală, cu părul închis la culoare împrăștiat în jurul capului ca un evantai. Era frumoasă și, în afară de *piercing-ul* din buză și tatuajul în formă de romb de pe umărul drept, părea, într-un fel, netulburată. Viața nu începuse să o macine și să-și lase urmele. I-o luase moartea înainte.

Dar arăta, cumva, foarte vie. De parcă doar ar fi dormit adânc. Ce păcat!

Dunja nu pricepea ce-o fi fost în capul celor de la poliția suedeză când neglijaseră să-i contacteze, doar erau omologi, la urma urmei, și suedezii trebuie să fi fost deplin conștienți că s-ar putea ca un ucigaș periculos să se ducă la benzinărie.

Ușa din spatele ei s-a deschis și Oscar Pedersen a intrat cu obișnuitul său zâmbet superior. Un zâmbet care arăta că nu se sinchisește de întârziere.

– Bună, frumoaso. M-am gândit eu că n-o să-ți poți ține mâinile acasă. Ai găsit ceva?

– Azi nu-i vorba de părerile mele. Vreau să te aud pe tine.

– Mare păcat. E cu siguranță de nota zece, nu crezi? Gândește-te câtă bucurie ar fi răspândit în jurul ei.

El a râs de propria glumă și a coborât laturile sertarului.

Dunjei nu-i plăcuse niciodată Oscar și era sigură că a devenit medic legist din toate motivele greșite. De cum ajungea pe masa lui o victimă feminină, era într-o dispoziție mult prea bună. Mai ales dacă era tânără. Din păcate, era unul dintre cei mai buni patologi din Danemarca, iar în cei aproape treizeci de ani de muncă nu-i scăpase niciodată vreun indiciu și întotdeauna reușise să descopere cauza morții.

– E sigur că acest criminal știe cum să omoare. Uită-te la asta. A înclinat spre spate capul victimei, ca gâtul să se arate deplin, și a răsucit capul dintr-o parte în alta. Vezi asta?

Dunja a încuviințat din cap. Erau două vânătași micuțe de ambele părți ale beregatei.

– A sugrumat-o cu așa-numita priză-clește, pentru care nu e nevoie decât de degetul mare și arătător. O să-ți arăt. A demonstrat tehnica folosindu-și degetele. Este unul dintre cele mai eficiente moduri de a sugruma pe cineva. Dunja a trebuit să se silească să nu se tragă înapoi din fața mâinii lui ca o gheară. E mult mai bine decât să strângi tot gâtul, cum fac amatorii, pentru care e nevoie de amândouă mâinile și de cel puțin cincisprezece minute ca victima să moară. Lumea ar fi cruțată de multă suferință dacă toți și-ar face temele la fel de bine ca tipul ăsta.

Dunja nu era sigură dacă el glumește sau nu, dar a hotărât să-l ia în serios.

– Vrei să spui că făptașul s-ar putea să aibă antrenament în diferite tehnici de ucidere?

– S-ar putea, dar, de fapt, nu-i nevoie decât de cunoștințe elementare de anatomie și de o inimă împietrită.

Dunja a intrat în lift și a apăsat butonul verde. Simțea cum

urcă, și pe dată a putut să respire mai ușor. Nu-i plăcuse niciodată să fie sub pământ, și nu înțelegea de ce trebuia întotdeauna ca morgile să fie la subsol.

Pentru cei morți n-avea nicio importanță, dar mutarea morgii mai sus ar fi îmbunătățit viața tuturor celor care lucrau în spital. Nu reușea niciodată să stea acolo mai mult de treizeci de minute în șir.

Ar fi dorit să mai urce câteva etaje, ca să stea un pic de vorbă cu Morten Steenstrup. Dar el era încă inconștient, pe masa de operație. În acest moment medicii nu puteau da niciun prognostic. Tot ce putea ea să facă era să spere. Nu numai de dragul lui, ci și pentru anchetă. În momentul de față, Morten era singura ei șansă de a înțelege ce anume se petrecuse la benzinăria din Lellinge.

A trecut pe lângă magazinul din Rigshospitalet și a văzut chipul lui Steenstrup pe toate panourile publicitare. Pe parcursul weekendului, devenise un mare erou. Polițistul cu grad mic din Køge care a refuzat să se dea bătut și a continuat să lupte, cu toate că era singur și grav rănit. După părerea Dunjei, acțiunile lui reprezentau culmea prostiei. Nu numai că ele contraziceau tot ce învățaseră ei la academia de poliție. Contraziceau și bunul-simț. Dar ce le păsa oamenilor de asta? Ei voiau un erou, și nu strica deloc nici faptul că acum el se zbătea între viață și moarte. Poate că ar fi reprezentat o știre și mai importantă dacă ar fi fost un pui de hipopotam, și-a zis Dunja, ieșind pe ușa principală.

Mergea pe bicicletă în jos pe Ravnsborggade, prin dreptul teatrului Nørrebro, cotind pe Nørrebrogade, când i-a sunat telefonul. A răspuns fără să se oprească.

– Ai încercat să dai de mine.

Era Kjeld Richter, tehnicianul lor criminalist.

– Da. Cum stau lucrurile cu Peugeot-ul? a întrebat Dunja.

– Sunt sigur că e în ordine. Mașina trebuie să fi ajuns deja la

secție și am luat legătura cu firma Peugeot ca să comand o cheie, dar o să dureze cel puțin două săptămâni, dat fiind că e perioada concediilor.

– Încă nu te-ai apucat s-o examinezi?

– Când să am timp pentru asta? Sunt încă la Lellinge. Ai fost vreodată pe aici? E o afurisită de fundătură. N-am putut să lucrez în weekend din pricină că și Agnes, și Malte au avut gastroenterită virală și Sofie avea nevoie de ajutor.

– Da, bine. M-am prins. Dunja i-a mulțumit lui Dumnezeu că n-are copii, în vreme ce pedala pe podul Dronning Louise, peste Lacuri, unde oamenii țineau morțiș să facă jogging, chiar dacă fiecare pas era echivalentul unui pachet de țigări din pricina gazelor de eșapament. N-ar trebui să luăm în considerare trimiterea Peugeot-ului în Suedia, dacă tu n-ai timp să-l examinezi? Am auzit că abia așteaptă să pună mâna pe el.

– I-am propus asta lui Sleizner, dar se pare că, atâta vreme cât nu s-a rezolvat conflictul cu Suedia, n-o să le dăm nimic. Știi cum e el când e în acea dispoziție.

Dunja știa. Și încă bine. Dacă reușeai să-l calci pe bătăture pe Sleizner, puteai la fel de bine să emigrezi. Nimeni nu era mai căpos ca el. Era ca un bursuc furios care nu dă drumul prăzii decât când aude sunetul oaselor frânte. Auzise povești despre el încă de când era la academie, dar crezuse întotdeauna că nu s decât baliverne. Acum, că Sleizner era șeful ei, știa care-i treaba.

– Dar nu-l putem lăsa, pur și simplu, să stea acolo neatins timp de două săptămâni. Ar fi mai bine să-i lăsăm pe suedezi să vină aici să-l examineze ei înșiși.

– Eu nu vreau să fiu amestecat în asta. Dacă ai chef să-l calci pe coadă pe Sleizner, ești invitata mea. Dar nu te baza pe vreun ajutor de la mine când iese totul la iveală.

Până la sfârșitul convorbirii, proasta dispoziția a Dunjei devenise și mai proastă, dacă era posibil. S-a întrebat dacă

există vreun motiv să nu coopereze cu suedezii, în afară de încăpățânarea lui Sleizner. Pe când trecea cu bicicleta pe Kultorvet, a hotărât să ia legătura cu poliția suedeză din Helsingborg de îndată ce ajunge la secție. Cu siguranță că există cineva la secția lor care e în aceeași situație cu ea.

– Ai găsit ceva interesant? a întrebat Fabian intrând în dormitorul de la etaj. Irene stătea între cele două paturi, aplecată peste un teanc de cărți de pe noptieră, uitându-se peste titluri. Și aici era o combină Bang & Olufsen, și alte fotografii mărite ale aceluiași peisaj rural ca acelea de pe pereții din living.

– Nu știu. Și-a desfăcut brațele. Ca să fiu sinceră, nu-l înțeleg pe tipul ăsta. Pe de o parte, pare atât de... cum să-i zic? Echilibrat și având un control complet asupra vieții sale. Are bun-gust. A citit mult și e aproape obsesiv de pedant.

Fabian a încuviințat din cap. Irene ajunsese la aceeași concluzie confuză ca și el.

– Dar apoi dai peste ceva ca asta și aruncă în aer întreaga evaluare.

I-a înmânat un carnet albastru cu titlul scris de mână *Jurnalul meu intim despre somn*.

– Jurnalul intim despre somn? Ce mai e și asta?

– Deschide-l și o să vezi.

Fabian a deschis carnetul. Era plin până la refuz cu însemnări făcute de mână. Din scoarță în scoarță nu exista nicio pagină goală. În colțul din dreapta sus erau data și ora. Fabian a citit cu glas tare un pasaj.

20 mai, 1994, ora 3.12 dimineața. Am alergat cât de repede am putut, dar mă mișc în continuare cu încetinitorul. Ei se tot apropie. Lupi cu colții ca briciul. Am ajuns la un lift și am apăsat butonul, dar nu s-a întâmplat nimic. Am bătut cu pumnul din răspuțeri. Ușile s-au deschis, mult prea lent. M-au prins. N-am făcut nimic. Voiam, dar n-am putut. Era ca și cum aș fi fost paralizat. Am stat acolo și am încasat. Voiam să-i

scuip în față, dar n-am îndrăznit. Cel mai mic dintre ei, care avea probabil opt ani, a venit și m-a îmbrâncit. Eram complet nepregătit, m-am dezechilibrat și am căzut din vârful falezei...

Fabian s-a oprit și a ridicat privirea din carnet.

– Așadar, e un jurnal intim despre vise?

Irene a încuviințat, a luat înapoi carnetul și a dat paginile până la sfârșit.

– Ascult-o pe asta, din 12 septembrie 2001, ora 5.38 dimineața.

El e întins pe jos. L-am lovit și i-am tras șuturi până ce perechea mea de Nike albi au ajuns roșii și am ținut-o așa până ce fața lui n-a mai fost față.

S-a uitat la el.

– Ai auzit cu urechile tale. E clar că nu-i întreg la minte.

Fabian era de acord cu ea, și i-a spus despre cărțile de dezvoltare personală pe care le găsisese în living. Au căzut de acord să-l lase pe Molander să preia ștafeta și să cerceteze cu atenție întreaga casă, căutând indiciile care le-au scăpat lor. În vreme ce mergeau pe holul de la etaj, Fabian s-a oprit deodată și s-a răsucit spre Irene.

– Ai cercetat podul?

– Nu, nu pare să existe așa ceva. M-am uitat în fiecare cameră.

– Dar pentru ce altceva ar fi nevoie de asta?

Fabian a ridicat o bară lungă și îngustă din oțel de pe cuiul bătut în tocul ușii, unde era agățată. Era vopsită în alb și avea la capăt un cârlig.

Irene a dat din umeri și Fabian a pornit să cutreiere etajul, cercetând tavanul. Irene avea dreptate. Nu părea să existe vreo

trapă către pod în niciuna dintre încăperi. Fabian n-a găsit ce căuta decât atunci când s-a urcat pe un scaun și a examinat lampa din tavan, care semăna cu o umbrelă răsturnată. A folosit bara ca s-o tragă spre el. O scară abruptă s-a lăsat în jos.

Au urcat și s-au pomenit într-un pod întunecat cu tavanul atât de jos, că a trebuit să se încovoaie. Când Irene a aprins lumina, Fabian și-a dat seama că impresia sa inițială despre Schmeckel fusese complet greșită. Podul era un atelier, la fel cu cel din casa lui, cu toate că era mult mai mic decât al Sonjei și nu avea luminoare. Pensulele erau curate și așezate cu perii în sus în borcane. Tuburile de vopsea erau aranjate după culoare. Spațiul arăta cu totul altfel decât haosul artistic al Sonjei.

– Îââh. Ia uite aici.

Irene a ridicat o pânză și a pus-o pe un șevalet.

Cu toate că pictura era abstractă, cu tușe groase de culori îndrăznețe, nu le-a fost greu deloc să deslușească un cap de om stâlcit în bătaie. Sonja ar fi spus, cu siguranță, că Schmeckel are talent și pictura e interesantă. Lui Fabian i s-a părut dezgustătoare. Capul plutea pe un fundal alb, tăiat la nivelul umerilor. Mușchi și vase de sânge atârnav din gât. Nasul era sfărâmat și pielea fusese îndepărtată de pe mari suprafețe în partea stângă, lăsând la vedere tendoane, oase și părți din orbita stângă.

– Poate să zică lumea ce vrea. Dar tipul ăsta are cu adevărat talent.

Irene a ridicat alte câteva pânze. Toate arătau părți de trup stâlcite și lovite. Una dintre pânze înfățișa o pereche de picioare tăiate, alături de un topor plin de sânge. În alta apărea un tors cu vreo douăzeci de urme de înjunghiere, cu cuțitul încă înfipt în carne, răsucit pe sfert.

– Nu știi ce gândești tu, dar eu cred că aceste impulsuri creatoare se potrivesc cu profilul tipului de bărbat pe care îl

căutăm, a zis Irene.

– De unde știm că e aceeași persoană? a întrebat Fabian.

– Ce vrei să spui?

– Nu sunt sigur. Bărbatul de la parter pare să fie însăși imaginea armoniei, dar casa lui este atât de superficială și lipsită de obiecte personale, încât nu te poți opri să te întrebii cine este el cu adevărat. Și apoi ajungem în pod și găsim atât de multă personalitate, că aproape pare să fie altcineva.

– Poate că are un chiriaș? Cineva care i-a folosit și mașina?

– Dar nu e numai un dormitor la etaj?

Irene a încuviințat din cap.

Au tăcut și fiecare s-a uitat prin pod. Amândoi aveau nevoie de timp ca să se gândească și să înțeleagă ceva din toate astea. Au scotocit printre tuburile de vopsea, șevalete și picturile bizare. În spatele borcanelor cu pensule era o cutie din metal, a cărei vopsea albastră era sărită pe muchii. Fabian a ridicat-o cu băgare de seamă și a deschis-o. Înăuntru erau în jur de cincizeci de fotografii polaroid. De cum a văzut fața stâlcită în bătaie, umflată, a știut exact în ce fel se legau toate între ele.

16 decembrie

Ieri am fost la spital.

Mă așteptau în curtea clădirii noastre. Am fugit, dar m-au prins și m-au dus pe terenul de joacă. Am încercat să mă apăr, dar m-au lovit în continuare. La început a durut rău. Apoi n-am mai simțit nimic. Era ca și cum nu mi-ar mai fi păsat. I-am auzit că râd și își arată unul altuia diferite feluri de lovituri. Dar a venit un bărbat și a strigat și au fugit.

Am încercat să mă ridic, dar n-am putut. Totul se învârtea. Bărbatul m-a ajutat și m-a întrebat cum mă cheamă. Mi-a spus că-mi curge sânge din cap și că trebuie să mă duc la spital. Nu i-am spus numele meu, cu toate că mă tot întreba. În cele din urmă a plecat și m-am putut duce acasă, dar eram rănit și mi-a trebuit mult timp.

Mama a început să plângă. N-am mai văzut-o plângând decât o dată, când se certa cu tata. Dar nu era ca acum.

Am zis că m-am încăierat cu cineva și fusese vina mea. Voia să știe cu cine și dacă era din clasa mea. Am zis că erau niște tipi pe care nu-i mai văzusem niciodată.

Gândesc că m-a crezut.

Partea bună este că am două coaste rupte, o comoție și câteva tăieturi adânci, așa că pot să stau acasă până la vacanța de Crăciun!

P.S. Când m-am întors acasă, Laban zăcea în cușca lui de parcă ar fi dormit, dar nu dormea. I-am înfipt un ac în spate și la început a chițăit și a încercat să scape, dar l-am apăsat super tare. Apoi a început să fugă prin cușcă de parcă îl urmărea cineva. A fost super haios.

– Ești sigur?

Astrid s-a uitat la polaroidele împrăștiate pe masă care înfățișau chipul bătut.

– Da. Fabian era absolut sigur. Își dăduse seama din clipa în care a văzut picturile din pod, la Lund. Claes Mällvik și Rune Schmeckel erau una și aceeași persoană. Avem un motiv clar și o legătură atât cu mașina, cât și cu asasinarea lui Jörgen și Glenn. Nu știi de ce nu m-am gândit la asta mai devreme.

La ședință nu erau decât ei doi. Astrid avea să le spună celorlalți vestea de îndată ce terminau de examinat amănunțele.

– Bine, deci Claes Mällvik a devenit Rune Schmeckel. Astrid a ridicat ochii de pe fotografii și a întâlnit privirea lui Fabian. De ce?

– Presupun că pentru a scăpa o dată pentru totdeauna de cei care îl chinuiau, ca să nu mai trebuiască să treacă prin asta. Conform înregistrărilor, în 1993 a fost dus la spitalul din Helsingborg mai mult mort decât viu. A fost nevoie de treizeci și șase de operații ca să-l salveze, și asta fără să punem la socoteală chirurgia plastică.

– Și prin cei care îl chinuiau, vrei să zici Jörgen și Glenn.

Fabian a încuviințat și s-a dus la cele două fotografii de pe tablă în care apăreau Claes Mällvik și Rune Schmeckel. Acum putea să-și dea seama că sunt aceeași persoană. Desigur, Schmeckel trecuse prin chirurgia plastică și arăta altfel. Dar, dacă știai asta, n-aveai cum să nu observi.

– Nici măcar n-a făcut plângere la poliție? a întrebat Astrid.

– Nu, în loc să alerteze autoritățile, s-a dat la fund și și-a schimbat identitatea, ca să-și poată plănuși răzbunarea netulburat.

– Asta e, cu siguranță, un motiv puternic, a zis Astrid. Dar a

isprăvit? Sau ar mai putea să fie în pericol și alți colegi de clasă?

– Întrebi dacă au fost mai mulți cei care l-au maltratat?

Astrid a încuviințat. Fabian s-a gândit la asta, uitându-se la fotografia mărită a clasei, cu chipurile lui Jörgen și Glenn tăiate cu o cruce. Fabian nu-i făcuse niciodată nimic, în afară de a privi în altă parte și a se preface că nu se întâmplă nimic. A făcut semn cu capul că nu.

Astrid a încuviințat și s-a uitat la Helsingborg prin fereastra panoramică.

– O să organizez o conferință de presă, în care să dăm semnalmente suspectului.

Fabian s-a așezat la biroul lui Elvin cu anuarul din clasa a noua, privind vechile fotografii ale clasei pentru a nu știu câta oară, ca să se asigure că nu-i scăpase nimic. Chiar să fi fost Jörgen și Glenn singurii care l-au maltratat pe Claes? Întreaga clasă, ca să nu mai vorbim de profesori, împărțea într-un fel vina, de vreme ce lăsaseră totul să se întâmple.

Lina i-a atras privirea în una dintre fotografii. Încă nu-l sunase și probabil că n-avea s-o facă. S-a gândit la vremea în care locuiau amândoi pe Dalhemsvägen. El la 143C și ea la 141B, apartamentul aflat exact vizavi, pe partea cealaltă a curții.

Și-a amintit cum a văzut-o prima oară. Era în vara dinainte să înceapă clasa întâi. El stătea în parcare, cu aparatul pentru antrenament la tenis, încercând să salte mingea pe plasa rachetei de cât mai multe ori. N-o văzuse pe Lina venind, dar ea stătea pe bordură și îl privea. Părea o apariție din vis, cu cozi blonde lungi, fustă verde și șosete până la genunchi. Avea chiar și o rachetă de tenis.

Nu și-au spus nimic. El s-a străduit să n-o privească, voia să pară că nu știe că ea e acolo. Nici măcar nu i-a dat prin cap s-o lase pe Lina să se joace cu mingea, încercarea sa de a stabili un

record a părut deodată absolut neînsemnată, și nu-și dorea decât să încerce să dea o lovitură cât mai tare, ca să-și arate forța.

I-a dat o lovitură zdravănă mingii, dar fâșia de cauciuc albastră pe care o înnodase în mai multe locuri s-a rupt și mingea a zburat într-un arc înalt, aterizând departe, pe stradă. Amândoi au stat nemișcați destul de multă vreme, și niciunul n-a scos vreun cuvânt. Își amintea cât de stupid se simțea cum stătea acolo, în tăcere. Încă se prefăcea că ea nu e acolo, așa că nu-i trecea prin minte cum să iasă din acea situație.

– Vrei să te ajut să cauți mingea? a zis ea.

Își amintea încă fiecare cuvânt, ca și cum ar fi fost un șirag de numere de loterie care l-au făcut milionar. Tăcerea era spartă și, în cele din urmă, s-a răsucit spre ea.

– Nu. Oricum, aveam de gând să cumpăr una nouă, a răspuns el, i-a întors spatele ei și aparatului pentru antrenament și a plecat. Abia după câteva ore s-a furișat înapoi ca să ia mingea. Dar între timp dispăruse.

Telefonul a sunat, făcându-l pe Fabian să tresară. Și-a răsturnat din greșeală paharul cu apă. Pe birou s-a lățit o mică baltă și el a împins iute deoparte anuarul și teancurile de documente, pe când răspundea la telefon.

– Sunt Risk.

– Mă numesc Dunja Hougaard și telefonez de la Brigada Omucideri a poliției din Copenhaga. E vorba despre asasinarea lui Mette Louise Risgaard și încercarea de asasinare a lui Morten Steenstrup. Din câte am înțeles, amândoi căutăm același individ.

– Dunja, îți mulțumesc pentru apel, dar cred că e mai bine să vorbești cu șefa mea, Astrid Tuveesson.

– Țsta este exact lucrul pe care aș vrea să-l evit.

Fabian reușise deja să salveze cea mai mare parte a documentelor de la potopul care se prefăcuse într-o cascadă

mică la marginea biroului.

– Și de ce ai vrea asta?

S-a târât sub birou și a salvat ediția din acea zi a ziarului *Helsingborg Dagblad*.

– Nu mă întreba de ce, dar șeful meu, Kim Sleizner, a dat ordin clar unității mele să nu fie contactat niciunul dintre voi.

– Așadar, cu alte cuvinte, asta e o convorbire neoficială.

Fabian a văzut cum imaginea cețoasă a stivuitorului ridicat pe roțile din spate la depozitul cu vânzare de materiale de construcție Åstorp se întunecă, în vreme ce umezeala apei se răspândea pe ziar.

– Exact. Speram că ne putem scoate unul pe altul din impas.

– Cum merg lucrurile cu mașina? Ați găsit în ea ceva?

Fabian era pe cale să se ridice când a observat cheia lipită cu scotch de partea de dedesubt a biroului.

– Aș prefera să nu discut asta la telefon. Ar fi mai bine să ne întâlnim.

– Trebuie să mă gândesc la asta. O să te sun.

– Desigur. Știi unde mă găsești.

Fabian a încheiat convorbirea și a cugetat la ce spusese Dunja. Trebuia să cântărească foarte atent consecințele faptului că trecea din nou peste capul lui Astrid. Îi acordase a doua șansă, și îi dăduse de înțeles foarte limpede că e ultima.

A slăbit cu grijă scotchul, a luat cheia și a cântărit-o în palmă. S-a ridicat, verificând dacă nu se uită nimeni, și a băgat cheia în broasca sertarului pe care nu-l putuse deschide. Cheia a alunecat ușor în broască. S-a uitat din nou în jur și a tras încetișor sertarul. Era plin ochi.

În vârful grămezii era o agendă, alături de un penar. L-a ridicat ca să vadă ce e dedesubt și a fost surprins de greutatea lui. S-a întrebat dacă să cedeze sau nu curiozității și să-l deschidă, dar a hotărât să n-o facă. A închis la loc sertarul, l-a încuiat și a lipit cheia la locul ei, sub birou.

Clicurile camerelor foto nu se mai opreau, lumea se așeza pe scaune, și microfoane erau îndreptate către Astrid Tuveson, care ședea alături de procurorul-șef Stina Högsell în spatele unei mese acoperite cu pânză de pe un podium. Fabian era rezemat de perete, pe o latură a încăperii, uluit de ceea ce puteau să facă pentru înfățișarea unei femei o bluză albă proaspăt călcată, rujul plimbat de câteva ori peste buze, câteva mișcări cu peria prin păr și pudră care să acopere cearcănele. Puțini bărbați ar fi putut realiza o schimbare atât de rapidă.

„Nu vă faceți griji! Toată lumea o să intre!” a spus un paznic, cu toate că sala era deja plină până la refuz. Veniseră jurnaliști și fotografi nu numai din sudul Suediei, ci și din restul țării, precum și o mulțime din țările învecinate. Erau acolo TV4 și SVT, dar și DR și TV2 din Danemarca și NRK din Norvegia. Interesul era enorm, și Fabian înțelegea de ce. Cazul era absolut spectaculos. Nu era doar un corp brutalizat și ucis care a fost găsit pe undeva prin pădure. Nu, era o crimă ingenioasă și bine plănuită, ca nicio alta.

– Doresc să încep prin a vă spune tuturor bun venit, a strigat Astrid peste zumzetul vocilor, care s-a potolit repede. Pentru aceia dintre dumneavoastră care nu mă cunosc, mă numesc Astrid Tuveson și conduc Brigada Omucideri de aici, din Helsingborg. Alături de mine este procurorul-șef Stina Högsell.

– E adevărat că unul dintre polițiștii dumneavoastră a fost în aceeași clasă cu cele două victime? a strigat cineva din sală.

– Va fi vreme mai târziu pentru întrebări, a zis Astrid. De la uciderea lui Jörgen Pålsson, și apoi a lui Glenn Granqvist, care i-a urmat imediat, ne-am concentrat pe găsirea unui motiv valabil și a unui făptaș. La început am urmat mai multe direcții de cercetare, dar acum una pare să fie cea mai interesantă. Astăzi îl numim public pe acest bărbat suspect. Astrid a luat o

telecomandă și a îndreptat-o către un proiector montat în tavan. În spatele său a apărut o fotografie mare a lui Rune Schmeckel. Această fotografie se găsește pe website-ul nostru și, de îndată ce se încheie conferința de presă, vom deschide o linie telefonică non-stop, ca oamenii să ne poată suna pentru a oferi indicii.

– Aveți numele lui?

– Se numește Rune Schmeckel, deși abia în 1993 a început să folosească acest nume. Înainte se numea Claes Mällvik. A fost în aceeași clasă cu cele două victime, care se pare că l-au maltratat în toți anii de școală. Există, de asemenea, câteva rapoarte din care reiese că această maltratare a continuat timp de mulți ani pe parcursul vieții lor de adulți.

– Așadar, sugerați că omorurile sunt răzbunarea pentru că a fost maltratat?

– Aceasta este una dintre posibilitățile pe care le cercetăm.

– Credeți că ar mai putea omori pe cineva?

– Nu putem răspunde la această întrebare, din motive evidente. Dar pe moment acționăm pe baza teoriei că el a terminat și se ascunde. Poate chiar a plecat din Suedia. De aceea dăm în urmărire descrierea lui la nivel internațional. Vreau, de asemenea, să subliniez faptul că este extrem de periculos și va continua să omoare ca să nu fie prins, lucru pe care l-am constatat în Danemarca.

– Dar nu este vina dumneavoastră că situația din Danemarca s-a încheiat în acest fel? a întrebat un jurnalist danez. Nu era responsabilitatea dumneavoastră să informați poliția din Copenhaga că ucigașul se află în țară?

– Nu consider că acțiunile noastre în această privință au fost necorespunzătoare. Dar nu am alte comentarii asupra acestui punct, dat fiind că ancheta este în curs de desfășurare. În prezent, depunem toate eforturile să găsim și să prindem făptașul, și acesta este obiectivul conferinței de presă.

Fabian a fost impresionat de capacitatea lui Astrid de a ține strâns în mână frâiele și de a abate discuția de la incidentul din Danemarca, ba chiar de a reuși să-l apere pe el fără să-i rostească numele.

– Am o întrebare pentru Fabian Risk! Cât de bine l-a cunoscut pe suspect?

– Fabian Risk nu este aici. Așa că va trebui să vă rog să vă îndreptați întrebările...

– Ba da, stă acolo! a zis cineva din mulțime, arătând spre el.

Astrid s-a întors spre Fabian, care a încuviințat din cap și și-a fluturat mâna.

– Da, e adevărat! Sunt aici! Și răspunsul meu este că nu l-am cunoscut deloc pe făptuitor.

– Ați știut că e o victimă a maltratării?

Fabian s-a gândit un moment înainte să încuviințeze din cap.

– Da, am știut. Cred că toată clasa știa.

– Și totuși, n-ați făcut nimic? N-ar fi trebuit să...

– Nu putem intra în amănunte, după cum sunt sigură că înțelegeți, l-a întrerupt Astrid. Dar avem un suspect cu probabilitate foarte mare, care în prezent nu se știe unde este...

– E în ordine. Nu mă deranjează să răspund, a zis Fabian.

Astrid a încuviințat și s-a rezemat de spătarul scaunului.

– Sigur că ar fi trebuit să reacționăm cu toții. Dar ne temeam că vom deveni următoarea lor victimă dacă ne amestecăm. Cred că este un lucru pe care l-au trăit mulți oameni în vremea școlii. Nu sunt mândru de asta. Dimpotrivă, este unul dintre motivele pentru care am devenit polițist. Nu voiam să fiu în ochii mei genul de persoană care se întoarce cu spatele și închide ochii. Așa că este o ironie a sorții faptul că stau acum aici.

Astrid a lăsat vorbele lui Fabian să-și facă efectul și apoi s-a aplecat spre microfon.

– Alte întrebări?

– Am eu una despre mașina pe care ați găsit-o în Danemarca, a strigat cineva din adunare.

Dar era clar că e un danez care se străduiește să vorbească în limba suedeză.

– În prezent mașina este în custodia poliției daneze. Și, întrucât evenimentele sunt investigate în Danemarca, nu putem face comentarii.

– Bine. Eu o să întreb, totuși, și să vedem dacă puteți răspunde. De la dumneavoastră primise Fabian Risk ordinul să scoată una dintre roțile mașinii și să i-o dea tinerei de la benzinărie, care a fost apoi ucisă?

Fabian a încercat să vadă cine pusese întrebarea, dar bărbatul era ascuns de ceilalți jurnaliști. S-a întors spre Astrid, care părea nedumerită.

– Îmi pare rău, n-am înțeles, cine a pus întrebarea?

– Eu am fost! Un bărbat s-a ridicat în picioare, fluturându-și mâna. Mă numesc Svend Møller și lucrez la *Sjællandskke*.

Era blond, cu barba roșcovană, avea ochelari cu lentile rotunde și îmbrăcăminte bej marca Fjäliräven²⁴.

– Și care este întrebarea dumneavoastră? a continuat Astrid.

– Am informația că roata din spate a mașinii suspectului a fost scoasă și că pe parbriz exista un bilet în care i se spunea să o ia din benzinărie, a zis bărbatul, într-o limbă stâlcită danezo-suedeză. Din câte am înțeles, planul era să-l silească pe ucigaș să contacteze angajata benzinăriei, căreia i se spusese să sune la poliție. Așa că mă întreb dacă dumneavoastră ați aprobat asta, pentru că a costat-o viața pe o tânără daneză nevinovată.

Tăcerea n-a durat decât câteva secunde. Și totuși, era foarte clar că Astrid nu are un răspuns. Fabian nu înțelegea cum se făcea că reporterul era atât de bine informat. Era o scurgere din

²⁴ „Vulpea polară” – companie suedeză specializată în echipament pentru activități în natură.

secția de poliție? Erau pe cale să piardă controlul situației, așa că Fabian a încercat să preia frâiele.

– Scuzați-mă, dar de unde aveți această informație?

Jurnalistul bărbos s-a întors spre Fabian, arătând foarte mulțumit de sine.

– Am primit-o de la doi colegi ai lui Mette Louise Risgaard. Ei afirmă că a fost depozitată la ei o roată de joi, întâi iulie, până vineri, doi iulie, când ucigașul s-a întors acolo. Mi-au dat asta ca dovadă.

Bărbatul a ridicat un bilet pus într-o folie de plastic, să-l vadă toată lumea:

ACEST VEHICUL SE AFLĂ PE O PROPRIETATE PRIVATĂ
VĂ ROG SĂ CONTACTAȚI PERSONALUL

Atenția tuturor era îndreptată spre jurnalist, care arăta camerelor foto biletul, zâmbind și răspunzând la întrebările colegilor cu recomandarea să cumpere următorul număr din *Sjællandske*.

Unul dintre reporterii de la *Helsingborgs Dagblad* s-a răsucit spre Astrid, care până atunci nu privise spre Fabian.

– Puteți confirma corectitudinea acestor informații?

– Nu pot confirma nimic când este vorba despre diferitele detalii ale activității noastre de poliție din acest moment. Aceasta are de-a face în parte cu investigația noastră tehnică, dar e și din cauza investigației care se desfășoară în Danemarca. Doresc să profit de ocazie ca să subliniez faptul că îmi asum deplina răspundere pentru acțiunile agenților mei, care au dus la identificarea unui suspect. Faptul că aceste acțiuni au costat-o viața pe o tânără femeie nevinovată este profund regretabil. Totuși, nu trebuie să uităm că făptașul este cel care i-a luat viața. Nu poliția.

– Dar ucigașul l-a învinuit în biletul său pe Fabian Risk! Nu-i

așa?

Vestea că făptașul l-a pomenit anume pe Fabian Risk i-a lovit pe jurnaliștii din încăperea ca o bombă. Tipul cu haine marca Fjäliräven îi făcuse knock out și cu toții prinseseră acum mirosul de sânge, potopind-o cu întrebări pe Astrid.

– Fără comentarii! a repetat Astrid, declarând încheiată conferința de presă.

Fabian și-a croit drum prin gloata de jurnaliști, care se străduiau să-și strige cât mai tare întrebările, către locul în care stătea jurnalistul danez. Dar când a ajuns acolo locul era gol, bărbatul nu se vedea nicăieri. Fabian s-a urcat pe scaunul gol al bărbatului și a măturat cu privirea încăperea. Să fi plecat atât de repede? S-a întors spre podium și a văzut că Astrid se îndrepta deja spre ieșire.

Dunja Hougaard aștepta să se deschidă ușile liftului. Inima îi bubuia și simțea cum transpirația i se năpustește prin pori, făcându-i cămașa să se lipească de spate, și totuși continua să facă greșeala de a pedala prea repede. Era ca și cum ar fi fost grăbită ori de câte ori urca pe bicicletă.

Astăzi se grăbea să-l vadă pe Morten Steenstrup, a cărui stare devenise o chestiune de interes național și mass-media o urmărea de parcă el ar fi avut sânge regal. Au fost aduși cu avionul experți medicali din Germania și Anglia și au reușit să oprească hemoragia internă după o lungă serie de operații complicate. Starea lui era declarată acum „oarecum stabilă”. Asta îi oferea Dunjei un mic interval în care să vorbească cu Morten înainte să fie pregătit pentru următoarea operație.

Liftul a venit, și ea a pășit înăuntru, apăsând pe butonul etajului trei. Liftul a pornit în sus, oprindu-se la etajul întâi ca să intre doi bărbați în halate verzi și cu măștile atârând de gât. Unul dintre ei a apăsat butonul etajului doi.

- Câți ani zici că avea ea?
- Patruzeci și doi.
- Copii?
- Trei. De obicei nu reacționez la chestii de-astea, dar, având în vedere vârsta ei și faptul că avea trei copii, nu-mi vine să cred că arătau perfect.
- Pe bune?
- Așa cred.
- Așa crezi?
- N-aveai cum să-ți dai seama.
- Întotdeauna poți să-ți dai seama.
- Crede-mă, m-am uitat foarte bine.
- Nu rămâne de făcut decât un lucru. Mâinile lui au strâns aerul. În ce cameră zici că era?

Au izbucnit în râs și au ieșit din lift la etajul doi.

Dunja era pe cale s-o ia la fugă după ei ca să le afle numele, dar s-a silit să se potolească și a lăsat liftul să-și continue drumul către etajul trei. Era deja în întârziere.

A ieșit din lift și s-a scuturat de toate gândurile negative legate de întrebarea dacă Steenstrup ar fi primit sau nu aceeași îngrijire în cazul în care nu avea statutul de erou. Trebuia să se concentreze și să-și folosească bine timpul. După multe eforturi de convingere, medicul curant a fost de acord să o lase pe Dunja trei minute cu Morten, nicio secundă în plus. Steenstrup se trezise de curând și nu putea suporta o interogare îndelungată. De-abia își dădea seama unde se află, și cu atât mai puțin de vâlva pe care o stârniseră eforturile lui. Dar asta nu era o problemă pentru Dunja. Știa exact ce caută și n-avea să dureze mai mult de treizeci de secunde ca să găsească.

A mers pe un coridor lung care dădea într-o cameră plină de jurnaliști. Câțiva tastau pe laptopuri și alții jucau șah. A observat cu dezamăgire că un reporter de la *Jyllands-Posten* câștiga în fața unui reporter de la *Politiken*.

Unul dintre jurnaliști a văzut-o și s-a grăbit să o bombardeze cu întrebări, ceea ce i-a făcut pe ceilalți să prindă viață. Camerele foto au început să se agite, de parcă ea ar fi fost făptașul și întrebările zburau prin aer, izbind-o ca niște bulgări fleșcăiți. Bluza îi era îmbibată de sudoare. Cu toate acestea, îi era frig. Și nimeni n-a părut s-o audă când a spus că nu poate face niciun comentariu în acel moment.

După multe insistențe ale jurnaliștilor, Dunja le-a spus, în cele din urmă, că o să aibă o primă și incredibil de scurtă întâlnire cu Morten Steenstrup, care tocmai s-a trezit. I-a arătat insigna polițistului de la ușă și a intrat în secție. N-a răsuflat ușurată decât când ușa s-a închis în urma ei.

– Dunja Hougaard? a întrebat medicul curant.

S-a uitat la ea fără să clipească.

Ea a încuviințat.

– Când spun gata, s-a terminat. Nu mai continui, te oprești. Bine?

Dunjei deja nu-i plăcea de el și a mers mai departe pe coridor fără să răspundă.

– Sper că îți dai seama de imensa excepție pe care o fac pentru tine. Răspunderea pentru viața pacientului e a mea și a nimănui altcuiva, a continuat doctorul, cotind la stânga pe alt coridor. Și intenționez să-mi îndeplinesc această răspundere. S-a oprit la o ușă păzită de doi polițiști în uniformă și a ațintit-o pe Dunja cu privirea. Sper că înțelegi gravitatea acestei situații și că pot conta pe tine să-mi cruți pacientul de orice digresiuni inutile în timpul interogării.

– Aș zice să deschizi ușa înainte să ajungă să aibă Alzheimer.

Morten Steenstrup se afla în capătul îndepărtat al camerei, arătând a orice altceva în afară de erou. Amândouă picioarele îi erau în ghips, avea un suport în jurul gâtului și cea mai mare parte a părului îi fusese rasă. Era conectat la o perfuzie și la o mulțime de aparate țiuitoare care îi monitorizau semnele vitale.

Avea gura pe jumătate deschisă și ochii priveau în tavan. N-a reacționat când a intrat Dunja. Ea nu s-a putut împiedica să-și spună că Morten părea să fi murit și s-a îngrijorat că el murise în clipa în care a intrat ea, ceea ce ar fi însemnat că ratase ocazia din pricina enervantului doctor, care o urmase în cameră ca să-i supravegheze vizita. Și-a tras un scaun și s-a așezat lângă patul lui Steenstrup.

– Bună, Morten. Mă numesc Dunja Hougaard și sunt detectiv la Brigada Omucideri din Copenhaga.

A așteptat o reacție și l-a ignorat pe doctor, care și-a dres glasul și, bătându-se cu degetul pe încheietura unde ar fi trebuit

să fie un ceas, i-a arătat că timpul se scurge.

– N-am decât câteva minute și nu vreau să te obosesc. Tot ce vreau să știu acum este dacă acesta este bărbatul care te-a atacat.

A scos fotografia lui Rune Schmeckel de pe anunțul cu „dat în urmărire” și a ridicat-o în fața lui Morten, dar n-a provocat nicio reacție.

– Morten. L-ai văzut pe bărbatul din fotografie?

– Da, a răspuns polițistul cu o voce un pic răgușită.

– Este bărbatul care te-a atacat?

– Nu.

Răspunsul lui a fost un șoc total. Dunja nici măcar nu se gândise că s-ar putea ca el să nu-l recunoască pe făptaș.

– Ești absolut sigur? Vreau să te uiți din nou la fotografie cu mare, mare atenție.

– Sunt sigur. Nu e el.

– Nu vreau să te prezez acum, așa că o să mai vin peste câteva zile. Atunci o să putem...

– Nu e el.

– Bine, Morten. Poți să-mi spui ce e diferit? E părul, sau altceva ușor de schimbat? Gândește-te cât de mult vrei. N-are rost să obținem un răspuns silit.

Doctorul și-a dres glasul și a bătut cu degetul în ceasul imaginar.

– Totul, a șuierat Morten.

– Cum adică, totul? Nu prea înțeleg ce spui.

– Totul e diferit. Nu e el. Sunteți în căutarea altui tip.

Pe prima pagină a tuturor ziarelor se afla imaginea lui Rune Schmeckel.

DAT ÎN URMĂRIRE

Fabian și-a băut ceașca de espresso, a mâncat o linguriță de *prinsesstårta*²⁵ și a început să se uite pe telefon la paginile principale ale unor ziare. Ieșise în oraș și și-a găsit loc într-un ungher din Fahlmans Konditori. Putea sta acolo în liniște, în vreme ce toți ceilalți se înghesuiau sub copertinele de pe trotuar.

După conferința de presă s-a dus direct în biroul lui Astrid. Ea nu era acolo, așa că a trebuit să aștepte, convins că o să vrea să vorbească cu el și, probabil, să-l îndeapărteze din anchetă. După ce a stat acolo o vreme, a hotărât să plece din secție și să facă o plimbare. A observat panourile publicitare cu imagini noi și a simțit tot mai intens că întreaga situație începe să arate din ce în ce mai mult ca o vânătoare de vrăjitoare. Propria greșală era un subiect aproape la fel de important ca identitatea ucigașului. Mai multe ziare publicau fotografiile ale lui Fabian, și câteva merseseră atât de departe încât l-au acuzat de crimă. Nu putea spune că e surprins. Conferința de presă fusese o harababură totală, și toată atenția căzuse asupra sa.

S-a gândit ce avea să facă dacă e îndeapărtat din anchetă. Să se întoarcă la concediul său, așa cum fusese planificat, sau să-și continue cercetarea pe cont propriu? S-a oprit la prima opțiune, cu toate că în adâncul inimii știa că până la urmă o să o urmeze pe a doua.

Kvällsposten îi dedicase cel mai mare spațiu. Într-un răstimp impresionant de scurt îi schițase trecutul, pe baza unor

²⁵ „Prăjitura prințesei”, rețetă suedeză tradițională.

fotografii vechi și a unor interviuri cu persoanele pe care le cunoscuse.

Articolul i-a amintit lui Fabian de ce își spunea uneori că poliția ar trebui să recruteze jurnaliști. Ziarul izbutise să dea de urma unui antrenor de fotbal bătrân, la pensie, care susținea că l-a pregătit pe Fabian. Omul le-a spus celor de la *Kvällsposten* că Fabian nu fusese un om de echipă și întotdeauna încerca să ducă mingea peste tot terenul ca să bage singur golul.

Fabian nu-și amintea să fi jucat fotbal pe o perioadă mai mare de timp. Nu-l interesaseră niciodată prea mult jocurile cu mingea, dar nu putea nega faptul că nu era om de echipă. Întotdeauna crezuse că golul e mai important decât felul în care ajunși la el.

ÎNDRĂGOSTIT DE SOȚIA VICTIMEI

Titlul de pe prima pagină din *Aftonbladet* l-a lovit ca un șfichi de bici. În articol se spunea că Lina Pålsson fusese iubita lui din școală și punea întrebarea dacă nu cumva dragostea lui e încă vie și se poate da vina pe ea pentru lipsa lui de discernământ. Cum ar fi putut cel care a scris articolul să știe așa ceva? Nu spusese nimănui ce a simțit pentru Lina. Până acum câteva zile nu se mai gândise de ani întregi la asta.

Cei de la ziar trebuie să fi luat legătura cu Lina. Era singura explicație. El nu-și putea aminti dacă i-a vorbit vreodată despre sentimentele sale. Ea l-a ales pe Jörgen, iar Fabian a ales să-și îngroape sentimentele atât de adânc, încât să nu reușească nimeni vreodată să i le descopere. Din nefericire, sentimentele sale erau acum în văzul tuturor, în afara controlului său.

Era o poveste senzațională, și Fabian n-a fost surprins că *Aftonbladet* a ales să facă atâta caz de ea. S-ar fi putut ca relația lui cu Lina să-i afecteze munca în investigație? Era oare cu putință ca el să nu fie influențat de faptul că victima fusese căsătorită cu prima lui iubire? Și-a scos telefonul și a format

numărul Linei, dar a închis de îndată ce a auzit că sună. N-avea nicio idee despre ce urma să spună.

Când a terminat cu ziarele, și-a reluat plimbarea pe lângă Teatrul Municipal din Helsingborg și spre nord, de-a lungul falezei. Bătea vântul și valurile treceau de zid, stropindu-i fața cu apă rece, sărată. Și-a dat seama cât de mult îi lipsise Helsingborg și, cu toate că hainele i se udau tot mai tare, a urcat pe zid și a mers pe el restul drumului.

Doar când a ajuns în hol și și-a scos hainele îmbibate de apă și-a dat seama cât de obosit este, de fapt. Ziua, care a început cu vestea morții lui Glenn, a continuat cu o conferință de presă haotică și s-a încheiat cu ziarele care l-au crucificat, părea că durase o săptămână întreagă și nu era decât șapte seara.

Casa era tăcută și pe blatul din bucătărie erau trei cutii de pizza goale. Mâncaseră fără el. Nu-i învinuia pentru asta. Nu știuse nici el când va ajunge acasă. Nu știa nici măcar dacă îi e foame. *Prinsesstårta* pe care tocmai o mâncase îi stătea în stomac ca un bolovan, împiedicându-i toate senzațiile să se arate. Foamea ca o neliniște.

Fabian s-a dus la etaj și s-a uitat în camera Matildei. A fost surprins să vadă cât de departe ajunsese ea cu aranjarea. Postere cu *Grease*, *High School Musical* și *Dirty Dancing* erau puse pe pereți, iar biblioteca era plină cu cărți și cu toate micile obiecte din plastic pe care le colecționa ea. Pe birou erau cutii de creioane și ascuțitori, așteptând începutul școlii, în august. Patul era făcut, și pe peretele din dreptul lui alcătuiseră din stele care luminau în întuneric semnul ei zodiacal, Peștii.

Nu lipsea decât Matilda însăși. S-a uitat în dormitorul lui, dar era și el gol. După ce s-a schimbat în haine uscate, a bătut la ușa lui Theodor, dar n-a primit niciun răspuns. A deschis ușa și l-a văzut pe Theodor pe pat, cu fața în jos, aproape neclintit, iar de undeva, din încăpere, se auzea un sunet aspru.

– Theo? Hei? Theo, mă auzi? a zis fără să ridice prea mult

vocea. Theodor n-a dat niciun semn de viață. Hei?! Theodor?

S-a dus la pat și a pus mâna pe umărul fiului său. Theodor s-a răsucit, evident surprins, și și-a scos una dintre căști. Formația Metallica a bubuit în încăpere.

Gripping your pillow tight

– Ce-i?

– N-ai auzit că te strig?

– Nu.

Exit light

Theo a ridicat din umeri și și-a pus casca la loc. Fabian i-a scos-o iar și a făcut același lucru cu cealaltă.

Enter night

– Ce mama naibii vrei?!

– Unde-s ceilalți?

– De unde să știu eu?

Take my hand

Fabian știa că adolescenții se presupune că sunt duri, dar se așteptase la mai multe zbierete, uși trântite și venit acasă târziu. Tăcerea asta era o fiară cu totul diferită, și n-avea habar cum să se descurce cu ea.

We're off to never never-land

– Hei... Ce mai faci, de fapt?

Theodor a oftat și a oprit muzica.

– Duci dorul prietenilor de la Stockholm? Înțeleg dacă asta e ceea ce tu...

– Care prieteni?

– Nu știu. Cei cu care obișnuiai să te joci?

Theodor și-a dat ochii peste cap.

– Ori să-ți petreci vremea cu ei, ori cum îi ziceți voi, a continuat Fabian, simțindu-se ca un orb mergând pe sârmă. Dar o să-ți faci noi prieteni aici. Mă rog, poate că nu chiar aici. Va trebui să pleci din camera asta și să ieși în lume și... Să ieși în lume și...

– Ai terminat?

Fabian a încuviințat din cap, dându-și seama că, probabil, el ar fi reacționat întocmai ca Theodor la un tată ca el. A ieșit din cameră și nu s-a putut împiedica să simtă o oarecare ușurare.

A găsit-o pe Sonja sus, în atelierul ei, unde lucra la un nou tablou mare, cu tușe largi, agresive. A urmărit-o din ușă, știind foarte bine că ei nu-i place să se uite cineva la ea când pictează. Dar el adora s-o facă, i se părea că ea arată cel mai bine în astfel de clipe – fără machiaj, cu stropi de vopsea pe față și o concentrare totală care lăsa pe dinafară tot ce era în jur.

Avea o pensulă în fiecare mână, două pensule în păr, ca să-l țină ridicat, și purta salopeta care era atât de plină de vopsele, că arăta ca o operă de artă. Fabian vedea că purta sutienul roșu pe care i-l dăruise el de Crăciun în urmă cu doi ani și jumătate.

– Bună, iubito.

– Bună, a răspuns ea zâmbind, dar ochii spuneau totul.

S-a întors la împrăștierea vopselei pe pânză.

– Pot să intru?

Ea n-a răspuns, așa că a pășit în încăpere și a rămas în picioare în spatele ei.

– E grozav că te-ai apucat iar de lucru.

Pictura nu semăna cu nimic din ceea ce făcuse ea vreodată. El aprecia faptul că ea căutase o nouă modalitate de a se exprima, după toți anii în care lucrase cu subiecte legate de pești. Anii peștilor au fost de succes, și câștigurile Sonjei au depășit cu mult salariul lui, oricât de multe ore peste program ar fi lucrat. Toată lumea dorea să aibă picturile ei escapiste submarine cu bancuri de pești, caracatițe și crabi. Era visul oricărui mare artist, dar, în cele din urmă, pentru Sonja a devenit un coșmar. În perioada de vârf avea o listă care se întindea pe mai mult de un an. Clienții alegeau mărimea și culorile ca să se potrivească în decorul casei lor. Sonja nu se

mai simțea deloc artistă și, într-un final, s-a pomenit că se lovește de un zid.

Asta fusese cu puțin mai mult de șase luni în urmă, și de atunci tot experimenta. O vreme părea că păsările vor prelua ștafeta peștilor. A pictat cuiburi, ouă și stoluri pe cer.

Dar la ce se uita el astăzi era ceva cu totul diferit. O cacofonie violentă, fiecare nuanță mai roșie decât cea din urmă.

– Te rog. Lucrez.

– Presupun că ai citit ziarele.

– Nu trebuie să crezi tot ce citești.

– Tânăra aceea. A fost răspunderea mea. Vina mea.

– Cum e cu Lina Pålsson?

Fabian așteptase întrebarea asta. N-o putea învinui că o pusese. După cele întâmplate cu Niva, încrederea ei în el era dărâmată, abia se mai ținea de un fir subțire.

– Da, am fost îndrăgostit de ea, și da, nu-mi doream decât ca noi doi să fim împreună. Dar, Sonja, asta a fost atunci. La școală. Și n-am fost niciodată împreună, lucru de care sunt fericit astăzi.

Sonja s-a răsucit și l-a privit în ochi. De pe pensulă picura vopsea pe podea.

– Așadar, acum nu înseamnă nimic pentru tine?

– Nu e decât o fostă colegă de școală al cărei soț a fost ucis cu brutalitate.

– Bine.

Sonja s-a întors la pictura ei. Fabian a rămas acolo, întrebându-se dacă s-o ia sau nu în brațe, când i-a sunat mobilul.

– Alo?

– Ce mai faci?

Era Irene.

– Păi, capeti ceea ce meriți, după cum ar fi zis mama mea. Fabian s-a dat înapoi câțiva pași ca să nu-l ajungă stropii de

vopsea de la Sonja. Dar acum nu e un moment prea bun. Pot să te sun eu?

– Stai așa. Chiar e adevărat? a întrebat ea tăios. Partea despre Lina Pålsson.

– Da.

La capătul liniei s-a lăsat tăcerea. Știa că Irene se gândește la același lucru ca el. *Cum îl afectează în investigație sentimentele față de ea? A plecat din atelier și a coborât scara.*

– Ca să știi, la început nici măcar nu mi-am dat seama cu totul de sentimentele mele. E ca și cum mi-aș fi reprimat întreaga copilărie. A simțit nevoia să explice. Să o facă să înțeleagă. De aceea n-am spus nimic, și după aceea...

– Auzi, cred c-ar fi bine să vorbești despre asta cu Astrid. Sunt sigură că ai o explicație grozavă. Era imposibil să-ți scape ironia din vocea ei. Dar nu de asta am sunat. A mai murit cineva.

Fabian a încercat la iuțeală să-și dea seama cine ar putea fi. Cine îi scăpase?

– Nu era în clasa ta.

– Nu? Păi atunci cine...

– Monika Krusenstierna. Diriginta clasei voastre.

Tot ce-și amintea Fabian despre Monika Krusenstierna era că purta întotdeauna fuste lungi până la genunchi, de obicei în carouri, și nu zâmbea absolut niciodată. Își ținea orele ca și cum nu erau decât ceva pe care trebuie să-l parcurgă pe o schemă. Trebuia să se rezolve problemele de matematică, să se inscripționeze hărțile și să fie citite cărțile cu glas tare, capitol cu capitol. Discuțiile și gândirea ieșeau din discuție. Cu cât se gândea mai mult, cu atât anii petrecuți cu Monika Krusenstierna păreau un lung test pe tema vocabularului.

– Asistenții la domiciliu au găsit-o pe Monika așezată într-un fotoliu în apartamentul său. Se pare că a trecut câțva timp până să-și dea seama că, de fapt, e moartă, deoarece nu erau

semne vizibile pe corpul ei.

– Au stabilit cauza morții?

– Stop cardiac. Flătan tocmai a sunat să-mi dea raportul preliminar. Vasele ei de sânge erau mai înfundate ca un filtru de cafea vechi.

– Prin urmare, n-a fost crimă?

– Nu. Voiam doar să ți-o semnalez înainte să apară în ziare. Știm cum o vor răstălmăci. Un amănunt picant, este că avea deschis în poală ultimul număr din *Kvällsposten*.

– La ce pagină?

– Articolul în care ei povestesc de ce a luat-o totul razna.

Fabian știa despre ce articol vorbea Irene. Titlul era:

DIRIGINTA S-A FĂCUT CĂ NU VEDE

Articolul arăta că Claes Mällvik a fost maltratată sistematic de către Jörgen și Glenn și nimeni n-a mișcat un deget. Nici măcar adulții nu s-au sinchisit. Jurnalistul întreba de ce Monika Krusenstierna nu a tras semnalul de alarmă și a sugerat că ea trebuie să fi bănuțit tot timpul că ceva nu e în ordine în clasa ei. Lui Fabian i-a fost milă de ea. A fost groaznic să citească acuzațiile din articol și trebuie să-i fi provocat, indirect, moartea.

– Mulțumesc că m-ai sunat.

– Cu plăcere, ne vedem mâine, *mister lover-boy*²⁶.

²⁶ Domnule amorez (în limba engleză în original).

Era mult prea târziu când și-a dat seama cât de mult îl subapreciase pe Fabian Risk. Incidentul din curtea lui Glenn îl costase o zi și îi dăduse lui Risk destul timp să găsească mașina în Danemarca. A trecut în revistă în minte evenimentele iar și iar, examinând fiecare detaliu, dar tot nu-și dădea seama cum s-a întâmplat. A fost o surpriză totală să descopere că Risk scosese una dintre roți. Se dovedea o amenințare mai mare decât s-ar fi putut aștepta vreodată. Trebuia să admită că, în străfundurile sale, era impresionat.

Nu reușise să mute mașina. Fusese silit să renunțe, să fugă și s-o lase în urmă. Era acum în mâinile poliției daneze, ceea ce era, cel puțin, mai bine decât dacă ar fi pus mâna pe ea suedezii. Danezilor n-o să le pară prea interesantă. Singura întrebare era cât timp va rămâne la ei.

S-a gândit serios să renunțe la plan și să plece pe vasul căruia îi făcuse plinul, îl umpluse de provizii și îl aștepta în portul Råås. Dar s-a hotărât până la urmă să se gândească la schimbarea unor porțiuni din plan. Avea să întârzie cu încă o zi, cel puțin, lucru pe care trebuia să-l accepte. Renunțarea ar fi un eșec atât de mare, încât nici măcar nu era sigur că s-ar putea împăca vreodată cu el.

În planul inițial Risk nu jucase decât un rol mic și nu era, practic, decât un cadavru în plus. Totuși, după ce a descoperit că Risk se mută înapoi în oraș împreună cu familia lui, i-a dat un rol puțin mai activ. Lucrurile au scăpat de sub control, și acum Risk ocupa mai mult spațiu decât fusese prevăzut. Risk trebuia să fie pus la locul lui înainte ca planul s-o ia razna de-a binelea. Încă nu știa exact cum o s-o facă, dar mai schimbase el dezavantaje în avantaje, și n-avea niciun motiv să se îndoiască de faptul că va avea succes și de data asta.

Cele mai multe dintre evenimentele ultimelor ore îi dăduseră

apă la moară. Apariția sa neprevăzută ca jurnalist danez avusese un succes mai presus de speranțele sale. L-a pus pe Risk în centrul atenției tuturor, ceea ce avea să obstrucționeze și, probabil, să întârzie întreaga investigație a poliției. Ca avantaj suplimentar, danezii au creat obstacole atât pentru ei, cât și pentru suedezi, pentru care era recunoscător. Faptul că o mașină tocmai pleca din fața lui, lăsând liber un loc de parcare chiar în fața casei lui Risk, a fost cireașa de pe tort.

A fixat cu o ventuză o cameră web mică pe partea interioară a geamului lateral, a înșurubat antena și a racordat cablul de alimentare la firul tras de la bateria mașinii. A pornit-o și ledul a început să clipească la fel ca alarma mașinii. Și-a scos telefonul și a trimis prin SMS un cod de șase cifre la un anumit număr. Peste zece secunde, pe telefon s-a deschis imaginea de la camera video. A îndreptat camera spre ușa din față a lui Risk și a reglat focalizarea.

A ieșit din mașina închiriată și a încuiat portiera. Purtase mănuși tot timpul cât a fost în mașină. N-avea de gând să repete acea greșeală. A luat-o la stânga pe trotuar și a numărat patru uși până a cotit la dreapta la colț, pe Brommagatan. Imediat după aceea a trecut de vitrina luminată a agenției imobiliare Skandia, plină de proprietăți pe care nu și le puteau permite nici măcar cei care se mutau de la Stockholm. A luat-o la dreapta pe o alee cu pietriș și a trecut pe lângă câteva tomberoane și un panou care îl informa că zona este doar pentru rezidenți.

Curțile mici se înghesuiau în spatele șirului de case, una mai dichisită decât alta. A numărat până a ajuns la curtea lui Risk și a observat că proprietarii anteriori aleseseră să nu intre în marea cursă pentru mobilarea curții. S-a cățărât peste gardul pe jumătate putrezit și s-a ascuns în spatele unei magazii. De acolo putea să vadă direct în casă.

Fabian reușea cu greu să-și țină ochii deschiși, dar știa că nu va reuși să adoarmă. Gândurile n-aveau să-i dea niciun răgaz, și nu putea scăpa de senzația că tot ce încearcă să facă e pe cale să crape și să se desfacă în bucăți. Ședea la masa din bucătărie cu laptopul, dând clicuri prin blogul lui Mette Louise Risgaard. La început a crezut că nu se ocupă de nimic anume, de vreme ce era alcătuit în cea mai mare parte dintr-o mulțime de însemnări scurte, neinteresante, despre trăirile sale zilnice. Foarte rar oferea un gând sau o cugetare.

Dar, cu cât citea mai multe însemnări despre lucrul la benzinărie, întâlnirile cu prietenii, că se gândește să-și facă alte tatuaje și DVD-urile la care s-a uitat, cu atât se simțea mai învăluit în viața ei. A apărut imaginea unei fete inteligente, o persoană plină de idei, dar care nu putea face nimic cu ele în orașul uitat de lume în care crescuse. Mette Louise Risgaard ura Lellinge mai mult decât orice pe lume, și mai degrabă s-ar fi omorât decât să îmbătrânească acolo.

Fabian nu-și dădea seama din blog dacă are sau nu un iubit, dar a citit despre sine, *suedezul* care îi lăsase în brațe o roată și era cel mai interesant lucru care i se întâmplase în acea săptămână. Urmau doar două postări, una despre un filtru de cafea stricat și alta despre un vecin care a cumpărat filme porno, și gata. Dacă nu știai ce s-a întâmplat, puteau trece câteva zile până să-ți dai seama că blogul era abandonat.

Murise.

Fabian s-a dus la alt site, din care a aflat că funeraliile urmau să aibă loc peste două zile, la ora unu, la biserica din Lellinge. S-a hotărât să meargă și el, indiferent dacă Astrid credea că el trebuie sau nu să lucreze în continuare la caz. Putea face măcar atâta.

A închis calculatorul și se spăla pe dinți în baie când a auzit soneria. S-a uitat la ceas, văzând că tocmai trecuse de miezul nopții, și a închis robinetul. Poate că i s-a părut? Tocmai își

clătise gura când a sunat din nou. De data asta era imposibil să se înșele. Cineva stătea la ușă, apăsând pe sonerie.

Fabian s-a șters pe față și s-a dus să deschidă. Mergând într-acolo, s-a întrebat cine o fi, dar nu-i venea în minte nimeni care să vină în vizită la această oră. Și-a notat în minte să instaleze la ușă un vizor de îndată ce va avea timp.

Apoi a descuiat ușa și a deschis-o.

A trebuit să citească articolul de câteva ori până să priceapă ce s-a întâmplat. Nu fusese în stare să-și dea seama de prima dată. Părea că știrea este dintr-o realitate paralelă. Dar, după ce a citit de două ori de la cap la coadă, știrea l-a izbit ca o găleată de apă rece. E cu puțință să fie adevărat? A căutat și pe alte site-uri cu știri, văzând cum povestea devine din ce în ce mai importantă. Se întâmplase cu adevărat.

Monika Krusenstierna murise.

„La dracu”, a șuierat. Totul mersese cum trebuie cu Risk și tocmai închiriasse a doua mașină ca să se ducă s-o ia pe Monika, când a aruncat o privire peste ultimele știri de pe telefon. A tras pe dreapta ca să citească articolul pentru a treia oară. Să fie altă Monika Krusenstierna? I-a căutat numele în Pagini Aurii și a găsit o singură persoană. Și locuia la Helsingborg, la o adresă pe care o descoperise în timpul cercetărilor. Trebuia să vadă cu ochii lui ca să se asigure că nu e altă șmecherie a lui Risk.

Monika Krusenstierna locuia pe Dalhemsvägen, la numărul 69, la etajul patru al unui bloc care tocmai primise o nouă zugrăveală. Galbenul cedase locul cenușiului. A parcat mașina lângă Școala Dalhem și a parcurs pe jos ultima porțiune. Din vârful podului pietonal de peste Dalhemsvägen vedea luminile albastre care pâlpâiau reflectate de fațade și parcarea era plină de mașini de poliție. Era, clar, vorba de Monika lui.

Nu numai că cheltuisse timp și resurse ca să pregătească spațiul pentru bătrâna dirigintă, dar urma, de asemenea, să fie încununarea măreață a planului său, ultima piesă de puzzle care avea să facă totul să se așeze la locul său. Acum nu se mai potrivea nimic din toate astea, și trebuia încă o dată să se întoarcă la planșeta de desen.

Cea mai mare problemă era timpul. Consumase deja marjele,

și nu-și putea permite să petreacă zile întregi ajustând planul. Programul zilei de mâine era deja umplut la maximum. Trebuia să se întoarcă în Danemarca și să termine ce începuse. De ce n-a făcut-o de la început, nu știa. Nu intenționase să ia viața unor privitori nevinovați, și fusese luat prin surprindere, mai întâi de față și apoi de polițist. Șovăise, alegând să fugă în loc să-și termine treaba. Dar n-avea să mai facă această greșală. De acum încolo, nu va mai lăsa nimic să-i stea în cale.

Telefonul a bâzâit și ecranul s-a luminat. A văzut că se trezește la viață camera din mașina închiriată. Programase o întârziere a detectorului de mișcare, ca să nu reacționeze ori de câte ori trecea cineva prin dreptul lui, doar dacă cineva urca treptele de la intrare. Și-a introdus codul și a așteptat.

L-a văzut pe Risk deschizând ușa și lăsând să intre vizitatorul. În loc de Monika Krusenstierna, avea să-i dea rolul principal lui Fabian Risk. Mergând mai departe, el avea să joace rolul cel mai important, crucial, din întregul scenariu. Soluția era pe cât de simplă, pe atât de strălucită, și după ce s-a gândit la ea n-a priceput cum de nu făcuse parte din planul său inițial.

Lina Pålsson ședea pe canapea lângă Fabian. Fața îi era umflată și avea ochii înroșiți. El i-a oferit o batistă ca să-și șteargă fața și i-a turnat niște ceai fierbinte. Având în vedere reacția Sonjei la articolul din ziar, a ezitat s-o primească pe Lina în casă după ce și-a dat seama că ea e persoana de la ușă. A întrebat-o ce dorește și ea a întrebat dacă poate să intre. El a repetat întrebarea, ea și-a cerut scuze și a izbucnit în plâns, iar el a luat-o în brațe.

Acum ședeau aici, fiecare cu o cană cu ceai aburind, și indicatorul DVD-playerului arăta 01.33. Fabian a lăsat tăcerea să umple camera, gândindu-se că Lina trebuie să se hotărască să-i pună capăt. Cu o oră înainte o auzise pe Sonja coborând din atelier. Era pe cale să coboare la parter, dar s-a răzgândit și a urcat înapoi. După douăzeci de minute a coborât îmbrăcată doar cu kimonoul care știa că-i place lui. A salutat-o pe Lina, a spus că îi pare rău pentru pierderea ei, apoi l-a sărutat pe Fabian de noapte bună și s-a întors sus. El a strigat că merge curând la culcare, și ea i-a spus să stea atâta timp cât este nevoie.

– Ca să fiu sinceră, nici măcar nu știu de ce plâng. Nu cred că l-am iubit cu adevărat.

– Trebuie să-l fi iubit la un moment dat, a zis Fabian, și i-a părut imediat rău.

Asta nu era o discuție pe care ar trebui să o aibă.

Lina a clătinat din cap.

– De fapt, nu înțeleg cu adevărat cum am ajuns să fim împreună, eu și Jörgen. Ca să fiu cu totul sinceră, întotdeauna am crezut că o să fim noi doi.

Ea a râs și a luat o gură de ceai cald.

– Și atunci, de ce Jörgen?

Nu voia să întrebe, dar nu s-a putut stăpâni.

– Ți amintești de petrecerea clasei? Cea pe care am avut-o la începutul clasei a șaptea într-unul dintre locurile alea din apropierea locuințelor noastre?

Fabian și-o amintea mult prea bine. A fost un bal mascat, iar el și Stefan Munthe s-au căznit să-și coasă singuri costumele de pușcăriași. Au luat cearșafuri vechi și le-au făcut dungii cu spray-ul cu vopsea și cu benzi care acopereau restul materialului, și apoi au petrecut ore în șir cosând. Și-au petrecut toate serile și toată ziua de sâmbătă. Erau hotărâți să aibă cele mai bune costume, ca și cum ar fi fost o chestiune de viață și de moarte. Fabian s-a hotărât în cele din urmă s-o invite pe Lina la o întâlnire. Era momentul potrivit ca el să-i spună ce simte.

Când el și Stefan au ajuns la petrecere, erau singurii costumați, și și-au dat seama că toată lumea râdea pe la spate. Totul era aiurea, și după un sfert de oră au hotărât să meargă cu bicicletele acasă și să-și ia haine obișnuite.

– În seara aceea Jörgen m-a sărutat, a continuat Lina, și mi-a spus că suntem pereche. Speram să fii tu, dar nu părai cu adevărat interesat de mine. Ai plecat și a trecut mult timp până te-ai întors și... în fine, am ajuns să fiu cu Jörgen.

A ridicat din umeri și n-a mai zis nimic.

Fabian a încuviințat în tăcere, preocupat de amintirea durerii uriașe pe care o simțise.

– Lina... Poți să-mi spui ceva care să ne ajute în anchetă?

La început, Lina n-a reacționat la întrebarea lui. A sorbit din ceai și a pus ceașca la loc fără să se grăbească.

– Glenn și Jörgen au făcut o droaie de prostii. Ca să fiu complet sinceră, uneori îmi era frică de Jörgen.

– Te-a lovit?

– Nu, dar putea să fie destul de brutal.

– În ce fel?

– Mergea destul de departe când făceam sex. Am încercat să

vorbesc cu el despre asta, dar a dat deoparte rapid subiectul, zicând că nu-i decât distracție și că își dădea seama că-mi place. Pentru el era în cea mai mare parte un joc.

Ea a tăcut.

– Lina, înțeleg că ai nevoie să vorbești despre lucrurile astea, dar nu sunt sigur că eu sunt persoana potrivită.

Ea a încuviințat din cap și a pus pe măsura de cafea o cheie din alamă.

– Asta e de la un seif din casa lui Glenn.

Fabian a luat cheia și a examinat-o. Molander și oamenii lui trecuseră deja prin casa lui Glenn. N-a ieșit la iveală nimic interesant, așa că o cercetare mai amănunțită a ajuns în josul listei priorităților. Fabian avea să afle cu siguranță dacă găsiseră un seif încuiat.

– Se presupune că e în bucătărie, dar nu-mi dau seama unde, a zis Lina, privindu-l drept în ochi. Totuși, știu că e acolo.

– Cum de ai cheia asta?

– Glenn nu voia să țină cheia acasă la el. S-a gândit că e deja destul de riscant să aibă un seif.

– Cum de știi toate astea? Mi-e greu să cred că Jörgen ți-a spus, pur și simplu.

– Nu erau întotdeauna treji și atenți. Cheia asta era garanția mea în cazul în care Jörgen mergea prea departe.

– Știi ce e în seif?

Lina a răspuns cu un zâmbet obosit și s-a ridicat.

– Mulțumesc pentru ceai și pentru că ți-ai făcut timp să mă asculți. Nu trebuie să mă conduci la ușă.

– Dă-mi voie să te duc cu mașina.

– Nu, e în ordine. Nu-i nevoie. Sunt cu mașina.

– Merg cu tine până acolo. Pot face cel puțin asta.

Fabian s-a ridicat și a urmat-o în hol.

– Fabbe, chiar nu trebuie. E destul de departe de aici.

– Cu atât mai mult eu...

– Și, ca să fiu cinstită, nu cred că soției tale i-ar plăcea.

– Nu, presupun că aici ai nimerit-o, a zis Fabian, zâmbind, apoi a deschis ușa și a însoțit-o afară din casă.

I-a oferit brațul pe când mergeau pe trotuarul pustiu. Niciunul n-a scos vreun cuvânt, și tăcerea părea cu totul firească. Când au ajuns la mașină, Lina s-a întors către el.

– Îți amintești când jucam bile în recreație și ți-am împrumutat-o pe ultima dintre ale mele după ce le-ai pierdut pe toate?

Fabian a încuviințat din cap. A fost unul dintre primele momente minunate din viața sa. A reușit să dărâme piramidă după piramidă cu ultima bilă a Linei, în clipa aceea simțea că mâinile îi sunt fermecate. Aproape toți cei din clasă se strânseseră în jur să se uite la el. Curând au venit elevi din alte clase să-l privească, observându-i iscusința excepțională. Sau să fi fost doar noroc? Oricum, a câștigat o pungă mare cu bile, pe care i-a dat-o ei.

– Așa, ca să știi, încă mai am bilele alea.

L-a îmbrățișat și l-a sărutat pe obraz, după care a deschis portiera și a intrat în mașină.

Fabian s-a strecurat în pat cât de atent a putut, ca să n-o deranjeze pe Sonja, dar ea era încă trează. S-a rostogolit spre el și l-a luat în brațe. Era caldă și goală. El nu s-a putut împiedica să-și spună că e foarte obosit.

– Fabian, mă iubești?

– Da, sigur că da.

– Sigur?

El și-a lipit corpul gol de al ei și s-a aplecat s-o sărute. Dar ea i-a acoperit gura cu palma.

– Ascultă, m-am gândit la ceva.

El a oftat și s-a rostogolit pe partea sa.

– Sonja, știu că asta nu e ceea ce...

– Lasă-mă, te rog, să termin. Mă gândesc că ar fi cel mai bine dacă eu și copiii ne-am întoarce la Stockholm pentru o vreme, altfel o să mă învârt pur și simplu pe aici, devenind din ce în ce mai înverșunată, și e ultimul lucru de care avem nevoie în acest moment. Propun să punem în așteptare noul nostru început, până ce se rezolvă cazul.

El ar fi vrut să protesteze. Că o să se schimbe și să jure că de acum încolo totul avea să fie mult mai bine dacă ea hotărăște să stea la Helsingborg.

– Am vorbit deja cu Lisen și putem sta restul verii în casa de oaspeți din Värmdö²⁷, ceea ce i-ar da Matildei ocazia să se joace cu verii ei.

Dar el nu reușea să facă altceva decât să dea din cap.

– De îndată ce cazul se încheie și ai timp pentru noi, o să venim și o luăm de la început aici. Așa cum am plănuit inițial.

– Cred că, după ce se termină totul, ar trebui să mergem undeva împreună. Doar tu și cu mine. Foarte departe.

– Bine.

²⁷ Municipiu din comitatul Stockholm.

Picăturile care cădeau de pe frunze trădau ploaia calmă, amintire a faptului că vremea frumoasă din săptămâna trecută nu fusese deloc tipică. În mod normal, Helsingborg era un oraș bătut de vânturi și de ploi. Pe de altă parte, puține dintre evenimentele din săptămâna trecută puteau fi considerate normale, și-a zis Fabian pe când mergea prin pădurea Pâlsö împreună cu Astrid Tuveson.

Îl sunase în acea dimineață ca să-i propună o plimbare. Până acum vorbiseră despre orice, în afară de adevăratul motiv pentru care se întâlneau. L-a întrebat dacă familiei lui îi plăcea orașul Helsingborg și ce credeau copiii despre faptul că merg la o nouă școală. Fabian îi răspunsese la toate întrebările cât de sincer putea, dar a avut grijă să nu dezvăluie mai mult decât trebuia.

Pădurea de fagi se rărea pe când se apropiau de castelul Pâlsö. Nu mai vorbiseră de câteva minute, și Fabian simțea că tăcerea e pe cale să prindă viață proprie. Au mers în cealaltă parte a parcului castelului, au trecut de labirint și au traversat iarba udă către drumul lung unde copacii alcătuiau un tunel întunecat. Fabian și-a amintit că în copilărie obișnuia să joace pe aici leapșa și se gândea că e un lucru tare neobișnuit ca acei copaci să crească atât de exact încât să formeze tunelul, până când a văzut un grădinar cu o drujbă.

– Fabian... Îmi dau seama foarte bine că, dacă n-ar fi fost scurtăturile luate de tine, cazul acesta n-ar fi ajuns nicăieri. Dar ancheta e responsabilitatea mea și nu pot continua să apăr ceea ce s-a petrecut la Lellinge, pentru că altfel aș fi scoasă și eu din acest caz și toată ancheta s-ar muta la Malmö. Știm amândoi cum sfârșesc lucrurile acolo.

Fabian știa ce insinuează. Malmö era celebru pentru că se afla în fiecare an în vârful listei cu „cele mai multe cazuri

nerezolvate”.

– Vreau la fel de mult ca tine să rezolv acest caz, și cât de repede putem, dar nu ne mai putem permite să jucăm un joc cu miză atât de mare.

– Te înțeleg. Ai nevoie de un țap ispășitor.

– Nu-i prea greu de găsit unul în acest caz anume. Ea și-a permis pentru prima oară să zâmbească, de când se plimbau. Și asta fără să mai pomenesc de așa-zisa ta pasiune din adolescență. Fabian era pe punctul să explice, dar s-a oprit când ea a ridicat o mână ca să-l oprească. De care nici măcar nu vreau să vorbesc.

Au ieșit din tunelul de copaci și au observat că ploaia se oprise și cerul era deja mai luminos. Astrid s-a oprit în fața priveliștii pitorești și și-a ațintit ochii dincolo de strâmtoarea plină de viață, aglomerată, unde castelul Kronborg era deja scaldat în lumină.

– Propun să te întorci la concediul tău și să începi din nou lucrul pe șaisprezece august, așa cum plănuiserăm inițial. Dacă aș fi în locul tău, aș avea grijă de familia mea și m-aș bucura de ocazie să mă distrez. Vremea asta n-o să țină mai mult de câteva săptămâni.

Fabian a încuviințat și Astrid s-a întors să plece.

– Dacă o să fiu în concediu, ar fi mai potrivit să ai tu grijă de asta. Fabian a lăsat cheița de alamă să cadă în palma ei. Se pare că e de la un seif din casa lui Glenn.

Astrid arăta nedumerită.

– Undeva în bucătărie. Dar nu știu mai mult.

Ea a încuviințat și s-a îndepărtat repede.

Fabian s-a uitat spre Danemarca, la priveliștea minunată, și a cugetat la cele spuse. Se aștepta ca Astrid să-l îndepărteze din anchetă. Era singura ei opțiune, având în vedere cele întâmplute. Dar, în sinea sa, Fabian știa că pentru a rezolva acest caz va fi nevoie de mult mai mult decât muncă de poliție

obișnuită, strict după litera legii.

24 decembrie

Salut, Jurnalule, și Crăciun fericit!

Am încercat să mă port normal, dar mama și tata au observat că se întâmplă ceva și s-au gândit că nu-mi plac cadourile, cu toate că le-am spus că sunt super fericit. Am primit o orgă electronică din cele cu stativ. Tata voia să mă ajute s-o instalez, dar n-aveam chef. I-am spus că sunt obosit și m-am dus în camera mea, cu toate că nu era nici ora unsprezece.

Am citit despre cineva care a sărit în fața unui tren. Fata avea aceeași vârstă cu mine și era hărțuită așa cum sunt și eu. Tot ce a scris în scrisoarea de adio era valabil pentru mine. Absolut tot.

N-am mai spus asta nimănui. Dar, ca să știi, m-am gândit deja să sar. De mai multe ori, dar n-am destul curaj. Încă nu. Am obosit al dracului de tare să-mi fie frică. Durează deja de mai mult de șase luni. Frică să mă duc la cantină și să mănânc. Frică în pauză. Frică să nu fac vreun lucru prostesc în clasă. Frică de cei care îmi fuseseră prieteni. Frică să merg acasă. De ce o să se întâmple după vacanță.

Mama a venit în camera mea, cu toate că am zis că vreau să fiu singur, și a întrebat de ce nu vreau să cânt la orga electronică. Nu voiam să răspund, dar a insistat, și am început să plâng. Am încercat să mă opresc, dar n-am putut, și atunci i-am spus că nu vreau să mă întorc la școală din pricină că toți de acolo sunt proști ca noaptea și ea m-a întrebat dacă se ia cineva de mine și i-am spus că nu și atunci a zis că s-a gândit că s-ar putea întâmpla așa ceva și a vorbit cu diriginta despre asta, dar diriginta n-a observat nimic, în afară de faptul că eram mai des cu gândurile în altă parte și mai tăcut, și notele mele la teste au scăzut și apoi n-am mai avut ce să-i spun mamei, așa că a plecat.

Nu pot să cred că s-au strecurat pe la spatele meu. Au vorbit o grămadă de tâmpenii despre mine. Peste două săptămâni începe

iar școala aia idioată, de rahat și la început m-am gândit să chiulesc, dar am hotărât să n-o fac. Mi-am pus în cap să fac altceva. M-am gândit la asta de atâtea ori și acum sunt absolut sigur. N-am nimic de pierdut. E același rahat. La urma urmei, n-are cum să fie mai rău.

P.S. Nu i-am cumpărat lui Laban vreun cadou de Crăciun. Nu pare să-i pese. Părul îi năpârlește peste tot. Poate că-i de la toată urina aia pe care a băut-o? E așa de al dracului de tâmpit, și urât, și dezgustător. La dracu', îl urăsc.

Irene, Molander și Klippan ședeau deja în sala de ședințe când a sosit Astrid cu o tavă cu *latte* frumos mirositor și o pungă cu croasanți. Fețele obosite au zâmbit brusc, și Klippan a început să glumească pe tema kilogramelor pe care avea să le pună pe el dacă nu rezolvă curând cazul ăsta.

– Vreau să încep cu faptul că Fabian Risk a fost scos din acest caz, începând din acest moment, și-a informat Astrid echipa, în vreme ce înmâna cănila cu cafea.

– Ce păcat. Mie mi s-a părut că e chiar bun, a zis Klippan.

– Nimic nu mi-ar fi plăcut mai mult decât să rămână, dar nu era cu putință.

– Asta e destul de limpede, a zis Irene. A fost în clasa aceea, și nu-l putem trata altfel decât pe ceilalți.

– Doar nu crezi că e suspect? a întrebat Molander.

– N-aș merge până acolo încât să sugerez că e suspect, dar...

– Cred că o să ne oprim aici, a întrerupt-o Astrid, privind-o apăsător pe Irene. Bine?

Irene și ceilalți au încuviințat din cap și au început să treacă în revistă noile informații. Irene le-a spus că a luat legătura cu toate companiile aviatice, dar niciuna nu avea pe listele din ultimele zile un pasager pe nume Rune Schmeckel. Sau Claes Mällvik.

– Nu există vreun motiv ca el să nu fi mers mai departe prin Danemarca în altă mașină, ceea ce l-ar plasa mult dincolo de Germania, în acest moment, a zis Klippan, întinzând mâna după alt croasant.

– L-am dat în urmărire internațională, dar pe moment operăm pe baza teoriei că este încă în Suedia. Ați reușit să-i identificați pe toți din acea clasă?

– Am terminat, mai mult sau mai puțin, ce zici, Irene? a răspuns Klippan.

– E maximum posibil, a zis Irene. Aș fi preferat să verific încă o dată cu lista cu datele de contact ale elevilor, dar a fost imposibil de găsit.

– De ce? Nu ziceai că ar exista o copie la arhivele orășenești? a întrebat Astrid, întorcându-se către Klippan.

– Sunt sigur că e acolo, dar fișierul electronic al arhivelor a căzut.

– Cum adică a căzut?

– Ți amintești atacul cibernetice asupra primăriei din luna mai, despre care s-a făcut vâlvă prin ziare?

– Sigur că da. N-a fost atacată prin e-mailuri? a zis Irene.

– Da, și probabil cu o tonă de viruși și troieni. A dat ortu' popii și serverul cu fișierul arhivelor orășenești.

– Cât de convenabil, a oftat Astrid.

– Un pic prea convenabil, dacă mă-ntrebi pe mine.

– Nu pricep. Dacă aceste liste există și în arhiva pe hârtie, ar trebui să le putem obține, a zis Irene.

– Fără fișier nu au cota de arhivare. Și fără cotă e ca și cum ai căuta acul în carul cu fân, doar că mai greu. Au promis să încerce, dar tot va dura câteva săptămâni. Dacă avem noroc.

Astrid n-a spus nimic o vreme, apoi și-a scuturat capul.

– N-are niciun rost. S-a răsucit spre Irene. Cât de mulți dintre elevii pe care i-am identificat locuiesc în continuare în Skåne?

– De fapt, toți, în afară de unul care locuiește la Oslo.

– Totuși, mulți dintre ei sunt acum în concediu în afara țării, a zis Klippan.

– Haideti să facem o listă în ordinea în care vrem să luăm legătura cu ei. Prioritatea este să identificăm cine altcineva ar putea fi în pericol.

– Am făcut-o deja. Am vorbit cu câțiva dintre ei, a zis Irene.

– Și?

– Până acum, fiecare i-a descris pe ceilalți ca pe niște sfinți

care n-au făcut altceva decât să împrăștie peste tot iubire și căldură.

Klippan a râs și a clătinat din cap.

– Să sperăm că Jörgen și Glenn au fost singurele victime, a zis Astrid, răsucindu-se ca să se uite la Molander. Ai terminat cu cercetarea casei lui Rune Schmeckel?

– Mai mult sau mai puțin. În afară de câteva amprente și chestii de-astea, n-am găsit nimic interesant. Am sperat să gădesc măcar o cheie de rezervă a mașinii lui, dar nu era pe acolo.

– Poate că are un alt loc la țară? a zis Klippan.

– Niciunul care să fie înregistrat pe numele lui, a zis Irene.

– Apropo de case de la țară, a zis Molander, dându-le copii după niște fotografii alb-negru. Acestea sunt fotografii pe care le-am găsit în casa lui Schmeckel. Dacă are o casă la țară în străinătate, nu-i obligatoriu să fie înregistrată în Suedia.

S-au uitat la imaginile cu peisajul deluros și orașul aglomerat.

– Știi unde au fost făcute fotografiile? l-a întrebat Klippan pe Molander, care s-a luminat la față.

– La început am crezut că e Carcassonne. Întotdeauna mi-am dorit să merg în partea aceea a Franței. Ca să nu mai spun că unul dintre jocurile mele preferate este Carcassonne.

Ceilalți păreau cu totul nedumeriți.

– N-ați jucat niciodată Carcassonne?

Și-au scuturat capetele.

– Of, Doamne, habar n-aveți de nimic, a zis Molander pe un ton exasperat.

– Dar ți-ai dat seama că fotografia n-a fost făcută în Carcassonne? a zis Astrid.

– Exact. Am făcut niște analize și peisajul este cu siguranță din Grasse, care se află tot în sudul Franței, dar mai spre est. De fapt, am fost acolo. A auzit vreunul dintre voi de filmul

Parfumul?

– Da, a zis Klippan. Nu e cel cu...?

– Sunt sigură că e acela, dar poate că am putea discuta asta altă dată? a intervenit Astrid. Hai mai bine să încercăm să aflăm dacă are sau nu o casă de vacanță acolo. De asemenea, vreau să vorbesc despre alt indiciu care mi-a fost adus la cunoștință. A ridicat cheia pe care o primise de la Fabian. O am de la Risk, care mi-a spus că e de la un seif aflat în bucătărie.

– Am cercetat deja bucătăria și vă asigur că nu e niciun seif, a zis Molander.

– Vreau ca tu și Irene să vă mai uitați o dată, ca să fim siguri. Astrid a împins cheia pe masă către Irene și s-a întors spre Klippan. Cum merge pe linia McDonald's?

– Am luat deja legătura cu toate restaurantele pe care le-am identificat, dar până acum nu l-a recunoscut nimeni.

– Până acum?

– Lucrează în schimburi, așa că încă nu m-am întâlnit cu toți.

– Bine. Ce mai avem? A apărut ceva interesant de la public de când am difuzat fotografia?

– Nu tocmai, a zis Klippan.

– Ce vrei să zici cu nu tocmai?

– Versiunea scurtă e că n-a apărut nimic care să merite să le fie povestit nepoților.

Klippan a aruncat o otheadă spre ultimul croasant.

– Asta ar putea fi adevărat, dar pe moment prefer versiunea lungă.

– În afară de cei care sună de obicei, doi dintre pacienții lui au telefonat, susținând că l-au văzut la Farsta, Bollmora și Grums, ca să nu pomenesc decât despre câteva locuri îndepărtate. Unul dintre ei a susținut că Schmeckel l-a operat și i-a băgat în stomac un GPS, ca să-l poată găsi când i se face poftă de carne de om.

– Ce drăguț.
– Nu-i așa?
– Și celălalt?
– Povestea lui e chiar amuzantă. Susține că Schmeckel l-a violat pe când era înconștient pe masa de operație.

– Ai zis amuzantă? a întrebat Irene, înhățând chiar de sub nasul lui ultimul croasant.

– N-am terminat. Ochii lui Klippan urmăreau croasantul lui Irene. Susține că asta s-a întâmplat prin 1998, acum multă vreme. Când l-am întrebat de ce nu a raportat atunci incidentul, a răspuns că după viol s-a ales cu hemoroizi, și i s-a părut că e prea jenant să le spună asta celor de la poliție.

Klippan a chicotit până ce a început să i se zguduie burdihanul.

Irene a schimbat priviri cu Astrid și cu Molander, și toți trei s-au străduit să nu râdă.

– Ce l-a făcut să vrea dintr-odată să spună? a întrebat Astrid.

– Din câte am înțeles, au început de curând să dispară.

– Hemoroizi vechi de douăzeci și doi de ani? a întrebat Irene.

Când Klippan a încuviințat din cap, ea n-a mai putut să-și înfrâneze râsul.

– N-a sunat Linkert Pärsson? a întrebat Molander.

– Link? Tocmai ajungeam la el. Susține că știe exact cine este ucigașul.

– Nu mai spune, a zis Irene.

– A spus cum și-a dat seama?

– Sigur că da, și are propria teorie foarte specială, ca de obicei. Crede că Claes și-a plănuit răzbunarea încă din vremea școlii, lucru pe care el l-a descifrat din acele graffiti de pe zidurile școlii. Link crede că ar trebui să-l lăsăm să culeagă și să descifreze inscripțiile din toate toaletele de la Școala Fredriksdal.

Nimeni nu părea că știe ce să spună. Toți cei de la secția de

poliție din Helsingborg îl cunoșteau pe Linkert Pärsson, în vârstă de șaiszeci și opt de ani, și lunga lui listă de tulburări desemnate prin acronime. Era poreclit „Link” sau „Sindromul Pärsson”. Cel mai mare vis al lui Linkert Pärsson era să devină detectiv, dar, după cinci eșecuri la înscrierea la academie, devenise om de serviciu la Școala Fredriksdal, unde a lucrat până ce a fost acuzat de agresiune sexuală pentru că a făcut o gaură în peretele sălii de duș a fetelor. Cu toate că procurorul ceruse condamnare la închisoare, sentința primită de Linkert a fost amendă și tratament pentru boli mintale. Aproape toată lumea din secția de poliție avea o părere despre eficiența reală a tratamentului.

În prezent, își zicea detectiv și avea cărți de vizită profesionale.

LINKERT PÄRSSON – REZOLVĂ NEREZOLVABILUL

În ultimii cinci ani, Astrid și grupul ei n-au avut niciun caz despre care Linkert să nu aibă o teorie, una mai gogonată și mai ridicolă decât alta. Cu toate defectele lui, toată lumea îl simpatiza, și uneori îl invitau la o cafea să-și împărtășească teoria.

Dar astăzi nu râdea nimeni. Din multe puncte de vedere aceasta era o teorie tipică a lui Linkert, aiurită și improbabilă. Și totuși, niciunul dintre ei n-o putea respinge de-a binelea. Poate din cauză că simțeau cu toții că orice era posibil în acest caz anume? Ideea că făptașul ar fi putut să lase indicii printre graffiti părea la fel de plauzibilă ca oricare alta.

- Ce vrea? a zis Astrid.
- Ca de obicei. Cafea și o *dammsugare*²⁸ a zis Klippan.
- Nu cere de obicei *mazarin*²⁹? a întrebat Molander.

²⁸ Prăjitură suedeză tradițională cilindrică, acoperită cu marțipan și cu capetele învelite în ciocolată.

²⁹ Tartă cu migdale și glazură.

– Asta a fost înainte să-și bage în cap ideea că Feministiskt initiativ³⁰ le otrăvește cu hormoni sexuali feminini ca să doboare patriarhatul.

– N-ar fi trebuit ca ele să aleagă mai degrabă *dammsugare*³¹?

³⁰ „Inițiativa Feministă”, partid politic suedez.

³¹ În traducere, „aspirator”, însă *dam* înseamnă „femeie”, „doamnă”.

Când a urcat în tren, la Helsingør, avea la dispoziție tot vagonul, dar pe măsură ce se apropiau de Copenhaga urcau tot mai mulți călători. Când au ajuns la gara Hellerup, erau ocupate toate locurile. Cei mai mulți oameni aveau căști la urechi și răsfoiau ziarele noi, care dedicaseră pagini căutării lui de către poliția daneză. *Iată ucigașul suedez! Numele lui: Rune Schmecket.*

A înșfăcat un ziar abandonat și l-a răsfoit până la articolele care descriau foarte amănunțit cum îi omorâse pe Jörgen și Glenn și, mai recent, pe Mette Louise Risgaard. După ce a citit articolul de două pagini despre conflictul dintre polițiile daneză și suedeză care continua, a izbucnit în râs atât de tare, încât femeia de lângă el a ridicat privirea, curioasă.

Și-a dedicat creării și finisării noului plan tot timpul călătoriei cu trenul de-a lungul Coastei de Aur daneze, în afară de ultimele cincisprezece minute. Cu cât se gândea mai mult la el, cu atât piesele păreau că se potrivesc mai bine. Noua idee îi venise în momentul în care Risk i-a deschis ușa Linei Pålsson.

Nu-și putea explica sincronizarea, deoarece planul n-avea nimic de-a face cu Lina. Poate pentru că fusese preocupat de două obstacole mari și, aparent, imposibil de trecut? Atacul de cord neașteptat suferit de Monika Krusenstierna și activitatea de polițist a lui Fabian, care-l călca pe nervi. N-ar fi fost prima oară când descoperise că e avantajos să aibă două probleme în loc de una, dat fiind că era mai degrabă legea decât excepția ca fiecare să ofere soluția celeilalte.

A coborât la gara Østerport și a fost foarte impresionat de străzile largi din Copenhaga. Erau trei sau patru benzi în fiecare direcție, precum și piste largi pentru biciclete și trotuare. Nu multe străzi din Stockholm erau atât de largi, și totuși capitala

Suediei înșfăcase titlul de „Capitala Scandinaviei” chiar de sub nasul danezilor. Nu-i de mirare că ticăloșii de danezi erau furioși.

A mers pe Dag Hammarskjölds Allé spre Østerbro și a văzut că aproape toate panourile publicitare înfățișau vânarea lui, ca și povestea de dragoste a lui Risk. A aflat, de asemenea, că acum era dat în urmărire internațională. Nu-i rău, nu-i rău deloc, și-a zis, așezându-se la o masă liberă din curtea interioară a Dag H Café.

A înghițit ultima bucată din salata de pui și și-a golit paharul cu apă. Ospătarul a venit să ia farfuriile de pe masă și el a profitat ca să comande un espresso dublu. Nu se putea plânge. În acest moment lucrurile decurgeau, în mare, așa cum își dorea. S-a uitat în jur prin curte și a ascultat. Numele lui era pe toate buzele, și totuși nu-l recunoștea nimeni. Înainte poate că i-ar fi plăcut să fie câteva zile în lumina reflectoarelor, dar nu acum. Dorea mai mult. Când avea să isprăvească, nimeni nu va mai putea vreodată să-l treacă cu vederea sau să-l uite.

A dat pe gât cafeaua și s-a uitat la ceas. Era aproape două și jumătate. După informațiile GPS-ului, îi trebuiau cincisprezece minute ca să ajungă acolo pe jos. A lăsat un bacșiș generos și a plecat spre Rigshospitalet.

Era vremea să mai curme încă o viață.

Încă una nevinovată.

– După tine.

Ingvar Molander a ridicat banda de poliție și a lăsat-o pe Irene să intre înaintea lui în curtea din față a casei lui Glenn Granqvist.

– Nu sunt sigur sută la sută, dar cred că aici l-a prins ucigașul.

Irene s-a uitat în jurul holului îngust al casei.

– Aici?

Molander a încuviințat din cap.

– Probabil că ucigașul a sunat la ușă și a așteptat ca victima să răspundă. Când a făcut-o, tipul nostru l-a doborât cu un anesteziec.

– Așa cum a făcut cu Jörgen.

– Întocmai, a zis Molander, vizibil iritat că ea îi tăiase vorba. Oricum, cred că a căzut și s-a lovit la cap aici, a zis, arătând colțul ascuțit al unei etajere pentru încălțăminte din fier forjat. Ceea ce ar explica rana de la ceafă.

Irene s-a aplecat, dar n-a văzut nimic în afară de etajera însăși.

– Cred că făptașul l-a târât prin casă și l-a scos prin partea din spate, care e ascunsă vederii.

– Dacă avea o rană la cap și a fost târât prin hol, n-ar trebui să fie urme de sânge?

Ochii lui Irene au iscodit podeaua acoperită cu linoleum, dar n-a văzut nimic care să arate a sânge.

– Uite aici. Molander s-a lăsat pe vine, și-a plimbat arătătorul peste colțul etajerei și a ridicat vârful curat al degetului spre Irene, care începea să-și piardă răbdarea față de demonstrație. Molander a ignorat comportamentul ei și a atins altă parte a etajerei. I-a arătat lui Irene vârful degetului, care era acoperit de praf. Vezi? A șters urmele. E un strat de praf peste

tot în casă, în afară de o parte a holului.

A arătat în lungul podelei holului, apoi s-a ridicat și a mers mai departe în casă. Irene l-a urmat.

– Dar de ce să-și consume energia curățând câteva urme când există o tonă de sânge la locul faptei?

Molander s-a întors spre ea și a zâmbit.

– M-am întrebat și eu același lucru și singurul răspuns pe care l-am găsit este că uciderea lui Glenn nu s-a desfășurat așa cum plănuiuse. Nu contase pe faptul că victima avea să cadă peste o etajeră și să-și facă o rană la cap. Și sunt convins că tipul ăsta ar face orice ca să se țină de plan. Totuși, e interesant, pentru că găsirea unor urme de sânge aici nu ne-ar fi oferit vreun avantaj. Însă ucigașul n-a avut timp să analizeze consecințele, așa că a curățat sângele cât de repede a putut. Totul ca să se țină de plan.

– Și dacă nu se ține? Ce face?

– Alt plan.

– Ce a folosit la curățare? Ai descoperit?

– Cred că a folosit o cârpă, a zis Molander, deschizând ușa unei debarale cu obiecte pentru curățenie de sub scară. Se pare chiar că a spălat-o și a stors-o.

Irene s-a uitat în debara, în care se aflau un aspirator, o găleată, câteva flacoane cu produse pentru curățenie și o chiuvetă joasă din inox. A pipăit cârpa, care atârna de un cârlig, și s-a uitat la podeaua de dedesubt. Cu siguranță nu exista vreo dovadă că ar fi fost destul de udă ca să picure.

– Ar trebui să ne vedem de treabă înainte să sune Tutu.

Molander s-a îndreptat spre bucătărie. Irene a zăbovit, ca și cum ar fi fost în ea ceva care voia să rămână în debara și să o examineze mai atent. A încercat să se concentreze.

– Irene!

S-a dat bătută și i s-a alăturat lui Molander.

– Putem să verificăm cu Risk, dar sunt sigur că Glenn n-a

participat la orele de gospodărie. Molander a deschis ușa bucătăriei. *After you, dear.*³²

Irene a pășit în bucătărie și și-a dat seama pe loc că Molander o nimerise. Pe servantă era un maldăr de vase murdare, iar pe masă un morman de cutii de pizza și pizza mâncate pe jumătate – toate hawaiiene. Pe plită erau două oale, una plină cu paste acoperite de un puf verde și alta cu sos de carne vechi în care erau câțiva viermi. Un roi de muște bâzâia în jur, în extaz, ca și cum n-ar fi știut de unde să înceapă ospățul. Fiecare inspirație a aerului dens părea un pas mai aproape de moarte, și Irene s-a străduit să tragă cât mai puțin aer în piept, în vreme ce se repezea să deschidă geamul.

– Hai să ne gândim unde să mergem prin tot haosul ăsta, a zis Molander, cercetând cu ochii încăperea.

Irene a deschis cu prudență frigiderul, dar l-a închis iute la loc.

– De vreme ce nu e niciun seif la vedere, ne putem aventura să presupunem că e ascuns undeva.

– Nu zău, așa zici tu?

Irene i-a aruncat o privire uimită.

– N-am terminat. Chiar dacă seiful e ascuns, probabil că el n-ar fi vrut să fie prea greu să ajungă la el și să-l deschidă, nu crezi?

– Ai dreptate. Hai să căutăm.

Irene a tras frigiderul de la perete ca să poată lumina cu lanterna în spatele lui, dar nu era nimic de văzut.

– Cel puțin știm că nu e după frigider, a zis Molander. Ar fi fost semne vizibile pe linoleum dacă ar fi fost acolo.

Irene s-a uitat în jos și a văzut zgârieturile pe care tocmai le făcuse pe podea. A renunțat, oftând adânc. Molander nu era degeaba unul dintre cei mai buni criminaliști din țară. De când îl cunoștea ea nu-i scăpase niciun indiciu. Irene învățase să-i

³² După tine, dragă. (în limba engleză în original).

interpreteze până și zâmbetul, cel care era acum întins pe fața lui. Toată treaba nu era decât un joc pentru el, un joc la care era strălucit. Ea era mai mult decât fericită să-i îngăduie acea bucurie, și a râs.

– Așadar, unde este? Știi, nu-i așa?

– N-am nicio idee. Și-a desfăcut brațele și a făcut o pauză de efect. Dar amintește-ți ce am spus mai devreme, cel mai probabil se află într-un loc care este în același timp tăinuit și aflat la îndemână.

Irene s-a uitat în jur. Nu erau tablouri în spatele cărora să cauți, doar un poster de la Thai Airways pe care se vedea o plajă minunată. L-a smuls de pe perete, dar nici acolo nu era vreun seif. Apoi i-a venit o idee și s-a răsucit către dulapuri.

– De ce nu? a zis Molander.

Irene s-a dus repede la masa rotativă din colț. A golit cele două rafturi de diferitele oale și cratițe, o strecurătoare și două tăvi de copt. S-a ghemuit și a luminat cu lanterna înăuntru. Nu știa ce anume caută până ce a descoperit o ușiță, vopsită în același alb ca peretele, cu o gaură de cheie neagră. Irene a întins mâna printre rafturi, a băgat cheia și a deschis ușa mică, dar groasă.

Ascunzătoarea era aproape goală, în afară de o cutie pătrată, închisă la culoare. Irene și-a pus mânușile, a scos cu grijă cutia solidă din seif și a ridicat-o la lumină. Molander a ridicat capacul bine strâns, ca să vadă ce e înăuntru.

Cutia era plină cu DVD-uri de amator. Irene le-a ridicat pe rând, citind etichetele scrise de mână: *Thailanda '97*, *Gagică beată '01*.

– Ia uite aici, a zis, ridicând un disc. *Vizită acasă la Mjälle '93*.

– Cum ți s-a părut? l-a întrebat Fabian pe fiul său de cum s-au ridicat de pe scaune.

Imediat i-a părut rău că întrebasese. El însuși nu putea suferi să-i fie pusă întrebarea asta de îndată ce vizionase un film. Încă mai roșea când își amintea de reporterul de la TV4 care îi împinsese în față un microfon ca să-i ceară părerea după premiera fără subtitrare a filmului lui Quentin Tarantino, *Profesioniștii crimei*, la Festivalul de film de la Stockholm. Fabian i-a spus că n-a priceput aproape nimic din dialogurile în ritm de mitralieră, dar măcar i-a plăcut muzica, și a continuat cu *uga-ceaca-uga-ceaca*.

– A fost în ordine, a răspuns Theodor, ridicând din umeri.

Fusese evident că lui Theodor îi place filmul, dar Fabian n-a vorbit despre asta. Lui Fabian îi plăcuse mult *Începutul* și aștepta cu nerăbdare de mai mult de un an să-l vadă.

De când se știa, avea o slăbiciune pentru filmele de acțiune. Dar le prefera pe cele care merg mai adânc decât senzaționalul.

Unele dintre filmele sale preferate intrau în această categorie. Cum ar fi primele din seria *Războiul stelelor*. Își amintea când l-a văzut prima oară, cum și-a tras brusc răsuflarea la prima scenă, când nava spațială care nu se mai termină străbate ecranul. Nu mai văzuse niciodată așa ceva. Și de acolo mai departe filmul a fost din ce în ce mai bun. Când s-a încheiat bătălia de pe Steaua Morții, Fabian, care avea doisprezece ani, a ieșit din sală cu picioarele tremurânde, schimbat pentru totdeauna.

Fabian s-a uitat în jur, nedumerit, înainte să-și dea seama că au ieșit prin spate, pe Smedjegatan, în loc să iasă pe ușa principală de pe Södergatan.

– Ce-ai zice de o tură?

Theodor s-a uitat la el întrebător, exact reacția pe care spera

Fabian să o obțină. I-a explicat că „o tură” este una dintre activitățile care fac ca Helsingborg să fie unul dintre cele mai grozave orașe din lume. Însemna să urci pe feribotul care merge la Helsingør cu un bilet doar dus și să stai acolo, să mănânci și să bei fără taxe, până nu mai știi în ce țară te afli. Theodor a dat din umeri și a zis că bine, fără să pară interesat.

Fabian și Theodor au fost conduși la una dintre mesele de lângă fereastră, în zona restaurantului unde erau fețe de masă albe și lumânări. Fabian l-a lăsat pe Theodor să comande ce vrea și amândoi au hotărât să ceară hamburgeri cu cartofi prăjiți și câte o coca-cola mare. L-a întrebat pe Theodor cum se simte la mutarea într-un alt oraș, dar nu s-a ales decât cu răspunsuri monosilabice, lipsite de informații. Păreau cuiele din coșciugul relației lor, lipsită de viață și nemaiputând fi salvată.

După ce au terminat de mâncat, tăcerea se întindea peste masă ca o pătură udă, înghițind cea mai mare parte a oxigenului din aer. Chelnerița a venit să întrebe dacă au terminat și a început să debaraseze masa.

– Doriți desert?

– Theo? Ce zici?

– Nu, e destul. Sunt sătul.

– Nici ceva de băut? Încă o coca-cola?

– Nu, e în ordine.

– Eu o să iau o bere, vă rog.

Chelnerița a încuviințat din cap și a dispărut. Sunt sigur că ea a priceput, și-a zis Fabian, privind pe fereastră. Portul Helsingør se apropia mult prea încet. Și încă le mai rămânea jumătate de călătorie.

I-a părut rău că a cedat insistențelor Sonjei să-l scoată în lume pe Theodor. Tot planul fusese ideea ei – și iată cum poți să transformi într-o corvoadă un lucru care ar trebui să fie

distractiv. Era sortit eșecului.

Probabil că și el ar fi refuzat să vorbească dacă ar fi fost în locul lui Theodor.

– Doar nu mai ești supărat din pricina festivalului de rock, nu?

Theodor și-a dat ochii peste cap și a părut că e în căutarea unui loc în care să fugă.

– Trebuie să știi că am spus nu doar din grijă pentru tine. Sunt sigur că poți merge anul următor sau în celălalt.

– Sigur.

Ochii lui Theodor erau lipiți de sticla goală de coca-cola.

– Deci, cum ți se pare?

– Ce?

– Știi tu... Mutarea și toate astea.

– M-ai mai întrebat.

– Știu, dar nu m-am ales cu cine știe ce răspuns. De exemplu, îți place camera ta?

Theodor a ridicat din umeri fără să spună nimic.

– Ei bine, e sigur că în ultima vreme ai petrecut o groază de timp închis acolo, așa că nu trebuie să fie chiar atât de rea și... A oftat și s-a întrebat ce ar mai trebui să zică. Știu că trebuie să fie greu cu prietenii și toate, dar sunt sigur că...

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu mă mai tot pisa cu asta! Am zis eu că e greu? Da? Am zis?

– Theo, potolește-te. Nu asta am vrut să zic.

– Atunci ce naiba ai vrut să zici? Tu și mama sunteți cei care treceți printr-o perioadă grea. Că doar de-aia ne-am mutat. Crezi că nu pricep asta?

Aducerea berii, după trei minute, a spart tăcerea și a fost ca o palmă pe obraz. Părea să fie dovada definitivă a eșecului lui ca tată, un rol pe care se pare că nu-l putea înfrunța fără alcool. A hotărât să nu se atingă de băutură și s-a pregătit pentru un drum lung până acasă.

Morten Steenstrup, polițaiul care refuzase să moară, era mai ușor de găsit decât sperase el. A auzit un jurnalist de la *Politiken* întrebând pe cineva de la recepția de la parter unde e Morten.

L-a urmat pe jurnalist, s-a așezat în sala de așteptare alături de ceilalți membri ai mass-media și a așteptat o ocazie. După trei ore avea toate informațiile de care avea nevoie ca să-și îndeplinească sarcina. Numărul rezervei lui Steenstrup, starea lui, tratamentul și, cel mai important – confirmarea că e sub pază.

A apărut o polițistă și a atras atenția majorității reporterilor. Nimeni n-a observat măcar că el a lăsat din mâini revista de sănătate pe care se prefăcuse că o citește în ultima oră și s-a dus la toaletă când a ieșit jurnalistul de la *Politiken*. A intrat, a încuiat ușa și și-a dat seama repede că jurnalistul era deranjat la stomac.

A profitat de ocazie ca să-și golească vezica și să-și umple sticla cu câteva pahare de apă rece și era uimitor ce gust rău avea apa de la robinet de cum făceai un pas în afara Suediei. Și-a băgat pantalonii în șosete, și-a strâns șireturile și a scos din rucsac o funie cu cârlig la un capăt. Apoi a scos o pereche de mănuși subțiri, le-a tras pe mâini și le-a netezit până ce au ajuns să pară un start suplimentar de piele.

Era gata.

A înșfăcat peria de WC, care era rezemată într-un colț, a trântit capacul pe vas cu unul dintre bocanci și s-a urcat pe barele pentru persoanele cu handicap, ținându-și echilibrul cu picioarele depărtate larg. A împins cu peria una dintre plăcile de pe tavanul fals, a prins cârligul de o conductă pentru circuite electrice, a sărit înapoi pe podea, a pus peria la loc și a descuiat ușa, deplin conștient că se joacă cu focul. Hotărâse că o cabină

de toaletă încuiată prea mult timp ar atrage o atenție nedorită și, ca urmare, ar reprezenta un risc mai mare decât o ușă descuiată.

Nu i-a fost greu să se cațăre pe funie, mulțumită regimului de antrenament fizic intens pe care îl urmăsea în ultimii doi ani. A fost mai greu să se strecoare printr-o deschizătură mică. Între plăci și tavanul real era mai puțin spațiu decât cel pe care contase el, și a trebuit să-și dea jos rucsacul ca să încapă deasupra conductei de aer. A strâns funia și a băgat-o în buzunarul exterior, a pus la loc placa tavanului fals, și-a pus o mască și a început să se tragă cu mâinile, cu băgare de seamă, de-a lungul conductei, care nu dădea semne că ar ceda sub greutatea lui.

S-a tras așa până a ajuns deasupra sălii de așteptare. Acolo înălțimea tavanului era mult mai mare, și s-a putut ridica în patru labe ca să înainteze pe conductă, trecând de unitățile de climatizare care zumzăiau. A auzit glasurile plictisite ale jurnaliștilor de dedesubt protestând că primesc prea puține informații de la polițistă, care nu putea decât să repete răspunsul dat de superiorii ei: *„În lumina anchetei în desfășurare nu avem pe moment niciun comentariu, dar o să ținem o conferință de presă de îndată ce...”* Știa exact ce vrea ea să spună.

Habar n-aveau de nimic.

S-a târât peste o porțiune prăfuită a conductei și a ajuns la o bifurcare care mergea nouăzeci de grade la stânga și la dreapta. A scos Neofab Legion II, cea mai puternică lanternă din lume. În ciuda vârtejului de praf care reflecta înapoi spre el cea mai mare parte a luminii, putea să vadă până la vreo șaiszeci de metri la dreapta și vreo treizeci la stânga. Cu alte cuvinte, ajunsese la coridorul care ducea pe dreapta la ieșire și pe stânga la secția păzită.

A urmat conducta spre secție. Când a ajuns deasupra intrării,

a scos o bobină cu fir de pescuit pe care îl marcaseră din jumătate în jumătate de metru cu scotch. Pe când lega capătul firului de peretele de deasupra ușii, a auzit doi polițiști mergând chiar pe sub el.

– Hei? Unde dracu' te-ai dus?

– Ține-ți fleanca, suntem pe drum, a zis o voce dintr-o stație de emisie-recepție care pâraia.

A lăsat polițiștii în urmă și a pătruns în secție. Uneori trebuia să se contorsioneze ca să treacă printr-un pasaj strâmt, sau să se tragă cu mâinile peste o unitate de climatizare. Întindea în urma sa firul de pescuit, observând semnele făcute cu scotch. S-a oprit la semnul de la douăzeci și trei de metri, a aprins lanterna și a văzut o încâlceală de cabluri, tuburi și țevi de diferite mărimi care se ramificau pe tavan ca o plantă cățărătoare care fusese lăsată să crească nestingherită. Dacă acesta era sau nu un semn că ajunsese la destinație, nu știa. Conducta de aer nu se ramifica spre stânga, lucru care s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost în direcția aceea alt coridor sau un cabinet. Tot ce putuse să vadă prin ușile de sticlă ale sălii de așteptare era că polițiștii și doctorii coteau la stânga undeva, în jurul acestui punct. Le număraseră pașii, începând de la ușa secției, și calculase că acea cotitură trebuia să fie la vreo douăzeci și trei de metri în josul coridorului.

A stins lanterna și s-a tras deasupra unei unități de climatizare, de unde a ajuns la o lampă fluorescentă. A încercat să ridice carcasa, dar era prinsă bine. De ce nu luase cu el un clește de tăiat metale? A scos un oftat lung și a simțit umezeala dinăuntrul măștii prefăcându-se în picături care i-au curs pe bărbie. Trebuia să se gândească și să-și examineze opțiunile. S-a înapoiat la conductă, s-a culcat pe spate și a închis ochii.

Nu și-a dat seama că adormise decât când a auzit sub el vocile polițiștilor. Nu-i stătea în fire așa ceva. I-a urmat pe sus, descoperind că estimase greșit cu doi sau trei metri distanța

până la cotitură. În punctul acela conducta se ramifica și ea, și i-a putut urma cu ușurință încă zece metri, sau cam așa ceva, până să se oprească. Pe drum i-a auzit discutând fapta eroică a lui Morten Steenstrup și erau de acord că fusese cea mai temerară și prostească dintre toate.

„Ei, taci dracu', o să aibă parte de o tonă de păsărici când își revine. La naiba, probabil c-o să se poată scărda în păsărici.”

Era foarte probabil ca polițiștii să se ducă să stea de pază la ușa rezervei lui Morten Steenstrup, dar erau în apropiere câteva rezerve, și n-avea cum să știe exact în care era Morten. Conducta se ramifica în câteva direcții. Nu-i rămânea decât să aștepte un indiciu.

A auzit-o pe polițista de mai devreme stând în fața uneia dintre rezerve. Părea că se duce a doua oară în rezerva lui Morten, împotriva dorinței doctorului. Polițiștii de serviciu i-au cerut legitimația, au descuiat ușa și i-au lăsat să intre pe ea și pe doctor, fără să știe că astfel tocmai au semnat condamnarea la moarte a colegului lor.

Pe urmele cui erau ei, de fapt? Ale unui făptaș sau ale unei victime? Irene și-a șters lacrimile înainte să intre în sala de ședințe unde erau ceilalți colegi. Îi venea să pocnească ceva. Sau pe cineva. Să-și bage degetele pe gât și să vomite. În schimb, a trebuit să-și usuce lacrimile, să-și împingă deoparte sentimentele. Să acționeze ca o profesionistă.

Video de la jumătatea anilor '80. E clar că a fost transferat de pe o casetă video, calitate proastă. Aparatul de filmat ținut în mână. În cea mai mare parte Glenn și Jörgen fac sex normal cu diferite femei. Iubite sau prostituate? Toți se poartă ca vedetele porno. Sex în grup cu Glenn, Jörgen și soția lui Jörgen, Lina. Toți sunt beți și chicotesc. Diferite poziții, pentru distracție. Jörgen își bagă cu forța membrul în gura Linei. Ea se sufocă. O lovitură peste față. Glenn râde și se masturbează.

Mai mult sex. Mai multă violență. Aparat de filmat mai bun, pe trepied. Thailanda, minore. Anal. Urină. Tânără drogată, amețită și înlănțuită. Sac pus pe cap. Țigară pe sfârc.

– Și ăsta-i doar începutul, a zis Irene, ridicând privirea de pe însemnări.

– Așadar, Glenn și Jörgen au agresat și au violat femei în mod sistematic? a zis Astrid.

Irene a încuviințat.

– Ce fel de femei? a întrebat Klippan. Prostituate?

– Nu știu. În unele dintre clipurile de la începutul anilor '90 e implicată soția lui Jörgen, Lina, dar nu mai apare în ele după ce

a lovit-o și a silit-o să facă sex oral în fața aparatului de filmat. Se pare că au adus în casă orice femeie s-a nimerit, au drogat-o și au lăsat-o undeva să-și vină în fire.

– Au filmat totul? a întrebat Klippan, și Irene a încuviințat.

– Și apoi au transferat casetele pe DVD-uri.

– E de-a dreptul revoltător, a zis Klippan, clătinând din cap.

– Ce-i chiar așa de revoltător? a zis Molander. Nu-i decât un fel de a retrăi și a-și aminti evenimentele. Clipurile funcționau pentru ei ca o colecție de trofee.

Klippan s-a uitat la Molander cu dezgust.

– Ingvar, toată treaba e revoltătoare.

– În orice caz, vreau să vă uitați la materialul de pe una dintre benzi, i-a întrerupt Irene, ridicând unul dintre DVD-uri. E diferit de tot restul.

– În ce fel? a întrebat Astrid.

– Mai întâi, nu-i nicio femeie în el, doar victima noastră...

Ucigașul nostru.

A introdus DVD-ul în aparat și a apăsat pe butonul de pornire. Pe peretele alb a fost proiectată o imagine tremurătoare, cu granulație mare, filmată cu un aparat ținut în mână.

O scară de bloc cu lumină de neon pe tavan și mângălituri pe pereți. În colțul din dreapta, jos, este data: 13 aprilie 1993, ora 18:17. Jörgen intră în cadru. Poartă blugi și un bluzon cu glugă și e limpede că e beat. Ține într-o mână o sticlă de bere și o ridică spre aparat în vreme ce apasă pe soneria unuia dintre apartamente. Buzele i se mișcă, dar sunetul aparatului nu a fost pornit.

Bea ultimii stropi de bere și arată spre podea. Aparatul îi urmărește degetul și face o transfocare pe o imagine încețoșată a lui Jörgen care își deschide șlițul

și își scoate penisul. Transfocarea automată se plimbă între eticheta de pe sticlă și penisul lui Jörgen în vreme ce urinează în sticlă.

- Ce porc afurisit, a zis Astrid, scuturându-și capul.
- Îmi pare rău să vă anunț că totul abia începe.
- De ce nu are sunet? a întreat Molander.
- Cred că au uitat să-l pornească, dar curând și-au dat seama de asta.

Jörgen întinde sticla spre aparat, rânjind. Mâna lui Glenn intră în cadru. Apucă sticla, în vreme ce Jörgen își pune pe degete boxuri de alamă și sună din nou, de data asta ținând butonul apăsat multă vreme. După câteva secunde Claes Mällvik deschide ușa. Spune ceva, în vreme ce ochii i se plimbă între Jörgen și aparatul de filmat. Pare speriat. Gura i se mișcă din nou. Jörgen răspunde prin ceea ce pare o râgâială în fața lui și îl îmbrânțește în apartament.

Aparatul clătinător îi urmează. Se mișcă în toate părțile în vreme ce ușa e închisă și încuiată. Aparatul se fixează pe o oglindă din hol și Glenn este vizibil din creștet până în tălpi, filmându-se.

Ridică sticla, rânjind, ca pentru a da noroc. Rânjetul dispare, pune sticla pe masa din hol și apasă un buton de pe aparat.

Distanța emoțională pe care Astrid și ceilalți reușiseră s-o păstreze până în acel moment din clip a scăzut imediat. Acum erau acolo.

Cu Glenn, Jörgen și Claes.

Din difuzoarele ascunse în tavan și cele de sub masă curgeau sunetele fără imagine – vocea din ce în ce mai slabă a lui Claes

care îi implora să înceteze, printre loviturile puternice ale lui Jörgen, care sunau ca un ciocan izbind un pepene.

Aparatul de filmat merge mai departe în apartament, unde îl găsește pe Claes, care a fost redus la tăcere. Zace nemișcat pe podea, încasând lovitură după lovitură de la boxurile de alamă ale lui Jörgen. Fața îi este plină de sânge și mucus și arată din ce în ce mai mult ca o singură rană mare. Jörgen se oprește. Și-a pierdut răsuflarea, e transpirat și își șterge mâna însângerată pe cămașa lui Claes.

„Ce aia a mă-sii, nu se poate da bătut așa de ușor”, zice Jörgen batjocoritor. „Cred că-i e sete. Dă-i ceva de băut!”

Aparatul se îndreaptă în jos până ajunge la nivelul feței însângerate a lui Claes, și mâna lui Glenn intră în cadru, ținând sticla de bere. Toarnă urină în gura lui Claes, care se trezește și tușește. Mai mult lichid îi ajunge pe față.

„Uite-așa, deștept băiat. Bea, bea.” Apasă sticla pe gura lui Claes și o golește. „Uite-așa.”

13 aprilie 1993, ora 20:03. Claes e atârnat de cârligul lămpii din tavan ca un sac de box, cu brațele întinse deasupra capului. Încheieturile mâinilor îi sunt legate cu bandă adezivă și banda adezivă e răsucită în jurul cârligului. Se trudește să ridice capul stâlcit în bătaie, dar cedează în fața forței de gravitație și îi cade pe piept iar și iar. Glenn saltă de pe un picior pe celălalt în fața lui, ca și cum ar fi într-un meci de karate. Din când în când sare și lovește cu piciorul din plin capul lui Claes, care e azvârlit într-o parte.

„Ține-ți capul sus, am zis!” zbiară Jörgen din spatele aparatului de filmat. Se duce la Claes și-l pocnește de

câteva ori peste urechi. „Iisuse Hristoase, ești așa de scârbos! Fătălău' dracului!”

Claes încearcă, dar nu-și poate ține capul sus. Gura i se mișcă, dar nu iese niciun cuvânt. La început. Se aude un şuierat.

„Vă rog... Omorâți-mă... Vă rog...”

Glenn intră în cadru.

„Hai. Mergem să halim ceva.”

13 aprilie 1993, ora 22:28. Claes zace nemișcat pe podeaua holului, cu telefonul fix alături, încheieturile îi sunt în continuare legate cu bandă adezivă.

„Cum mama dracului a ajuns aici?”

Aparatul face o transfocare pe Jörgen, care ridică din umeri.

„Păi, nu contează, că doar firul a fost tăiat.” Jörgen ia în mână capătul tăiat al firului. „Dar tu nu te-ai gândit la asta, ticălos mic și scârbos! Nu-i așa? Nu te-ai gândit!” Jörgen înșfacă telefonul și-l trânteste în capul lui Claes iar și iar.

„Hei! Doar mâinile și picioarele”, se aude vocea lui Glenn. Jörgen aruncă telefonul, prinde picioarele lui Claes și-l târâște înapoi în cameră.

Irene a apăsat pe butonul de pauză și s-a întors spre ceilalți.

– Continuă așa încă o oră.

Nimeni n-a vorbit.

– Fir'ar a dracului de treabă, a izbutit în cele din urmă să spună Klippan. Încep să mă întreb de partea cui sunt.

– Eu nu înțeleg cum a supraviețuit, a zis Astrid, ridicându-se în picioare. Vă rog să mă scuzați, dar trebuie să fac o pauză.

– Ar trebui să stabilim altă oră la care să reluăm ședința? a întrebat Irene.

– Nu, a zis Astrid și a ieșit din încăpere.

L-a trezit o durere. O durere în piept. De parcă era împlântat în el un cuțit cu lamă zimțată. A întins mâna spre butonul de creștere a dozei de morfină și l-a apăsas, dar nu s-a întâmplat nimic. L-a apăsas iar.

Își amintea vag de niște bărbați în alb. Probabil doctori. Discutau cazul lui. Din câte înțelegea, ziceau că avea să supraviețuiască, dar va fi nevoie de ani întregi de fizioterapie dacă voia să meargă iarăși. Sau poate invers? Că oricât de multă fizioterapie ar face, nu va mai reuși să se pună pe picioare.

A încercat să numere zilele cât fusese treaz, dar era greu. Totul tindea să se topească într-o ceață de zile, asistente, examinări și mâncare. Înțelegea destul ca să știe că e grav rănit și se află într-un spital. Probabil Rigshospitalet din Copenhaga, date fiind rănilor suferite.

Își amintea unele dintre amănuntele celor întâmplare în noaptea aceea. Cum s-a dus spre făptaș, care punea la loc roata Peugeot-ului. Cum și-a scos pistolul, dar n-a tras la timp și că a fost surprins când cheia tubulară l-a izbit în ureche. Dar amintirile erau doar imagini. Cadre fixe. Fragmente.

O femeie a venit la el în ziua aceea. Spera c-o să fie Else. Ea era primul lui gând când se trezea în fiecare dimineață. A auzit ce i s-a întâmplat? Îi ducea dorul? Era posibil să-i simtă cineva lipsa? Dar, când femeia s-a apropiat, și-a dat seama că e altcineva. Și ea era frumoasă, chiar frumoasă. Dar niciuna nu era mai frumoasă decât Else.

Femeia era polițistă, dar era îmbrăcată în haine civile și a spus că l-a mai vizitat cu două zile înainte. Căuta persoana care l-a rănit și susținea că îi cunoaște identitatea. I-a arătat o fotografie. Dar nu era el. Cel puțin, nu credea că e el. Dar acum, dintr-odată nu mai era sigur. Nu mai era sigur de ce spusese și

ce văzuse.

A încercat să se concentreze pe ceea ce știa sigur, sperând că diferitele mici amănunte ar putea să-i facă restul amintirilor să revină. Dar tot ce a reușit a fost să-și dea seama că nu poate fi absolut sigur de nimic.

Și dacă nu s-a întâmplat nimic din toate astea? Dacă n-a fost decât un vis, un vis care s-ar putea sfârși în orice clipă, când sună deșteptătorul? Ceasul lui scotea un zgomot îngrozitor. Dacă se va dovedi că nu e decât un vis, o să-și cumpere în sfârșit un radio cu deșteptător.

A apăsat din nou butonul pentru morfină. Durerea era încă acolo, dar mult mai slabă. Junghiurile dispăruseră aproape cu totul. Dar mai era o durere surdă, zvâcnind, peste tot. O mare informă de întrebări plutea prin capul său. Poate că ar putea pur și simplu să-și țină respirația? Să-și țină respirația destul timp. Era cu putință? Else... Iubita sa Else... Știa ce i s-a întâmplat? Îi părea rău că l-a părăsit? se gândea la el? Îi păsa cât de cât?

S-a uitat în sus și a observat că o placă din tavan se mișcă, lăsând deasupra lui o gaură. Poate că placa n-a fost niciodată acolo? Și colegii? S-a făcut de râs în fața lor? A respirat adânc și a simțit iar cum i se răsucește cuțitul în piept. O siluetă în haine întunecate a coborât pe o frânghie din gaura din tavan și a venit la el. Pentru prima oară de când se știa, toate îndoielile i-au dispărut. Nici măcar n-avea nevoie să vadă fața omului. Era absolut sigur că bărbatul care acum introducea un ac de seringă în punga lui de perfuzie e cel care l-a lovit cu cheia tubulară și l-a călcat cu Peugeot-ul cu plăci de înmatriculare suedeze. Care era numărul de pe placă? Bărbatul a scos acul și a masat punga.

JOS 652... Exact.

Un val de pace l-a scăldat și ultimul lucru pe care și l-a amintit a fost sunetul alarmei aparatelor. Urlau de parcă niște

mămuțe nebune s-ar fi înghesuit într-o cușcă mică.

Clopotele bisericii din Lellinge băteau deja când a ajuns Fabian. Un dangăt monoton, adormitor. Un memento al faptului că toate au un sfârșit. Nu reușise să dea de costumul negru, așa că purta blugi negri și o haină de lână de un cenușiu-închis în care îi era mult prea cald. Biserica era plină până la refuz și a trebuit prin îmbrânceli să-și croiască drum până la un loc de pe margine. Ea nu crezuse că are prieteni.

Pastorul care ținea slujba o botezase și o confirmase pe Mette Louise și a spus că era o fată extraordinară, plină de viață și de bucurie. Mulți oameni plângeau fără să se ascundă, și până și pastorul reușea cu greu să-și țină în frâu lacrimile. A spus că Mette Louise plânse, sau, mai bine zis, urlase la botez. Atât de tare, încât nici măcar orga nu reușise s-o acopere. Dar în clipa în care apa sfințită i-a atins căpșorul a tăcut, a ridicat privirea și le-a arătat credincioșilor adunați un zâmbet care ar fi putut topi calotele polare.

Pastorul era sigur că ea l-a văzut pe Dumnezeu și Dumnezeu a văzut-o pe ea. O cunoaștere despre care el credea că va fi ca o mână întinsă, un ajutor în tristețea pe care aveau în față acum cu toții.

„Există un rost în toate faptele lui Dumnezeu. Chiar și în aceasta. Nu-l înțelegem întotdeauna. Dar în simplul fapt că știm că există putem afla ajutor.”

Dacă rostul era să-i facă lui și mai mare nodul din gâtleej, Dumnezeu izbutise, și-a zis Fabian. Ucigașul avea dreptate. Nimeni nu era vinovat, doar el.

După slujbă, paracliserul i-a poftit pe toți într-o sală de alături unde erau cafea și fursecuri. Cei mai mulți păreau să se cunoască între ei, și într-un sfert de oră sala zumzăia de conversații. Fabian stătea singur ținând în mână o cană cu cafea și nu-și dorea nimic mai mult pe lume decât să plece. Dar

ceva îi spunea că este important să rămână acolo. Să rămână acolo cu vinovăția sa.

S-a căznit să stea liniștit și a început să meargă printre oameni. Câțiva copii erau adunați în jurul unui telefon mobil și câțiva domni mai vârstnici, îmbrăcați în costum, ședeau la o masă rotundă. A auzit în treacăt că vorbeau despre vara cea caldă. Unul dintre ei a spus că anul acesta nu era nimic în comparație cu verile anilor '30.

O femeie scundă și rotofeie, cam de vârsta lui Fabian, care stătea într-un grup aflat mai departe în sală, se tot uita la el, și în câteva rânduri a răspuns privirilor ei cu un surâs și o înclinare din cap. Dar ea nu i-a zâmbit. Dimpotrivă, femeia părea din ce în ce mai supărată în vreme ce vorbea cu cei din grup.

Fabian și-a dat seama că ea trebuie să fie mama lui Mette Louise Risgaard și s-a gândit că ar trebui să meargă să o salute. Dar n-a avut timp, pentru că deodată femeia a pornit spre el. El i-a întins mâna, dar ea nu i-a luat-o. L-a întrebat cum îl cheamă, iar el s-a prezentat și i-a promis să facă tot ce-i stă în puteri ca să prindă ucigașul.

– Ucigașul? Tu ești ucigașul! E vina ta! a strigat femeia. Tu ești cel care a omorât-o! Care a condamnat-o la moarte!

Femeia a început să-l lovească în piept cu pumnii, țipând mereu că e un ucigaș și că merită să ardă în flăcările iadului.

Fabian n-a încercat să se împotrivească. Ceilalți adunați acolo s-au oprit din vorbit și s-au răsucit spre ei. Un bărbat cu părul scurt și bretele s-a apropiat de ei.

– Ce naiba se petrece aici? Tu ești polițistul suedez?

Fabian a încuviințat din cap și, înainte să poată reacționa, bărbatul l-a îmbrâncit, așa încât s-a dezechilibrat, și-a vărsat cafeaua pe cămașa albă și a căzut. Bărbatul l-a încălecat și și-a tras pumnul înapoi ca să-l lovească din nou. Dar Fabian a fost mai iute, a prins brațul bărbatului, l-a tras pe podea și apoi s-a

ridicat, răsucindu-i brațul la spate.

– Hai să nu ne înfierbântăm. Bine?

Fabian a apăsat mai tare brațul, ca să-i arate că vorbește serios. Alți trei bărbați l-au tras repede pe Fabian deoparte și l-au sfătuit s-o șteargă de acolo cât mai repede posibil. Le-a urmat sfatul și s-a grăbit să iasă din sală. A auzit oameni strigând că e important să păstreze curățenia în Danemarca și să-i mâne pe ticăloșii de suedezi înapoi la graniță.

S-a așezat la volanul mașinii sale, a încuiat portierele și a încercat să bage cheia în contact. Dar mâna tremurândă nu voia să-l asculte, și de-abia după ce a respirat de câteva ori adânc a izbutit, cu amândouă mâinile, să introducă cheia și s-o răsucească.

Pe când ieșea din parcare a bisericii, s-a gândit la predica pastorului și și-a dat seama că, dacă moartea lui Mette Louise avea vreun rost cât de mic, era să-i ajute să-l găsească pe ucigaș înainte să-și piardă viața și alți oameni nevinovați. Și nu putea spune exact de ce, dar ceva îi spunea că, indiferent cât de sânguincios munceau noii săi colegi, întregul caz depindea de el.

A pornit mașina, a ridicat piciorul de pe pedala de ambreiaj și s-a îndreptat spre Copenhaga.

Dunja Hougaard s-a trezit când a auzit apa trasă la un WC. Era cât pe ce să-și piardă echilibrul și s-a sprijinit cu mâna stângă de perete. I-au trebuit câteva secunde ca să priceapă că se află în toaleta brigăzii de delikte violente a poliției din Copenhaga. Fusesse foarte ocupată în ultimele douăzeci și patru de ore și singura șansă de odihnă era să se încuie la toaletă în timpul serviciului.

Moartea lui Morten Steenstrup întorsese totul cu susul în jos. A auzit vestea după ora două și jumătate în noaptea de marți, și marțea era seara sa de ieșit în oraș. Singura sa seară de ieșit în oraș din săptămână. Fusesse așa de când îl părăsise pe Carsten, într-o seară de marți din urmă cu aproape șapte luni.

Ca să-i facă o surpriză, se dusese la Stockholm, unde el era la un seminar profesional împreună cu mulți alți angajați de la Nordea³³ și, ca într-un film prost, îl găsisse pe iubitul cu care locuia / logodnicul / tatăl viitorilor ei copii în pat cu una dintre colegele lui suedeze.

Fără o vorbă, s-a răsucit pe călcâie și a mers prin noaptea din Stockholm, cu dorința de răzbunare, pe punctul de a da în clocot.

Până la urmă a ajuns la Kavernen – o berărie veche din inima cartierului Södermalm. Nu i-a fost greu să găsească pe cineva. Nici măcar nu-și mai amintea numele lui. Poate că nu i-l spusese? Nu-și amintea decât că avea părul roșcat și era mai vânjos decât Carsten.

Peste ceva mai mult de o săptămână a simțit că aproape a trecut peste episodul Carsten. Nu se mai gândise nici măcar o dată la el de la suedezul roșcat încoace. Un bărbat aflat în situația mea ar fi făcut exact același lucru, și-a zis. Și a funcționat. S-a simțit mai fericită și mai ușurată decât fusesse

³³ Nordea Bank AB, grup de servicii financiare din nordul Europei.

de multă vreme, și s-a hotărât să-și facă din asta o tradiție. Avea să iasă în fiecare marți ca să completeze confirmarea.

N-a ratat decât trei seri de marți. În două dintre ele vina a fost a gripei. A treia a fost din cauză că noua soție a tatălui ei murise după o lungă luptă cu cancerul pulmonar. Băuse deja câteva pahare când a sunat-o el și, de cum și-a dat seama cine e la telefon, i-a părut rău că a răspuns. Dar nu s-a putut hotărî să închidă și fost de acord să stea cu el, chiar dacă n-o cunoscuse pe soția lui și nu-și mai vorbiseră de câțiva ani.

A ajuns după douăzeci de minute la Rigshospitalet, unde el stătea în priveghi. S-a așezat alături și i-a luat mâinile în ale sale. Niciunul n-a spus nimic. Niciun cuvânt toată noaptea. Când a răsărit soarele, el și-a tras mâinile și i-a spus că poate să plece. De acum încolo n-o să mai aibă niciodată nevoie de ajutorul ei.

Nu și-au mai vorbit. Știa că el mai trăiește și știa unde locuiește. Uneori chiar se întreba cum ar reacționa dacă el ar muri. Spera că o să ridice din umeri, indiferentă, chiar dacă în sufletul său știa că n-o să poată evita durerea. Pentru toate problemele pe care nu avuseseră niciodată timp să le rezolve și pentru toate lucrurile pe care ea nu le-a spus niciodată cu glas tare.

Și-a petrecut marțea trecută la Kødbyen, unde a întâlnit un negru american care lucra ca director comercial. Încercarea lui de a vorbi daneza a înveselit-o și, după câteva mojito, problemele de la serviciu au părut la fel de încețoșate ca frunzele de mentă din spatele condensului de pe pahar. A primit telefonul de la serviciu exact când americanul îi deschidea sutienul și îi săruta sânii, și peste douăzeci și cinci de minute, când a ajuns, în spital era haos. Nimeni nu știa ce se petrece. Care era cauza morții? Și-a luat el viața sau l-a omorât cineva? Și dacă da, cine și cum? Toată secția fusese foarte bine păzită. În plus, dacă era să fie cu totul sinceră, încă mai era

beată.

S-a uitat la telefon și a văzut că dormise patruzeci și șapte de minute. S-a ridicat de pe vas, și-a aranjat părul și s-a rujat înainte să iasă din toaletă. În vreme ce se înapoia la birou, s-a întrebat din nou cum reușise făptașul să o facă. Până acum nu reușiseră să găsească niciun indiciu care să arate într-o anumită direcție. Richter era încă la locul faptei, cu tehnicienii lui. Ea subliniase pentru a doua oară faptul că trebuie să continue căutarea până găsesc ceva.

Huruitul din cap începea în cele din urmă să dispară și acum se simțea mai degrabă mahmură. Și-a ținut mâinile făcute căuș în dreptul gurii ca să-și adulmece respirația. Tocmai când hotărâse că ar trebui, probabil, să se abțină să vorbească în restul zilei, Jan Piesk a ajuns-o din urmă și i-a spus că Oscar Pedersen, legistul, tocmai telefonase ca să le comunice cauza morții lui Morten.

– Sufocare, a zis.

– Sufocare? Dar nu erau semne pe corpul lui?

– Nu vizibile, dar avea un nivel înalt de botulină în sânge.

Dunja știa foarte bine ce e botulina, toxină care era, în esență, aceeași neurotoxină din Botox și în doze mari putea să paralizeze mușchii pieptului, provocând sufocarea.

– Au verificat punga de perfuzie?

El a încuviințat.

– Se pare că era acolo destulă toxină ca să sufoce jumătate din Danemarca. Și, că veni vorba...

A zâmbit și i-a întins un pachet de Fisherman's Friend³⁴. Ea ar fi trebuit să se simtă insultată, dar a luat o pastilă fără să protesteze.

– Mai ia una, sau două.

A mai luat două și s-a îndreptat spre biroul său.

– Poate că ar fi mai bine să iei toată punga, a strigat din

³⁴ Marcă britanică de pastile cu mentă.

urmă, și ea i-a arătat degetul mijlociu peste umăr, fără să se întoarcă.

A băgat în gură toate pastilele și s-a întors la birou. Un bărbat ședea în scaunul pentru vizitatori. Nu-l mai văzuse niciodată, dar a știut imediat cine este.

Astrid, Irene și Molander ședeau în jurul mesei ovale, mâncând salată de pui din cutii de plastic și așteptându-l pe Klippan, care convocase ședința. Lui Astrid nu-i venea să creadă că trei bucățele de carne de pui, salată aisberg fleșcăită, un pic de porumb din conservă și câteva măslințe alcătuiau în ziua de azi o „salată de pui *gourmet*”. S-a hotărât să compenseze conținutul sărac al mâncării la pachet cu o țigară după masă.

– Are cineva vreo veste de la Risk? a întrebat Molander.

Astrid a clătinat din cap.

– Nu, dar de ce am avea? E în concediu.

Molander a încuviințat în tăcere.

– Ingvar, ce ar fi trebuit să fac? N-am avut încotro, a zis Astrid.

– Știu. Doar că e un pic... regretabil.

– Cu siguranță nu ești singurul de această părere, a zis ea.

– Trebuie să știți că mi-am permis să-l verific pe Risk, a zis Irene. Știa cineva dintre voi că a fost dat afară din poliția din Stockholm?

Molander a clătinat din cap.

Astrid a oftat.

– N-ar trebui să ai destul de lucru la această anchetă?

– Nu voiam decât să aflu câte ceva despre situația lui. M-am gândit că ar fi folositor dacă o să lucrăm împreună.

– Irene, ce vrei să zici? Da, a luat o hotărâre proastă și a sărit calul, dar nu crezi că și tu poate că ai fi făcut la fel în locul lui?

– Vrei să zici dacă aș fi fost îndrăgostită de soția victimei? a zis Irene.

– I-a căzut cu tronc în adolescență. Nu știm care îi sunt sentimentele pentru ea acum.

– Nu, într-adevăr. Asta vreau să zic. Nu știm. Și nu pare să fi

fost o excepție. Am văzut ancheta poliției din Stockholm despre el din iarna trecută și, dacă citești printre rânduri, și acolo a acționat de capul lui.

– Ce a făcut? a întreat Molander.

– Una la mână...

– Irene, las-o baltă, a zis Astrid, hotărând să fumeze cel puțin două țigări când o să aibă ocazia.

– Dar...

– Sunteți aici deja. Ce bine, a zis Klippan, intrând.

Astrid i-a mulțumit în gând lui Klippan că a schimbat subiectul. Dar Irene avea dreptate, desigur, și exact despre asta o avertizaseră cei de la Stockholm când se interesase de Risk. Cei mai mulți dintre colegii lui fuseseră de acord cu el. Risk era un polițist bun, unul dintre cei mai buni. Dar făcea lucrurile după capul lui și niciodată nu știa ce are de gând sau care ar putea fi consecințele. Gâdea că ceilalți au devenit mult prea comozi, cu toate că n-ar fi spus-o niciodată cu glas tare. Polițiștii săi erau, cu siguranță, buni profesioniști și te puteai baza pe ei. Însă acționau ca și cum nu mai aveau nimic de dovedit, nu-și mai asumau riscuri și nu mai gândeau neconvențional. Nu greșeau niciodată și nu încălcau granițele, și asta arăta bine în toate rapoartele. Dar realitatea era altă mâncare de pește, și în unele cazuri era nevoie să fii acolo.

La limită. Uneori ajungeai pe partea greșită.

Și aici intra în joc Risk.

Klippan le-a spus că o angajată de la McDonald's din Åstorp l-a căutat în legătură cu cineva care credea că ar fi putut să fie făptașul. A dat din mână în mână un portret-robot bazat pe descrierea ei.

– Era la lucru în seara de joi, săptămâna trecută, și nu l-a recunoscut pe Schmeckel sau pe Mällvik.

Se gândeau la Schmeckel și la Mällvik ca la două persoane diferite, doi ucigași, și-a zis Astrid. Și acum trecea în jurul

mesei portretul unui posibil al treilea făptaș. Cât de mulți posibili suspecti vor avea înaintea să termine?

– La cine ne uităm aici? a întrebat Molander, ridicând schița.

– Se pare că s-a dus la McDonald's joia trecută, curând după miezul nopții. A comandat un Chili McFeast Deluxe, care se servește doar joia, dar în acel moment joi de-abia devenise vineri.

– Așa că au refuzat să-i dea un Chili McFeast? a întrebat Irene.

Klippan a încuviințat din cap.

– Presupun că nu făceau decât să se supună ordinelor, a zis Molander.

– Dar tipul ăsta știa una și bună, a continuat Klippan. A argumentat că era încă joi când s-a așezat la coadă și a insistat să i se permită să comande. Fata de la teighea a încercat să-i explice că nu ea face regulile. Îl servea deja pe următorul client când el a avertizat-o.

– Ce fel de avertizare? a întrebat Astrid.

– A avertizat-o să nu-l ignore.

Ceilalți s-au uitat unul la altul.

– Era furios pentru că a sărit peste el și l-a servit pe următorul client?

Klippan a încuviințat.

– Ce s-a întâmplat apoi?

– Și-a primit Chili McFeast-ul.

– Prin urmare, așa se procedează, a zis Molander, rânjind.

– Ea n-a crezut că sunt vorbe goale. Era limpede că vorbește serios.

Astrid a luat portretul-robot și l-a studiat. Ca de obicei, îi ceruse lui Gudrun Scheele, o profesoară de desen pe jumătate oarbă, ținută într-un fotoliu rulant, care se pensionase de peste cincizeci de ani, să facă portretul. Ea trăia în același cămin de bătrâni ca mama lui Klippan. La o vizită, el a văzut

câteva dintre portretele făcute de ea și a întrebat-o dacă îi poate ajuta schițând portretul unui violator care ataca femeile ieșite la jogging în pădurea Pålshö. Bărbatul a fost identificat la trei ore de la publicarea desenului făcut de Gudrun și în scurt timp l-au prins. De atunci, poliția din Helsingborg o folosea cu regularitate, și polițiștii se străduiau să nu se gândească la faptul că ea ar putea muri în orice zi.

Portretele-robot sunt făcute de obicei în cărbune, și din nou Astrid nu s-a putut abține să fie impresionată de talentul lui Gudrun. Ar fi trebuit să-i fie fizic imposibil până și să țină un creion în mâinile acelea tremurătoare. Dar era sigur că știe să deseneze, și de cele mai multe ori n-avea nevoie decât de câteva linii în cărbune ca să dezvăluie personalitatea cuiva pe baza câtorva mărturii extrem de vagi.

Însă exista ceva care deosebea acest portret de toate celelalte portrete-robot pe care le făcuse. În afară de ochi, care se uitau direct la ea și păreau cu adevărat amenințatori, feței îi lipsea o personalitate clară. O unitate. Bărbatul arăta atât de obișnuit, încât Astrid și-a spus că nu l-ar putea recunoaște nici măcar dacă ar fi așezat chiar în fața ei. O problemă obișnuită la portretele-robot. Dacă te străduiai destul de mult, puteai vedea într-un astfel de portret pe oricine, din cauză că erau foarte vagi. Dar era prima oară când pătea asta cu unul dintre desenele lui Gudrun.

– O să dai publicității portretul? a întrebat-o Molander pe Astrid.

– O să verific cu Stina Högsell, a zis Astrid, dar înclin să nu o fac. Pare atât de comun, încât s-ar potrivi, mai mult sau mai puțin, cu oricine. Și, apoi, ecuația are prea multe variabile. Casiera nu l-a recunoscut pe Schmeckel sau pe Mällvik, ci a vorbit de o persoană complet diferită care s-a întâmplat să pară amenințătoare, ceea ce nu ne face să avansăm prea mult.

– Nu trebuie neapărat să fie altă persoană, a zis Molander.

Și-a mai schimbat felul în care arată, așa că poate asta e noua lui înfățișare?

În jurul mesei s-a lăsat tăcerea și, după câteva minute, Astrid și-a dat seama că portretul-robot se potrivea perfect cu senzația pe care o avea ea despre făptaș. Erau în căutarea unei fantome, a unei fături neclare care ba părea să fie la depărtare de un braț, ba dispărea ca prin minune.

Putea fi oricine.

Un Claes sau un Rune.

Sau cum și-o mai fi zicând acum?

– Ați periat spațiul din tavan?

– Periat?

– Da, adică examinat?

– Vrei să spui că s-a târât peste conducta aceea și a intrat în rezerva lui Morten prin tavan?

– Cum altfel ar fi putut să intre, în afară de ușă?

Dunja Hougaard și-a scuturat capul și a încercat să priceapă cum de i-a scăpat ceva atât de evident. S-a simțit toantă și și-a dorit s-o înghită pământul. A încercat să găsească ceva inteligent de spus, dar mintea sa refuza să lucreze. Nici că ar fi putut fi mai stingherită. Sigur, omul era chipeș, dar era însurat și ea încă nu se hotărâse ce să creadă despre el.

Prima ei impresie despre Fabian Risk fusese negativă, cum se întâmpla cu cei mai mulți suedezi. Umbla pe acolo de parcă ar fi fost stăpânul lumii și, mai ales, al acestei anchete. Cu toate că fusese îndepărtat oficial din caz, avea de gând să muncească în continuare la rezolvarea lui. A spus că se gândește să-i dea o mână de ajutor în schimbul ajutorului ei.

– Pari abătută, nu ți-ar strica să mănânci un pic, a spus el și Dunja și-a dat seama că s-ar putea să nu fie așa de rău, la urma urmei. Și dacă nu capăt curând ceva de mâncare, următoarea victimă o să fiu eu.

Ea a răs.

– Întâi și întâi, s-ar zice că ai nevoie de o altă cămașă.

Aerul curat a făcut-o pe Dunja să se simtă ceva mai bine. După o vizită la Illum, unde un vânzător mult prea săritor i-a vândut lui Risk una dintre cele mai scumpe cămăși ale lor, Dunja a hotărât să-l ducă la Café Diamanten de pe Gammel Strand. Era la o aruncătură de băț de acolo și de obicei nu era prea aglomerat, cu toate că se afla la câteva străzi de Strøget,

principala stradă cu magazine. Din nu se știe ce motiv, turiștii nu nimereau niciodată pe Gammel Strand, cu toate că era frumos luminată de soare și erau destule restaurante. Diamanten era preferatul ei și era cel mai puțin fișos.

S-au așezat la o masă de sub o umbrelă. Risk a comandat o salată Caesar și apă minerală, iar ea și-a luat un hamburger și o coca-cola mare. După câteva sorbituri a simțit că revine la viață. Ea și Risk mai mult flecăriseră despre vreme, eșecul fotbalistic al danezilor și motivul pentru care izbuteau atât de greu danezii să înțeleagă suedeza din Skåne. Ocoleau subiectul real, și Dunja a hotărât să facă primul pas.

– Sper că îți dai seama ce mare risc îmi asum întâlnindu-mă cu tine în acest moment. Am ordin strict să țin poliția suedeză cât mai departe de această anchetă.

– Atunci e un imens noroc că nu mai fac parte din anchetă și sunt doar în concediu.

Și-au ridicat paharele să ciocnească. Dunja nu și-a putut ascunde zâmbetul. Nu știa de ce. Dar Risk reușise, într-un mod misterios, să o înveselească.

– Șeful tău, Sleizner, ți-a explicat de ce nu trebuie să colaborăm?

– Kim nu e tipul care să-și irosească energia cu explicații. Bănuiesc că vrea să vă plesnească peste mână pentru că l-ați călcat pe bombeu. Două lucruri urăște el mai mult ca orice pe lume: oamenii care trec peste capul lui și suedezii. Ar fi trebuit să-l sunați pe Kim înainte să luați legătura cu secția de poliție din Køge.

– L-am sunat. Eram acolo când l-a sunat Astrid. Șeful tău n-a răspuns.

– Sugerezi că minte?

– Nu zic decât că l-am sunat și n-a răspuns, așa că i-am lăsat un mesaj în căsuța vocală. Era o urgență și n-aveam timp de pierdut.

Dunja nu știa ce să creadă. Kim a reacționat foarte agresiv ca să se apere, atât pe plan intern, cât și în mass-media. Făcuse mare caz de faptul că nu l-a contactat nimeni și a dat vina pe poliția suedeză pentru moartea lui Mette Louise Risgaard.

Era cuvântul lui împotriva cuvântului lor.

– Uite numărul de telefon al lui Astrid Tuveșson, șefa mea, a zis Fabian, scriind numărul pe un șervețel.

Dunja s-a uitat la numărul de mobil suedez.

– Ce ar trebui să fac cu el? Dacă o sun, sunt sigură c-o să spună ceea ce ai spus tu, a zis, înmuind un cartof pai în balta de ketchup din farfurie.

– Nu vreau s-o suni. Ar trebui să iei legătura cu operatorul care a făcut legătura.

Sigur că da, și-a zis ea, simțind că azi gândește neobișnuit de încet. Cu acest număr ar putea să afle dacă suedezii chiar l-au sunat pe Sleizner, precum și ora exactă și durata apelului. Ar cumpăni faptele, într-adevăr. Rezultatul nu însemna prea mult pentru ea. Fata și, acum, polițistul muriseră, și ar fi mai bine să coopereze ca să găsească ucigașul.

– Și cât mă costă?

– Accesul la mașină.

– Nu, asta iese din discuție. Suntem încă în mijlocul examinării ei.

– Nu vreau decât să arunc o privire. Maximum cinci minute.

– Și cu ce mă aleg eu din asta?

– În afară de numărul șefei mele?

Ea a încuviințat din cap și el a râs.

– Încă o coca-cola și tot ce știu eu despre caz.

Ea s-a prefăcut că se gândește un moment, după care a zâmbit.

– Ce știi despre ucigaș?

– Am fost în aceeași clasă în toți anii de școală. Pe atunci îl chema Claes Mällvik și era maltratată destul de grav.

- Toată lumea se lua de el?
 - Eu nu, dar alții au făcut-o. În special doi dintre ei.
 - Cele două victime?
 - Da, dar eu nu eram cu mult mai bun. Am ignorat ce se petrecea, la fel ca toți ceilalți.
 - De ce se luau de Claes?
 - Ca să fiu cu totul sincer, nu știu. Purta ochelari și era ușor să faci bășcălie de numele lui de familie, dar, în mare, cred că a fost doar ghinion. Ei voiau să se ia de cineva și s-a nimerit să fie el.
 - Ești sigur că el e ucigașul?
 - Cine altcineva ar putea să fie?
- Dunja a ridicat din umeri.
- Păi, Morten Steenstrup nu l-a recunoscut din fotografia pe care ați dat-o publicității.
 - Sunt o mulțime de motive să nu-l poată identifica pe Claes. Avea în el morfină? A ajuns să vadă fața făptașului? Memoria i-ar fi putut fi afectată de accident?
 - A insistat că nu este el.
 - A putut să-l descrie pe bărbat?
 - Din păcate, nu. Era prea obosit. Plănuiam să-l pun astăzi s-o facă.
 - Așadar, înseamnă că făptașul probabil că și-a schimbat iar identitatea.
 - Ceea ce ne mai spune ceva.
- Risk a privit-o în ochi.
- Încă n-a terminat. Mai sunt oameni pe lista lui, a zis Dunja, ridicându-se de la masă.
- Fabian s-a uitat după ea cum dispăre în cafenea, gândindu-se la ceea ce tocmai spusese. În ultimele zile îl tot sâcâise o senzație. Încercase s-o alunge, dar se întorcea cu încăpățănare. Și acum, că Dunja Hougaard o spusese atât de clar, nu mai putea încăpea îndoială. Rune, Claes sau orice nume și-o fi luat,

nu terminase.

Nici pe departe.

Jörgen și Glenn, cele mai evidente ținte, erau înlăturați din cale. Dar cine mai rămăsese? Se luaseră și alții de el? Poate la serviciu? Fabian citise că adesea adulții care au fost maltratați în copilărie erau maltratați și la locul de muncă. Era ca și cum cei din jur le puteau adúlmea slăbiciunea, o caracteristică de care nu se puteau descotorosi întreaga viață. A hotărât s-o sune pe Astrid și să-i spună să trimită pe cineva să-i întrebe pe colegii lui Schmeckel despre atmosfera de la spitalul din Lund, în special după scandalul cu uitarea clemelor în vezica urinară a unui pacient. Că veni vorba, acel pacient era altă persoană cu care ar trebui să ia legătura Fabian. Dar mai întâi trebuia să arunce o privire Peugeot-ului.

Dunja îi spusese clar lui Fabian că ar fi cel mai bine să nu afle nimeni că are cu ea un polițist suedez, așa că au intrat în secție pe ușa din spate. Peugeot-ul era la trei etaje sub pământ. Zona de depozitare ocupa un etaj întreg al secției de poliție și era plină de obiecte confiscate care așteptau să fie examinate sau folosite ca probe în procese. Erau acolo de toate, de la mașini până la lenjerie de corp sfâșiată.

Un bărbat mai în vârstă ședea într-un fotoliu rulant în spatele unei ferestre din plexiglas cu orificii la nivelul feței, făcându-și de lucru cu ceva care părea să fie făcut din plastic închis la culoare. Starlete goale de la începutul anilor '80 erau lipite pe peretele din spatele lui, arătând de câți ani ședea acolo, ferit de lumina zilei. Dunja a ciocănit în fereastră, dar bărbatul n-a ridicat privirea. Ea a ciocănit din nou, de data asta atât de tare, că geamul a zornăit, și și-a împins legitimația prin deschizătură.

– Hei! N-am la dispoziție toată ziua! Am venit să văd Peugeot-ul care a fost adus acum câteva zile!

– Mașina suedeză, a zis bărbatul. Trebuie să-mi reglez cateterul.

Dunja a încuviințat din cap.

– Și ăsta cine e?

Bărbatul a arătat spre Fabian.

– Mă numesc Fabian Risk.

Și-a scos portofelul ca să arate legitimația.

– E un posibil martor și suntem aici ca să vedem dacă poate să identifice mașina, a zis repede Dunja, împingând deoparte portofelul lui Fabian.

Ochii bărbatului s-au plimbat între Dunja și Fabian ca și cum s-ar fi gândit la un pariu *all-in* la poker. În cele din urmă a lăsat să-i scape un oftat adânc, prelung.

L-au urmat prin depozit. Bărbatul își manevra fotoliul rulant electric cu atâta eficiență, încât erau siliți să alerge ca să țină pasul cu el, dar se oprea din loc în loc ca să mai descuie o poartă. Fabian nu-și dădea seama cum se poate orienta bărbatul prin labirintul aparent nesfârșit de intervale, ale căror rafturi erau la fel de înalte ca acelea dintr-un depozit IKEA, sau cum știe ce cheie se potrivește cu un anumit lacăt. Dar era limpede că știe ce face, și în cele din urmă au ajuns într-un garaj plin de mașini, unele dintre ele arătând mai degrabă a maldăre de fier vechi, în vreme ce altele păreau noi. Peugeot-ul era în colțul îndepărtat.

Fabian și-a pus o pereche de mănuși de plastic, s-a așezat pe scaunul șoferului și a închis ușa. Voia să fie lăsat singur. Dunja a părut să priceapă și a rămas deoparte. Spusese că mașina este încă examinată, dar el nu vedea niciun semn care să arate că suprafețele au fost cercetate, ori locurile unde fuseseră găsite amprente sau fire de păr. Singura explicație posibilă era că nici nu începuseră examinarea. Fabian nu-l cunoștea bine pe Ingvar Moland, dar din puținul pe care îl văzuse era convins că omul și-ar fi încheiat deja cercetarea mașinii dacă ar fi fost

în locul danezilor.

A deschis torpedoul și l-a golit. Conținea un pix cu logoul spitalului Lund, câteva baterii AAA, un bec de rezervă pentru faruri, cartea mașinii și asigurarea, din care reieșea că proprietarul mașinii este Rune Schmeckel. Nimic nu părea ieșit din comun până acum. A răsfoit documentele de revizie și a descoperit că Rune urmase cu sfințenie programul de întreținere recomandat. Schmeckel era un om scrupulos, nu din cei care sunt neglijenți sau rezolvă o situație apelând la improvizații. El nu-și ducea mașina la mecanic decât atunci când apărea un zgomot nou, alarmant. Adesea când era prea târziu, cel puțin pentru buzunarul său.

În oglinda retrovizoare a văzut-o pe Dunja stând în picioare și uitându-se la ceas, aruncând priviri neliniștite prin garaj. Bătrânul însă plecase.

Era vremea să facă lucrul pentru care venise.

Durerea de cap a lui Kim Sleizner începea să scadă și își simțea corpul intrând într-o stare de pace interioară. Stătea la fereastra biroului său, privind peste apă. Putea să vadă Islands Brygge³⁵ de pe cealaltă parte a portului și cea mai spectaculoasă clădire de pe chei: Gemini Residence. Structura era alcătuită din două silozuri mari, transformate în locuințe, legate ca niște siamezi, ale căror scări interioare îi aminteau întotdeauna de *Portocala mecanică*. Acolo locuia, împreună cu soția și fiica, într-un apartament fantastic. Cel mai mare din clădire.

Nu reușise să se bucure de multe lucruri în ultimele douăzeci și patru de ore. Vechiul ulcer părea pe cale să se redeschidă din pricina stresului, și se temea că n-ar putea să păstreze apartamentul dacă va trebui să-și dea demisia. Dar asta a fost atunci. Acum neliniștea dispăruse și abia dacă mai simțea

³⁵ În traducere „Cheiul Islandei”, cartier din Copenhaga.

ulcerul. Chiar și gâtul și umerii începeau să se destindă.

Uciderea lui Morten Steenstrup îi dăduse apă la moară. Dintr-o mișcare rapidă, furtuna întrebărilor despre cine era răspunzător de moartea lui Mette Louise Risgaard se potolise, și lumea s-a concentrat pe ucigaș. Kim nu-și dorea nimic mai mult decât să rezolve cazul înaintea suedezilor.

Deodată s-a auzit „Can't Touch This” al lui MC Hammer, stârnind ecouri prin încăpere, și s-a răsucit spre birou, unde îi era telefonul. Fiica sa îi șterpelise telefonul și îi pusese acest ton de apel, ștergând toate celelalte opțiuni. „Can't Touch This” era unul dintre cântecele care îi plăceau cel mai puțin și îi strica cheful de cum îl auzea. Problema era că nu se pricepea să schimbe tonurile de apel și se chinuia așa de aproape un an.

Stop! Hammer Time! Woo-o-oo-Woo-o-oo...

A răspuns doar ca să amuțească afurisitul de cântec.

– Alo?

– Bună, sunt Niels Pedersen.

– Cine?

Kim habar n-avea cine e Niels Pedersen și simțea că n-are niciun chef să afle cine e.

– Lucrez jos, la depozit.

– Trebuie să mă scuzi, dar sunt într-o ședință...

– Nu durează decât o secundă. Voiam doar să mă asigur că am informația corectă.

– Ce? a șuiertat Sleizner, simțind că i se stârnește ulcerul.

– Ai spus că nimic legat de cazul cu Peugeot-ul nu trebuie să fie comunicat poliției suedeze fără permisiunea ta.

– Stai așa. Cu cine vorbesc, de fapt?

– Niels Pedersen, de jos, de la depozitul cu probe. Am stat față în față la cina de Crăciun în 2003.

– Te-a contactat cineva?

– Da. E aici chiar acum.

– Cine, fir'ar să fie? Suedezii?

Rahat. Cum mama naibii au putut să ajungă atât de departe fără să știi?

– Se numește Fabian Risk și e aici cu Dunja Hougaard.

Dunja... Sigur că era Dunja. Cine altcineva putea să fie. Nu era prima oară când refuza să se supună ordinelor lui. Spusese foarte clar când a preluat șefia brigăzii: o să se poarte frumos cu ea dacă se poartă frumos cu el. Cum nu se poate mai limpede. Mai ales pentru cineva ca Dunja Hougaard.

Când s-au întâlnit, cu aproape cinci ani în urmă, Kim a recunoscut tipul de față care era ea. A văzut-o imediat în ochii ei, dar mâna pe care i-o întinsese n-a fost băgată în seamă. Pe atunci, Dunja nu părea să fie în călduri, dar de când s-a despărțit de iubitul ei lucrurile se schimbaseră. Toți cei din poliție păreau să știe de noua Dunja. Zvonurile se răspândiseră ca un virus în fiecare orașel prăpădit care avea o secție de poliție. Că înfuleca bărbat după bărbat.

Da, îl respinsese pe Kim, chiar și la ultima petrecere de Crăciun, chestie care lui i s-a părut ridicolă, zău, dacă ne gândim că mergea la sală de trei ori pe săptămână, avea trupul unui bărbat de treizeci și cinci de ani, câștiga bine și avea puterea s-o propulseze în carieră. Sau s-o blocheze.

De multă vreme Kim căuta o soluție ca să se descotorosească de ea. Voia s-o mute unde și-a înțercat dracu' copiii, cât mai departe cu putință. Însă ea era un polițist mult prea bun. Încă nu izbutise să găsească argumente pentru mutare.

– Să-i opresc? a întrebat Pedersen.

– Nu, lasă-i să continue, a zis Kim, urmărind cu privirea un remorcher care trecea pe canal. Dar supraveghează-i, mai ales dacă pare că au dat peste ceva interesant.

Fabian s-a uitat la cheia din mâna sa și a apăsat micul buton de metal. Cheia părea că nu a fost folosită niciodată. A deconectat farurile, ca să nu se aprindă automat, a băgat în

contact cheia și a pornit mașina. Cu grijă. Nu voia cu niciun chip ca motorul să urle.

Luminile bordului s-au aprins, exact ceea ce voia el. Doar atât. S-a luminat ecranul radioului și a văzut ecranul de pornire al GPS-ului. Secundele s-au scurs la fel de încet ca o miere rece până ce ecranul a fost umplut de o hartă. Era focalizată pe un punct la vreo zece kilometri de Køge, la intersecția dintre Cementvej și un drum îngust, ciudat, care pătrundea într-un câmp și în jurul unui crâng. Așadar, aici s-a încheiat urmărirea. O urmărire care i-a costat viața pe doi oameni nevinovați.

Dar nu asta căuta Fabian. A intrat în meniul principal și a apăsat pe DESTINAȚII PREFERATE. Pe ecran a apărut o listă cu trei amplasamente salvate.

Acasă – Adelgatan, nr. 5, Lund

Serviciu – Klinikgatan, nr. 20, Lund

Departa – Rue du Thouron, nr. 15, Grasse

Și-a notat în minte s-o întrebe pe Astrid dacă au găsit ceva interesant la Grasse și a apăsat tasta aflată în colțul din stânga sus al ecranului. Această înregistrare era întregul scop al vizitei sale la Copenhaga.

DESTINAȚIILE PRECEDENTE

Pe ecran a apărut o listă de adrese și ore. S-a uitat peste ele, descoperind rapid că cele mai multe dintre drumurile făcute înainte de 19 iunie au fost între locuință și locul de muncă, plus câteva la Ica Kvantum, pe Tunavägen, nr. 39.

Tiparul n-a fost spart până luni, 21 iunie, de când lucrurile începeau să devină interesante. Pe 22 iunie, ziua în care a fost omorât Jörgen Pålsson, mașina a trecut pe la punctul de control de pe Podul Öresund și și-a continuat drumul spre Germania, oprindu-se la benzinăria din Lellinge. GPS-ul n-a făcut altceva decât să confirme informația despre 22 iunie pe care Fabian o avea deja. 21 iunie a fost ceea ce i-a stârnit interesul.

La ora 10.23, pe 21 iunie, mașina s-a oprit pe o stradă fără nume. GPS-ul arăta amplasamentul pe hartă. Mașina făcuse un mare ocol de la drumul obișnuit, ducându-se la Söderåsen, cam la un kilometru nord de Stenestad. Drumul părea că se oprește în mijlocul unei pustietăți. După câteva ore, mașina a părăsit zona pustie și a mers la Tögatan. Strada pe care locuia Jörgen Pålsson. Fabian și-a notat coordonatele. 56.084298, 13.09021.

Găsise exact ce căuta.

Dunja s-a uitat în jur ca să se asigure că niciunul dintre colegi n-o vede cum se strecoară în camera pentru dormit care le fusese repartizată cu doi ani înainte, dar pe care nu îndrăznise nimeni s-o folosească. S-a culcat pe banchetă și a închis ochii. Risk a părut foarte mulțumit când s-au despărțit, cu toate că a pretins că n-a găsit nimic interesant. În orice caz, asta sugera. Era clar că găsise ceva.

Dar tot ce a reușit să scoată de la el a fost că se întoarce în Suedia să verifice un indiciu și că promite să o sune dacă se dovedește că e ceva interesant.

Se întreba dacă ar trebui să fie iritată de purtarea rezervată a lui Risk, dar a hotărât că ar fi făcut, probabil, exact același lucru dacă era în locul lui. Nu-i plăcuse niciodată să dezvăluie ceva prematur, preferând să-și țină gura până ce e sigură că informația pe care o are e corectă și își dădea seama foarte bine că pe unii dintre colegii săi îi enerva această trăsătură, în lumea lor perfectă, orice idee trebuia să fie împărtășită întregii echipe, ca s-o poată suci pe toate părțile până ce n-o mai puteai recunoaște. Pentru ea era doar o trâncăneală pripită care nu făcea altceva decât să-i perturbe concentrarea.

Telefonul a început să vibreze și a văzut că e *Jigodia*.

– Sunt Dunja Hougaard.

– Nu-i nevoie să te prefaci că nu știi cine sună.

– Bună, Kim. E întotdeauna o plăcere să-ți aud vocea. Ce pot

să fac pentru tine?

- Vino încoace. Trebuie să vorbesc cu tine.
- Sunt ocupată cu lucrul la...
- Imediat.

Dunja a închis ușa și s-a așezat pe scaunul vizitatorului din fața biroului ordonat al lui Kim Sleizner. Zâmbetul lui nu prevestea nimic bun pentru ea. Întotdeauna se simțise mai în largul său când el era furios ori morocănos. Era cu totul altceva când afișa un zâmbet ipocrit, care însemna de obicei că își făcuse un plan, despre care credea că e incredibil de strălucit, și le cerea micilor săi lingăi să-l ducă la îndeplinire pentru el. Printre sarcinile anterioare se număraseră de toate, de la un caz nerezolvat pe care erau siliți să-l ancheteze până la o nouă regulă care-i stabilea fiecăruia o zi în care să fie responsabil cu aducerea dulciurilor care însoțesc cafeaua. Fiecare, în afară de Jigodia însuși.

- Arăți cam obosită. Te-ai culcat târziu noaptea trecută?
- Nu așa de târziu cum nădăjduiam. După cum știi, ne-am potcovit cu încă o crimă.

S-a silit să pară cât mai indiferentă posibil.

- Îhî. Și cum merge? Ați făcut vreun progres?
- Încă nu. Dar Richter e la spital, examinând spațiul din tavan. Există destule indicii că pe acolo a pătruns făptașul.
- Deci, cu alte cuvinte, n-aveți nimic în acest moment?
- Corect.

Dunja s-a întrebat dacă e vreo șansă să știe de întâlnirea ei cu Risk. S-a gândit că e improbabil și a clătinat din cap.

- Nu crezi că faptul că ai petrecut o jumătate de zi cu un polițist suedez, lăsându-l să examineze Peugeot-ul confiscat, este destul de important ca să mi-l spui?

Cum mama dracului a aflat?

- Nu crezi că e un pic ciudat? S-a oprit din vorbit și a

așteptat o reacție pe care ea nu era pregătită s-o ofere. Hai să formulăm așa, a continuat. Ce anume, mai exact, era neclar în instrucțiunile mele să nu dezvăluți nimic legat de această anchetă, mai ales suedezilor, fără aprobarea mea?

Trebuie să fi fost ticălosul ăla bătrân. Era singurul care ar fi putut să sune ca s-o pârască. Dunja voia să-i smulgă cateterul și să i-l îndese în gură.

– Kim, am înțeles instrucțiunile tale, dar cred că găsirea ucigașului este cea mai importantă sarcină pe care o avem acum, indiferent cine...

– Nu cred că ți-a cerut cineva părerea, dar, cu toate că m-ai dezamăgit, n-am niciun motiv să trâmbițez mica ta abatere mai mult decât e nevoie.

– Nu sunt de acord că am comis o abatere. Dimpotrivă, cred că...

– Ține-ți gura! Indiferent ce crezi tu, ai încălcat clauza de confidențialitate din contractul tău!

Dunja n-avea habar despre ce contract vorbește Sleizner până ce acesta a pus pe birou documentul pe care îl semnase când a fost angajată. El a ciocănit cu unghia pătată de nicotină clauza respectivă și a citit-o cu glas tare.

„Angajatului i se interzice să dezvăluie, să dea publicității sau să folosească informații confidențiale. Această interdicție se aplică angajatului în aceeași măsură în care se aplică autorității publice al cărei angajat este.” A ridicat capul și a privit-o drept în ochi.

– Sper că ești conștientă că ăsta e un temei mai mult decât suficient ca să te dau afară.

Se ține de glume, și-a zis Dunja, cu toate că în sinea sa știa că nu este cazul.

– Nu poți face asta, a zis, blestemându-se că sună atât de implorator. Se credea foarte puternică. Acum ședea acolo ca o cârpă și nu-și dorea decât ca totul să se termine cu bine. Pur și

simplic, nu poți...

– Pot să fac orice mama dracului vreau. Dacă ni s-a terminat hârtia igienică, am tot dreptul să te folosesc pe tine în locul ei. Sunt sigur că înțelegi că nu-mi pot permite să am în echipa mea o ceată de gură-spartă pe care nu mă pot baza.

– Tot ce am făcut a fost să-l pun la curent pe unul dintre colegii noștri suedezi, care lucrează la același caz...

– Știi exact ce ai făcut! Ai lăsat o persoană neautorizată să intre și i-ai permis să examineze dovada noastră tehnică, fără să ai habar de motivul lui real.

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu vrea decât să rezolve cazul, așa cum vrem și noi! Sau, cel puțin, așa cum vreau și eu!

– În ceea ce privește cazul, făptașul ar putea la fel de bine să fie Fabian Risk cum ar putea să fie altcineva. La urma urmei, au fost în aceeași clasă.

– Doar nu vorbești serios...

– Singurul lucru pe care îl știm sigur este că Morten Steenstrup nu l-a recunoscut pe bărbatul din fotografia de pe avizul de dare în urmărire, despre a cărui publicare am auzit că Risk însuși a făcut mare caz. Steenstrup a fost ucis la puțin timp după aceea, în aceeași zi în care Risk *se întâmplă* să fie în oraș. Mai știm că a fost, și poate încă este, îndrăgostit de soția primei victime. Poate că nu sunt decât coincidențe? Și dacă nu? În orice caz, tu nu dai doi bani pe asta și i-ai așternut covorul roșu, dându-i acces total la mașină, chiar înainte ca noi să avem timp s-o examinăm. Ai măcar vreo idee ce a făcut cât a stat în mașină? Ar fi putut să îndepărteze probe!

Dunja și-a dat seama că n-are rost să-l mai contrazică pe Sleizner. Era deja prinsă în nisipurile mișcătoare și, cu cât se zbătea mai tare, cu atât se scufunda mai mult. Au stat așa în tăcere, uitându-se unul la altul. Amândoi știau foarte bine că Sleizner mânca rahat. Dar nimeni nu se pricepea mai bine ca el să facă o aiureală să sune mai logic și mai semnificativ. Poate

că asta îl făcuse să avanseze atât de mult în carieră? Cu siguranță n-ar fi fost niciodată un polițist bun.

Sleizner a dat deoparte contractul de angajare și a afișat un zâmbet silit.

– Din fericire, nu sunt soiul acela de om. Sunt gata să las deoparte această mică neregulă, s-o pun la păstrare o vreme, să vedem ce se alege. Poate că-mi poți oferi ceva în schimb?

Fabian a ieșit de pe E6 și a mers mai departe spre est pe autostrada 110, pe lângă Saxtorp. Programase în GPS-ul său coordonatele acelei zone dosnice și lăsa mașina să-l dirijeze prin zona rurală din Skåne.

A trecut de Markhögsvägen și de câteva ferme mari. Vocea feminină a GPS-ului l-a dirijat la dreapta pe Eslövsvägen și după câteva sute de metri a cotit la stânga pe Hedvägen. Lui Fabian nu-i era greu să ajungă la destinația finală, dar se întreba ce anume îl așteaptă acolo. Pe hartă arăta aproape a zonă de pădure.

Fabian cercetase zona pe Google Maps și descoperise pe acea proprietate o fermă cu două clădiri. Nu reușise să descopere cui îi aparținea ferma, așa că a sunat-o pe Irene, sperând că îl poate ajuta. Irene voia să știe de ce nu e în concediu și ce anume îi trezise interesul față de această fermă. Până la urmă i-a spus că a găsit o cheie de rezervă a Peugeot-ului pe când erau în casa lui Rune Schmeckel și s-a dus la Copenhaga ca să examineze mașina care, conform GPS-ului, fusese la acea fermă cu o zi înainte de uciderea lui Jörgen.

La celălalt capăt al liniei s-a lăsat o tăcere deplină, și Fabian a fost silit să întrebe dacă mai e acolo.

– Tu numești asta concediu? a zis ea, și apoi i-a spus că e stupid să se ducă la fermă singur.

A încercat s-o liniștească, explicându-i că probabil era goală, părăsită, dar ea l-a ghicit perfect.

– Ești speriat și vrei să te asiguri că știm unde ești. Nu acesta e motivul real al apelului?

Fabian n-avea habar peste ce o să dea la fermă.

Peisajul s-a schimbat după Kågeröd. Pădurile au fost înlocuite de cerul larg deschis, iar drumurile au devenit mai înguste, pe când șerpuiau de-a lungul crestei Söderåsen.

Curând, drumul a devenit atât de îngust, încât era efectiv o singură bandă, fără să se vadă vreo ramificație. Fabian nu credea că asta ar fi vreo problemă, de vreme ce nu întâlnise nici măcar o mașină în ultimele cincisprezece minute.

Drumul a șerpuit până la altă fermă. Fabian a verificat dacă nu cumva GPS-ul îl condusese altundeva. Conform hărții, trebuia să treacă prin această fermă ca să ajungă la destinație. A înfruntat senzația că e musafir nepoftit și a condus printre clădiri, privind în jur din mașină.

Ușa hambarului era deschisă larg, dar n-a văzut pe nimeni. Părea că ferma e părăsită. Lăsată în voia sorții. Pe lângă hambar erau înșirate o adunătură de mașini de tuns iarba ruginite, câteva cauciucuri de tractor vechi, o cadă de baie și un morman de manechine murdare. Și-a zis că acel citat din Laurie Anderson – locuitorii din orașele mari din întreaga lume au în comun unii cu alții mai multe decât au în comun cu locuitorii zonei rurale din propria țară – i se aplică și lui. Știa puțin despre viața la țară în Suedia și despre oamenii care trăiau acolo.

A început să conducă din nou încet și a observat în oglinda din dreapta ceva care se mișca. Un ciobănesc german mare, care lătra, a alergat vreo zece metri pe lângă mașină, după care a dispărut brusc dedesubt. Fabian a apăsat pe frână și mașina a patinat până s-a oprit. A încuiat instinctiv ușile și a așteptat cu răbdare să iasă câinele de sub mașină, dar nu s-a întâmpat nimic. După o vreme, a dat înapoi câțiva metri și a claxonat, dar tot n-a văzut nici urmă de câine.

S-a întrebat dacă ajunsese de fapt la coordonatele din Peugeot, dar GPS-ul zicea că mai are cam un kilometru de mers. Și-a continuat cu atenție drumul. Telefonul a început să sune. A răspuns, cu ochii lipiți de oglinda retrovizoare.

– Urs Brunner.

Dar tot n-a văzut câinele.

- Cine e?
- Proprietarul fermei spre care te îndrepti.
- Un neamț?
- Evident. A cumpărat locul în 2001. Crezi că e alta dintre multele identități ale lui Schmeckel?

Sunetul începea să se piardă și îi era din ce în ce mai greu să audă vocea lui Irene.

– Da, de ce nu? a zis Fabian, continuând să înainteze încet pe după colțul unei clădiri. Ai verificat dacă are o adresă reală în Germania, sau nu e decât o casuță poștală? Alo? Irene, mă auzi?

– Și trebuie să-ți spun că Astrid vrea să te oprești... până ce noi...

În cele din urmă convorbirea s-a întrerupt. Fabian a aruncat telefonul pe scaunul pasagerului și a condus mai departe, cu sau fără câine. Pe dreapta drumului era o pădure, iar pe stânga un câmp.

„Peste trei sute de metri virează la stânga”, l-a instruit GPS-ul, și Fabian a virat pe ultima porțiune.

Drumul se sfârșea peste o sută de metri. Fabian a ieșit din mașină și s-a uitat în jur. Câțiva nori răzleți acopereau soarele, făcând vara să pară toamnă. Trei lebede zgomotoase în zbor au spart tăcerea, aripile lor enorme făcând aerul să vuiască. Dar curând tăcerea a coborât din nou peste acea zonă. Nu exista zgomot de trafic, nu bătea vântul prin copaci.

Era o liniște tulburătoare.

Un mic lac sclipea dincolo de niște copaci. Nu vedea nicio fermă. S-a dus la o cutie de scrisori singuratică, stând părăsită în umbra unor tufe de liliac năpădite de buruieni, cu capacul acoperit de mușchi verde. Fabian a luat un băț și a răzuit mușchiul. Pe o etichetă de un albastru șters scria *Brunner*.

O potecă ducea de la cutia de scrisori printre tufele de liliac.

După ce a ajuns de partea cealaltă, a văzut scânteind ceva în aer, deasupra copacilor. Când s-a apropiat, și-a dat seama că este o lentilă mare, rotundă, strălucitoare, montată pe un stâlp prins de creasta acoperișului uneia dintre clădiri.

N-a zăbovit încercând să priceapă la ce folosește lentila și și-a continuat drumul către fermă pe cărarea plină de buruieni, întrebându-se cum o fi să trăiești atât de departe, pe coclauri. Probabil că n-ar rezista decât câteva zile până să-l scoată din minți lipsa aerului din oraș. Acesta ar fi, probabil, locul perfect dacă vrei să fii lăsat în pace, să nu te deranjeze nimeni. Nu existau vecini cât vedeai cu ochii. Niciun drum de acces. Nu se vedea nimeni. Nimic.

Asta căuta Urs Brunner?

În orice caz, era limpede că a trecut o vreme de când Urs fusese aici. Poate chiar câțiva ani?

Fabian a înnotat prin iarba înaltă către o clădire acoperită cu fibrociment de un cenușiu ca mușchiul. A ocolit colțul și s-a oprit cu piciorul în aer, încercând să priceapă ce anume se afla în fața lui. Ori visa, ori ucigașul era un mister mult mai mare decât și-ar fi închipuit vreodată.

La vreo douăzeci de metri în fața lui se afla o clădire identică cu cea lângă care stătea. Dar zona dintre cele două clădiri era extrem de ciudată. Iarba fusese tunsă cu precizie, de parcă ar fi fost un teren de golf pregătit pentru lovitura cea mai importantă a lui Tiger Woods. În mijlocul peluzei era un gard viu înalt de câteva zeci de centimetri, care înconjura un dreptunghi de pietriș greblat cu grijă. Ca un mormânt. Fabian a socotit că are cam trei pe patru metri.

A pășit peste peluză către zona care semăna cu un mormânt. Ceea ce a văzut a modificat în mod fundamental investigația, dintr-o singură trăsătură. Tot ce știau ei devenise brusc nefolositor și trebuiau să ia totul de la început. Fabian n-avea idee unde să meargă de acolo.

Soarele s-a ițit de după nori, aerul devenind imediat mai cald cu câteva grade. Fabian a pășit peste gardul viu, a stat în dreptunghiul de pietriș și s-a uitat în jos la placa de sticlă groasă de trei centimetri așezată la câțiva centimetri deasupra solului pe patru picioare de metal. Rune Schmeckel zăcea pe placă cu fața în sus. Era gol, iar brațele și picioarele îi erau desfăcute spre cele patru colțuri ale sticlei, legate de placa pe care zăcea.

Bărbatul pe care îl vânaseră în ultimele zile era acolo, dezgolit și vulnerabil. Pârjolit.

Nu-i mai rămăsese niciun fir de păr și avea câteva arsuri grave pe scalp. Pe alocuri i se vedea craniul. Fabian a încercat să-și adune gândurile, să-și dea seama ce se întâmplase, dar de fiecare dată sfârșea în uluire. Arsuri lungi se întindeau pe toată fața și corpul lui Schmeckel, ca și cum l-ar fi torturat cineva cu un aparat de sudură, dar rănilor erau mult prea drepte ca să fi fost făcute de o mână.

Fabian s-a simțit amețit și îngrețoșat de la toate gândurile care-i zbârnâiau prin cap ca muștele în jurul unui cadavru. Sudoarea i-a îmbrobonat fruntea și i s-a prelins în ochi, provocându-i usturime de la sare. De ce nu s-a gândit să ia cu el niște apă? A încercat să înghită ca să scape de senzația lipicioasă din gură, dar asta n-a făcut decât să-i sporească greața. Avea nevoie să bea ceva. Poate că era pe acolo o fântână. A început s-o caute, când ceva a început să pârâie chiar în spatele său. A simțit miros de fum și a simțit că ceva se încinge din ce în ce mai tare. S-a răsucit iute, dar n-a văzut nimic care să explice mirosul. Să fie un vis, la urma urmei? Era oare acasă, adormit în patul său? Pârâitul era acum chiar în spatele urechii, care i-a fost străpunsă deodată de o durere ascuțită, cumplită.

De-abia atunci și-a dat seama că a luat foc.

Partea a doua

7 IULIE - 11 IULIE 2010

*Nu moartea în sine e ceea ce ne sperie când murim, ci
riscul de a fi uitați. – O. I.*

8 ianuarie

Ca de obicei, toți s-au uitat la mine și au rânjit când am intrat în curtea școlii. Le simțeam pe sub mânuși și mi-aș fi dorit să nu fiu atât de agitat, dar eram. Și speriat. Mi-era teamă că au născocit la începutul semestrului vreun nou fel de a-mi face rău. O șmecherie oribilă care să-i facă să râdă pe ceilalți idioți.

Dar, ca de obicei, au strigat că sunt homo și duhnesc ca un pisoar. N-am zis nimic, dar nici n-am fugit. Doar m-am răsucit pe călcăie, m-am dus la unul dintre ei și l-am pocnit în față cu boxurile de alamă ascunse în mânuși. A durut mai tare decât aș fi crezut, dar l-am lovit din nou, pentru că știam că o dată nu e destul. A încercat să dea și el, dar nu m-a nimerit. L-am înșfăcat de glugă, l-am pus la pământ și m-am apucat să-i izbesc capul de caldarâm, iar și iar. Nu-mi amintesc, el țipa sau eu? Cred că amândoi.

A fost cel mai grozav lucru pe care l-am făcut în viața mea. Mă rog, de când am fost prima oară la Legoland. Îi vedeam frica în ochi și asta mă făcea să turbez tot mai tare, dar mă făcea și să mă simt din ce în ce mai puternic. El zăcea acolo, sub mine, și încasa. Nimeni n-a încercat să mă oprească, nici măcar prietenul lui. Dacă-aș fi vrut, puteam s-o țin așa până-i crăpa țeasta. Jur.

P.S. Când am ajuns acasă, Laban era mort. Nu știu de ce, dar am izbucnit în plâns.

Fareed Cherukuri se gândise mult timp și acum era sigur. Avea, fără îndoială, una dintre cele mai plicticoase slujbe din lume. Dacă ar fi avut de ales, ar fi preferat să ajute la curățarea Cernobîlului decât să stea aici, la serviciul de relații cu clienții al TDC³⁶ și să fie silit să răspundă la întrebări, una mai tâmpită decât alta. *De ce nu-mi funcționează internetul? Mă puteți ajuta să folosesc Google?*

Cu toate că era supracalificat, acceptase postul pentru că avea nevoie de bani. Când numele tău de familie este Cherukuri, găsirea unui loc de muncă este, practic, imposibilă într-o țară ca Danemarca. I se promisese o promovare de îndată ce vor evalua etica lui profesională. *Este întotdeauna nevoie de programatori buni*, i-au spus. Au trecut trei ani și el ședea tot acolo, în buncăr, simțind cum îl apasă căștile. *Mi-am scăpat telefonul în WC și acum nu mai pot vorbi la el. Mă puteți ajuta?*

Dar astăzi, pentru prima oară, i se pusese o întrebare care i-a alungat plictiseala. După câteva secunde de conversație s-a trezit că șade cu spatele drept. Era entuziasmat.

Femeia i-a spus că se numește Dunja Hougaard. Era polițistă la Brigada Omucideri din Copenhaga. I-a spus că ar fi trebuit să sune la departamentul special al TDC pentru urmărirea apelurilor telefonice, dar hârțogăria ar dura prea mult și ea prefera să evite, dacă era posibil, declanșarea unui proces atât de important în această fază de început a anchetei.

Sarcinile lui de serviciu erau evidente. Relațiile cu clienții. În afară de cazul în care ea avea o problemă cu abonamentul TDC, n-o putea ajuta. Oricât de mult și-ar fi dorit s-o facă, nu-i stătea în puteri să afle informația pe care o dorea ea.

Cel puțin, nu în conformitate cu sarcinile lui de serviciu.

De fapt, își petrecuse cei trei ani exersându-și creierul și

³⁶ TDC A/S este cea mai mare companie de telecomunicații din Danemarca.

capacitatea de programare prin spargerea sistemelor TDC, trecând pe rând de paravanele de protecție și chiar ajungând la Sfânta Sfințelor – apeluri, SMS-uri și traficul de informații. În ultimul an fusese în stare să tragă cu urechea la orice convorbire făcută prin rețeaua TDC. Indiferent dacă era regina Margrethe, comedianul Casper Christensen sau politicianul Søren Pind.

Ascultarea convorbirilor îi luminase zilele timp de câteva luni, dar curând s-a cufundat într-o ceață ca o moarte cerebrală. Sperase să dea de niște scandaluri savuroase, dar nu descoperise nimic rușinos. Era ca și cum toți știau că-i ascultă cineva.

Dar acum era cu totul altfel.

Polițista a întrebat dacă un anumit număr din Suedia sunase la un anumit număr din Danemarca în seara de vineri 2 iulie. A întrebat ale cui sunt numerele, dar ea n-a vrut să-i spună. El i-a promis că o să vadă ce poate face și o s-o sune cât mai curând posibil.

A descoperit imediat că numărul suedez îi aparținea unei anume Astrid Tuveson, șefa Brigăzii Omucideri din Helsingborg, iar numărul danez, lui Kim Sleizner, șeful poliției daneze. Acum știa de ce ea nu voia ca această cercetare să fie înregistrată.

Era tot mai interesant. Sleizner era un fel de celebritate. Ori de câte ori poliția trebuia să facă o declarație, răspunderea îi revenea lui Kim Sleizner. Lui Fareed nu i-a fost greu să facă acea căutare, și a putut s-o sune pe Dunja Hougaard după doar câteva minute.

– Numărul suedez a sunat la numărul danez vinerea trecută la ora 17.33.

– Posesorul numărului danez a răspuns?

– Nu, dar a fost lăsat un mesaj în căsuța vocală. Vrei să-l ascuți?

Fareed putea să deslușească ezitarea polițistei, pe care o înțelegea. Ce drept avea să asculte mesajele șefului ei?

– Bine.

Fareed Cherukuri a apăsat pe buton.

Sunt Astrid Tuveson de la poliția din Helsingborg. Avem o situație urgentă în jurisdicția dumneavoastră. La benzinăria din Lellinge se află un criminal extrem de periculos și ne temem că ar fi putut să ia ostatic unul dintre angajați. Are la activ cel puțin două omoruri în Suedia și trebuie să fie oprit înainte să mai comită și altele. Sunați-mă de îndată ce primiți acest mesaj. Între timp voi contacta secția de poliție din Køge.

Exact așa cum spusese Fabian Risk, și-a zis Dunja. Apăruse o problemă și polițiștii suedezi au încercat să ia legătura cu Sleizner, care, nu se știe de ce, n-a răspuns.

– Numărul danez a sunat la numărul suedez?

– Nu. El a ascultat mesajul abia a doua zi, după care l-a șters.

– L-a șters?

– Da, dar noi păstrăm benzile sonore timp de un an.

A spus „el”, și-a zis Dunja. Și-a dat seama că operatorul a căutat numele abonatului danez, dar n-avea de gând să comenteze. Promise răspunsul la întrebare și nu mai trebuia decât să-și dea seama cum trebuie să procedeze.

– Am mai găsit ceva, a zis operatorul, chiar în clipa în care ea se pregătea să-i mulțumească și să închidă.

– Ah?

– Cunoasc locul în care se afla telefonul când a intrat căsuța vocală.

– Da?

– Era la colțul dintre Lille Istedgade și Halmtorvet.

Dunja cunoștea foarte bine adresa. Era un loc celebru pentru

prezența prostituatelor.

– Sunt sigură că nu-i decât o coincidență, a răspuns, i-a mulțumit pentru ajutor și a închis.

Raza de soare incandescentă a atins burta bărbatului gol chiar sub buric. Un fir subțire de fum s-a înălțat din punctul de contact și s-a auzit o sfârâială slabă, de parcă ar fi prăjit cineva un ou micuț. Trecuse deja de ora șase după-amiaza, dar soarele strălucea în continuare ca în miezul zilei.

Aerul vibra.

Mirosea a ars.

Așadar, așa miroase pielea omenească arsă, și-a zis Fabian, aruncând o privire lentilei montate pe acoperiș. E mai aproape de carnea de porc friptă. Nu de părul care arde. Mirosise și asta mai devreme, când haina și părul îi luaseră foc.

Trecuseră câteva secunde prețioase până să-și dea seama că a luat foc. S-a aruncat la pământ încercând să înăbușe flăcările, dar ele nu voiau să se stingă. Aproape că a intrat în panică văzând că părul de pe ceafă arde mai departe. Acum, că se terminase, duhoarea era aproape la fel de greu de suportat ca durerea; focul nu s-a stins până ce n-a reușit să-și tragă haina peste cap.

De atunci trecuse aproape o oră. Fabian a observat că aceeași rază arsese un centimetru de pe burta lui Rune Schmeckel. S-a întrebat dacă să mute sau nu cadavrul, dar durerea de la spate aproape că nu-l lăsa să se miște. De asemenea, nu voia să miște nimic până ce soseau Molander și ceilalți. Nu voia să-i dea lui Irene și mai multe motive să-l suspecteze. Așa că a ignorat durerea, a pășit înapoi peste gard, și-a scos pantofii și șosetele și s-a întins cu grijă pe iarbă.

Liniștea era aproape ireală. Nu auzea nicio pasăre în depărtare sau vântul prin copaci. Părea că tot locul acela își ținea respirația, și el era singurul care mai trăia. Nu și-a mai putut ține ochii deschiși nicio clipă și, în cele din urmă, s-a lăsat pradă somnului, care l-a învăluit, trăgându-l din ce în ce

mai adânc. Într-o gaură neagră fără vise.

Dunja Hougaard a intrat în lift și a apăsat butonul pentru etajul doi. Își simțea încă spatele sensibil de la jumătatea de oră petrecută pe salteaua de acupresiune. Se hotărâse să țină pentru ea informația primită de la operatorul TDC. De data asta o să evite să acționeze pripit. Înainte să facă orice, voia să fie sigură că informația este exactă.

Era limpede, mai presus de orice îndoială, că suedezii l-au sunat pe Kim Sleizner. Dar nu era sigură că Sleizner chiar se afla la colțul dintre Lille Istedgade și Halmtorvet în timpul apelului, iar dacă se afla, nu știa ce făcea el acolo. N-ar fi fost deloc surprinsă să descopere că Jigodia mergea la prostituate. Dar dacă ieșea la iveală că o făcea în timpul orelor de program, s-ar fi dezlănțuit iadul.

Ușile liftului s-au deschis și a intrat la Brigada Rutieră, cu toate că nu asta îi era ținta. Mergea la departamentul IT, aflat în colțul îndepărtat. Mai era un lucru pe care voia să-l verifice înainte să plece acasă.

– Hei, bunăciune! Arăți de parcă te-ai fi vândut și ai pierdut drogurile, a zberat Mikael Rønning, care în ziua aceea purta blugi albi strâmți și un tricou foarte decoltat cu aplicații argintii sclipicioase.

– Păi, cam așa mă simt, aș zice.

– Ce-i de data asta? Iar a luat herpes calculatorul tău de la toată pornografia la care te uiți?

– Poți să-i spui și așa.

S-a aplecat spre biroul lui. Dacă Mikael ar fi fost hetero, limbajul lui ar fi scos-o de-a binelea din sărite. Din nu se știe ce motiv, ea era mult mai îngăduitoare cu tipii homo. Mikael putea să-i spună cam tot ce avea chef și nu o deranja. Lucru de care lui îi plăcea întotdeauna să profite la maximum. Întotdeauna îi găsea un cusur. Dacă nu erau hainele, era părul. Sau respirația.

Iar ai uitat să te speli pe dinți? De câte ori trebuie să-ți zic că trebuie să te speli pe dinți după ce o sugi. Știi că ăia înoată și se înțepenesc printre...

– Am nevoie de un print al celor care au fost de serviciu pe doi iulie.

– Vinerea trecută?

Dunja a încuviințat din cap cu o expresie care semnala că nu vrea să spună mai mult.

– Pot să întreb de ce?

– Întreabă cât poțtești, dar nu te aștepta să-ți răspund.

Mikael a mormăit ceva de neînțeles, s-a așezat la calculator și a tastat câteva comenzi. Curând, imprimanta a început să scuipe pagină după pagină de pontări la intrare și ieșire ale fiecărui angajat din clădire. Dunja lua paginile înainte să apuce să se răcească și se uita pe ele la fel de repede cât reușea mașina să le imprime.

A găsit pontarea de intrare a lui Sleizner pe a patra pagină. La 11.43 și-a trecut cartela prin aparat și a introdus codul personal la intrarea de sud din parcarea angajaților. De acolo s-a dus la Brigada Omucideri, unde și-a pornit calculatorul. N-a mai văzut nimic până la 22.46, când a pontat la plecare și a ieșit din clădire.

După spusele tipului de la TDC, Sleizner era pe Lille Istedgade, nu departe de secția de poliție, la 17.33. Dar, conform pontajului, el nu plecase din clădire. Fie primise o informație falsă, fie Sleizner a reușit să iasă din clădire fără să trebuiască să se înregistreze la intrare și la ieșire.

– Iau astea acasă, a zis, grăbindu-se să plece.

– Îmi rămâi datele! a strigat Mikael Rønning după ea.

– Mă poți trânti în pat oricând poțtești! Nu trebuie decât să vorbești!

S-a plesnit peste fund, după care a dispărut pe ușă. Mikael a râs, gândindu-se că, dacă avea vreodată să facă ceva complet

idiot, cum ar fi să devină hetero, s-ar cupla cu Dunja.

Ședea în „Inimă”, camera de control. „Creierul” ar fi fost un nume mai potrivit. Dar îl prefera pe primul, i se părea că sună mai primitiv. Inima era doar una dintre cele câteva încăperi pe care le săpase în taină sub casa fără etaj, la doi metri și jumătate sub pământ. Își petrecuse ultimele două luni transformând acest spațiu subteran în sălaș permanent, și doar din când în când mai urca în casă. Putea să supraviețuiască sub pământ mai mult de un an, dacă trebuia.

Avea o bucătărie micuță cu apă curentă și o cămară bine aprovizionată cu conserve și alimente uscate. În dormitor era un pat cu saltea de apă încălzită, mai confortabil chiar decât patul lui obișnuit. De vreme ce nu existau ferestre, și-a petrecut mult timp lucrând la sistemul de iluminare până să fie mulțumit. Când a terminat, se putea lăuda că pe o zi înnoată avea mai multă lumină de zi sub pământ decât exista afară.

Cea mai mare problemă fusese ventilația. Cea mai ușoară soluție ar fi fost să amplaseze intrarea și ieșirea undeva, în curte, dar zgomotul ventilatoarelor ar fi fost prea evident. A încercat să canalizeze aerul prin casă și apoi afară printr-un nou horn, însă oricât de multă izolație folosea, zumzetul trecea prin ea, dezvăluind faptul că acolo era mai mult decât o casă fără etaj. Până la urmă a înscenat niște lucrări la drumul din dreptul casei, ca să „repare o scurgere de apă”, așa că a putut să mute sistemul de ventilație până în colțul parcelei de lângă transformator. Da, fusese complicat, dar merita cu vârf și nderdat efortul.

Continua să fie cel mai mulțumit de Inimă. Era o emisferă cu diametru puțin mai mare de doi metri. Funcționa ca o carlingă, cu tot ce-i trebuia aflat la îndemână. Zugrăvisse pereții de beton în roșu și folosise un spray cu vopsea aurie la semicercul panoului de comandă și la scaunul său. Într-un dulap în perete

din dreapta sa se aflau trei calculatoare construite la comandă. În comparație cu ele, cele mai scumpe calculatoare de pe piață păreau cam la fel de moderne ca un Commodore 64, și mai avea și două servere NAS, fiecare de opt terabiți. Totul era răcit și izolat fonic. Fiecare calculator avea o conexiune individuală de o sută de megabiți pe secundă în ambele sensuri. Când era online, folosea mai multe servere intermediare, ca nimeni să nu-i poată depista adresele IP reale.

Pe unul dintre cele șase ecrane din fața sa vedea polițiștii stând în jurul cadavrului lui Rune Schmeckel, la care se holbau. Toți erau acolo, în afară de Fabian Risk, care fusese dus la spital ca să i se trateze arsurile. Izbucnise într-un hohot de râs sălbatic când l-a văzut pe Risk cum ia foc. Era prea frumos ca să fie adevărat. Nici măcar n-o plănuse. Dacă ar fi crezut în Dumnezeu, ar fi luat asta ca semn clar că Dumnezeu e cu el în această misiune. Deși, în ce-l privea, norocul era la fel de bun. Norocul era perfect.

Nu știa dacă norocul îl ajutase pe Risk să-l găsească pe Rune Schmeckel cu câteva zile înainte de momentul planificat. Dar o îngrijorare care îl sâcâia îi spunea că norocul n-a avut nimic de-a face cu asta și că Risk era, pur și simplu, un adversar periculos. Își dăduse deja seama de asta de o vreme, dar acum era încă o confirmare.

Bănuise că s-ar putea întâmpla exact acest lucru când a fost silit să lase în urmă Peugeot-ul. Și Rune n-a fost decât începutul. Dacă norocul chiar îi întorcea spatele, mașina ar fi putut să devină o problemă mult mai mare decât socotise el. Dar pentru fiecare problemă era, de obicei, o rezolvare. Nu trebuia decât să anticipeze la timp problema și, pentru el, numele rezolvării era „Risk”.

Cel mai simplu ar fi fost să-l omoare chiar acum. Dar cine zicea că ar fi simplu? Băgase atâția ani și atâția bani în asta, încât nu avea de gând să rasolească nimic.

Introdusesese deja cele mai mari schimbări ale planului său. Risk avea să fie încununarea măreață a planului alternativ, așa că trebuia să mai fie ținut în viață o vreme. Nu-i mai rămânea decât să meargă în recunoaștere ca să facă ultima piesă din puzzle să se așeze la locul ei, lucru de care avea să se ocupe în seara asta, în vreme ce Risk era la spital.

A împins în sus unul dintre potențiometrele de pe placa de sunet ca să-i poată auzi pe polițiști, care stăteau acolo vorbind despre Rune Schmeckel.

– Cel mai bine ar fi să ținem asta pentru noi cât de mult timp putem. Cu cât află mai târziu ucigașul că l-am găsit pe Schmeckel, cu atât mai bine, a zis șefa polițiștilor.

– Deci, zici că suntem siguri că nu Schmeckel e ucigașul? a întrebat tipa drăgălașă, uitându-se la cadavru.

– Vrei să zici că s-ar putea să se fi sinucis?

– De ce nu? E o sinucidere spectaculoasă. Uită-te împrejur, pietrișul a fost greblat. Rostul întregii chestii trebuie să fie ca noi să vedem asta.

– Da, dar nu încă. Sunt sigură că am ajuns aici mai devreme decât credea el. Nu se putea aștepta ca Risk să adulmece locul acesta așa de repede. Și, ca să fiu cu totul sinceră, încă nu pricep cum a făcut-o.

– Ca să nu mai spunem că i-ar fi fost imposibil să se lege singur așa, a adăugat criminalistul, îngenunchind și arătând cureaua care săpase în încheieturile lui Schmeckel. Ia uitați-vă. E clar că a încercat să se elibereze.

– Câtă vreme o fi stat aici? a întrebat grăsanul.

– E greu de spus pe moment. Dar semnele de arsuri ne vor ajuta să aflăm.

– Cum?

– Rotația Pământului în jurul Soarelui face ca fiecare arsură să fie unică. Așa că arsurile au început în fiecare zi din alt punct și s-au deplasat lent peste trup.

Nu putea să nu fie impresionat de raționamentul criminalistului, să nu vadă că acționează concret și logic, fără să-și scape din frâu emoțiile. Nu oricine era în stare, însă tipul acesta părea să fie netulburat de bărbatul dezbrăcat din fața sa. Un bărbat care, era limpede, fusese silit să îndure o suferință de nedescris înainte să vină moartea și să aline durerea. Un bărbat pe care până acum îl vâna. Un făptaș devenit victimă.

De acum victimă.

Nimic din toate astea nu părea să-l afecteze câtuși de puțin pe criminalist. El nu se gândea decât să interpreteze arsurile și să afle cât timp stătuse Schmeckel legat de placa de sticlă. Impresionant. Era sigur că și el ar fi fost un criminalist bun. Cu siguranță ar fi fost distractiv. De fapt, se gândise înainte să se ocupe de așa ceva, dar de-acum ar fi trebuit să fie în altă viață.

Alesese să lucreze în mod independent, și își adora munca. Nimic nu-i plăcea mai mult decât să-și petreacă timpul în atelier și să lucreze la soluții noi, inovatoare. Uneori lucra câteva zile fără oprire, fără pauze de masă sau de somn. Munca îl făcea să piardă noțiunea de timp și de spațiu. Îl ajuta să uite ce individ jalnic era, în realitate.

Era sigur că la fel stăteau lucrurile cu criminalistul pe care îl urmărea pe ecran.

– Uite aici, de exemplu, a zis Molander, arătând o linie de arsuri care mergeau de la șoldul drept, peste piept și față, cu câteva goluri între ele. Asta e o zi.

– Dar, dacă e numai o zi, de ce nu e ars aici sau aici?

Irene a arătat spațiile goale din linie.

– Acelea sunt, probabil, de la un copac sau un nor care bloca soarele.

Molander arăta enervant de mulțumit de sine, și-a zis Irene.

– Așadar, tot ce trebuie să facem e să numărăm liniile?

– Întocmai.

– Dar ai făcut deja asta, nu-i așa?

Molander a încuviințat și și-a potrivit ochelarii pe nas.

– Șaptesprezece zile.

– Șaptesprezece zile? A zăcut acolo mai mult de două săptămâni?! a exclamat Astrid.

– Nu poate fi adevărat, a zis Klippan. Putrezirea ar fi fost mai avansată, mai ales cu căldura asta.

Molander și-a dat jos ochelarii și i-a șters tacticos și solemn.

– Faptul că zace aici de șaptesprezece zile nu înseamnă că e mort de șaptesprezece zile. Un om poate să reziste câteva luni fără mâncare și zece zile fără apă.

– Da, dar nu pe căldura asta.

– De acord. Trebuie să fi avut acces la apă într-un fel sau altul, a continuat Molander, aplecându-se și privind sub placa de sticlă. Chiar așa cum mă așteptam.

A scos un bidon gol cu un tub transparent care ajungea sus printr-o gaură mică din sticlă de sub gâtul lui Schmeckel.

– Prin urmare, când a murit? a întrebat Astrid.

– Va trebui să arunce Flătan o privire, dar pariez că a fost cu cel mult două sau trei zile în urmă.

Astrid și ceilalți au rămas în jurul cadavrului cu arsuri, privindu-l în tăcere. Părea că abia acum și-au dat seama că durere fusese silit Rune Schmeckel să îndure în ultimele lui zile de viață. Cazul era cu totul năucitor. Acum erau mai nedumeriți ca oricând.

Cei de pe ambulanță s-au apropiat cu o targă și au întrebat dacă pot să ia cadavrul. Astrid a încuviințat în tăcere. Au tăiat legăturile cu patentul și au ridicat trupul.

Sub placa de sticlă creștea un fel de mușchi, urmând exact conturul trupului. Mușchiul prosperase la umbra lui Schmeckel. Era chircit și ars în toate locurile în care reușise soarele să ajungă. Rune Schmeckel era pe drum spre ambulanță într-un sac pentru cadavre, dar aproape că părea că

zace încă pe muşchi.

– Ce dracu' vrea să însemne asta?

N-a răspuns nimeni.

Nici măcar Molander.

Fabian s-a recunoscut în flăcările care au izbucnit din spatele și gâtul bărbatului. Era un bărbat îmbrăcat în negru care ținea un pistol disproporționat de mare față de corpul lui. Un glonț zbura prin aer. Nu putea să fie primul, și-a spus Fabian, pentru că bărbatul în negru din fața lui fusese deja lovit și era întins pe jos, având în burtă o rană căscată larg, plină de sânge, care făcea o baltă mare pe pământ.

– Țsta-i ucigașul, a zis Matilda, arătând bărbatul care sângera. Și ăsta ești tu.

– Dar eu încă ard. Cum aș putea să..

– Uite, l-a întrerupt Matilda. Poți să fugi și să sari înăuntru. Floare la ureche.

A arătat marea de un albastru adânc din colțul desenului.

– Floare la ureche, a repetat Fabian, lăsând jos desenul.

Ochii i s-au îndreptat către Sonja, care ședea pe un scaun lângă patul lui de spital.

– Cum te simți? a întrebat ea.

– Bine, dacă ne gândim la împrejurări. Doctorul zice că nu am decât arsuri de gradul doi, așa că nu trebuie să facă grefe sau chestii de-astea.

– Asta-i bine.

– Doare? a întrebat Matilda.

– Nu prea tare, a mințit Fabian, întâlnind privirea Sonjei.

– Eu m-am ars o dată și a durut rău. Uite aici.

Matilda și-a ridicat bluza și le-a arătat cicatricea de pe abdomen.

Fabian spera că cicatricea o să se șteargă cu timpul, dar ea părea să crească odată cu Matilda. Avea doi ani când se întâmplase. Ea și cu el erau singuri acasă, iar el îi pusese tetinele la fiert, pe plită. Ea era obsedată de tetine, sau „titi”, cum le zicea. Se smiorcăia, cerând de zor o titi și era clar că nu

se sinchisește de bacteriile vechi. *Te log, titi acum... Tati... Tati, titi acum! Vleau acum!*

Nu mai putuse răbda smiorcăiala ei, așa că a închis ușa dormitorului, ca să poată așterne patul în liniște. A fost complet surprins că ea a izbutit să miște taburetul, să se cațare pe el și să ajungă la oala cu apă clocotită.

– După spusele doctorului, s-ar putea să vin acasă mâine sau poimâine.

– Asta-i grozav.

– Și mă gândeam că am putea începe concediul acela, și...

– Te rog, încetează.

– Sonja, m-au îndepărtat din anchetă. A privit-o în ochi. N-am spus nimic mai devreme, dar Astrid m-a scos din anchetă ieri.

– Și totuși, iată-te aici, la spital.

Ea avea dreptate. Nu conta că fusese îndepărtat din anchetă sau că era incredibil de ars. N-ar fi putut să renunțe până nu prindeau ucigașul, chiar dacă în acel moment era mai departe ca oricând de soluționarea cazului.

– Unde-i Theo?

– N-a vrut să vină. Apropo, cum a fost călătoria voastră de ieri?

Fabian și-a scuturat capul.

– Nu-și dorea decât să se întoarcă la calculator și să se închidă în camera lui.

Sonja a zâmbit pentru prima oară de când veniseră la spital.

– Te pricepi la rezolvarea cazurilor, probabil că o să poți dezlega și acest mister.

Fabian a râs.

– Nimeni nu-i atât de priceput.

Zâmbetul ei a pălit.

– Eu și Matilda plecăm diseară cu trenul la Stockholm.

– Și Theo? Ce părere are?

Sonja a ridicat din umeri.

– Știu la fel de multe ca tine. L-am întrebat dacă vrea să vină cu noi, dar acum e în faza în care nu răspunde când îl întreb ceva.

Ea a oftat și a clătinat din cap.

– Ai încercat să-i trimiți SMS-uri? De obicei e cu căștile la urechi, așa că nu te poate auzi când strigi, dar nu scapă din ochi telefonul. Iubito, e adolescent. Theo și cei mai mulți dintre copiii de vârsta lui cred că noi nu suntem decât cei mai enervanți, cei mai penibili oameni din lume. Sigur că nu vor să vorbească cu noi.

– Dacă nu vrea și nu vrea să vină, presupun că poate să rămână la Helsingborg, ceea ce ți-ar da o șansă să rezolvi două lucruri deodată.

S-a ridicat, s-a aplecat spre el și l-a sărutat. În toiul celor mai rele crize prin care treceau, un sărut le putea aminti cât de mult se iubesc încă, în adâncul sufletelor.

– Ne vedem mai târziu, i-a șoptit la ureche, întorcându-se spre Matilda. Spune-i acum la revedere lui tati.

– Pa.

– Cum, nicio îmbrățișare?

– Noo, a zis Matilda, luând-o pe Sonja de mână. Dacă uiți ce ai de făcut, nu trebuie decât să te uiți la desen.

Au ciocănit la ușă și un polițist în uniformă a deschis-o, lăsându-le să iasă.

Dunja Hougaard a aruncat o privire pe fereastră spre cerul de un trandafiriu întunecat pe care erau presărați câțiva nori aurii pufoși. Era culcată pe canapeaua din apartamentul cu două dormitoare din blocul de deasupra farmaciei Blågårds din Blågårds Plads. Îi confirma din nou convingerea că exact acest loc de la fereastră, în exact acest apartament, întinsă exact pe această canapea roasă pe care o moștenise de la bunica este, probabil, cel mai grozav loc din întreaga lume. În zilele însorite se revărsa soarele, și când ploua putea auzi picăturile bătând în fereastră.

Trecea în revistă pentru a doua oară, încet și sistematic, registrul personalului. Cum nota ieșirea cuiva, folosea un creion colorat ca să-i marcheze intrarea. Dacă Sleizner ieșise folosind legitimația altcuiva, avea să-și dea seama, dar până atunci nu găsisese nimic care să nu se potrivească. Sleizner sosise la 11.43 și plecase din clădire la 22.46. Era, cu siguranță, o zi lungă pentru o vineri, dar nu exista nimic ciudat în asta.

Din păcate.

A lăsat din mâini teancul de hârtii și s-a uitat pe fereastră. A văzut un avion cu lumini pâlpâitoare sus pe cer și s-a întrebat cum ar fi să sari cu parașuta, să deschizi brusc ușa avionului și să te arunci în necunoscut. Își promisese ei înseși asta în chip de cadou la împlinirea vârstei de treizeci de ani, așa că trebuia neapărat să încerce într-o bună zi.

Acum avea aproape treizeci și cinci...

Ieșirile de urgență. Să fi folosit una dintre ele? A luat iar teancul de hârtii, răsfoind până la orele dinainte de 17.33, când se presupune că el era pe Lille Istedgade. A parcurs a treia oară lista și a găsit ceea ce căutase tot timpul.

Ora: 16.27 – Ieșirea de urgență 23A

Ora: 16.28 – Ieșirea de urgență 11A

Jigodia plecase pe ieșirile de urgență de pe scara A. Probabil s-a asigurat că ușile nu se închid complet, ca să se poată întoarce pe aceeași cale și apoi să ponteze cu cartela sa la 22.46. Acum avea confirmarea. Părăsise secția de poliție ca să facă ceva anume pe Lille Istedgade. Ceva despre care să știe cât mai puțini oameni posibil și care, probabil, era însuși motivul pentru care nu răspunsese la telefon.

Telefonul ei mobil a început să sune. S-a uitat la ecran.

Număr necunoscut.

– Da, bună...?

– Bună, eu sunt. Voiam doar să văd dacă e în ordine să vin să te trântesc în pat, a zis Mikael Rønning cu cea mai heterosexuală voce a lui.

Dunja a izbucnit în râs.

– Sigur! Adică, dacă o să ți-o poți face să se scoale.

– Nicio problemă. O să aduc o mustață falsă și o perucă cu chelie.

– Așa să faci. O să te simți ca acasă.

– Apropo, ai văzut *Ekstra Bladet*?

– Nu, de ce?

– Vezi singură.

Dunja și-a deschis iPad-ul și a accesat site-ul lui *Ekstra Bladet*.

ȘEFUL POLIȚIEI DIN COPENHAGA A MINȚIT!

Kim Sleizner a mințit când a spus că n-a primit niciun telefon de la poliția suedeză. Ekstra Bladet poate dezvălui acum faptul că el se afla pe Lille Istedgade în momentul în care poliția suedeză a încercat să ia legătura cu el! Conform sursei noastre, poliția suedeză i-a telefonat șefului poliției Kim Sleizner la ora 17.33, dar apelul a fost preluat de căsuța vocală. Acest raport contrazice direct afirmațiile lui Sleizner că n-a fost contactat niciodată. Sursa lui Ekstra Bladet afirmă, de

asemenea, că deține dovada că în acel moment Sleizner se afla la colțul dintre Lille Istedgade și Halmtorvet. Ekstra Bladet n-a putut să dea de Kim Sleizner ca să obțină vreun comentariu.

Rahat.

– Mai ești acolo?

– Mmm...

– Asta căutai, nu-i așa?

– Da.

– Crezi că a fost inteligent să te duci la *Ekstra Bladet*?

– N-am fost eu.

– Nu? Și atunci cine?

– N-am nicio idee, a zis Dunja.

Dar sigur că avea. Nu putea fi altcineva decât tipul de la TDC. Dar ea se întrebase cum ar putea să folosească informația ca să-l pună pe Sleizner într-o situație complet jenantă și să-l acuze indirect de moartea lui Mette Louise Risgaard și a lui Morten Steenstrup. Și știa că Jigodia o să presupună că toată treaba era făcătura ei, exact așa cum crezuse Mikael Rønning.

Prin intermediul camerei montate în mașina închiriată, le urmărise pe soția și fiica lui Fabian Risk plecând de acasă la ora zece și treisprezece minute în seara aceea. Fiecare ducea câte o valiză și au urcat în taxiul care le aștepta. Acum trecuse de miezul nopții și lumina ardea în continuare în camera fiului.

Indiferent unde mergeau ele, el alesese să rămână acasă.

Nu intenționase să intre în casa familiei Risk decât după ce fiul mergea la culcare. Dar nu mai putea să aștepte. Avea în fața sa o noapte de pregătiri îndelungate, și era important ca nimic să nu o ia razna. Venise vremea să treacă la o viteză superioară. Voia să crească ritmul și nivelul de confuzie, mai presus de toate.

Plănuia să arunce două momeli. Două bucățele delicioase în care să-și înfigă colții hienele din mass-media și care aveau să ajute indirect la ridicarea acțiunilor sale de la nivelul de chestiune națională la cel de importanță mondială.

A dat ocol cvartalului și a cotit pe cărarea cu pietriș care ducea în spatele caselor din șir. S-a cățarat pe gardul familiei Risk și a trecut de trambulină, care ocupa o bucată zdravănă din curticică. Nu era nevoie să se ascundă sau să se furișeze. Fiul era singura persoană acasă și era clar că este, practic, lipit de calculator în dormitorul său, care dădea spre stradă.

S-a uitat de pe terasă pe fereastra bucătăriei. Era întuneric, în afară de lumina plitei. Ușa din spate era încuiată, așa cum se așteptase, dar nu putea să-i țină piept șperaclului său. După treizeci de secunde, era înăuntru. Nu trebuia să se teamă că face zgomot, pentru că death metal, sau cum i-o mai fi zicând sunetului ăluia bubuitoar, se auzea tunând de la etaj.

I am the animal who will not be himself.

A scos camera video și a început să filmeze. Voia să prindă fiecare detaliu, pentru că încă nu știa ce anume caută. Știa

sigur doar că aceasta era piesa finală din puzzle. Kriptonita care să-l aducă pe Risk exact acolo unde voia el.

Fuck it! Fuck it! Fuck it! Fuck it!

Când a terminat cu bucătăria a trecut în living, în care mai erau câteva cutii nedespachetate. A deschis câteva dintre ele, filmând ce era înăuntru, și a urcat scara spre etaj cu aparatul filmând în continuare. Cu cât urca, se auzeau mai tare chitarele distorsionate și percuția tunătoare.

Better! Better! Better! Better!

Ușa dormitorului principal era întredeschisă. A deschis-o cu piciorul și a aprins cu cotul becul fără abajur din tavan. A observat un pat nefăcut, de-a lungul unui perete câteva cutii deschise și altele pe jumătate golite și haine aruncate ici și colo. Haosul îl făcea să-i vină să verse.

Însă camera fiicei era mai ordonată. Patul era făcut, cu pernele roșii în formă de inimă deasupra, și pe birou erau câteva desene care înfățișau în mai multe feluri aceeași scenă. Un bărbat în flăcări care împușca alt bărbat. L-a ales pe cel care îi plăcea cel mai mult, a aprins lampa de birou și a făcut o fotografie.

S-a întors în hol, unde rămăsese de explorat două uși. Una ducea la baie și cealaltă în camera fiului. Aceasta era întredeschisă și muzica se revărsa prin crăpătură.

Hey victim, you are the one who put the stick in my hand.

Fiul era aplecat peste birou, la fereastră, cu spatele la el. Difuzoarele erau pe dușumea și mărimea lor explica volumul. Era clar că adolescentul acesta își cheltuise toți banii de buzunar pentru instalația de sunet. A făcut un pas în cameră și s-a uitat în jur. Cu toate că se mutaseră de-abia de o săptămână, în cameră era așa o harababură, încât părea că nu se făcuse curățenie de ani întregi. Pereții erau plini de postere cu Metallica, Slipknot și Marilyn Manson. Patul era nefăcut și folosea ca groapă de gunoi pentru orice, de la rufărie murdară la

gantere și coji de pizza. Era clar că părinții nu impun reguli stricte. Părea că nu fusese pe acolo de o vreme ochiul vigilent al unui adult.

Până acum.

Satisfacția l-a scăldat ca un val. Se simțea euforic.

Ultima piesă de puzzle se așezase la loc.

A pornit spre fiu, care cânta împreună cu formația, cu multă simțire, în vreme ce scria frenetic ceva într-un carnet. Scria de parcă era într-o cursă contracronometru până să vină cineva să-i smulgă stiloul din mână.

Fuck it! Fuck it! Fuck it! Fuck it!

Stiloul s-a oprit și cerneala s-a împrăștiat, făcând o pată zdravă. Theodor s-a oprit din cântat. A ridicat privirea de pe carnet și s-a uitat la fereastra neagră ca smoala, unde a văzut reflectarea unei umbre care se apropia din spate. Era cineva în camera sa.

S-a răsucit.

Fabian se simțea agitat și plictisit. Niciodată nu se purtase frumos când era bolnav. O febră nu era niciodată un motiv suficient ca să stea acasă, iar în cele câteva dați când a avut gastroenterită virală, care l-a silit să stea în pat, s-a plâns atât de mult, încât Sonja l-a amenințat că divorțează. Știa foarte bine că ar trebui să urmeze exemplul celorlalți din salon și să se odihnească un pic, dar nu izbutea să adoarmă. Să stea de vorbă cu Molander ar fi fost singurul lucru care l-ar fi ajutat să se destindă. Fabian avea nevoie să afle dacă au ajuns și ei la aceeași concluzie. Fusesse luat cu ambulanța înainte să poată auzi teoriile tuturor despre locul faptei.

S-a hotărât să-l sune pe Molander, chiar dacă trecuse destul de mult de miezul nopții. Și-a scos telefonul, dar a constatat că bateria era moartă. S-a uitat în jur prin rezervă. Era un telefon pe perete, nu departe de el, care probabil se folosea doar pentru apeluri interne, în cazul în care chiar era conectat. A ignorat durerea și a întins mâna cât a putut de mult, dar n-a putut ajunge la el. Cu ajutorul uneia dintre cârjele rezemate de perete a deblocat frânele patului și s-a tras până la telefon.

A dus receptorul la ureche și a auzit tonul, dar a descoperit repede că prevăzuse corect. A apăsat pe zero și a primit legătura cu un operator din spital care, în mod surprinzător, a fost de acord să-l lase să telefoneze fără să pună întrebări. A sunat la informații ca să ceară numărul de mobil al lui Ingvar Molander din Helsingborg și a primit imediat legătura: *Salut Ai apelat căsuța vocală a lui Ingvar Molander. Nu pot primi acum apelul, așa că lasă-ți după bip numele și numărul de telefon și promit să te sun eu. Sau, și mai bine, poți trimite un SMS. Mulțumesc. La revedere.*

Fabian a închis. Era destul de târziu, dar Molander n-avea cum să fi mers deja la culcare. Locul faptei de la Söderåsen

probabil că avea să-i țină treji toată noaptea și cel puțin o parte din dimineață.

A închis ochii și și-a dat seama că, la urma urmei, s-ar putea ca trupul său să fie gata să cedeze în fața epuizării.

S-a trezit cu Astrid stând în picioare lângă patul lui. S-a întins în față și a simțit cum nivelul durerii saltă de la zero la o sută.

– Îmi pare rău, nu voiam să te trezesc. De fapt, n-aș fi crezut că o să poți dormi.

– Nici eu, până ce... Cât e ceasul?

– Șapte și jumătate. Ți-am adus micul dejun. Mâncarea de la spital nu e, de obicei, prea grozavă. A pus pe noptieră o pungă de la 7-Eleven. Voiam să văd cum îți merge.

– Sunt bine. În afară de faptul că am uitat să mă dau cu loțiune pentru plajă, nu prea am de ce să mă plâng.

Astrid a râs.

– Soarele e întotdeauna mai puternic decât credem.

– Așadar, cum merg lucrurile la secție?

– Păi, cu siguranță că nu ducem lipsă de probe pe care să le examinăm. Apropo, Molander a zis că ai încercat să-l suni.

– Am încercat, dar n-a răspuns. Unde e?

– Ieri a fost aniversarea căsătoriei lui cu Gertrud. S-au dus să stea la Marienlyst, la Helsingør.

Aniversarea căsătoriei... Fabian a savurat cuvântul. Trecuse așa de mult timp de când el și Sonja au sărbătorit-o pe a lor. În primii ani n-au lăsat nimic să stea în calea sărbătoririi anuale. Chemau o bonă, se îmbrăcau la patru ace și ieșeau în oraș. Întotdeauna unul dintre ei îi făcea celuilalt o surpriză cu o activitate, de la ieșirea la teatru și la restaurant până la un picnic și o călătorie cu balonul cu aer cald. Fabian a hotărât că, de îndată ce va fi soluționat acest caz, o să-i facă o surpriză Sonjei și o să compenseze toate aniversările pierdute.

– Ați descoperit ceva?

A deschis punga de la 7-Eleven și a constatat încântat că Astrid îl răsfățase cu o negresă și un rulou proaspăt, și avea un pahar cu cafea bună.

Astrid și-a tras un scaun și s-a așezat lângă pat.

– Dă-mi voie, te rog, să fiu eu cea care pune întrebările. Vreau să-ți amintesc că te-am scos din anchetă dintr-un anumit motiv. Se presupunea că ne lași pe noi să ne ocupăm de asta și îți vezi de concediu.

– Nu, am fost dat afară din anchetă din pricină că aveai nevoie de un țap ispășitor. Ce fac în timpul concediului e treaba mea, câtă vreme nu fac nimic ilegal.

Astrid a oftat din rărunchi și și-a desfăcut brațele.

– Adevărul e că n-am descoperit mare lucru. Și acum, că teoria ta conform căreia Rune e ucigașul s-a dovedit a fi cu totul greșită, suntem derutați și parcă ne-am întors în punctul de plecare.

– Încă n-ați formulat altă teorie?

– Nu tocmai. Se pare că ar putea să fie absolut oricine. Cineva din clasa ta sau dintr-o clasă paralelă, un profesor cu care v-ați purtat cu toții peste măsură de urât, sau chiar un părinte.

A scos o țigară și și-a plimbat-o pe sub nas.

– Nu, n-o s-o aprind. Promit. Klippan și Irene au luat legătura cu toți cei din clasă care nu-s plecați în călătorie pe undeva, și niciunul dintre ei n-a avut vreo sugestie în afară de Claes Mällvik. Așa că acum te întreb pe tine. Îți amintești să fi fost cineva care să intre în contact cu clasa într-un fel sau altul și...

– Stai așa. Nu pricep, a întrerupt-o Fabian. Cum se poate să nu fi descoperit nimic?

– N-ai putea, te rog, să-mi răspunzi doar la întrebare?

– Locul faptei de la Söderåsen trebuie să vă fi dat câteva indicii noi. Trebuie să fi găsit ceva!

Astrid s-a dat bătută, oftând, și a băgat mâna în buzunar, ca să se asigure că are bricheta.

– Nu știm sigur decât că Rune Schmeckel zace acolo pârându-se de mai mult de două săptămâni și că nu a murit decât acum câteva zile. Era un bidon cu apă ascuns sub placa de sticlă, așa că a putut să bea apă printr-un pai. S-a oprit din vorbit și a clătinat din cap. Nici măcar nu-mi pot închipui cât trebuie să fi suferit, bietul om.

Fabian s-a gândit la ceea ce tocmai spusese Astrid și și-a dat seama că asta nu făcea decât să-i întărească teoria. I-a prins privirea.

– Cred că ucigașul a aranjat întregul loc ca să se prezinte pe sine și motivele sale.

– Nu înțeleg. Ce vrei să zici?

– Locul însuși, voia să-l găsim. Poate că nu chiar acum, dar după o vreme. A investit atâta timp și energie în prezentare. Nu putea fi vorba doar de a-i lua viața lui Schmeckel. Vrea să spună mai mult.

– Uciderea lui Jörgen și Glenn a fost săvârșită ca pedeapsă pentru relele lor.

– Corect, și probabil că același lucru s-a întâmplat și aici.

– Dar de ce anume se face vinovat Schmeckel, sau Claes Mällvik? În afară de faptul că a fost victima lui Jörgen și Glenn?

– Nu știu. De aceea am vrut să-l întreb pe Molander ce ați găsit.

– Nu mult mai mult decât ai văzut și tu. De fapt, este un lucru. L-am găsit când am ridicat cadavrul de pe placa de sticlă.

– Da?

– Mușchiul din jurul plăcii era mort, dar cel care a crescut la umbra lui era viu și înfloritor. Alcătuia forma unui om, așa că părea, de fapt, că e cineva care zace sub sticlă. Dar nu era decât mușchi. Mă urmărești? E destul de greu de explicat.

Fabian a încuviințat din cap. Înțelegea.

- Trebuie să fie el însuși.
- Cine? Făptașul?
- A creat un portret. Autoportret. Așa vrea să-l vedem.

Capul îi bubuia de o durere mai intensă decât simțise vreodată. Oare așa era o migrenă? Nu avusese niciodată migrene, dar știa că se presupune că sunt groaznice. Această senzație era, probabil, mai rea, mult mai rea.

În mod excepțional, chiar aștepta cu nerăbdare seara împreună cu Mona și Cilla. De cele mai multe ori ieșirile astea în oraș păreau o corvoadă, dar îi ofereau ceva de făcut. Ce își dorea cu adevărat era să stea acasă tot timpul, uitându-se la televizor, chiar dacă știa că nu-i sănătos. Nu știa de ce în seara aceea avusese chef să iasă. Nu voise decât să se îmbete și să facă nebunii, să uite de ziua de mâine.

Ca de obicei, ajunseseră în cele din urmă la S/S *Swea*, lângă Kungstorget. Niște tipi le priviseră când erau pe ringul de dans, și Mona s-a făcut nevăzută cu unul dintre ei. Mona, care avea bărbat și familie, tot ce visase pentru sine, dar își dăduse seama că n-o să aibă niciodată. Nu mult după aceea, Cilla a agățat pe cineva și s-au dus la canapele, așa cum încerca să facă un tip cu ea. Dar ei îi era deja rău și nu-și dorea decât să meargă acasă.

Avea frânturi de amintiri despre cum a încercat să-și găsească prietenele și, în cele din urmă, a renunțat. Totul se învârtea, și nu nimerea ușa ca să plece. Ultimul lucru pe care și-l amintea era că o ajuta cineva să urce într-o mașină.

Și acum zăcea undeva, cu capul bubuindu-i, fără să aibă habar unde se află. A încercat să deschidă ochii, dar numai pleoapa stângă s-a supus. Cealaltă era oprită de ceva umed care îi apăsa partea dreaptă a feței. A încercat să-și dea seama ce este și a înțeles că e pământ umed. A presupus că se află afară. Poate într-un parc sau în pădure?

A încercat să-și răsucească trupul ca să poată sta pe spate, dar a fost silită să renunțe după ce o durere ascuțită a

înjunghiat-o în partea de jos a burții. A scâncit. Ce i se întâmplase? S-a pipăit cu grijă cu o mână și și-a dat seama că e dezbrăcată de tot și ceva acolo, jos, nu e cum trebuie.

A tras în plămâni cât de mult aer a putut și a țipat.

Klippan, Irene și Molander ședeau la masă în tăcere, așteptând-o pe Astrid. Ancheta dura de mai mult de o săptămână deja, și lipsa somnului începuse să-și arate colții. Nimeni n-avea energie de irosit pe vorbe, așa că au profitat ca să închidă ochii. Tăcerea a fost spartă, în cele din urmă, de sunetul telefonului lui Klippan. El i-a aruncat o privire, apoi a închis iar ochii.

– N-ai de gând să răspunzi? a zis Molander, dar Klippan nici măcar nu s-a uitat la el.

După o vreme, cel care suna a închis. După câteva secunde a început să sune telefonul lui Molander.

– Da, sunt Ingvar Molander. Înțeleg... Sigur, nicio problemă. I-a întins telefonul lui Klippan. E Berit.

Klippan a scos un oftat adânc și a luat telefonul.

– Bună, dragă... Pentru că sunt la lucru, într-o ședință... Da, și el lucrează, și dacă ar fi știut că ești tu nici el n-ar fi răspuns. Klippan i-a azvârlit lui Molander o privire. Nu, dragă, n-am timp acum. Ai verificat, să nu fie doar o siguranță sărită?

Astrid a intrat ținând o cană-termos de cafea.

– Nu, nu-i greu deloc, a continuat Klippan, dându-și ochii peste cap. Trebuie doar să vezi dacă mai sunt acolo sau nu. Știi tu, discurile mici de metal. Aha, nu-i nimic. Acum trebuie să închid... Molander are nevoie de telefon.

– Ba nu, n-am nevoie, a zis Molander, alegându-se cu o privire amenințătoare din partea lui Klippan.

– Nu poți să-i rogi pe vecini sau pe altcineva? Știi eu? Pa. Klippan a închis, a oftat ușurat și i-a dat lui Molander telefonul. Mii de mulțumiri.

– Pentru puțin.

– Pornim la treabă? a zis Astrid. După cum știți, avem încă o victimă.

– Știm cine este? a întrebat Irene.
– Numele ei este Ingela Ploghed și are patruzeci și patru de ani.

– Are? înseamnă că e încă în viață, a zis Molander.

Astrid a încuviințat și a luat o gură de cafea.

– Pe moment este sedată. Din câte am înțeles, este într-o stare critică. A fost găsită în Ramlösa Brunnsspark, pe la opt azi-dimineață, complet dezbrăcată. Era în hipotermie gravă și a pierdut mult sânge.

– A fost înjunghiată? a întrebat Klippan.

– Nu, ăsta e lucrul ciudat. Nu avea răni exterioare vizibile, sângele provenea din organele genitale.

– Se știe de ce? a întrebat Molander.

– Încă nu, dar o să mă întâlnesc cu doctorul de îndată ce terminăm aici.

– Ploghed... Nu era în aceeași clasă cu ceilalți? a întrebat Irene.

Astrid a încuviințat din cap, s-a dus la fotografia mărită a clasei și a arătat una dintre fete.

– Asta-i ea.

– Avem o fotografie mai recentă? a întrebat Klippan.

– Speram că o să poți găsi tu una.

– Ce știm despre ea? a întrebat Irene.

– Nu prea multe în acest moment, în afară de faptul că locuiește singură, fără copii sau soț, a spus Klippan, cercetându-și însemnările. În 2002 i-au fost făcute spălături stomacale după o supradoză de somnifere, într-o încercare de sinucidere.

– Dacă supraviețuiește acestui atac, vom avea pentru prima oară un martor, exact ceea ce ne trebuie, a zis Astrid, încercuind fața lui Ingela Ploghed și punând alături un semn de întrebare. S-a uitat la fotografie, cu ochii trecând de la unul la celălalt, până a ajuns la Fabian Risk. În dimineața asta m-am

dus să-l vad pe Risk.

– Și cum o duce detectivul particular? a întrebat Klippan.

– Probabil că o să trebuiască să mai stea în pat o vreme.

– L-ai întrebat dacă...

– Da, și nu-i vine în minte niciun alt suspect în afara lui Claes Mällvik, dar are o teorie. Astrid s-a răsucit pe călcâie, ca să se uite la ceilalți. Crede că tot locul faptei a fost cumva pus în scenă ca să-l înfățișeze pe ucigaș și motivele lui. A luat una dintre fotografiile mușchiului cu formă omenească aflat sub placa de sticlă și a ridicat-o, să vadă toți. Cred că sugestia lui era că imaginea este autoportretul făptașului.

Klippan a izbucnit în râs.

– Măi, să fie. Ce fel de medicamente îi dau acolo? Trebuie să fie ceva mai tare ca Tylenolul.

Niciunul dintre ceilalți n-a râs, și curând Klippan s-a potolit și el. S-a instalat o tăcere resemnată. Păreau să-și dea seama toți că făptașul nu numai că era cu câțiva pași înaintea lor, ci îi înghițise cu fulgi cu tot.

Ochii lui Astrid rătăceau printre imaginile de pe perete, de la mâinile retezate ale lui Jörgen pe podeaua sălii dușurilor la lentila solară de o jumătate de metru și la mușchiul în formă omenească. Se simțea obosită, de-a dreptul epuizată, și își dădea seama că asta se vede. Dar nu mai avea destulă putere ca să-i pese. Nu voia decât să se asigure că ei nu pot să vadă faptul că acceptase înfrângerea. Cu toate că în munca ei deznădejdea era un păcat mortal și n-ar fi recunoscut-o în ruptul capului, în sinea sa, își pierduse speranța că ar putea vreodată să soluționeze cazul din fața lor.

Nu rezolvaseră toate cazurile. Pe cele mai multe, dar nu pe toate. Însă ea crezuse întotdeauna în echipa sa și fusese absolut sigură că vor reuși să le dea de cap până la urmă. Dar în acest moment îi lipsea cu totul încrederea în propriile capacități și în cele ale oamenilor săi. O lipsă de încredere care

ar distruge complet restul muncii lor dacă i-ar permite îndoielii să se arate.

Pe drum spre secția de poliție nu încetase să se gândească la faptul că în cele din urmă va trebui să ia decizia să închidă ancheta. Știa că avea să-și petreacă restul vieții privind înapoi la acest caz ca la cel mai urât eșec din carieră. Ar fi vina ei dacă echipa nu și-ar atinge obiectivul și tot ea era cea care făcuse eroarea fatală de a-l scoate pe Fabian Risk din anchetă. Chiar a cochetat cu ideea de a-l aduce înapoi, dar a hotărât că asta ar fi același lucru cu a declara că restul echipei e incompetent. Tot ce putea să facă acum era să suporte consecințele și să spera că totul va fi bine.

– Nu știu ce credeți voi, a zis. Mai mult ca să rupă tăcerea, fără să aibă habar ce să zică mai departe. Asta-i cel mai dificil și înspăimântător caz la care am lucrat vreodată, și se pare că suntem încă foarte departe de a ne apropia măcar de rezolvarea lui. Dar nu cred că suntem chiar atât de departe. Sunt sigură că ne apropiem de el. Însă... A întâlnit pe rând privirea celorlalți. Irene, Molander și, în cele din urmă, Klippan. Trebuie să fim pregătiți să gândim neconvențional dacă e să avem cea mai mică șansă de rezolvare a acestui caz. De acum nu mai există idei aiurite. Sugestia lui Fabian că mușchiul ar putea fi un autoportret ar putea să fie cheia pentru a-l înțelege pe ucigaș și a-i descoperi motivul.

I-a lăsat să se gândească o clipă la vorbele ei.

– Suntem măcar siguri că e un bărbat? a întrebat Irene.

– Nu. După cum stau lucrurile, ar putea la fel de bine să fie o femeie.

– Că veni vorba de gândirea neconvențională, a zis Molander. A urmărit cineva ideea lui Link despre acele graffiti de la Școala Fredriksdal?

– Ei, haide, asta a fost acum aproape treizeci de ani! a zis Irene. Probabil că școala a fost renovată de câteva ori de atunci.

– Se pare că nu, a zis Klippan. După spusele lui Link, școala urmează să aibă parte de prima renovare în vara următoare, așa că există o șansă ca teoria lui să fie adevărată. Cum facem ca să fim siguri?

– Propun să te duci la Fredriksdal să te uiți, a zis Astrid. Se pare că n-avem nimic de pierdut.

Klippan a încuviințat în tăcere.

– Irene, tu vii cu mine. Ingvar, du-te la Ramlösa Brunnsark să cercetezi noul loc al faptei.

Și-au băut restul de cafea din căni și s-au ridicat în picioare.

– E ceva ce n-am discutat, a zis Irene. Jörgen și Glenn, bătaușii clasei, au fost primele victime. Dar acum i-am adăugat pe listă pe Claes și pe Ingela. Cum se potrivesc în imagine? Înseamnă că oricine din clasă este o victimă posibilă?

Astrid n-a știut ce să răspundă. Îi venise și ei același gând, dar l-a alungat, poate pentru că părea atât de înspăimântător, încât era imposibil să răspunzi. Sau poate că era, pur și simplu, prea obosită.

– Presupun că ar trebui să-i punem pe toți sub protecția poliției, a zis Klippan.

– N-avem astfel de resurse. Avem deja patru oameni la spital cu Risk și Ploghed și mai avem patru în schimbul următor, pentru că e nevoie de pază douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. O să sun la Malmö să văd dacă ne pot ajuta, a zis Astrid, care știa că nu va fi posibil să facă rost de suficienți oameni. Nu exista decât o formă de protecție pe care puteau să o ofere, să-l prindă pe ucigaș.

Cu toate că făcea tot ce-i stătea în puteri ca să se miște cât mai încet pe coridoarele spitalului, care păreau nesfârșite, cea mai mică mișcare părea că înfige în spinarea lui Fabian o mie de ace. Cei doi polițiști în uniformă care stătuseră în dreptul ușii lui în timpul nopții fuseseră schimbați cu alți doi, și aceștia au acceptat cu greu să-l însoțească la secția de urgențe, unde spera s-o găsească pe Ingela Ploghed. Niciunul dintre polițiști n-a scos o vorbă în timpul călătoriei trudnice, și Fabian se întreba dacă se jucau de-a „care tace mai mult” sau erau doar supărați unul pe celălalt.

Acum patruzeci de minute s-a trezit și a văzut titlul de pe prima pagină:

ALTĂ VICTIMĂ DIN CLASA FUNESTĂ.

Prin urmare, așa i-au zis clasei. *Clasa funestă*. A mimat cuvintele și a încercat să-și dea seama de ce avea senzația sâcâitoare că există ceva ce nu-i cum trebuie. Pentru prima oară, făptașul nu și-a ucis victima. Să fi fost intenționat? În plus, și-o amintea pe Ingela Ploghed ca una dintre cele mai blânde persoane din clasă. Nu-și putea aminti ca ea să fi vorbit vreodată de rău pe cineva. De fapt, a fost singura care a avut curajul să-i țină partea lui Claes.

La o lecție, fiecare le-a spus colegilor ce visa să se facă, și Ingela a spus că vrea să se facă avocat ca să-i ajute pe cei slabi și vulnerabili. Nu știa dacă ea își împlinise sau nu visul, dar îi ajunsese la ureche zvonul că suferea de depresie gravă și chiar încercase să se sinucidă.

Când au ajuns, în cele din urmă, la lifturi, Fabian a rupt tăcerea și le-a cerut polițiștilor să nu apese vreun buton. Voia s-o facă el.

În copilărie îi plăcea să se joace chiar cu aceste lifturi. Erau patru în mijlocul spitalului construit în formă de cruce, câte unul pentru fiecare punct cardinal. Holul rotund al lifturilor avea în centru un panou de control, și de câte ori intrai acolo era ca și cum ai fi fost teleportat pe puntea de comandă a navei spațiale *Enterprise*. Toate butoanele lifturilor se aflau pe acest podium central, și îl foloseai ca să alegi etajul la care voiai să mergi, în loc să apeși pe butoane din interiorul lifturilor.

Fabian s-a uitat în jur și și-a dat seama că îi dădea încă aceeași senzație. Încăperea îmbătrânise cu aceeași demnitate artificială ca *Star Trek*, și singurul lucru care lipsea era laserul vindecător al lui Christine Chapel. A apăsat butonul verde al parterului și curând ușile liftului s-au deschis.

– Te-ai pus deja pe picioare? a întrebat Irene când Fabian a intrat, târșându-și picioarele, în secția de urgențe.

– N-aș zice asta.

– Vreau să văd cum arată arsurile. Irene i-a dat ocol, s-a oprit în spatele lui Fabian și s-a uitat în josul gâtului, sub halatul de spital. Oh, la naiba...

– Mulțam. Chiar că aveam nevoie să aud asta.

– Bănuiesc că ești aici din același motiv ca noi, în ciuda concediului, a zis Astrid, și Fabian s-a uitat la ea fără să răspundă.

Un medic li s-a alăturat și și-a scos masca înainte să dea mâna cu Astrid.

– Înțeleg că sunteți aici pentru Ingela Ploghed.

– Cum se simte?

– E bine, date fiind împrejurările. Am reușit în cele din urmă să oprim hemoragia. A trecut ceva timp până să ne dăm seama ce i s-a întâmplat, de fapt. Doctorul s-a oprit și a privit în jur, ca să se asigure că nu ascultă nimeni altcineva. Cineva lipsit de pregătire medicală a încercat să efectueze o histerectomie

vaginală.

– Ce înseamnă asta?

– I-a scos uterul.

Astrid s-a răsucit spre Fabian ca și cum ar fi așteptat să spună ceva, dar el era prea preocupat să se întrebe de ce ar vrea cineva s-o supună pe Ingela Ploghed la o histerectomie vaginală. Sau la orice cruzime.

– De unde știți că n-a fost un medic? a întrebat Irene.

– Inciziile nu sunt nici pe departe cum ar trebui să fie, și nu și-a dat osteneala să închidă rana. Ea avea în urină niveluri ridicate de benzodiazepine, care sunt tratamentul pentru anxietate și insomnie.

– Cineva a drogat-o și a făcut operația în vreme ce era inconștientă?

Medicul a încuviințat din cap.

– Dar întâi a violat-o.

– Pardon?

– O să vă trimit raportul scris, dar mai întâi trebuie să-mi continui vizita.

Medicul a plecat înainte să-i mai poată pune vreo întrebare. Astrid a clătinat din cap și s-a întors către ceilalți. Vestea despre viol părea să umbrească întreaga operație chinuitoare.

În ceea ce-l privea pe Fabian, violul alunga orice îndoială. Acum era sigur.

– Cel puțin ni s-a confirmat sexul ucigașului, a zis Astrid.

– Și faptul că, probabil, avem dovezi concludente, a adăugat Irene.

Astrid a încuviințat din cap.

– Nu-i făptașul nostru, a zis Fabian. E altcineva.

– De ce ar fi vorba de alt făptaș? a întrebat Astrid.

– Nu se potrivește în tiparul anterior, a zis Fabian și le-a propus să se așeze la bufet.

– De fapt, eu văd câteva asemănări, s-a împotrivit Irene, în

vreme ce curăța masa de cești de cafea și farfuriile murdare și ștergea petele cu un șervețel. Pe lângă cele evidente, cum e faptul că a fost în aceeași clasă cu celelalte victime, avem acțiunile planificate meticulos. Ca să nu mai vorbesc de sincronizare. Începeam să sper că a încetat.

– Da, mulți dintre noi am sperat asta, a zis Astrid, punând pe masă tava cu ceea ce comandaseră.

Fabian a gustat din băutura căreia spitalul insista să-i spună cappuccino și și-a dat seama că Irene și Astrid au avut dreptate să comande ceai.

– Făptașul nostru nu-și violează victimele.

– Poate pentru că a fost prima victimă femeie?

– În afară de Mette Louise Risgaard, a adăugat Irene.

– În plus, Ingela Ploghed era una dintre cele mai amabile persoane pe care am cunoscut-o vreodată, a zis Fabian. A fost cam singura din clasa noastră care a sărit în apărarea lui Claes și întotdeauna îi ținea partea. De ce ar vrea cineva să-i facă rău? Și ce are uterul ei de-a face cu toate astea?

– Dar Claes Mällvik nu mai e suspect. E mort, a zis Astrid.

– Poate că făptașul plănuiește să-i omoare pe toți din clasă, pe rând? Îmi pare rău că sună sinistru, dar e o posibilitate, a zis Irene.

Fabian a încuviințat. Știa exact ce vrea ea să spună. De câteva ore se gândea la același lucru – oricine din clasă, inclusiv el, putea fi următorul.

– Dar că e chestia asta, că n-a omorât-o, a zis el, sorbind din cafeaua pe care regreta că o alesese, tipul nostru n-ar fi lăsat-o în viață.

– Poate că, pur și simplu, n-a reușit?

– Cine știe? Dar, dacă mă întrebați pe mine, el nu pare tipul care să dea greș. Dimpotrivă. Construiește ceva, sunt sigur de asta.

– Da, am auzit că ai lansat teoria că rostul mușchiului pe

care l-am găsit sub cadavrul lui Claes era să fie un autoportret, a zis Irene.

– Da. Mai degrabă imaginea lui despre sine.

Fabian a mai gustat o dată din mîlul cafeniu, dar a renunțat și a împins cana deoparte.

– Dar cum putem ști că scoaterea uterului lui Ingela n-a făcut parte din planul lui? Poate că nu putem încă să vedem legătura, asta-i tot, a zis Astrid.

Era ceva în spusele ei. Era, cu siguranță, posibil să fie vorba de același individ, și totul să fie explicat la timpul potrivit. Dar Fabian se îndoia. Spre deosebire de Astrid, n-avea nimic pe care să-și bazeze argumentația, în afară de puternica bănuială că nu se potrivește. Instinctul îi spunea că persoana care îi făcuse asta Ingelei era cu totul altcineva. Pe de altă parte, fusese absolut sigur că făptașul este Claes Mällvik, așa că acum nu mai putea fi sigur de nimic legat de acest caz.

Doar că, oricine o fi făcut asta probabil că avea să lovească din nou.

Kim Sleizner nu mai avusese parte de somn de când știrea a aterizat ca o bombă. El și Viveca erau pe balcon, bând vin și privind dincolo de apă și în jos, la oamenii care se înghesuiau în Islands Brygge. Discutaseră despre posibilitatea de a călători în iarna aceasta altundeva decât în Thailanda. Viveca propusese Vietnamul. Se părea că e un fel de Thailanda necoruptă. Kim fusese receptiv la toate propunerile ei, deoarece era într-o dispoziție excelentă. Găsise în cele din urmă niște mizerii despre Dunja, iar valoarea de știre a conflictului cu suedezii începea, în cele din urmă, să se reducă. Curând, valul de căldură record avea să domine din nou titlurile de pe prima pagină.

Dar tocmai când se hotărâseră să destupe o sticlă cu De Saint Gali Brut Rosé, Nanna ieșise în goană din casă.

– Tati, ai apărut în *Ekstra Bladet*! Zice că ai mințit!

L-a început n-a înțeles despre ce vorbea ea. De ce să apară în *Ekstra Bladet* și despre ce ar fi putut să mintă?

După câteva secunde panica a început să i se strecoare prin pori, așa că i-a dat șampania Vivecăi și a urmat-o pe Nanna la calculatorul ei.

După ce a citit articolul, s-a încuiat în baie, ca să-și poată da cu apă rece pe față și să-și adune gândurile. Trebuia să găsească o cale să iasă din această situație. Când s-a întors pe balcon, Viveca ședea într-un fotoliu, cu privirea ațintită în întuneric, având într-o mână sticla de Saint Gali golită pe jumătate și în cealaltă telefonul.

– Măi, măi, da' trebuie să te grăbești pe aici dacă vrei să mai apuci șampanie, a zis el și a râs, ca să accentueze faptul că glumește. Dar râsul era mult prea nesigur, dezvăluind faptul că știa exact ce se întâmplase.

– Porcule! Vreau să pleci, a răspuns ea. Nu avea în voce nici

urmă de amărăciune sau de furie. Era doar o afirmație calmă, ca un casier de la băcănie care îți spune că ai de plată 124,50 coroane. Poți să-ți iei lucrurile mâine, când sunt la lucru.

Și-a dat seama că ea era mult mai pregătită decât el pentru această situație. În realitate, ea așteptase să iasă la suprafață așa ceva. Știuse tot timpul, dar nu spusese nimic. Așteptase ca el să se facă de râs. Voia să-l prindă cu pantalonii în vine. Rahat!

A plecat de acasă fără să spună nimic și s-a cazat la Hotel Kong Frederik, unde a primit o cameră cu vedere pe Vester Voldgade. Kim a stat întins pe pat, îngrijorat de amploarea pe care avea să o ia povestea, și a așteptat să înceapă la televizor următoarea emisiune de știri. Dar n-au spus nimic despre el sau despre ceea ce se întâmplase pe Lille Istedgade. Știrea nu se răspândise încă dincolo de *Ekstra Bladet*, lucru care nu-l făcea deloc să fie mai liniștit. Era doar o chestiune de ore până să se dezlănțuie iadul pe pământ. A stins lumina și a încercat să doarmă, dar în cele din urmă s-a dat bătut și a deschis minibarul.

A doua zi dimineață s-a trezit pe podea, cu o durere de cap înfiorătoare, care s-a mai împlânzit doar după ce a băut ultima sticlă de Gammel Dansk³⁷. După un duș rapid, a achitat nota și a plecat din hotel.

În drum spre mașină și-a dat seama că povestea se răspândise, și acum era în toate ziarele. *Politiken* dădea toată vina pe el pentru moartea lui Mette Louise Risgaard, în vreme ce *Ekstra Bladet* era concentrat pe activitățile lui de pe Lille Istedgade, oferind o recompensă de 50.000 de coroane oricui putea să spună ce anume făcea el în acel moment.

Drumul până la apartamentul său din Islands Brygge a decurs bine, chiar dacă nu era în starea potrivită să conducă mașina. Nu voise să ia un taxi și să riște să fie recunoscut de

³⁷ Bitter produs al companiei De Danske Spritfabrikker A/S, Danemarca.

vreun șofer palavragiu. După ce a ajuns acasă, s-a dus direct în biroul său și a deschis laptopul, ca să vadă ce mai apăruse. Cele mai recente articole apăruseră deja de două ore, o mică eternitate în acest tip de situație.

În vreme ce se îndrepta spre casă, s-a întrebat dacă ar trebui să întoarcă spatele, pur și simplu, să se ducă direct la aeroport și să cumpere primul bilet doar dus către un loc cald. Dacă își putea goli conturile din bancă destul de repede, adică, mai repede decât puteau ajunge la ele degetele lacome ale Vivecăi, ar putea trăi foarte mult timp în Thailanda. Ar putea să învețe cum să devină instructor de scufundări. Avea deja atestatul de scufundător.

A respirat adânc, a intrat pe site-ul ziarului *Ekstra Bladet* și a aflat imediat că recompensa de 50.000 de coroane fusese deja plătită. Jenny „*Wet-Pussy*”³⁸ Nielsen dezvăluise totul, arătând că în momentul respectiv Kim era în apartamentul ei de pe Lille Istedgade. Totuși, n-a vrut să spună ce anume făceau acolo, din respect față de client, însă a spus că era unul dintre clienții ei regulați.

Toate astea erau din vina târfei ăleia afurisite de Dunja. Nu putea fi nimeni altcineva. În loc să-i ia în serios avertismentul, ea l-a scuipat în față în public și i-a declarat război. Avea să-i arate el bățalie. N-avea să se oprească nici măcar când ea avea să cadă în genunchi și să-l implore s-o ierte.

Dar, mai întâi, Kim trebuia să se gândească la situație în liniște. Voia să-și cântărească opțiunile și să evalueze repercusiunile fiecăreia. Fuseseră destule surprize. De acum încolo avea să dețină din nou controlul situației și să rămână cu un pas înaintea tuturor celorlalți. Telefonul a început să sune, întrerupând liniștea. Era comisarul poliției naționale, Henrik Hammersten.

³⁸ Păsărică-udă (în limba engleză în original).

Dunja Hougaard s-a așezat la birou și a deschis calculatorul. Zilele ei la poliția din Copenhaga erau numărate, așa că trebuia să se miște repede. Jigodia probabil că avea să mai stea ascuns o vreme, lingându-și rănilor. Dar nu există nimic mai periculos decât un leu rănit, și după ce avea să iasă din cușcă o să vină după ea să-i pună pielea pe băț.

Dar n-avea importanță. Se hotărâse. Cazul era mai important decât cariera sa. Stătuse trează toată noaptea, trecându-și în revistă opțiunile iar și iar, ca să-și dea în cele din urmă seama că alegerea era, în realitate, foarte simplă. Acesta era exact genul de investigație care o îmboldise să se facă polițistă.

A intrat în rețeaua poliției cu numele și parola personală și a dat clic pe fișierul numit „Formulare”. Cu toate că nu mai folosise niciodată un H3-49U, formularul special pentru eliberarea de probe, știa unde să-l găsească. A dat clic pe simbolul PDF și formularul a apărut pe ecran. A completat informația: *Peugeot, număr de înmatriculare suedez, JOS 652, numărul de arhivă 100705-B39C, trebuie eliberat autorității suedeze de poliție din Helsingborg pentru investigare tehnică.*

A scris la semnătură „Kim Sleizner” și a apăsat tasta de imprimare. Apoi a așezat foaia de la imprimantă deasupra contractului său de angajare și a potrivit-o până ce semnătura lui Kim a ajuns exact acolo unde avea nevoie să fie. Și-a luat cel mai bun stilou, l-a încercat pe o bucată de hârtie și a început să falsifice documentul.

Mâna nu i-a tremurat. Nu era deloc agitată. Avea totul de pierdut. Dar mâna nu i-a tremurat. Niciun pic. A suflat peste cerneală ca să se usuze, a împăturit formularul și a ieșit din birou. Poate că pentru ultima oară, și-a zis pe când mergea pe coridor.

Ușa liftului s-a deschis în clipa în care a apăsat pe buton. A intrat, a scanat legitimația de acces și a apăsat butonul pentru etajul patru al subsolului. Ușile liftului s-au închis și cabina a

început să coboare, părând că se mișcă mai încet decât obișnuita cădere liberă care-i făcea picioarele să apese mai puțin podeaua. De data asta, practic, se târa în jos, ca și cum ar fi vrut să-i pună bețe-n roate. A respirat adânc de câteva ori, dar nu s-a putut destinde. Liftul a încetinit și s-a oprit la parter. Ușile s-au deschis și a intrat Jigodia.

– Bună, a zis ea, încercând să pară cât mai calmă posibil.

El nu i-a răspuns, i-a aruncat doar o privire și a apăsător pe butonul de la etajul cinci. Ușile s-au închis și liftul și-a continuat coborârea.

I se părea că pereții se strâng în jurul ei. A încercat să găsească ceva pe care să-și concentreze atenția și a găsit o zgârietură mică de pe ușă. Ar trebui oare să spună ceva? „Nu”, a hotărât, „cel mai bine e să mă port firesc.” Dar ce anume era firesc în acea situație? O treceau sudorile și se simțea încinsă și asudată. A încercat să înghită, dar nodul din gât nu voia să se urnească. „Nu-ți lua ochii de la zgârieturile de pe ușă. Continuă, pur și simplu, să te concentrezi pe ea și așteaptă să treacă aceste secunde care nu se mai sfârșesc.”

Sleizner stătea la mai puțin de un metru de ea și îi simțea ochii sfredelind-o dintr-o parte. „Oare și-a dat seama ce am de gând să fac?” și-a zis în gând. El mesteca gumă, dar părea să n-aibă efect asupra respirației lui, care duhnea a alcool stătut și făcea ca spațiul închis să pară și mai mic.

Când liftul s-a oprit, în cele din urmă, a trebuit să facă un mare efort să n-o ia la goană.

– Ne mai vedem noi, a zis el.

Ea s-a răsucit pe călcâie, dar n-a mai prins decât o imagine fugară a lui zâmbind, în vreme ce se închideau ușile liftului.

Aerul a izbucnit afară din Kim Sleizner de parcă ar fi fost un pneu înțepat când s-a prăbușit pe scăunelul pliant și și-a prins capul în mâini. Dunja era ultima persoană din lume peste care

își dorea să dea în acest moment, dar se descurcase cu brio și schimbase întâlnirea într-una benefică. Toți anii lui de șefie își arătau roadele. A trecut imediat în ofensivă, nu i-a răspuns la salut și n-a dat vreun semn de ezitare. Privirea lui nu s-a clintit nici măcar un milimetru.

Nu se putea spune același lucru despre Dunja. Ea semnalase din plin nesiguranță și vinovăție. Dacă înainte nu era sigur cine îi dăduse pontul ziarului de seară, acum era.

S-a ridicat cu o nouă energie, și-a netezit părul și a ieșit din lift.

– Ei bine, e belea mare, a zis Hammersten întâmpinându-l pe Kim, căruia i se păruse întotdeauna că pășind în biroul comisarului părea că te întorci în timp cu o sută de ani. Fusesse renovat de curând, dar Hammersten insistase să aibă lambriuri înalte din lemn închis la culoare, decorațiuni pictate de mână pe tavan, scaune Chesterfield și un glob pământesc vechi, care era în același timp bar. Ia loc.

Hammersten a făcut semn cu capul către scaunul pentru vizitatori din fața biroului mare din mahon, care fusese cumpărat la casa de licitații Bruun cu prețul frumușel de 55.000 de coroane.

Așadar, nu pe fotolii, de data asta, și-a zis Kim, adunându-și toate puterile pentru o întâlnire grea. Trebuia să-și joace bine cărțile dacă era să aibă cea mai mică șansă să iasă din acest tête-à-tête cu slujba intactă. Și-a aruncat mâinile în aer și s-a așezat.

– Păi, Henrik, ce pot să zic? Te strecori pe ușa din spate pentru oleacă de hâța-hâța și dintr-odată toată lumea e pe capul tău.

Hammersten a încuviințat din cap, s-a dus la globul pământesc și a luat două pahare și o sticlă de Gammel Dansk. Kim a fost mulțumit de hotărârea sa de a merge drept la țintă în

loc să o ia pe ocolite. Hammersten cunoștea, fără îndoială, valoarea unei mici hâța-hâța din când în când. La urma urmei, el era cel care îi dăduse pontul cu Jenny Nielsen și extraordinara ei capacitate de a satisface nevoile omului. Dar n-avea de gând să deschidă acea ușă. Ar fi fost mult prea evident.

– Știi cine a dat pe goarnă asta la ziare? a întrebat Hammersten în vreme ce umplea paharul lui Kim până la buză cu lichidul chihlimbării.

– Hougaard, cine altcineva? Îmi poartă sâmbetele de când am început să lucrez aici.

Hammersten a încuviințat din cap și a ridicat paharul în chip de salut. Kim a golit paharul dintr-o înghițitură, simțind arsura întâi în esofag și apoi în stomac. Era exact ceea ce-i trebuia. Nu și-a dat seama că paharul lui Hammersten e încă plin decât când era prea târziu. Rahat.

Hammersten i-a umplut iar paharul lui Kim. El l-a înșfăcat un pic prea nerăbdător și a vărsat câțiva stropi pe birou.

– Îmi pare rău... N-am prea închis ochii.

– Nu-i nimic, nu-i nimic, a zis Hammersten, revenind cu o cârpă atât de repede, încât Sleizner s-a temut că se așteptase ca el să verse băutura.

Rahat. Sigur că de aceea îi umpluse paharul până la buză.

– Păcat de Hougaard, a zis Hammersten. E o polițistă al naibii de bună.

– Sigur că e, a zis Kim, fără să se atingă de pahar. Dar și-a avut porția ei de probleme. Pe de altă parte, cine nu are?

– Ce fel de probleme?

– Unu la mână, să se supună ordinelor. Și cred că are o problemă cu băutura. Mai deunăzi avea ceea ce eu aș numi o mahmureală zdravănă.

Hammersten a încuviințat din cap, sorbind alene din pahar.

– Câtă vreme își face treaba.

– Și tocmai în asta constă problema.

Kim și-a luat paharul și s-a silit să ia cea mai mică sorbitură, cu toate că trupul său țipa după mai mult.

– Ce a zis Viveca?

A clătinat din cap.

– M-a dat pe ușă afară, și n-o învinuiesc, ca să fiu sincer.

– Și iată cum ar trebui să fim azi, nu-i așa? Hammersten l-a privit pe Kim în ochi. Sinceri.

– Dar, sunt sigur că noi întotdeauna...

– Kim, l-a întrerupt Hammersten. Mă tem că trebuie să fac același lucru.

– Mă tem că nu înțeleg.

– Știi cât de mult te admir pe tine și tot ce ai făcut pentru departament, dar această situație ia amploare rapid și riscă să devină o pată pe întreaga poliție. Ca să fiu cu totul sincer, n-am de ales.

Totul fusese o farsă. Hammersten îl făcuse să creadă că e de partea lui, în vreme ce, de fapt, ticălosul bătrân luase deja hotărârea. Kim nu mai avea nimic de pierdut. Și-a golit paharul și l-a trântit pe biroul de mahon.

– Ce mama dracului zici acolo? Ce vrei să spui cu n-am de ales? Cine mama dracului ia hotărârile, dacă nu tu?

– Kim, înțeleg că ești supărat. Dar...

– Înțelegi? Chiar înțelegi?

Hammersten a oftat.

– Kim, eu și cu tine știm amândoi cu ce avem de-a face aici. Dacă publicul își pierde încrederea în poliție, suntem cu toții în rahat.

– Henrik, asta nu-i nimic altceva decât o vânătoare de vrăjitoare fără temei făcută de mass-media. Bun, n-am răspuns la afurisitul de telefon. Și ce-i cu asta?! Fata ar fi murit oricum. Ce-ar fi fost dacă aș fi răspuns? Ce s-ar fi întâmplat atunci? Nu era nicio șansă să pot trimite acolo la timp o echipă de sprijin,

și tablagiul ăla din Køge tot s-ar fi dus singur după făptaș. Dar, desigur, se poate da vina pe mine, dacă asta face lumea fericită. Nicio problemă.

Hammersten s-a gândit în tăcere la argumentele lui Kim.

– Henrik, pentru numele lui Dumnezeu. Dă-mi o zi sau două și o să dreg busuiocul. Îți jur.

În ultima clipă s-a înfrânat să apese pe cel mai evident buton – punctul slab al lui Hammersten. Stătea acolo, ca un covor roșu făcut sul, așteptând să pășească pe el. Dar nu era nevoie. Oricum, amândoi se gândeau la el.

– Ai timp până mâine.

Așteptase în mașină aproape două ore până să apară momentul potrivit. Îi vedea pe copii jucându-se în curtea grădiniței prin camera video mică montată pe geamul din spate. Se băteau pe biciclete, azvârleau cu pietriș și zbierau, cu nasurile lor mucoase.

El n-avea copii. Nu-i plăcuseră niciodată, nici măcar atunci când era copil. Pe atunci făcuse tot ce-i stătea în puteri ca să nu iasă în evidență. Purtase hainele potrivite și spusese lucrurile cuvenite, dar nimeni nu observase micile sale eforturi, disperate, și dorința de a fi normal se preschimbase în dispreț față de persoanele de vârsta sa. În zilele astea, cei mai mulți dintre copii pur și simplu îl dezgustau. Lista lor de probleme era nesfârșită. Muci, coșuri, cruste, negi, păduchi, eczeme. Copiii erau niște rezervoare mici și neajutate de infecții, care n-aveau motiv să existe, în afară de a fi răutăcioși. Nu înțelesese cu adevărat cruzimea copiilor decât după ce a crescut. Spre deosebire de bunătate, care trebuia să fie învățată, hrănită și dezvoltată, răul exista firesc din naștere și devenea din ce în ce mai iscusit odată cu trecerea anilor.

La ora patru și șapte minute a ieșit din mașină și s-a dus să-ia. Până atunci ajunseseră să fie destui părinți în jurul lor ca personalul să n-aibă timp să-i dea prea multă atenție. Știa de pe Facebook cum arată Lovisa și Mark, care aveau trei și cinci ani. I-a găsit pe terenul de joacă și au înghițit fără să protesteze explicația lui – că este un coleg al mamei lor și ea este prinsă într-o ședință de la care nu poate să plece înainte de sfârșitul programului grădiniței. Promisiunea de a merge la McDonald's a făcut ca povestea lui să devină un adevăr solid.

N-a fost la fel de ușor cu personalul. Grăsana a fost bănuitoare și l-a întrebat de la obraz cine este, arătând clar că ei nu-i pot încredința copiii unui străin. El a declarat pe un ton

jignit că nu e un străin, ci tatăl copiilor, simțindu-se norocos că țâncii nu sunt pe aproape.

Grăsana s-a fâstâcit și a fost stânjenită. El a explicat că e foarte des în călătorie din cauza muncii și de obicei nu poate să vină să-i ia. Astăzi era o surpriză. În cele din urmă, grăsana i-a acceptat explicațiile, dar a subliniat că trebuie să-i anunțe dinainte dacă mai are de gând să facă surprize.

Acum erau pe bancheta din spate, dormind buștean de la drog și pe ecranul camerei video de pe geamul din spate a văzut-o pe Camilla Lindén trântind portiera și grăbindu-se spre grădiniță, în întârziere, ca de obicei. După trei minute a ieșit în fugă și a început să tasteze pe telefon, fără să știe că o să audă un robot care-i spune că numărul pe care îl caută este deconectat.

A urmărit-o cum a format iar numărul și a ascultat același mesaj. Și-a aruncat geanta pe scaunul pasagerului, s-a așezat la volan și a pornit brusc, în scrâșnet de cauciucuri. Fără grabă, el a răsucit cheia în contact, a început s-o urmărească și a activat detectorul automat de fețe al camerei video, care avea să dirijeze laserul montat pe rulmenți pe baza algoritmilor pe care îi programase el însuși.

Dacă totul mergea așa cum plănuiise, n-aveau să fie în stare niciodată să priceapă ce s-a întâmplat.

O asistentă care trecea pe acolo s-a uitat la Astrid și a arătat către semnul care înfățișa un telefon mobil cu semnul „interzis”.

– Bine, așa să faci. Acum trebuie să închid. Astrid a încheiat convorbirea și s-a răsucit spre Irene. Era Molander. N-au găsit nimic în Ramlösa Brunnsparck.

– Nimic?

– Doar câteva fire de păr ale victimei în tufișurile în care a fost găsită. Nici haine, nici urme de pași sau de cauciucuri, nimic. L-am trimis înapoi la Söderåsen.

– Dar întotdeauna se găsește ceva. S-a întâmplat vreodată ca Molander să nu găsească nimic?

Astrid a clătinat capul.

– Presupun că făptașul a făcut o treabă neobișnuit de bună când a curățat în urma lui. Până acum a plantat toate indiciile pe care le-am găsit. Nu crezi?

Tocmai se întorcea spre Fabian când a sosit doctorul.

– Puteți veni cu mine, a zis el.

În vreme ce mergeau pe coridor, doctorul le-a dat ultimele informații despre starea Ingelei.

– Și-a revenit destul de mult, dar este încă slăbită. Cu alte cuvinte, aceasta nu poate fi o vizită lungă, să n-avem vorbe. I-a condus la o ușă păzită de doi polițiști în uniformă. Mă întorc în zece minute.

Doctorul a plecat, și Astrid a deschis ușa, dând să intre.

– Stai un pic, a zis Irene. Chiar este o idee bună să intre și Fabian? Astrid s-a uitat la ea. Credeam că a fost scos din anchetă.

Astrid s-a răsucit spre Fabian.

– Are dreptate. Ce faci în concediu e, treaba ta. Dar, dacă vrei s-o vezi pe Ingela, va trebui s-o faci după ce terminăm noi.

– E în ordine, a zis Fabian, întorcându-se spre lifturi cu polițiștii lui muți.

Avea deja răspunsurile care îi trebuiau.

Astrid și Irene s-au îndreptat spre pat, care era reglat astfel încât Ingela să poată sta pe jumătate așezată. În afară de cearcănele de sub ochii neliniștiți, avea fața la fel de albă precum cearșaful de sub ea. Părul îi era gras și atârna în șuvițe, și mâinile așezate pe pătură tremurau ca ale unei femei bătrâne. La ce te poți aștepta de la cineva care a pierdut atâta sânge din cauza unei operații nedorite, efectuată de un chirurg amator, și-a zis Astrid pe când trăgea un scaun lângă pat și se așeza.

– Bună, Ingela. Mă numesc Astrid Tuveson și sunt detectiv superintendent al poliției din Helsingborg. Ea este detectivul Irene.

Irene a salutat-o fluturând mâna.

– Avem câteva întrebări la care sperăm să poți răspunde.

Ingela a clătinat capul. Bărbia tremurândă arăta că nu mai are mult și izbucnește în plâns.

– N-am niciun răspuns. Îmi pare rău, dar nu-mi amintesc nimic.

– Ingela, vreau să spun în primul rând că ne pare foarte rău pentru ce ți s-a întâmplat. Trebuie să fi fost absolut îngrozitor. Dar, spre deosebire de celelalte victime, tu ești încă vie.

– Vie? Numiți asta vie? Dacă aș avea de ales, aș prefera să fiu moartă. Cineva a fost în mine... Cu un cuțit și... și...

Chipul i s-a schimonosit și a izbucnit în lacrimi, în tăcere.

Astrid i-a prins mâna.

– Știu că e greu. Dar nu vrem decât să prindem persoana care ți-a făcut asta. Orice informație pe care ne-o poți da ne va ajuta să atingem acest obiectiv.

Ingela a încuviințat din cap. S-a liniștit, și-a șters lacrimile și a luat o înghițitură din paharul pe care i l-a întins Irene.

– Care e ultimul lucru pe care ți-l amintești din seara de miercuri?

– Eram în oraș cu Mona și Cilla.

– Cine sunt?

– Prietene. De obicei ieșim în oraș în prima miercuri din fiecare lună.

– Și unde ați fost alaltăieri?

– Mai întâi ne-am dus să mâncăm la Haket, și... Apoi ne-am dus la S/S *Swea* și am băut câteva ceva.

– Ce s-a întâmplat după aceea?

Ingela și-a scuturat capul și a ridicat din umeri.

– Îți amintești ce ai băut? a zis Irene.

– Caipirinha și White Russian.

– În locul acela, S/S *Swea*, se poate dansa?

Ingela a încuviințat din cap.

– Într-adevăr. M-am simțit brusc amețită. Puseseră o melodie a lui Lady Gaga și totul a început să se învârtă, cu toate că nu băusem decât două sau trei pahare.

Astrid și Irene s-au uitat una la alta.

– La fel s-a întâmplat și cu prietenele tale?

– Nu știu. Nu le-am putut găsi. Era așa înghesuială, totul se învârtea și nu mai voiam decât să ies de acolo, dar nici măcar n-am putut să gădesc ușa. Cu toate că e un loc destul de mic, părea un labirint uriaș.

– Deci, nu-ți amintești că ai plecat?

Ingela a scuturat din cap și părea că face un efort imens să rămână liniștită când doctorul s-a întors în rezervă și a arătat spre ceas.

Astrid a ridicat o mână ca să-l oprească.

– Aproape am terminat. Totul se învârtea și încercai să ajungi afară, dar nu puteai. Care e următorul lucru pe care ți-l amintești?

Ingela s-a gândit, apoi a ridicat din umeri.

– Presupun că atunci când m-am trezit și habar n-aveam ce se întâmplă. Nu știam unde sunt și nici măcar cine sunt.

Buza de jos a început să-i tremure și Astrid i-a strâns mâna.

– Ai simțit vreo durere?

Ingela și-a scuturat capul.

– Nu știu. Nu cred.

– Îți amintești cum zăceai acolo când te-ai trezit? Erai pe burtă, pe spate, sau...

– Nu știu. Vă rog, nu știu. Ați terminat?

– Ingela, e important. Încearcă să-ți amintești exact ce s-a întâmplat când...

– Nu știu! V-am spus, nu știu! Ingela a început să plângă. Vă rog, n-ați putea să plecați acum? Vreau să plecați.

– Ingela...

– Dar plecați odată! Plecați! a strigat Ingela, începând să se lovească peste burtă.

Doctorul s-a repezit și a încercat s-o împiedice să se lovească singură și să smulgă tot ce apuca.

– Nu vreau decât să fiu lăsată în pace!

Irene și Astrid au prins fiecare unul dintre brațele Ingelei, care se zbăteau, și le-au apăsât pe pat, în vreme ce doctorul a umplut o seringă și a golit-o în coapsa ei. Ingela nu s-a mai împotrivit și s-a uitat la doctor și la polițiste cu ochi sticloși.

– Vă rog... N-ați putea doar să mă lăsați... să pier...

Pleoapele îi erau din ce în ce mai grele.

– Cred că am terminat aici, ce ziceți? a spus doctorul, deschizându-le ușa.

– Când ne putem întâlni din nou cu ea? a întrebat Astrid pe când mergeau pe coridor.

– După cum vedeți singure, a suferit o traumă gravă și este încă în stare de șoc. Are nevoie de odihnă.

Astrid s-a oprit și s-a întors spre el.

– Deci, vă întreb din nou. Când ne putem întâlni cu ea?

Doctorul a lăsat să-i scape un oftat lung, ostentativ.

– Ca să fiu sincer, nu văd rostul. Mi se pare că v-a spus tot ce își amintește.

– Mi-ar plăcea să judec singură asta. Când o să fie din nou pe picioare?

Doctorul a ridicat din umeri.

– Până mâine ar trebui cel puțin să poată să șadă.

– Bine. O să venim s-o luăm. Plănuiesc să o duc cu mașina undeva și n-am nimic împotriva dacă cineva din spital vrea să vină cu noi.

Doctorul a încercat să protesteze, dar Astrid și Irene ieșiseră deja.

Camilla Lindén nu-și mai amintea când se mai întâmplase asta. Poate că acum doi, trei sau chiar patru ani. Cu toate că jurase cu mâna pe inimă că n-o să se mai întâmple niciodată, avusese întotdeauna grijă să aibă în geantă un pachet, doar pentru cazul în care ar avea nevoie disperată și n-ar putea să reziste.

Și cine mi-ar găsi vreo vină că am nevoie de una acum, și-a zis, în vreme ce mâna dreaptă scotocea prin geanta de pe scaunul pasagerului. Știa că e pe undeva, printre rujuri, chei, telefonul mobil, scobitori și tampoane. În cele din urmă a pipăit pachetul moale, foșnitor, și l-a ridicat până la gură. A mușcat plasticul, a prins cu buzele o țigară și a scos-o. Bricheta licărea deja, și curând a tras în piept un fum de care avea cumplită nevoie.

Întotdeauna se liniștea de îndată ce trăgea chiar acel prim fum. Dar de data asta n-a avut același efect. La naiba, n-o să mai fac vreodată așa ceva, și-a zis și a trecut pe banda din stânga, a apăsat pe accelerație și a depășit Volvo-ul bordo care mergea lenevos în fața ei. A tras fumul în piept cât de adânc a putut, ca să ajungă până la cele mai mici capilare, și E6 curgea în fața ei ca un joc pe calculator în 3D. Mergea mult prea repede, dar o durea fix în cot. Las' să mă tragă poliția pe dreapta, și-a zis. Dacă o făceau, puteau cel puțin să vină să-i dea o mână de ajutor.

Nu era prima oară că Björne se ivea din senin și lua copiii undeva fără să-i spună dinainte. O dată i-a dus cu mașina la Tivoli, în Copenhaga, iar altă dată a hotărât să-i ducă într-o ieșire la iarbă verde pe insula Ven. Dar asta era prima oară că își bloca numărul de telefon. Prima și ultima oară.

Era sătulă până-n gât. N-avea să se mulțumească să se înfurie un pic și s-o lase baltă. De data asta avea să meargă

până la capăt cu proces, revocarea programului de vizite, tot afurisitul de tacâm. O să se lupte cu înverșunare. El o să se ardă așa de tare, că n-o să mai îndrăznească vreodată să se apropie de ei.

A rămas pe banda din stânga, dându-și seama că vitezometrul arată deja 150 de kilometri pe oră. Viteza n-o deranja, trebuia doar să aibă grijă să nu rateze ieșirea spre Strövelstorp. Acolo locuia el. Idiotul! A tras ultimul fum din țigară, a împins-o prin crăpătura geamului și a aprins alta.

Cum a putut să fie așa de naivă? Fuseseră multe semnale de alarmă de-a lungul anilor, atâtea ocazii sa plece. Dar a preferat să le ignore și a întors și celălalt obraz, prefăcându-se că nu-i nimic nelalocul lui. De parcă el ar fi putut să se oprească din băut, după ce a început. De parcă pasele lui proaste ar fi fost cu adevărat vina ei. Toate astea începuseră înainte să vină pe lume copiii. Dacă ar exista un titlu de campion al proștilor, ea l-ar câștiga fără niciun efort.

A scos un nor de fum, care i s-a oprit în gât și a făcut-o să tușească de parcă ar fi fost o babă. A observat că Volvo-ul bordo o depășește pe banda din dreapta. S-a uitat la vitezometru, care scăzuse la 140 de kilometri pe oră, și a trecut pe banda din dreapta, în spatele Volvo-ului.

Au trecut mai bine de zece ani. Dar își amintea prima lovitură încasată de parcă ar fi fost ieri. Se duseseră la cină la prietena ei din copilărie, Pavlan, sau Elsa Hallin, cum o chema acum, după ce se măritase cu Jerker. Familia Hallin îi invitase la o fondue după ce au descoperit un set de fondue pe când făceau curățenie în pivniță. La cină au discutat cu toții despre nedreptatea ca un fel de mâncare atât de gustos să fie exilat în pivniță de cine știe cât timp. Apoi au început să vorbească despre tot ce le plăcuse în anii '80, și ea a observat că Björne devenise tăcut.

Luminile de poziție ale Volvo-ului s-au aprins și ea a trebuit

să apese tare pe frână ca să nu intre în cealaltă mașină. S-a uitat peste umăr ca să vadă dacă poate să treacă pe alături, dar un camion se trudea să o depășească pe o pantă. Ce rost avea?

Björne ura tot ce era legat de anii '80. Nu conta că tocmai înfulecase ca un spart toată acea fondue. Disprețuia tot ce era din anii '80. Punct. Ceilalți discutau despre haine și tunsori. Ziceau că erau mult mai amuzante decât cele din anii '90, că acea costumație obligatorie din anii '90, jeanși prespălați și zdrențuiți, tricouri și cămăși de flanelă, nu arăta bine.

Când a făcut acel ultim comentariu, se pare că Pavlan nu și-a dat seama că Björne se îmbrăcase exact așa. Tricou alb pe sub o cămașă de tăietor de lemne în carouri, descheiată. Sau poate că-și dădea seama foarte bine? Ar fi fost tipic pentru Pavlan. Camilla a încercat să dea înapoi, zicând că, după părerea ei, cămășile în carouri pot să fie destul de sexy. Björne a deschis gura pentru prima oară după douăzeci de minute. „Anii '80 au fost doar pentru fătălăi și homo, cu afurisitele lor de pernițe la umeri și tot rahatul ăla.” Jerker s-a întrebat cu voce tare care era diferența între fătălăi și homo, ridicând paharul cu un zâmbet batjocoritor.

Luminile de frână ale Volvo-ului au clipit din nou și Camilla a încetinit. Vitezometrul arăta 125 kilometri pe oră.

Au băut în cinstea celor spuse. Toți, în afară de Björne. După toate semnele, dispoziția lui ajunsese departe în zona roșie a pericolului. Camilla a încercat să îndrepte conversația către muncă, și Pavlan s-a prins în joc și a zis că șeful ei dădea mereu o prioritară mică literaturii pentru copii.

„Deci, chiar ziceți că vă place muzica aia de homo pe care o făceau pe atunci?” a șuierat Björne. „Soft Cell și tipii ăia de la Human League nici măcar nu foloseau instrumente adevărate. Homo de rahat machiați care nici măcar nu erau în stare să cânte!” Chiar așa a zis.

Dacă era ceva ce puteau să facă, era să cânte, și-a zis Camilla,

pe când observa că se aprinde o lumină verde în luneta Volvo-ului, aflat încă în fața ei, și gândurile i s-au întors rapid la acea cină. Jerker trebuie să fi fost beat mangă, pentru că s-a luat tare de Björne. Cum a zis? Camilla încerca să-și amintească mai multe amănunte, camera video mică aflată în mașina din fața ei tocmai îi localiza fața și dirija raza verde în sus pe parbriz.

Chiar așa: „Ăsta-i soiul de lucru pe care l-ar spune un homo încă nedeclarat”, a exclamat el. Și a început să cânte *Dont you want me, baby? Dont you want me ah-ah-ah-ah...*³⁹ s-a ridicat, a îngenuncheat în fața lui Björne și s-a apucat să-i frece coapsele. *You were working as a waitress in a cocktail bar when I met you. I picked you out. I shook you up and I turned you around...*

Pavlan a izbucnit în hohote, iar Camillei îi era greu să-și țină în frâu râsul. Jerker cânta mai departe și se dădea în spectacol la picioarele lui Björne, *Turned you into someone new...* Până ce ea și Pavlan au ajuns să se tăvălească de răs. Când și-a dat seama că fața lui Björne împietrise de tot era prea târziu. S-a ridicat așa de repede, încât a răsturnat fotoliul, și a anunțat-o că pleacă amândoi.

Ea a fost destul de proastă ca să i se supună.

Când au ajuns acasă, l-a văzut că încuie ușa cu zăvorul și cheia. S-a uitat la el cum își bagă cheia în buzunar, răsuflă adânc și apoi se răsucește spre ea.

A țipat când durerea arzătoare i-a străpuns ochiul stâng. Părea că i-a aruncat cineva acid în ochi sau i-a înfipt un ac. A închis amândoi ochii și și-a prins fața în mâini, dar n-a simțit nicio substanță sau obiect. Tot ce simțea era durerea intensă care continua să ardă în orbita ei. Mașina ieșise de pe drum, dar a reușit să o redreseze înainte să fie prea târziu. S-a oprit din țipat și a încercat să se liniștească. Ce mama dracului se întâmpla? Avea un atac cerebral ori era vreun cheag de sânge?

³⁹ „Don't You Want Me”, The Human League.

Încă o durea ochiul, dar durerea se potolea și devenea mai suportabilă. Era scaldată în sudoare, dar îi era frig. Totul părea strâmt și lipicios. A prins volanul cu mâna stângă și cu dreapta, liberă, și-a acoperit ochiul drept ca să-și dea seama dacă vede ceva cu stângul. Dar n-a putut. Ce soi de coșmar afurisit era ăsta? Important era să se trezească.

A văzut din nou lumina verde țâșnind din spatele Volvo-ului și izbindu-se de parbriz. Nu era vis. Raza îngustă urca peste pieptul ei. Ce dracu' să fie? Gândurile nu i-au ajuns mai departe înainte să simtă din nou arsura. Aceeași durere ca la înfigerea unui ac, dar de data aceasta în ochiul drept. Totul s-a încheșat și nu mai vedea decât sfere colorate mișcându-i-se pe retină. A țipat cât de tare a putut, în vreme ce încerca să mențină mașina pe banda ei, dar mâinile nu voiau s-o asculte și volanul părea că are voință proprie.

BMW-ul Camillei s-a izbit de latura unui camion, a fost propulsat înapoi pe banda lui și a ieșit răsucindu-se pe iarbă, unde s-a izbit de indicatorul cu Strövelstorp 500 m. Unul dintre picioarele indicatorului a spart farul din dreapta și a făcut mașina să ricoșeze înapoi pe autostradă în fața unei semiremorci care a strivit sub roți spatele mașinii ca pe o doză de băutură într-un aparat de reciclare. După o rotire, mașina a aterizat pe acoperiș și a alunecat de-a curmezișul drumului până s-a oprit.

Mașinile din jurul BMW-ului s-au oprit, formând rapid un ambuteiaj lung. Șoferul camionului și alți câțiva au ieșit din mașini și s-au uitat la BMW-ul avariat al Camillei, care părea un gândac căzut pe spate, cu roțile învârtindu-se în aer. Câțiva și-au scos telefoanele și au chemat o ambulanță. Alții au sunat acasă ca să le spună membrilor familiilor cât de mult îi iubesc. Unul dintre bărbați s-a dus la BMW, a deschis ușa șoferului și a căutat pulsul pe gâtul Camillei, fără succes. S-a întors în Volvo-

ul său bordo și a plecat.

Fabian era țintuit la pat deja de mai mult de douăzeci și patru de ore și și-a dat seama că n-ar putea să supraviețuiască încă unei zile de odihnă. Peste câteva ore, probabil, avea să-și dea duhul de plictiseală. N-avea importanță cât îl băteau la cap cei din spital cu importanța odihnei. Cea din urmă întorsătură a cazului, ca urmare a uciderii lui Claes Mällvik, nu voia să-i lase niciun răgaz.

Nici Astrid nu-i înlesnea relaxarea. Făcuse tot ce putea ca să-și ascundă neajutorarea, dar ochii îi trădaseră adevăratele sentimente. În sinea sa, renunțase la speranța de a rezolva cazul. Lui Fabian nu-i păsa că e, oficial, scos din anchetă și blocat în spital, acum depindea de el să-și dea seama cum se leagă toate între ele. Dacă măcar sunt legate.

Voia cu adevărat să plece din spital, dar durerea din spate era prea mare. Nu putea nici măcar să se dea jos din pat. Plătea prețul drumului până la secția de urgențe. S-a dat bătut și a luat pilulele pentru ușurarea durerii și acum i s-a răspândit prin trup o amorțeală. Cu un strop de noroc, putea să se concentreze pe muncă. Pentru că avea de gând să lucreze.

Un mesager trecuse pe la casa lui ca să ia calculatorul, încărcătorul telefonului mobil și ceva schimburi. Reușise să-l convingă pe polițistul de la recepție, Florian Nilsson, să-i trimită la spital tot ce avea pe biroul de acolo. Una dintre asistente l-a ajutat să facă rost de un prelungitor, un dulăpior cu rafturi pe roțile, o lampă de birou și o tavă cu picioare pentru masa luată în pat, care avea să fie un birou foarte bun.

Mai întâi a pus încărcătorul în priză și și-a deschis telefonul. Avea un mesaj de la Sonja: *În tren. Theo nu vrut să vină. Dat 500 cor. nu moară foame până tu spital. Rog sună vezi dacă totul ordine. Sonja.*

L-a sunat imediat pe Theodor, dar nu i-a răspuns. Atunci a

sunat-o pe Sonja și a încercat să-i spună cum se simte, dar pe ea n-o interesa decât să știe dacă a vorbit sau nu cu Theo. I-a explicat că abia primise încărcătorul telefonului și a promis să sune din nou de îndată de termină de vorbit.

– Atunci cred că trebuie să închid, a zis ea.

Fabian nu prea voia să închidă, așa că a întrebat ce mai face ea și Matilda. Sonja a zis că au fost în parcul de distracții Gröna Lund împreună cu sora ei și cu verișorii și s-au distrat de minune.

– Uite, trebuie să te las. Sună-l pe Theo.

– Te iubesc, a zis el, și a așteptat să-i răspundă.

– Sună-mă de cum vorbești cu el.

Fabian a format noul lor număr de acasă și a ascultat cum telefonul sună și iar sună, stârnind un ecou leneș în eter. A încercat din nou mobilul lui Theodor, dar după numai trei apeluri a intrat căsuța vocală. Probabil că juca ceva pe calculator în camera lui. Fabian și-a jurat să încerce să-l facă pe Theo să iasă mai mult din cameră, să-l ajute să facă și altceva decât omoruri imaginare.

Un polițist în uniformă cu cel puțin două numere mai mică a deschis ușa.

– Avem o livrare pentru dumneavoastră, doar câteva chestii de la secție.

Mesagerul a intrat cu o cutie plină de tot soiul de dosare și documente și i-a înmănat o hârtie pe care s-o semneze.

– Aveți cumva numărul de telefon al colegului care s-a dus acasă la mine acum vreo oră să ia calculatorul și alte câteva lucruri? a întrebat Fabian, în vreme ce semna hârtia.

– Pålsjögatan, numărul 17?

Fabian a încuviințat.

– Jocke the Rocker.

A găsit numărul în memoria telefonului și i l-a arătat lui

Fabian, care l-a format pe propriul telefon.

– Alo?

– Sunteți Jocke?

– Da. Despre ce-i vorba?

– Numele meu este Fabian Risk. Astăzi, ceva mai devreme, ați luat un calculator și câteva alte lucruri din casa mea, Pålsjögatan, numărul 17.

– Auziți, am terminat lucrul pe ziua de azi.

– Am doar o mică întrebare.

La celălalt capăt s-a auzit un oftat exagerat.

– Era acasă fiul meu când ați fost acolo? Are paisprezece ani și părul închis la culoare, lung până la umăr.

– N-am idee. Dar cineva pusese Marilyn Manson cât de tare se presupune că trebuie să fie ascultat.

– Mulțumesc, aste e tot ce voiam să aud.

Fabian a închis și a simțit o bruscă ușurare. Ceva ce nu și-ar fi închipuit vreodată că ar putea să-i aducă Marilyn Manson la nivelul maxim al decibelilor.

După douăzeci de minute telefonul i-a semnalat un nou SMS. *Bună tată. Văzut apel. Ieșit să iau chebap, tocmai plăteam. Când vii acasă?*

A tastat răspunsul. *De cum mă lasă doctorii să plec. Acum îmi funcționează iar telefonul, așa că dă-mi de știre dacă se întâmplă ceva, sau, și mai bine, ce-ar fi să vii pe la mine? (smiley).* A trimis textul și a mai scris unul. *Iubito, tocmai am primit un semn de la Theo. Se pare că se-ndoapă cu chebap până o să-i iasă pe urechi. Pupici. F.*

A lăsat telefonul din mână. În sfârșit, putea să se apuce de lucru.

A fost cât pe-acți, și-a zis Astrid pe când plătea pentru pizza, și le-a spus lui Irene, Molander și Klippan că mâncarea a sosit. Își pierduseră concentrarea odată cu zahărul din sânge și, dacă nu băgau curând ceva în gură, ar fi putut la fel de bine să tragă obloanele. Echipa lucrase pe brânci toată ziua și noaptea și lipsa lor de somn trecuse de mult de nivelul rezonabil. În speranța de a scăpa de disperarea pe care o simțea, Astrid hotărâse că nu are voie niciunul dintre ei să meargă acasă până ce ancheta nu face un pas mare înainte. Dacă mâncarea avea să-și îndeplinească scopul, urma să aibă parte de al doilea val de energie, care era preferatul lui Astrid.

În timpul unui al doilea val de energie, toți din grup erau concentrați pe același lucru – să rezolve cazul cu orice preț. Orice altceva era în plan secundar. De obicei, toți se duceau acasă, la familia lor, dar pe moment ei erau familia. Asta-i amintea de când era copil și dormea acasă la cea mai bună prietenă, jucându-se de-a doctorul sau construind din Lego tot weekendul. Tot timpul în pijama. N-aveau niciodată timp să se schimbe și de-abia găseau timp să mănânce. Nu conta nimic altceva. Nimic în afară de joacă.

Irene și Molander s-au repezit să deschidă sticla de coca-cola de doi litri. Și-au turnat câte un pahar.

– De-ar fi să aleg între a bea tot restul vieții doar vin sau doar coca-cola, aș alege, fără îndoială, coca-cola, a zis Irene, dând paharul pe gât.

– De care pizza ai luat? a întrebat Molander, împungând cutiile cu degetul.

– De care voiai?

– Ăă... poate pizza cu chebap?

– Uite-o aici.

Astrid a luat una dintre cutii.

Cu toate că nu voia niciodată să recunoască, de nouă ori din zece Molander voia pizza cu chebap. Și întotdeauna o jumătate. De obicei, după câteva felii se plictisea și voia să guste din pizza tuturor celorlalți. Dar Astrid comandase în așa fel încât să nu riște nimic, așa că au primit șase feluri de pizza.

– Unde-i Klippan? Nu vrea și el?

– S-a închis în sala de ședințe. O să iasă de îndată ce termină cu lucrul la graffiti, a zis Irene.

– A, da, teoria aceea, a zis Molander și a clătinat din cap.

– Știu că e pură speculație, a zis Astrid. Dar Klippan a investit în asta mult timp și energie, așa că vreau să-i dăm o șansă cinstită. Bine?

Molander și Irene au încuviințat din cap, s-au așezat și s-au apucat să mănânce de parcă de asta depindea viața lor. După o treime din pizza cu chebap, Molander a rupt tăcerea.

– Ce mai avem despre Ingela Ploghed?

– Din ce în ce mai multe, a zis Astrid. Am primit de la doctor un raport scris al examinării ei, care este de fapt o repetare a ceea ce ne-a spus mai devreme.

– Ce a spus?

– Că nu încapă îndoială că operația nu a fost efectuată de un medic adevărat.

– Cum poate să știe asta?

– În primul rând, cine i-a făcut asta Ingelei a folosit un scalpel standard, care nu e unealta pentru histerectomie. Ca să nu mai spunem că n-a fost sterilizat.

– Oh, la naiba, a zis Irene.

– De asemenea, făptașul a pătruns prin vagin în loc de incizia abdominală, care este considerată calea mai ușoară.

– Cum, e mai greu prin vagin? a întrebat Molander.

– Da, dar se pare că operația a fost impresionant de exactă pentru un începător.

Molander a tăiat o bucată din pizza cu chebap.

– Vrea cineva să facă schimb?

Astrid și Irene și-au scuturat capetele.

– Și tu ce zici, Irene? Ai dat peste ceva?

Irene a încuviințat și și-a clătît gâtul cu niște coca-cola după o înghițitură de pizza.

– Ca să fiu absolut sinceră, n-o înțeleg pe Ingela. A terminat Fredriksdal cu medie maximă. A terminat și liceul în fruntea clasei, la științele naturii. Apoi a făcut doi ani și jumătate de drept la Lund, și din senin s-a retras.

– Ce a făcut după ce s-a retras?

– Nimic. Asta-i partea ciudată. A început să lucreze la casă într-o alimentară și, din câte știu, tot acolo e și acum. Și iată cum se irosește talentul.

– Mai e ceva?

– Da, în 1992 a făcut un avort și după zece ani, amândoi părinții i-au murit de cancer, la distanță de un an unul de celălalt.

– Poate că făptașul i-a luat uterul pentru ca ea a pus capăt unei sarcini? s-a întrebat Molander, împingând deoparte pizza cu chebab. Vreau să zic, a luat picioarele lui Glenn pentru că îi plăcea să tragă șuturi și mâinile lui Jörgen pentru că le folosea ca să bată. Așadar, de ce să nu ia uterul cuiva care a făcut un avort?

– Teoria ta presupune că e același individ, a zis Astrid.

Molander s-a oprit din mestecat și s-a răsucit spre Astrid, nedumerit.

– Firește că e același individ.

– Nu și după părerea lui Risk, a zis Irene. Crede că Ploghed iese din tipar.

– Cum iese? Cum naiba poate să creadă asta? Mai întâi a luat mâinile, apoi picioarele și acum uterul și, în plus, au fost toți în aceeași clasă. Dacă ăsta nu e un tipar, n-ar trebui să am un serviciu.

- Dar Ingela a rămas în viață. În plus, a violat-o.
- Și ce-i cu asta? E prima victimă femeie. În afară de fata aceea daneză care, evident, nu făcea parte din plan.
- Adevărat, dar, după spusele lui Risk, ea a fost singura din clasă care a sărit în apărarea lui Claes.
- Știm cu toții că nu mai este vorba despre Claes, ci despre altcineva... Molander s-a întrerupt și s-a uitat pe rând la Irene și la Astrid. Chiar vreți să spuneți că credeți că e altcineva?
- Sinceră să fiu, nu știu ce să cred, a zis Astrid.
- Nici eu, a adăugat Irene.
- Dar presupun că înclin spre ideea că toate crimele au fost săvârșite de același făptaș, a zis Astrid. Vreau doar să ne asigurăm că nu eliminăm nimic în această fază. Ar putea fi absolut oricine.
- Există calzone dublu? l-au auzit pe Klippan strigând de pe coridor.
- Desigur.
- Astrid a împins cutia cea mai înaltă spre Klippan, care a luat-o fără să o deschidă.
- Mi-ar plăcea să profit de ocazie ca să vă invit pe toți în sala de ședințe.
- A întins un braț spre sala de ședințe și părea foarte mulțumit de sine.
- Astrid și ceilalți au pășit în încăpere și s-au uitat în jur. Klippan făcuse o treabă remarcabilă tapetând pereții cu fotografii de graffiti, de la podea până la o înălțime de doi metri. Ba chiar era câte un post-it pe fiecare fotografie, arătând unde fusese făcută.
- Măi, măi! a exclamat Irene. Toate astea sunt de la Școala Fredricksdal?
- Klippan a încuviințat din cap.
- M-am gândit că e cel mai bun mod de a avea o vedere generală a acestor graffiti.

– Mă simt ca și cum aș fi nimerit drept într-o toaletă publică uriașă, a zis Molander.

– Ai găsit ceva interesant? a vrut să știe Astrid.

– Încă nu m-am uitat. Klippan a desfăcut cutia de pizza și a început să mănânce, în vreme ce ceilalți se uitau pe pereți. Mă gândeam că am putea să facem asta împreună. Dacă luăm fiecare un perete, n-ar trebui să dureze prea mult.

De îndată ce Klippan și-a potolit foamea, s-au împrăștiat și s-au apucat de lucru.

– Câte „pule în pizdă” aveți? a întrebat Molander.

– Am ajuns deja la trei, a zis Irene.

– „Suge-mi pula” se pune? s-a întrebat Klippan.

– Nu, sunt două lucruri cu totul diferite, a obiectat Molander. Una este penetrare și cealaltă orală. Trebuie să avem o oarecare ordine.

– Am deja două orale, a zis Astrid.

– În ce categorie intră „Ulla se joacă cu pizda”?

După un sfert de oră asupra încăperii se lăsase o tăcere concentrată. Păreau cu toții hotărâți să stoarcă orice indiciu posibil. Klippan muncise enorm și nu voiau ca asta să se irosească. Nu numai că fotografiase cele mai evidente graffiti publice, de pe pereți și dulapuri. Dar găsise și mesajele ascunse pe sub pupitre și pe spătarele scaunelor.

Pe unul dintre suporturile pentru hârtie igienică scria: *Sper că ai un plan alternativ*, iar pe partea de dedesubt a unui capac de WC: *Homalăii se cacă și ei ca oricine altcineva. Doar că se distrează mai mult. Majoritatea celorlalte era de genul Cecilia e târfă... HIF⁴⁰ e un as, dea dracu' în ce-a rămas!... Slipknot sunt cei mai tari – Hellström⁴¹ e de tot râsu'... Jörgen ♥ Lina... Rockul e mort! Trăiască synth!*

Astrid și-a lăsat privirea să rătăcească peste mângălituri și s-

⁴⁰ Hammarby Idrottsförening, club de fotbal din Suedia.

⁴¹ Slipknot, formație de heavy metal din SUA; respectiv, Håkan Georg Hellström, muzician suedez.

a simțit inundată de gândurile adolescenților. Gânduri din trecut și de acum. Unele dintre imagini arătau mai multe straturi de graffiti. La fel ca inelele de pe trunchiurile copacilor, inscripțiile erau lăsate de elevi an după an și era nevoie de concentrare ca să interpretezi stratul cel mai dinăuntru.

Ochii i s-au oprit pe *Mori, Mjälle*. Post-it-ul spunea că era de pe spatele unei bănci din vestiarul băieților. S-a cutremurat și s-a uitat mai bine la fotografie. Literale fuseseră săpate în lemn într-un stil împrăștiat, cu unghiuri, și păreau făcute cu un cuțit. Marginile erau netede, ceea ce însemna că se prea poate să fi fost acolo de aproape treizeci de ani. Dar cine să fi scris aceste cuvinte pline de ură? Jörgen, Glenn sau făptașul?

– Am găsit ceva interesant, a zis Irene, citindu-le celorlalți inscripția: „*Vorbesc, nimeni n-ascultă. Întreb, nimeni nu răspunde. Omul Invizibil*”. Ce credeți?

– Unde a fost găsit? a întrebat Molander.

– În spatele extincătorului, pe coridorul de sud.

– Am și eu unul asemănător, a zis Klippan. „*Îl urăsc pe fiecare dintre idioții ăștia, dar cui dracului îi pasă? Omul Invizibil.*”

– Credeți că ar putea să fie el? i-a întrebat Irene pe ceilalți.

– De ce nu? a zis Astrid.

Toți patru s-au dat câțiva pași înapoi și s-au uitat la graffiti, ca și cum ar fi sperat că ucigașul o să se arate din zid.

După o jumătate de oră, Molander s-a dus la zidul său, a dat jos una dintre fotografii și s-a așezat la masă, examinând-o cu lupa. Ceilalți au continuat să lucreze le pereții lor și, de îndată ce au terminat, s-au adunat în spatele lui Molander.

Inscripția pe care o cerceta era imposibil de citit. Cu anii, cuvintele se șterseseră atât de mult, încât nu se mai puteau desluși decât câteva puncte și linii de diferite mărimi și unghiuri, din care Molander se străduia acum să refacă litere.

Post-it-ul zicea că acest graffiti a fost găsit în dulapul 349.

– Să nu-mi spui că ai descuiat toate dulapurile, i-a zis Irene lui Klippan.

– Erau deja deschise. Probabil ca să poată fi golite și curățate pe timpul verii.

Astrid s-a aplecat peste umărul lui Molander ca să poată vedea părți din text. *Nimeni nu mă vede... Nimeni...* Nu deslușea ultimele cuvinte. Mâna lui Molander acoperea partea finală și nu voia să-l deranjeze. Când era așa de concentrat însemna, de obicei, că ancheta e pe cale să facă un mare pas înainte.

A mulțumit în taină pentru pizza cu chebap și s-a uitat pe fereastra panoramică de unde se vedea o priveliște minunată a Helsingborgului pe întuneric. Era o seară neobișnuit de senină și putea să vadă până la Helsingør, dincolo de strâmtoare. Ba chiar putea să identifice lumina pâlpâitoare de pe unul dintre turnurile castelului Kronborg. Vedea insula Ven, departe, chiar dacă ea nu fusese niciodată acolo, ca majoritatea locuitorilor din Helsingborg. Dar se prea poate ca luminile care credea că sunt din insula Ven să fie doar ale unui vas.

– Iată-l! a exclamat dintr-odată Molander.

Astrid s-a răsucit pe călcâie.

– Ești sigur?

– Dacă asta n-a fost scrisă de omul nostru arunc prosopul în ring și-mi schimb cariera.

– Ce zice? a întrebat Irene și și-a turnat în pahar ultimii stropi de coca-cola.

„Nimeni nu mă vede... Nimeni nu mă aude... Nimeni nici măcar nu se ia de mine. O.I.”

Molander a ridicat privirea spre ceilalți.

– Și-a zis Omul Invizibil din cauză că nu-l băga nimeni în seamă, care este întregul lui motiv, chiar aici, a zis Astrid. Oamenii spun că a fi mereu ignorat și lăsat pe dinafară este una dintre cele mai rele senzații. Nici măcar nu te hărțuiesc.

Trebuie să te simți ca și când n-ai exista.

– Așadar, asta caută, a zis Irene. Vrea să audă lumea de el și să fie faimos.

Astrid a încuviințat.

– Până acum, pare să facă tot ce poate ca să rămână invizibil, a zis Klippan.

– Oricum ar fi, înseamnă că e aproape sigur că a fost în aceeași clasă, a zis Molander.

Astrid s-a dus la fotografia mărită a clasei. Patru fețe fuseseră tăiate. Jörgen, Glenn, Claes și diriginta lor, Monika Krusenstierna. Era un semn de întrebare deasupra Ingelei Ploghed. A simțit că-i bate inima mai repede. Ajunseseră, în sfârșit, undeva, și grupul de suspecți se reducea la cineva dintre elevii care rămăseseră.

– Trebuie să luăm legătura cu toți care mai trăiesc și să le verificăm alibiurile.

– Eu și Irene am făcut deja asta, a zis Klippan. Cel puțin, cu cei care nu sunt în concediu pe undeva.

– Și?

– Din păcate, toate sunt beton.

– Absolut fiecare?

– Îhî. Toți ai mei, cel puțin, a zis Klippan, întorcându-se spre Irene.

– Și ai mei.

– Cum e cu cei plecați în concediu? a întrebat Molander. Sunteți siguri că sunt plecați cu adevărat?

– Nu, încă nu, a răspuns Irene.

– Faceți asta imediat și verificați din nou restul alibiurilor, a zis Astrid. Dacă semnătura lui este „Omul Invizibil”, credeți că trebuie să presupunem că ucigașul e bărbat?

– Sigur că e bărbat, a zis Molander. A violat-o pe Ingela Ploghed.

– În acest caz am rămas cu șapte suspecți.

– Între ei intră și Risk? a întrebat Irene.

Astrid a întors privirea spre Fabian, care avea aceeași ținută ca restul elevilor – cărare pe mijloc, cămașă polo și jersey – și s-a gândit, însă ușa s-a deschis și a intrat un bărbat.

– Sunteți polițiștii care se ocupă de ucigașul din clasă?

– Scuzați-mă, dar cine sunteți și cum ați ajuns aici? a zis Astrid, pe când doi polițiști din paza de noapte s-au năpustit pe urmele bărbatului și l-au înșfăcat.

– Vă rugăm să ne iertați, dar n-am avut timp să-l oprim și a blocat liftul când a urcat, a zis unul dintre paznici, pe când încercau să-l tragă după ei afară din încăpere.

– Hei, ușurel, pentru numele lui Dumnezeu! Vreau doar să...

– Raportezi dispariția soției. Știm, a zis paznicul. Dar nu faci asta aici, ci trebuie să suni la numărul de urgență, lucru pe care vom fi fericiți să te ajutăm să-l faci. Acolo, jos!

Cei doi paznici, care își pierduseră răbdarea, l-au trântit pe bărbat la podea și i-au tras mâinile la spate până ce a început să scâncească.

– Te potolești, sau trebuie să scoatem cătușele? a strigat unul dintre paznici în urechea bărbatului.

– Stați așa, dați-i drumul, a zis Astrid.

Cei doi paznici s-au uitat la ea întrebători.

– E în ordine. O să vorbesc cu el.

S-au uitat unul la altul și au dat din umeri.

– *OK, he's all yours*⁴².

I-au dat drumul bărbatului, care s-a ridicat în picioare și și-a aranjat hainele și părul. Părea speriat, ca și cum s-ar fi temut că ar putea fi arestat în orice clipă.

Astrid s-a apropiat și a dat mâna cu el.

– Mă numesc Astrid Tuveson și răspund de această anchetă. Cu ce vă pot ajuta?

– Soția mea, ea... ea a dispărut... lipsește. Și nu știu ce să fac.

⁴² Bine, e al dumneavoastră (în limba engleză în original).

Ce ar trebui să fac...

Bărbatul a început să plângă, iar Irene și Klippan l-au ajutat să se așeze pe un scaun.

– Haideti să le luăm pe rând. Cum vă numiți?

– Jerker... Jerker Hallin.

– Cum se numește soția?

– Elsa Hallin.

– Hallin este numele dinainte de căsătorie?

– Nu, se numea Pavlin.

– Elsa Pavlin... Era în aceeași clasă cu...

Jerker Hallin a încuviințat.

– De aceea sunt aici. Era rândul ei să pregătească cina, ca să pot merge la sală. Când am terminat, aveam o droaie de apeluri nepreluat și SMS-uri de la Bea, fiica noastră, care voia să știe de ce nu-i nimeni acasă.

– Și ați încercat s-o sunați, desigur.

– Intră căsuța vocală.

– Unde lucrează?

– La secția centrală a bibliotecii, în centru. Dar am vorbit deja cu ei și nu-i acolo.

– V-au spus când a plecat de la bibliotecă?

Jerker a ridicat din umeri.

– Vă rog, n-ați putea să faceți ceva? Să difuzați o descriere, să trimiteți o echipă s-o caute. Orice.

– Sigur. Sigur că putem face asta, a zis Astrid, cu toate că era convinsă că era deja prea târziu.

Dunja Hougaard a scos un picior din apă și a trecut cu aparatul de ras de la gleznă în sus. Și-a fluturat laba piciorului, bucuroasă să vadă că lunile de Pilates îi făcuseră deja picioarele să arate mai tinere cu câțiva ani. Fără îndoială, nu se putea plânge. Rareori reușea cineva să-i ghicească vârsta. Când spunea că are treizeci și cinci de ani, de obicei credeau că glumește. Și nu-i putea învinui. Adevărul era că niciodată nu arătase mai bine.

În ultimele șase luni suferise o transformare spectaculoasă. Unii dintre vechii prieteni de-abia o recunoșteau. Avea o nouă coafură, nu mai cumpăra de la H&M și își mărise programul de exerciții fizice, ceea ce reușise în sfârșit să ardă ultimele grame de osânză despre care crezuse că o vor însoți până în mormânt.

A lăsat din mână aparatul de ras, și-a scufundat capul în apă și a clătit balsamul pentru păr. Începea, în cele din urmă, să se destindă. Baia caldă și tot răsfățul au ajutat-o să alunge gândurile la serviciu.

A trebuit să scurteze exercițiile fizice ca să ajungă acasă și să se destindă. Gândurile îi scăpaseră cu totul din frâu, o clipă credea că a făcut ceea ce trebuie, iar peste o clipă își zicea că s-a făcut de râs.

Dar acum se hotărâse o dată pentru totdeauna că a luat hotărârea corectă. Dacă voiau s-o dea afară, așa să fie. Nu dorea decât ca ancheta să progreseze și, dacă mașina îi putea ajuta pe suedezi, atunci un pas înapoi în cariera sa era un preț rezonabil.

S-a ridicat, a scos dopul căzii cu degetele de la picioare și a pornit dușul. După ce s-a clătit, a stat pe covorașul de baie, a luat prosopul de deasupra teancului de prosoape proaspăt spălate și s-a șters pe sunetul apei din cadă care dispărea pe scurgere. S-a dat cu loțiune care a usturat-o acolo unde se

răsese.

Dunja a ascultat bolborosirea prelungă a căzii care se golea. Știa că sunetul este strigătul de ajutor al scurgerii, amintindu-i că trebuie să fie curățată. Tot voia s-o facă de un timp, dar mereu apăruse ceva care s-o împiedice. Părea plauzibil că n-o să o curețe până ce apa avea să curgă pe podea și în living, cu podeaua lui rașchetată de curând.

Tocmai se întreba dacă asigurarea apartamentului va acoperi acest soi de pagubă, când a sunat cineva la ușă. Ceasul ei, care stătea pe servantă, arăta că mai erau douăzeci de minute până la miezul nopții. Poate se rătăcise cineva? Soneria s-a auzit din nou. De data aceasta insistent. Dunja și-a pus kimonoul și l-a legat în talie pe când se îndrepta spre hol. Să fi fost unul dintre iubiții mai recentți? Cu toate că avusese întotdeauna grijă să nu-i aducă acasă sau să-și spună numele de familie, trei dintre ei reușiseră să-i dea de urmă. Cu primii doi nu avusese nicio problemă, și a fost mai mult decât bucuroasă să-i primească în casă. Al treilea venise s-o ceară în căsătorie și s-a prăbușit când ea, blând dar ferm, a spus nu. După două ceainice pline, a acceptat în cele din urmă să ia taxiul și să se ducă acasă. Ea și-a dat seama că undeva, în sinea sa, spera că în seara aceasta e la ușă unul dintre ceilalți doi.

S-a aplecat spre vizor, dar n-a văzut nimic pe palier. Era beznă. Soneria s-a auzit din nou, de data asta la intervale scurte, ca un semnal de avertizare înainte de o explozie iminentă. Ea a descuiat și a deschis ușa.

– Mmm... Tocmai ai făcut duș? Ce drăguț...

Kim Sleizner a luat o înghițitură din sticla de whisky pe jumătate golită pe care o ținea în mână.

– Scuză-mă, dar e aproape miezul nopții. Ce vrei?

Sleizner a ridicat un deget și a rânjit.

– Tu și cu mine... o să... avem o mică discuție.

A împins-o deoparte și a intrat, iar Dunja a rămas în

duhoarea de alcool pe care o lăsa în urma lui.

Când a intrat în living, el stătea în picioare lângă iPod-ul ei, dând volumul mai tare la „Your Love Is King” a lui Sade. Apoi s-a lăsat să cadă pe canapea, cu picioarele desfăcute larg, și a mai luat o gură din sticlă.

– Poate că te întrebi ce cauți aici? Eu m-aș întreba, dacă aș fi în locul tău. Ori în kimonoul tău. Apropo, e drăguț. Sexy. Că veni vorba, nu mai ai vreo mică *unfinished business*⁴³ înainte de Crăciun?

– Kim, nu știu ce vrei și nici nu doresc să aflu. Tot ce vreau e să pleci. Acum.

– Frumos îmi mai vorbești, când ești deja la podea. Chiar ar trebui să fiu jignit, dar nu mă pot abține să gândesc că te prinde de minune, mai ales în kimonoul ăla. A dat pe gât whisky-ul și s-a șters la gură cu mâna. Acum, aș vrea să știu dacă tu ai fost cea care s-a dus cu bârfa la *Ekstra Bladet*.

Așadar, de-asta era aici. Încă nu știa că ea îi falsificase semnătura și că Peugeot-ul era pe drum spre Suedia. Cu un pic de noroc, n-avea să afle de mașină decât după ce va fi silit să-și dea demisia, lucru la care se aștepta toată lumea după *Blowgate*⁴⁴, cum i-a zis *Ekstra Bladet* poveștii. Dunja a făcut câțiva pași spre măsuța pentru cafea și s-a uitat în jos la el. „Nu te așeza. Nu-l invita la conversație. Și, pentru numele lui Dumnezeu, nu da niciun semn de slăbiciune.”

– Kim, nu-i un secret că eu și cu tine nu ne-am înțeles întotdeauna și că tindem să avem idei diferite despre cum trebuie să se desfășoare o anchetă. Dar nu m-aș coborî niciodată atât de mult ca să vorbesc pe la ziare despre infidelitățile tale.

Sleizner s-a gândit la ce spusese și apoi s-a ridicat de pe canapea. A trecut pe lângă ea spre hol.

⁴³ Treabă neterminată (în limba engleză în original).

⁴⁴ *To blow* (în argou în limba engleză) – a o suge.

– Deci, asta zici tu? N-ai fost tu? Hmm... Interesant. S-a oprit, s-a răsucit și s-a uitat în ochii ei. Deci, n-ai nimic de-a face cu asta?

Trebuie să fi mirosit unda de șovăială, pe când ea se întreba cum să răspundă, ceea ce a durat cu o fracțiune de secundă prea mult.

– Ascultă, Kim...

A pocnit-o peste ureche atât de tare, încât ea a crezut că i s-a dislocat gâtul. Îl auzea strigând, dar nu deslușea cuvintele. Obrazul îi ardea și pulsa în ritmul inimii. A înșfăcat-o de kimono, a tras-o mai aproape, și ea a simțit cum o năpădește respirația lui încărcată.

Apoi i-a revenit auzul. Era ca și cum cineva dăduse din nou sonorul tare.

– Crezi că nu știi că minți?! Crezi că nu știi că tu ai fost?!

A lovit-o peste picioare și ea s-a prăbușit pe podea. Lemnul rașchetat de curând încă mai mirosea de aproape a lac. S-a urcat călare pe ea, i-a țintuit cu o mână mâinile deasupra capului, în vreme ce cu cealaltă îi căuta pubisul. Îi simțea pe față respirația gâfâită, împuțită.

– Mmm... Așa netedă și rasă. Ce drăguț. E în cinstea mea? i-a hârâit la ureche. Poate că ai simțit c-o să vin în vizită? Știi că o vrei. Trebuie doar să recunoști. De prima dată când te-am văzut am știut ce fel de muiere ești, dar n-ai vrut să te culci cu șeful și să culegi toate beneficiile. Ce-i drept e drept, nu? Degetul lui mijlociu se rotea în jurul clitorisului. Dar am vești bune. Cu toate că sunt șeful tău, îți garantez că n-o să culegi nici măcar un beneficiu, a zis, înfigând trei degete în ea. Ca să știi. O să fiu în cârca ta ca o afurisită de lipitoare. Și-a mișcat degetele în sus și și-a strâns mâna peste osul ei pubian. A durut-o, și a încercat să se răsucescă și să-i scape din strânsoare. Dar el a apăsat și mai tare. Și n-o să mă opresc decât când o să te golesc de sânge. Și-a scos degetele. Și chiar dacă n-o să fiu întotdeauna

prin preajmă, ar trebui să te temi că m-aș putea ivi din senin, pentru că asta o să fac. Când te aștepți mai puțin.

Și-a dus degetele la buze și le-a șters de obrazul ei, s-a ridicat și a plecat din apartament.

Fabian s-a uitat la ceas. Era trei și optsprezece minute. Spitalul adormise de mult, și nu auzea decât un zumzăit slab dinspre sistemul de ventilație. Auzise de trei ori sirene în depărtare și a presupus că asta era considerată o noapte neobișnuit de calmă.

Și-a întors privirea spre anuarul așezat pe tava pe care o folosea ca birou. În afară de câteva minute în care moțăise, Fabian își petrecuse ultimele trei ore studiind în amănunt anuarul din clasa a noua. Îl parcursese din scoarță în scoarță, calm și meticulos, clasă cu clasă, elev cu elev. La fiecare chip nou încerca să-și facă o imagine a acelei persoane. Și-i amintea pe cei mai mulți dintre ei, cu toate că vreo câțiva dintre colegii de școală i-au revenit cu greu în minte. Persoane cu care n-avusese niciodată de-a face s-a dovedit că erau acolo, pe undeva, ca niște stafii care îi bântuiau amintirile.

Totuși, nu reușise să găsească vreun suspect. Niciunul dintre aceste chipuri nu ieșea mai mult în evidență. Doar cu câteva ore înainte fusese sigur că făptașul trebuie să fie undeva în acest anuar, dar acum îl ajunseseră din urmă îndoielile. Să fie oare pe o pistă greșită?

S-a hotărât să-l răsfoiască pentru ultima oară. Dacă nu găsea nimic, avea să stingă lumina și să încerce să doarmă un pic. În acest punct, cartea s-a deschis de la sine la clasa a 9-a C. Nu mai știa de câte ori se uitase la această fotografie în cursul săptămânii trecute, dar nu se putea elibera de senzația că e ceva ce i-a scăpat. Ceva legat de fotografie o făcea să pară că ascunde o taină. Din ce alt motiv ar fi vrut făptașul să lase această fotografie anume lângă cadavrul lui Jörgen Pålsson, cu fața tăiată? Trebuia să însemne ceva, mai ales dacă se gândea că nimic altceva nu părea să fi fost lăsat în voia întâmplării.

A trecut din nou în revistă șirurile de fețe și de nume de sub

imagine, dar oricât s-a trudit n-a putut să identifice vreun suspect posibil, în afara lui Claes Mällvik, care acum era mort. A lăsat din mâini anuarul și și-a frecat tâmpile. Ce îi scăpa?

Gândurile i-au zburat la locul ca o piatră de sacrificiu în care l-a găsit pe Claes. Cum a stat acolo mai mult de o oră până să ajungă ceilalți și n-a observat mușchiul de sub victimă. Mușchiul avea forma unui corp omenesc și era adevăratul mesaj. Cea mai importantă parte a instalației. Făptașul însuși în umbra lui Claes.

În umbra lui Claes...

Privise în mod greșit. El și ceilalți fuseseră orbiți de ceea ce era în fotografie, când totul era legat de ceea ce *nu era* în fotografie.

Fabian a simțit că-i revine energia când s-a întins către otoscop. Rostul lui era să examineze urechile, dar pe moment avea să joace rolul de lupă. I-a aprins lumina și l-a ținut deasupra fotografiei clasei. De data asta știa exact unde să se uite, și sigur că avea dreptate. Iată-l. Acolo, în umbra lui Claes Mällvik, stătea ucigașul.

Era ascuns aproape cu totul după Claes, așa că nu-i puteai vedea nicio parte a feței. Doar niște smocuri de păr îi dezvăluiau prezența. Fabian și ceilalți polițiști crezuseră că e părul lui Claes, însă examinarea fotografiei prin otoscop făcuse să fie foarte clar faptul că părul îi aparținea altei persoane, aflată în spatele lui Claes.

Dar cine era?

Fabian nu-și amintea de altcineva din clasa lui. Oare chiar să fi uitat că mai era cineva printre ei? A verificat numele de sub fotografie. Douăzeci de nume și niciun absent. Douăzeci. Atâția crezuse tot timpul că au fost. Dar își dădea seama că în fotografie sunt douăzeci și unu de elevi. Prin urmare, încă unul. Unul care fusese tot timpul acolo, printre ei. Unul pe care nimeni nu l-a observat și al cărui nume n-a fost trecut sub

fotografia clasei. Să fie adevărat, sau era doar o iluzie optică?

Astrid Tuveesson mergea cât putea de repede pe coridorul spitalului, dorindu-și ca pe doctorul care se ținea după ea ca o muscă sâcâitoare să-l sune cineva pe pager și să fie silit s-o lase în pace.

– Chiar nu-i o idee bună, zicea el pentru a nu știu câta oară. Mai ales dacă ne gândim la ce s-a întâmplat ieri.

– Promit s-o iau cu binișorul.

– Bine, dar, după părerea mea, nu e destul de puternică. Prin urmare, e datoria mea să...

Astrid s-a oprit și s-a răsucit spre doctor.

– Nu știu cum se poate să vă fi scăpat acest fapt, dar suntem în mijlocul unei anchete în care cadavrele se tot înmulțesc. Pentru prima oară avem un supraviețuitor și, dacă o putem ajuta să-și declanșeze amintirile, atunci e afurisita *mea* de datorie.

– Dar de ce nu se poate aștepta până ce ea...

– Pentru că în orice moment s-ar putea ca altă victimă să poposească la morgă. Poate că v-ar plăcea să vă asumați răspunderea dacă se întâmplă asta?

Doctorul a oftat.

– Dar vreau s-o întrebăm și, dacă nu e de acord, atunci e nu, bine?

Astrid a preferat să nu răspundă și a mers mai departe pe coridor. Își pierduse răbdarea și era moartă de oboseală, în ciuda faptului că reușise să doarmă câteva ore, în vreme ce Klippan și Irene se asigurau că toți cei din clasă care au afirmat că nu sunt în oraș chiar nu erau. Toți, în afară de unul, au putut aduce dovezi că nu erau în țară.

Conform informațiilor date echipei ei, se presupunea că Seth Kârheden este în Spania, dar până acum nu răspunsese la telefonul mobil. În plus, era divorțat și cam singuratic de felul

lui. Era prea curând ca să poată spune dacă asta însemna că e tipul lor. În orice caz, era suspect.

Astrid s-a oprit lângă cei doi polițiști în uniformă care stăteau de o parte și de cealaltă a ușii. A încuviințat din cap către ei, iar unul s-a ridicat și a deschis ușa rezervei în care Ingela Ploghed ședea în pat răsfoind *Hemmets Journal*.

– Bună, Ingela, îți amintești de mine? Ne-am întâlnit ieri.

Ingela a încuviințat fără să ridice privirea de pe revistă și Astrid s-a așezat pe scaunul de lângă pat.

– S-ar zice că azi te simți mult mai bine.

Ingela a dat din umeri.

– Îți amintești ce am discutat ultima dată când am fost aici?

Ingela a încuviințat din cap.

– Mi-ai spus că ai ieșit în oraș cu niște prietene, ai băut ceva la S/S *Swea* și dintr-odată te-ai simțit ca și cum ai fi fost sub influența a altceva decât a alcoolului. Ți-ai mai amintit ceva?

Ingela a clătinat din cap, dar nu și-a dezlipit ochii de la modelul de tricotaj din revistă.

– Ce-ai zice să vii cu mine cu mașina? Poate că te-ar ajuta să-ți aduci aminte?

Ingela a ridicat privirea și a privit-o în ochi pe Astrid.

– Nu știu.

S-a uitat la doctor și apoi înapoi la ea.

– Ingela, în acest moment ești cea mai mare șansă a noastră, dacă nu singura, de a-l identifica și a-l prinde pe bărbatul care te-a supus acestei cruzimi cumplite.

– E aceeași persoană care i-a omorât pe ceilalți din clasă?

– Încă nu știm. Sunt multe lucruri care sugerează că toate astea sunt faptele unui singur om, dar există și alte lucruri care indică altceva. Dar, cu ajutorul tău, poate vom găsi un răspuns.

Ingela Ploghed a lăsat ochii în jos și a părut că se pierde din nou în lumea tricotajelor, apoi a închis revista și a ridicat privirea.

Astrid a virat pe Kungstorget și a găsit un loc de parcare chiar în față la S/S *Swea*, care era amarat paralel cu cheiul. Ingela Ploghed ședea pe locul pasagerului și se uita la vas cu chipul lipsit de expresie.

– E vreo problemă?

Ingela a făcut semn că nu, și Astrid a coborât din mașină, a scos din portbagaj un scaun rulant, l-a desfăcut și a ajutat-o pe Ingela să se așeze în el.

– N-am fost niciodată aici. E un loc plăcut?

– Sigur, presupun... E drăguț.

– Vii des pe aici?

– Nu, doar când ies în oraș cu fetele. A devenit, într-un fel, locul nostru.

Astrid a împins scaunul peste pasarelă și au intrat în restaurant, unde le-a întâmpinat un bărbat în uniformă de bucătar care le-a spus că e închis. Ea i-a arătat insigna de polițist și i-a explicat că nu vor decât să arunce o privire pe acolo. Bărbatul a mormăit ceva despre „cât mai repede” și a dispărut în bucătărie.

Ingela s-a deplasat singură cu scaunul, privind de jur împrejurul încăperii, care avea lambriuri de mahon și hublouri strălucitoare din alamă. Pe tavan erau montate spoturi colorate și difuzoare: erau pe ringul de dans. Pe un perete era un bar cu șiruri de sticle de băutură și într-un colț se afla o masă de blackjack. Sărăcăcios și jalnic, și-a zis Astrid. *Ca toate cluburile de noapte la lumina zilei.*

– Poți să-mi vorbești un pic despre ce îți amintești din seara în care ai fost aici?

– Ți-am spus deja tot ce-mi amintesc.

– Da, dar ce-ar fi să-mi mai spui o dată?

– Da, am comandat băuturi și, după o vreme, m-am simțit ciudat, amețită.

– Nu ți-a mai venit nimic în minte acum, că suntem aici? Vreun amănunt, oricât de puțin important. Uneori, cel mai mărunț lucru este suficient ca să-ți declanșeze restul amintirilor. De exemplu, cum erai îmbrăcată?

– Blugi negri și o bluză albă. Din cele care se leagă în jurul taliei.

– Și pantofii, cu toc înalt?

– Nu port niciodată tocuri. Nici măcar nu știu cum să merg pe ele. Nu, purtam sandalele mele obișnuite, ca întotdeauna, a zis Ingela, continuând să se uite în jur.

Astrid a studiat-o de la distanță. Risk spusese că Ingela era una dintre cele mai îndrăgite eleve din clasa lor și singura care îi luase apărarea lui Claes. Lucru pentru care trebuie să fi avut curaj și destul de multă hotărâre. O imagine care nu se potrivea niciun pic cu persoana așezată în fața ei. Lăsând deoparte efectele recentei agresiuni, în întreaga ei personalitate era ceva greoi și cenușiu. De fapt, arăta destul de bine. Însă părul lăptos, spălăcit, încălțările lipsite de eleganță și fața fără machiaj sugerau că este o persoană care renunțase la orice speranță.

– Te-ai distrat? Vreau să zic, înainte ca lucrurile s-o ia razna.

– Nu știu dacă i-aș zice distrat, a ridicat Ingela din umeri. Mai degrabă mă alătur la ceea ce au chef să facă ceilalți. La urma urmei, trebuie să-i ții aproape pe cei câțiva prieteni care ți-au mai rămas.

– Ai pierdut mulți prieteni?

– Nu chiar pierdut. Dar știi cum e. Te îndepărtezi, duceți vieți diferite și, până să-ți dai seama ce s-a întâmplat, a trecut prea mult timp ca să suni, pur și simplu, să zici „bună”.

Astrid a încuviințat. Cunoștea problema și știa exact ce vrea să spună Ingela. Deosebirea era că în viața celor mai mulți dintre oameni apăreau prieteni noi.

– Am putea să plecăm. Oricum, nu-mi amintesc nimic altceva.

Ingela s-a îndreptat spre ușă și Astrid a ajutat-o să treacă peste pasarelă.

– Îți amintești ceva despre plecare?

– Nu, ți-am spus, dar stai un pic... A oprit scaunul rulant în mijlocul pasarelei și s-a uitat în jos la apă. Aveam senzația că o să cad în apă, așa că m-am prins cu amândouă mâinile de balustradă.

– Așa? Astrid s-a prins de balustradă și Ingela a încuviințat. Și apoi? Ce s-a întâmplat după aceea?

Ingela a ridicat din umeri și s-a gândit un pic.

– Era albastră. Mașina era albastră. Un pic mai închisă la culoare decât aceea.

A arătat spre o mașină albastră care trecea.

– Așadar, o mașină albastră a oprit aici, în față?

– Nu, era deja parcată și un tip a venit și m-a ajutat. La început mi-a părut puternic și m-am simțit în siguranță, pentru că mă temeam că o să cad în apă. Dar apoi m-am temut de el.

– De ce te-ai temut?

– Mă ținea foarte strâns. Am încercat să mă eliberez, dar era prea puternic și m-a îmbrâncit în mașină.

– Poți să-l descrii?

– Nu i-am văzut deloc fața.

– Dar corpul? Înalt, gras sau...

– Nu știu. Normal.

– Vârsta?

Ingela s-a gândit.

– De vârstă medie... Sau poate nu? Dar îmi amintesc mașina albastră.

– Îți amintești modelul?

– Nu, toate mașinile arată la fel în ziua de azi.

Astrid a luat telefonul, a afișat pe ecran o fotografie destul de recentă a lui Seth Kârheden pe care Klippan o găsise on-line și i-a arătat-o Ingelei.

– El era?

– Țsta-i Seth Kårheden.

– Da, știu, dar el este cel care te-a ajutat să urci în mașină?

– De unde să știu, dacă nu l-am văzut?

Astrid a renunțat și a împins scaunul Ingelei înapoi la mașină. Era vremea pentru următoarea oprire.

Pe Dunja Hougaard o dureau încă înăuntru, și degetul mare al lui Kim Sleizner lăsase o vânătaie întinsă deasupra osului pubian. Nimic mai mult. Din punct de vedere fizic. Adevărata durere venea din înjosire, și o sfredelea din ce în ce mai adânc, cu toate că nu fusese decât o vulgară demonstrație de pseudoforță din partea unui mascul alfa pus cu botul pe labe.

Își cântărise opțiunile. Raportarea agresiunii sexuale ar fi însemnat cuvântul lui împotriva cuvântului ei. Ca să nu mai spunem că l-a lăsat să-i intre în casă, iar falsificarea semnăturii lui într-un incident separat nu era tocmai în măsură să-i susțină credibilitatea.

Alternativa era răzbunarea. Putea să ia legătura cu soția lui sau cu *Ekstra Bladet* și să le spună ce s-a întâmplat. Sau îl putea atrage într-o capcană.

Însă a respins toate aceste idei și a hotărât că lucrul cel mai bun ar fi să aștepte cu răbdare și să țină fruntea sus. Scopul lui fusese s-o înfrângă și s-o pună la locul ei. Cea mai eficientă strategie ar fi să-i arate că n-a izbutit. Trebuia să-i arate că e mai puternică decât o crede. Mai puternică decât el.

Problema era că el chiar reușise. Se simțea dărâmată, slabă și epuizată până și la gândul de a-și ține capul sus. Ceainicul a fluierat și ea a turnat apa în cană, s-a dus în living și s-a ghemuit pe canapea cu tableta pe genunchi. Chipul lui a fost primul lucru pe care l-a văzut. Se uita la ea sau, mai degrabă, o sfredelea cu privirea și părea că este încă în casa ei.

KIM SLEIZNER ÎȘI SPUNE PĂREREA

Așadar, Kim s-a hotărât să înghită gălușca. Ticălosul ăla alunecos. A dat clic pe articol, în care el spunea cu un aer pocăit că vrea să-și ceară iertare întâi și-ntâi de la familia sa,

dar și de la poporul danez. A dat vina pentru abatere pe faptul că e mult prea împovărat de muncă, ceea ce l-a făcut să-și neglijeze familia și să caute alinare în altă parte. Întrebat dacă are de gând să-și dea demisia, a răspuns:

Dacă mă mai vor, doresc să rămân, dar între timp îmi trebuie un răgaz. Nu sunt singurul care am o perioadă grea, pentru familia mea e și mai rău. Sper că veți respecta nevoia noastră de a fi lăsați în pace câtă vreme ne îngrijim unii de alții. Oricine vrea să fie supererou, cineva care să poată face față oricărei situații și încă ceva pe deasupra. Dar, când tragi linia, nu suntem cu toții decât oameni care au defecte și neajunsuri, și toți conducătorii ar trebui să-și amintească asta, dar mult prea mulți uită.

Dunja a închis tableta.
Îi venea să verse.

– Poate că s-a săturat de tip și a plecat în lume? i-a sugerat Klippan lui Irene în drum spre biblioteca centrală, prin parcul plin de umbră al orașului. Sunt sigur că există o mulțime de femei frustrate care-și doresc cel mai mult pe lume să cumpere un bilet doar dus, ca să dispară, femei care vor să plece cât mai departe posibil. Ca să nu mai vorbim de o mulțime de bărbați frustrați.

– Cum rămâne cu fiica? Crezi că ar fi fugit și de ea?

– Asta depinde de cât de disperată era.

Au intrat în bibliotecă, unde domnea o impresie intensă de rânduială. Irene a respirat adânc, trăgând în piept acel miros inconfundabil de cărți, mirosul care nu există decât în bibliotecă. A purtat-o înapoi prin vreme și aproape că i-a dat senzația că a ajuns acasă.

Când era mică îi plăcea să-și petreacă timpul chiar în această bibliotecă. În fiecare sâmbătă, în vreme ce mama ei lucra la Reflex – un butic cu articole de la cele mai mari case de modă, aflat pe Järnvägsgatan –, ea stătea aici cele câteva ore. S-a dus la toate piesele de teatru și filmele pentru copii și a citit aproape toate cărțile destinate lor. Orele zburau și nu s-a plictisit nicio secundă.

Din când în când pornea în explorare prin marele complex al bibliotecii, alcătuit din câteva clădiri legate între ele. Când te așteptai mai puțin, puteai să dai peste o ușă către o încăpere cu totul nouă, necercetată.

O dată a descoperit o ușă în mijlocul unei etajere. O ușă pe lângă care trecuse de multe ori fără s-o observe. Era descuiată, și a dus-o într-un birou pustiu, în afară de doi adulți care erau mult prea ocupați unul cu celălalt ca s-o bage în seamă. A fost prima oară când a văzut treaba aceea în realitate. O dată o auzise pe mama ei făcând-o, după o noapte de beție la barul

Charles Dickens. Dar era cu totul altceva să vezi.

I-a recunoscut pe amândoi. Femeia, care era aplecată pe o masă, cu pantalonii coborâți până la genunchi, stătea de obicei la biroul de împrumuturi, iar bărbatul care stătea în spatele ei, împingându-și pubisul în ea cu izbituri tari, ritmice, era omul de serviciu al bibliotecii. Inelul mare cu chei pe care îl avea zornăia la fiecare împingere.

N-a fost nici dezgustată, nici speriată, era mai degrabă fascinată, așa că s-a strecurat în încăpere ca să vadă mai bine. Apoi bărbatul s-a răsucit și a zărit-o. Ea n-a știut dacă trebuie sau nu să fugă de acolo. Chipul lui s-a încrețit într-un zâmbet și a continuat să se împingă în femeie, din ce în ce mai tare, și cu fiecare împingere țipetele ei erau tot mai puternice.

După o vreme, bărbatul a început și el să geamă, și-a scos membrul din femeie și l-a ținut în mână ca pe o bucată grea de carne, în tot acest timp cu ochii lipiți de Irene și, cu toate că ceva din ea îi spunea că ar trebui să fugă, nu s-a putut abține să nu privească. Până în ziua de azi își amintea cât de mare i se păruse penisul lui. Era tare, cu vene groase și lucind de secrețiile femeii. Cu mâna liberă a răsucit-o pe femeie, a împins-o în jos și i l-a băgat în gură. Tot timpul cu ochii lipiți de Irene.

– Cu ce vă pot ajuta?

Irene s-a trezit din visare și a observat că bibliotecara din spatele biroului era femeia din camera ascunsă, doar că avea cu douăzeci și cinci de ani mai mult și, probabil, tot atâtea kilograme în plus. Pe când Klippan îi spunea ce caută la bibliotecă, ea se întreba dacă omul de serviciu încă mai lucrează acolo.

– Elsa Hallin, a repetat bibliotecara. Da, a fost aici ieri. Dar azi n-am văzut-o, de fapt.

– Cât de târziu a rămas?

– Să vedem. Ieri a fost joi. De obicei lucrează până la patru și

jumătate. Probabil a plecat cam pe la ora asta. Schimbul ei se termină devreme marțea și joia, și probabil că s-a dus direct acasă, ca de obicei... Ah. Avea oră la cosmetică înainte să se ducă acasă ca să pregătească cina. Ea și soțul ei au un orar foarte strict de împărțire egală a îndatoririlor.

– E clar că n-a ajuns acasă să pregătească cina, a zis Klippan.

– N-ați văzut, din întâmplare, exact când a plecat? a întrebat Irene.

– Nu, îmi pare rău.

– Când ați văzut-o ultima dată?

– Cred că pe la trei. Luam o pauză de cafea.

– Ieri?

Biblioteca a încuviințat.

– Ați observat dacă se purta cumva diferit?

– Ce vreți să spuneți?

– Dacă era mai agitată sau încordată. Dacă a spus că se simte amenințată, sau a fost ceva care părea ieșit din comun.

Biblioteca s-a gândit și tocmai se pregătea să spună ceva, când un bărbat s-a apropiat de birou.

– Unde este raionul de literatură de limbă engleză?

– Mergeți mai departe și în sus pe scări, la dreapta.

Bărbatul a dispărut și biblioteca s-a aplecat peste birou spre polițiști, vorbind mai încet.

– Elsa a fost în clasa aceea, știți, și noi, ceilalți, sigur că ne întrebam dacă este îngrijorată. Dar nu voia să vorbească despre asta și respingea subiectul, ca și când n-ar fi avut nimic de-a face cu ea. Dar, dacă ceea ce spun ziarele este adevărat, că tipii ăia, Jörgen și Glenn, erau bătauși, atunci, în locul ei, eu aș fi fost îngrijorată.

– De ce?

– Hai să zicem așa. Eu, una, n-am ce să-i reproșez. Absolut nimic. De fapt, dimpotrivă. A privit peste umăr. Dar sunt aici

alții care nu gândesc ca mine, oameni care au probleme destul de mari cu ea. Câțiva au plecat din cauza ei.

– Ce fel de probleme?

– Are, cum să zic, o limbă destul de ascuțită, și uneori asta chiar s-a învecinat cu agresiunea la locul de muncă. Dar n-a zis niciodată ceva de mine. În orice caz, nu ceva de care să fi aflat.

Irene a schimbat o privire cu Klippan și și-a dat seama că amândoi gândesc același lucru.

– Aveți o cameră de odihnă pentru personal sau ceva în genul ăsta?

– Sigur, haideți cu mine să vă arăt. Pe acolo.

A pus pe birou plăcuța cu ÎNCHIS și i-a condus prin bibliotecă.

Lui Irene totul îi părea familiar. În afară de o cameră plină cu calculatoare și de faptul că peste grădina din curte se pusese un acoperiș de sticlă, a constatat că nu se schimbaseră nimic în ultimii douăzeci de ani.

– Aici e colțișorul nostru.

Bibliotecara a deschis ușa camerei de odihnă a angajaților.

Era mai mică decât se aștepta Irene. Într-un colț era o canapea scămoșată dungată cu verde și în altul bucătărioara cu un filtru de cafea și chiuvetă. Câteva șezlonguri erau împrăștiate prin încăpere, cu lampadare alături, și de-a lungul unui perete erau două birouri.

– Unde își ține ea obiectele personale?

Bibliotecara s-a dus la biroul cel mai îndepărtat și a tras unul dintre sertare. Irene s-a uitat la conținut, câteva rujuri, ață dentară, o cutie cu pachete de *snus*, o pungă cu gumă de mestecat, câteva pixuri și un încărcător pentru telefon. A oftat, simțind că n-au înaintat deloc. N-avea nici cea mai mică idee cum să meargă mai departe. Era prea obosită. Noaptea trecută nu furase mai mult de două ore de somn, și acum nu-și dorea decât să se lungească pe canapeaua verde, urâtă, și să închidă

ochii.

– E vreuna dintre astea a Elsei? a întrebat Klippan, stând lângă cuier.

Biblioteca s-a dus lângă el, s-a uitat la haine și a ridicat o jachetă bej.

– Asta. Asta e a ei.

– Știți dacă o purta ieri?

– Da, cred că da. Și aici sunt încălțărilor ei pentru afară. Oh, Dumnezeule! A arătat cu o mână o pereche de sandale aurii și și-a dus cealaltă mână la gură. Asta înseamnă că a prins-o?

– E prea curând ca să putem spune, a zis Klippan, pe când o ajutau pe bibliotecara șocată să se așeze pe unul dintre șezlonguri.

După ce ea s-a liniștit, a scos din buzunar telefonul și i-a arătat o fotografie a lui Seth Kårheden.

– S-a întâmplat să-l vedeți pe acest bărbat aici ieri?

Biblioteca s-a uitat cu atenție la fotografie, fără să spună nimic. De-abia după vreo treizeci de secunde a ridicat privirea spre Klippan.

– El este? E ucigașul?

– Nu știm. Nu trebuie decât să ne spuneți dacă l-ați văzut aici ieri.

– Ce știu eu? Poate că da? Sau nu? Biblioteca a ridicat din umeri. Vin atât de mulți oameni în fiecare zi.

Klippan a încuviințat din cap și s-a dus la Irene, care era lângă cuier, căutând prin buzunarele jachetei bej. Într-unul a găsit un portofel, în care erau câteva bancnote, un card pentru autobuz, două carduri Visa, o carte de identitate și un teanc gros de diferite carduri de membru. Klippan a scos din celălalt buzunar un telefon Nokia vechi.

– E al ei? a întrebat, arătându-i telefonul bibliotecarei, care a încuviințat, arătând din ce în ce mai neliniștită.

Irene a luat telefonul, a apăsat pe taste, făcând ecranul să se

lumineze și a văzut că Elsa avea optsprezece apeluri nepreluat și șase mesaje vocale. Irene n-a avut nevoie de un cod PIN ca să cerceteze lista apelurilor, treisprezece dintre ele erau de la „Jerkan”, două de la „Hollywood” și restul de la „Acasă”.

– Cred că ar trebui să plecăm, a zis, aruncând o privire spre bibliotecară.

Au ieșit din camera angajaților, au format 222 și au activat difuzorul.

„Bine ai venit la căsuța vocală. Ai șase mesaje noi.”

Primit pe 8 iulie, 16.54.

„Sunt Freja de la salonul Hollywood. Voiam să verific dacă sunteți pe drum.”

Primit pe 8 iulie, 17.13.

„Bună, din nou Freja. Voiam să vă spun că am vorbit cu șeful, care zice că va trebui să vă taxeze pentru programarea asta. Ca să știți.”

Primit pe 8 iulie, 18.07.

„Bună, mami. Eu sunt. Bea. De ce nu ești acasă? Mi-e frică singură în casă. Și mi-e foame. Ajungi repede, da? Pa. Pupici.”

Primit pe 8 iulie, 18.11.

„Bună, unde ești? Bea a sunat și se pare că e singură acasă. Sunt încă la sală. Sună-mă de îndată ce primești mesajul.”

Primit pe 8 iulie, 18.36.

„Mami, unde ești? (Izbucnește în plâns.) Alo? Mami...”

Primit pe 8 iulie, 21.46.

„Sunt acasă. Am luat o pizza și ea a adormit, în cele din urmă... (Oftează și e clar că e pe cale să-și piardă cumpătul.) Elsa, ce mama dracului se petrece?”

Primit pe 9 iulie, 1.03.

Nicio voce, doar cineva care respiră greu, inegal, și în cele din urmă izbucnește în plâns.

Nu mai sunt alte mesaje.

Klippan a privit-o pe Irene în ochi.

- Fie că a momit-o afară, în parcul din jurul bibliotecii, fie că a doborât-o înăuntru și a dus-o afară fără să observe nimeni.
- Sau este încă aici.

Dunja Hougaard era culcușită sub pătură, pe canapea, ascultând *Wish* al formației The Cure, setat pe repetare. Telefonul a sunat în mijlocul piesei „High”, una dintre preferatele sale. Dezactivase sunetul de apel, pentru că n-avea chef să vorbească cu nimeni, dar n-a putut să nu observe că ecranul s-a luminat, arătând chipul lui Kjeld Richter. L-a oprit pe Robert Smith și a răspuns.

– Unde ești? E târziu.

– Am ceva de făcut. Nu cred că ajung acolo până mâine. E important?

– Voiam să-ți spun că am terminat, și aveai absolută dreptate. Avem de-a face cu un ticălos cu sânge-rece.

Creierul Dunjei se trudea să-și intre în ritm, dar nu izbutea să priceapă despre ce vorbea el.

– A intrat prin spațiul din tavan, dar, din păcate, n-a lăsat nicio urmă, în afară de cele din praf, desigur. Trebuie să fi purtat un soi de mască.

Risk avusese din nou dreptate. Pomenise de ideea despre spațiul din tavan fără să clipească.

– Bun, dar pe unde a pătruns în tavan?

– Prin toaleta de lângă sala de așteptare. Cum ziceam, e un ticălos cu sânge-rece. Cred chiar că a lăsat ușa descuiată, probabil ca să nu stârnească mai multe bănuieli decât era absolut necesar.

– Dacă nu voia să stârnească bănuieli, trebuie să fi stat în sala de așteptare, împreună cu jurnaliștii, a zis ea, gândind cu voce tare.

– Probabil.

Dunjei i-a venit o idee.

– Cu un pic de noroc, vom găsi o imagine a lui.

– M-am gândit și eu la asta, dar nu sunt camere video în sala

de așteptare, unde ar trebui să fie, dacă ne gândim câte porcării se petrec acolo. Furturi și altele. Știi cât de des fac oamenii sex în acea încăpere?

– Nu.

– Nici eu, dar te asigur că lucrul ăsta e mai obișnuit decât ai crede.

– Eu mă gândesc la jurnaliști, care au făcut o grămadă de fotografii. Poate că el s-a nimerit să apară în vreuna.

– Desigur. Ai dreptate.

– Vorbim mai târziu. O să vin după-amiază.

Astrid Tuveson împingea scaunul rulant al Ingelei Ploghed pe aleile cu pietriș din Ramlösa Brunnsspark. Ingela nu făcea nimic ca s-o ajute, așa că avea impresia că o împinge în susul unui deal abrupt și simțea că o trec toate apele. În plus, îi era foame și sete și era sigură că o paște o durere de cap.

Astrid sperase că revenirea la locul faptei va declanșa ceva în memoria Ingelei. Dar nu s-a întâmplat nimic. Ingela nu făcea altceva decât să stea în scaunul ei rulant și să scuture din cap și nu-și amintea nici măcar că acesta era locul în care și-a recăpătat cunoștința. În afară de informația că făptașul avea o mașină albastră, excursia aceasta nu le adusese nimic valoros. De fapt, pierduseră o mare cantitate din resursa lor cea mai prețioasă.

Timpul.

Secundele deveniseră minute, care deveniseră ore. Curând, încă o zi avea să le alunece printre degete. Și rămăsese fără țigări.

Când au ajuns înapoi la mașină, niciuna dintre ele nu scosese vreun cuvânt de câteva minute bune. Astrid a descuiat portierele, a ajutat-o pe Ingela să se așeze pe scaunul pasagerului, a pliat scaunul rulant și s-a așezat la volan.

– Nu ești supărată, nu? a întrebat Ingela.

– Nu, deloc. Sunt doar un pic obosită.

Astrid a răsucit cheia în contact și a demarat.

– Îmi pare rău că n-am putut să-mi amintesc nimic, sau să ajut mai mult.

– Ingela, e în ordine. Nu-i vina ta. Dar, dacă se întâmplă să-ți vină în minte ceva, un amănunt oricât de mic, trebuie să ne suni. Bine?

Ingela a încuviințat din cap și s-a uitat pe geam la clădirea veche de lemn care fusese cândva un restaurant select,

Ramlösa Wårdshus, dar fusese transformată în birouri. Astrid a pornit radioul din mașină, dar n-a putut găsi un post bun și l-a închis la loc. Telefonul său mobil a rupt tăcerea. Era Molander, a cărui față zâmbitoare împodobește ecranul. Fotografia era de la cea mai recentă cină de Crăciun și se pare că băuse cu unul sau două pahare prea mult. A apăsat pe difuzor și și-a pus telefonul pe genunchi.

– Bună, Ingvar. Cum merge treaba?

– Oh, bine. Ai un minut?

– Sunt în mașină cu Ingela Ploghed. Dar stai o secundă, să-mi pun casca. S-a aplecat spre Ingela. Scuze, a spus, deschizând torpedoul. Unde ești?

– La Söderåsen.

– Credeam că ai terminat acolo.

– Așa credeam și eu. Dar iată-mă aici. Cum e cu casca?

– Stai așa... A scormonit prin torpedou cu o mână, în vreme ce conducea cu cealaltă. Trebuie să fie pe aici, pe undeva. Așteaptă, va trebui să trag pe dreapta. A încetinit, s-a oprit pe marginea drumului și s-a aplecat din nou peste Ingela, care părea din ce în ce mai agitată și înghesuită. Scuze, Ingela, trebuie să... Uite-o. Aici era. A tras afară firul încâlcit și s-a apucat să desfacă nodurile cele mai afurisite. Între timp, îl auzea pe Molander, care se prefăcea că sforăie de zor. Știu, știu! Nu folosesc aproape niciodată cheștiile astea.

– Mda, cred că asta e...

Un tren a trecut mugind pe lângă ele, pe șinele care mergeau paralel cu drumul, acoperind vocea lui Molander.

– Cum? Ce ai zis?

– Of, la naiba. Poate reușești să-ți pui casca aia înainte de sfârșitul lumii.

– Doamne, lasă-mă o secundă. Nerăbdător mai ești.

Astrid s-a întors spre Ingela, care deodată respira precipitat, gâfâit, cu ochii lipiți de podul peste care dispărea trenul, spre

sud.

– Ce-i? Ingela, s-a întâmplat ceva?

Ingela a dat afară aerul din plămâni și a părut să se liniștească.

– *Houston? Are we having a problem?*⁴⁵ a zis Molander.

– Da! Astrid s-a întors la cască și a reușit, în cele din urmă, să o conecteze. Alo? Mă auzi?

– *Loud and clear*⁴⁶.

– Bine, spune.

– Crezusem că am cercetat toată zona.

– Dar n-ați făcut-o?

– Da, dar la ce bun dacă nu știi ce cauți?

– Ai găsit ceva nou?

– Așa e. M-am dus acolo și am măsurat undele radio.

– Bine... Și?

– Nu mai era nimeni în preajmă și aveam telefonul închis, dar era multă activitate la 2,2 gigaherți.

– Ce înseamnă asta?

– Că era în apropiere o formă de unitate G3 mobilă.

– Ai găsit-o?

– Îhî. Am găsit o cameră video wireless cu microfon ascunsă într-o căsuță pentru păsări la cinci metri de porțiunea cu iarbă.

– Of, Doamne... Astrid simțea că o pândește durerea de cap. Asta înseamnă că el știe că l-am găsit pe Schmeckel.

– Da, așa s-ar părea. De asemenea, explică de ce e întotdeauna cu un pas înainte. Dacă avea o cameră video la Söderåsen, ar putea să aibă una absolut oriunde. Probabil că știe perfect unde am ajuns cu ancheta. De exemplu, acum știe că am găsit...

Molander a fost întrerupt de alt tren care se năpustea pe șine, de data asta în cealaltă direcție.

⁴⁵ Houston? E vreo problemă? (în limba engleză în original).

⁴⁶ Tare și limpede (în limba engleză în original) (literal).

– Stai așa, n-aud ce zici, a strigat Astrid, înainte să descopere că Ingela Ploghed plângea, cu ochii la șine. Hei? Ingela, ce-i cu tine? S-a întâmplat ceva? E trenul? Asta te face...

A pus mâna pe piciorul Ingelei.

– Nu mă atinge! Ți-am zis să nu mă atingi!

A împins deoparte mâna lui Astrid, de parcă ar fi adus cu ea o boală mortală și a încercat să se tragă cât mai departe de ea.

– Bine, în ordine. E în ordine. N-o să te ating. Jur. Astrid a ridicat amândouă mâinile. Însă panica n-o părăsea pe Ingela, ai cărei ochi plini de lacrimi treceau de la torpedoul deschis la casca din urechea lui Astrid și la chipul jovial al lui Molander de pe ecranul mobilului. Ingvar, trebuie să te las. Te sun eu.

Și-a scos casca și s-a răsucit spre Ingela, care era transpirată și respira greu.

– Vreau să ne întoarcem acum. Să ne întoarcem la spital.

– Sigur, Ingela. Promit să te duc acolo imediat. Dacă îmi spui ce se întâmplă.

Ingela și-a scuturat capul și a izbucnit în plâns.

– Te rog, du-mă înapoi și gata. Te rog.

– E vorba de trenuri? Asta te-a supărat?

Încă un tren a trecut pe alături cu zgomot ca de tunet.

– Pornește! Pornește odată! a strigat Ingela, dând cu pumnul în bord.

Astrid și-a dat seama că n-o să obțină nimic în plus și a răsucit cheia în contact.

Lanternă a luminat unitățile aliniate alături de monitoare voluminoase, imprimante și tastaturi, toate pline de praf. Irene a lăsat să cadă pânza care acoperea spărtura din perete, lată de câțiva metri. Acest spațiu trebuia inițial să adăpostească un rezervor de combustibil pentru boiler, dar răspândirea termoficării făcuse ca rezervorul de combustibil să fie depășit, și în prezent încăperea era cimitirul calculatoarelor care nu știau mai mult de Basic și MS-DOS.

În orice caz, nici urmă de Elsa Hallin pe aici.

Irene fusese atât de sigură că Elsa este încă pe undeva, în bibliotecă, dar aproape că terminaseră căutarea prin toată pivnița și nici ea, nici Klippan n-au dat peste cea mai mică dovadă care să-i sprijine teoria. Poate că ucigașul hotărâse că e mult prea riscant s-o țină pe Elsa în bibliotecă? Era o clădire publică, la urma urmei, cu mii de vizitatori în fiecare zi.

Pe de altă parte, acest făptaș părea în stare de orice. Nici nu-și mai amintea ultima dată când se simțise atât de nesigură și contrariată de un caz. Și apoi i-a picat fisa.

Irene și Klippan au trecut în viteză pe lângă biroul de împrumuturi.

– Ați terminat? a strigat bibliotecara după ei.

– Aproape, a zis Irene, grăbindu-se să intre în corpul principal al clădirii, cu Klippan pe urmele ei.

– Irene, poți să-mi spui ce ai de gând? Am fost deja aici, s-a plâns Klippan, în vreme ce tot limbajul lui corporal arăta că nivelul de zahăr îi scăzuse de tot.

Irene nu s-a sinchisit, a urcat la etajul întâi și a pătruns în raionul nonficțiune. Simțea cum inima i-o ia la trap. Spera că are dreptate de data asta. Dar iat-o acolo. Așa cum își amintea, ușa era acolo, aproape invizibilă pentru toți care nu știau de ea,

în mijlocul etajerei, înconjurată de cărți tehnice pentru cel mai tocilar dintre împătimiții de tehnologie. L-a auzit pe Klippan gâfâind în spatele ei.

A pus mâna pe clanța rece, lăsând-o să zăbovească acolo un moment înainte să apese. Exact ca înainte, ușa era descuiată și s-a deschis fără zgomot, parcă de la sine. Biroul nu se schimbaseră deloc. Aceleași draperii dungate cu verde atârnavă la ferestre și aceeași masă era așezată în locul în care fusese în urmă cu douăzeci și cinci de ani. Nu lipseau decât colegii care și-o trăgeau.

În schimb, era o femeie pe un scaun. Avea capul căzut pe piept, iar părul lung și negru îi acoperea fața și porțiuni mari din bluza albă. S-au apropiat de femeie, ale cărei picioare și brațe erau legate de scaun cu curele. O baltă de sânge lucioasă, întunecată, se împrăștiase sub scaun pe o rază de un metru.

Irene s-a dus până la marginea bălții. S-a oprit, s-a lăsat pe vine și a pipăit cu un deget suprafața coagulată, făcând să apară cercuri care s-au lățit și au încrețit suprafața lucioasă. Klippan a luat o mătură care stătea rezemată de perete și a întins-o spre fruntea femeii, ca să-i poată ridica atent capul și să-i vadă fața.

Femeia de pe scaun era, fără îndoială, Elsa Hallin. Dar nu asta a făcut-o pe Irene să-și ferească la început privirea. Fusese făcută o tăietură adâncă de sub bărbie până deasupra coastelor. Ceva atârna din rana deschisă, peste bluza albă, care devenise roșie. Ceva care arăta ca o bucată lungă de carne însângerată.

– Blestematul ăla i-a tăiat limba, a reușit Klippan să spună în cele din urmă.

Irene a încercat să priceapă, dar nu-și putea aduna gândurile.

– O „cravată columbiană”, a continuat Klippan. E prima oară că văd așa ceva în realitate. Nu se potrivește cu ce a zis? Bibliotecara.

– Ce a zis?

– Că Elsa avea limba ascuțită.

Chiar așa, și-a zis Irene. Elsa Hallin avea limba ascuțită, iar ucigașul i-a tras-o afară din gât până ce a ajuns să-i atârne pe piept ca o cravată groasă, însângerată.

O „cravată columbiană”.

După spusele lui Klippan, „cravata columbiană” fusese o metodă obișnuită de execuție în timpul Războiului Civil din Columbia. Scopul principal era ca spaima să-i facă pe cei care descopereau victima să-și țină gura. Metoda implica o tăietură verticală pe gâtul victimei care era încă în viață și tragerea limbii afară, ca să atârne pe piept. Ca o cravată. În tot acest timp victima era încă în viață. În funcție de felul în care murea, din cauza pierderii de sânge sau a sufocării, putea dura aproape o oră până să se termine.

– Așadar, se poate să fi stat aici o oră întreagă încercând să strige după ajutor?

Klippan a ridicat din umeri.

– În acest moment n-avem cum să știm exact cât timp a rămas în viață, dar n-ar fi contat cât se străduiește să strige, deoarece corzile vocale i-au fost tăiate.

Irene s-a ridicat în picioare și a clătinat din cap. De acum încolo trebuiau să lucreze pe baza teoriei că ucigașul n-avea să înceteze până ce nu ștergea de pe fața pământului întreaga clasă. I-a sunat telefonul. Era Astrid.

– Avem altă victimă.

– Vrei să spui Elsa Hallin? a zis Irene.

– Nu. Camilla Lindén. Dar, stai așa, ați găsit-o pe Hallin? Ați găsit-o?

Irene a simțit că o ia cu amețea.

9 ianuarie

Prima zi din noua mea viață. A trebuit să mă întâlnesc cu diriginta și cu directorul. Mama și tata erau și ei acolo. Am mărturisit totul și am zis că-mi pare rău. Dar nu-mi părea. Nici cât negru sub unghie. Dar era bine să intru în joc. Să-i las să creadă că încă sunt cel care eram. Voiam să pară că regret, cu toate că nu-mi doream decât să le râd în față. Să scuip pe ei! Ziceau că el s-a ales cu o comoție cerebrală și va trebui să stea acasă toată săptămâna viitoare. La care creier?

La prânz câțiva s-au uitat la mine, dar niciunul n-a fost destul de curajos ca să facă ceva. Și de cum mă uitam la ei, se întorceau cu spatele. Fătălăii dracului. Prietenul lui era acolo și s-a uitat urât la mine, desigur. Părea că are de gând să facă ceva. M-am dus la el și l-am pocnit peste ureche. Se pregătea să dea și el în mine, dar l-am amenințat cu o furculiță. Curând va firândul lui să-mi ducă tava.

După școală, unii dintre vechii mei prieteni au venit la mine și au vrut să stăm de vorbă, dar le-am spus să se ducă dracului. Nu mai am prieteni. În schimb, m-am încăierat cu Jonas. Hainele lui urâte m-au călcat întotdeauna pe nervi. L-am pocnit în stomac până a căzut. Am văzut frica din ochii lui. Așa de al dracului de grozav.

De făcut:

1. Să încep să fac exerciții fizice.
2. Să fac rost de un cuțit cu arc.
3. Să-i trimit urări de bine celui cu comoție.

Fabian alerga cât îl țineau picioarele pe aleea cu pietriș. Vocile din spatele lui strigau „Theo! Theo! Theo!” S-a răsucit pe călcâie și i-a văzut fugind după el pe Lina, Jörgen și alți câțiva colegi, care aveau cam cincisprezece ani.

El era într-un loc pustiu, gol până la brâu și razele soarelui îi ardeau ceafa. Își auzea pulsul și zgomotul de ventuză când a încercat să ia o înghițitură de apă, dar nu-i mai rămăsese niciun strop. Curând nu va mai rezista. Vocile din spate se auzeau din ce în ce mai tare: „*THEODOR!*”

Ce o să se întâmple dacă se dă bătut? Nu, nu putea. Era imposibil. Nu putea cu niciun preț să se dea bătut. Se apropia de un perete de stâncă și auzea alte voci, care se rugau și implorau să li se cruțe viața. A început să se cațăre, tot mai sus, cât de repede putea. Cu cât ajungea mai sus, cu atât era mai abrupt peretele de stâncă. S-a uitat în jos și i-a văzut pe cei doi vechi colegi din Stockholm, Tomas și Jarmo, cățărându-se după el. Strigau. Dacă și-ar fi pierdut echilibrul, s-ar fi rostogolit până jos și totul ar fi fost pierdut.

O mână s-a ivit de nicăieri, l-a tras peste creastă și l-a condus într-o grotă mare, sub pământ. Peste tot erau oameni costumați. Sau un soi de făpturi purtând pe cap pălării mari, rotunde. Ca niște mingi uriașe. S-a aplecat și a lăsat un băiat cu piele cafeniu-aurie să-i pună pe cap una dintre acele podoabe, în vreme ce altcineva i-a înfășurat umerii într-un giulgiu gros, alb, foșnitor. Era plăcut și răcoros.

Un bărbat mai în vârstă s-a apropiat, l-a privit drept în ochi și a spus ceva, dar n-a înțeles ce anume. Și totuși, știa exact ce trebuie să facă, a întins mâna stângă și l-a lăsat pe bărbatul mai în vârstă să treacă peste dosul mâinii sale un instrument care emitea o rază de lumină. Lumina i-a pătruns în piele și i-a clocotit prin vene, în vreme ce un păun înalt de câțiva

centimetri a alergat în sus pe brațul lui.

Fabian a deschis ochii. Totul a devenit mai luminos, dar nu s-a limpezit. A observat două lămpi lungi și înguste pe tavan. Carcasa lipsea, așa că firele și condensatorul erau la vedere. Nu numai că tuburile de neon dădeau o lumină urâtă, dar erau ele însele urâte, și-a zis pe când încerca să se ridice în șezut. Pe dată durerea arzătoare din spate s-a intensificat și s-a întins în sus pe gât.

A întins mâna spre telefon să vadă cât e ceasul, dar nu l-a găsit. Dispăruse. Ca și calculatorul și anuarul. Nu înțelegea. Nu-l găsisese în anuar pe ucigaș ascuns în spatele lui Claes? Sau și acela fusese un vis? S-a întins spre butonul de alarmă și l-a apăsător de câteva ori, cu toate că a auzit alarma răsunând în hol de la prima apăsare.

Ușa s-a deschis. Era asistenta brunetă, cea care nu era grozav de săritoare.

- Deci, e din nou vremea de trezire?
- Unde-mi sunt lucrurile? Telefonul, calculatorul și...
- Se pare că ai lucrat până la cinci dimineața.

Chiar așa să fi fost?

– Și nu este tocmai ceea ce înțelegem noi prin odihnă. Dacă ai fi urmat recomandările doctorului, e aproape sigur că până acum ai fi putut să fii acasă.

– Dar trebuie să sun și...

– Nu, trebuie să te odihnești. L-a împins înapoi pe pat. În acest moment corpul tău lucrează din răputeri la vindecare, și are nevoie de toate forțele. Vrei ceai sau cafea la micul dejun?

– Vreau doar să știu cât e ceasul.

– E trecut puțin de ora două. Ceai sau cafea?

Fabian nu voia niciunul dintre ele. Cafeaua era la fel de apoasă ca un ceai, pentru care era sigur că foloseau filtrul de cafea ca să încălzească apa.

– Suc, dă-mi mai bine două pahare cu suc. Și dacă aş putea căpăta un pic de pâine prăjită și un ou fiert ți-aș rămâne veșnic recunoscător.

Asistenta a catadicsit să-i ofere o jumătate de zâmbet.

– Cu administrația de acum, poți să uiți de ou, dar sunt sigură că îți putem oferi niște pâine prăjită.

De-acum, Fabian era sigur. Nu visase. Locul faptei din Söderåsen și fotografia din clasa a noua. Toate se legau între ele și, de cum a ieșit asistenta, a ignorat durerea și s-a ridicat. Avea la dispoziție cel mult cinci minute până să termine ea treaba în bucătărie. Apoi avea să se întoarcă la recepție, de unde vedea întregul coridor. S-a lăsat să alunece în picioare de pe marginea patului și a încercat să-și îndrepte cât mai bine spatele. Pantalonii, șosetele și pantofii erau în dulap. Cămașa și jacheta fuseseră prea arse ca să mai poată fi folosite. N-avea idee de ce și-o fi cheltuit cineva timpul și energia ca să le agațe pe umerășe.

A deschis ușa și a văzut unul dintre polițiștii tăcuți răsfoind o revistă *Wheels*.

– Mă duc să iau câteva lucruri de la recepție, a zis.

Polițistul a încuviințat din cap și s-a întors la articolul despre mașini de curse.

Ca de obicei, în biroul asistentelor nu era nimeni. A căutat printre dosare și teancuri de hârtii, dar nu și-a găsit lucrurile. Dacă nu erau aici, la recepție, nu știa unde să caute.

Asistenta brunetă a pășit pe coridor ducând tava cu micul dejun, iar Fabian s-a aplecat în spatele biroului și și-a încleștat dinții. Durerea din spate făcea să i se prelingă transpirația de pe frunte. Și acolo, ascunse adânc sub birou, erau geanta laptopului și o sacoșă cu telefonul și documentele sale. A lăsat-o pe asistentă să treacă, și-a luat lucrurile și s-a îndreptat spre lifturi.

ALTĂ VICTIMĂ DIN CLASA FUNESTĂ

Astrid, Irene, Klippan și Molander stăteau în picioare în jurul mesei, uitându-se la *Kvälliposten*, a cărui primă pagină era dominată de o fotografie a mașinii strivite și răsturnate pe E6.

– De ce n-am știut de asta? a întrebat Astrid, gândindu-se dacă își poate permite să-l trimită pe Florian după țigări.

– După spusele dispecerului, a apărut ca accident de mașină, nimic mai mult, a răspuns Klippan.

– Cum de nu s-a prins nimeni că ea a fost în aceeași clasă cu ceilalți? a zis Irene.

– Păi, nu-i treaba lor să urmărească asta, ci a noastră. Și apoi, nici măcar nu știam că e moartă...

– Cum au aflat de asta cei de la *Kvälliposten*? a întrebat Molander, răsfoind ziarul.

– Fie făptașul însuși le-a dat pontul, fie își făceau pur și simplu meseria și au pus lucrurile cap la cap, a zis Irene.

– Dar până acum nu știm sigur dacă a fost sau nu accident, a zis Astrid. Mașina e pe drum înapoi, așa că o să vedem dacă Molander găsește ceva, dar, între timp, vreau să lucrăm cu presupunerea că tipul nostru e în spatele accidentului.

– Sugerezi că a săvârșit două crime ieri? a zis Klippan. Și nu crime de duzină. Nu știu sigur amănuntele celor petrecute pe E6, dar la bibliotecă n-avea cum să fie ușor. Ar fi fost greu s-o ducă în acea încăpăre fără să observe nimeni. Ritualul în sine... Klippan a șovăit și a clătinat din cap. Trebuie să fi avut mult sânge-rece.

– Ce știm noi? Poate că asta sprijină teoria lui Risk? Doi ucigași, a zis Astrid.

– Stați așa, hai să încercăm să privim astea în mod logic, a zis Molander. Tot ce știm sigur despre accidentul de mașină

este că s-a petrecut ieri, la ora 17.38 pe E6. Investigația mea va arăta dacă ucigașul era sau nu acolo sau a sabotat mașina. Cât despre bibliotecă, a găsit Flătan intervalul de timp în care a murit victima?

– Între trei și cinci ieri după-masă, a zis Astrid.

– Bine. Să presupunem că a tăiat-o între unu, unu și jumătate și ea a murit după o oră sau o oră și jumătate. Asta îi dă destul timp ca să comită amândouă omorurile.

– Păi, în orice caz, știm că a început din nou. În stil mare, a zis Astrid. Hai să comparăm aceste două fapte cu uciderea lui Jörgen și a lui Glenn. De exemplu, de ce anume se făcea vinovată Elsa Hallin?

– După spusele uneia dintre colegile ei, avea limba ascuțită, a zis Irene.

– Poate că era și ea o agresoare, dar la nivel verbal? Cu siguranță așa s-ar explica de ce i-a fost tăiată limba. Astrid s-a răsucit către Klippan. A pomenit asta cineva din clasă?

– Nu, nu așa de clar. Klippan și-a răsfoit hârtiile. Câțiva au zis că era destul de obraznică.

– Cine a zis asta?

– Camilla Lindén.

Astrid a oftat.

– E tipic. N-a zis și Elsa Hallin ceva rău despre Camilla?

– Ba da, dar numai că ea stătea și se uita cum Jörgen și Glenn îl hărțuiesc pe Claes.

– Așadar, nu este nimic care să poată fi legat de accidentul de mașină.

– Nu, nimic până acum.

– Și Seth Kârheden n-a dat încă niciun semn de viață? a întrebat Astrid, verificând dacă mai este cafea în termos.

– Nu, a răspuns Irene. Dar am reușit să confirm că pe cincisprezece iunie era într-un avion spre Pamplona, și și-a rezervat biletul de întoarcere de la Santiago de Compostella în

seara asta, târziu.

– A parcurs Drumul lui Iacob? a întrebat Klippan.

– Sau poate că asta voia să creadă lumea? a zis Molander. Dar ar fi putut la fel de bine să se întoarcă aici cu mașina.

– Ce scria în acel dulap? a zis Astrid.

– Nimeni nu mă vede. Nimeni nu mă aude. Nimeni nici măcar nu se ia de mine.

– Nimeni nici măcar nu se ia de mine. Nu se potrivește cu teoria lui Risk despre mușchi? Astrid s-a oprit și s-a uitat la fiecare dintre ei. Așa se vedea pe sine, în umbra lui Claes Mällvik, de care cel puțin se lua cineva.

– Da, în pielea căruia chiar că ai vrea să fii, a zis Klippan.

– Nouă ne e ușor să vorbim. Dar ce e, de fapt, mai rău? Să se ia lumea de tine sau să fii ignorat cu totul și tratat ca și cum n-ai exista?

– Crezi că asta e ceea ce vrea el să schimbe? a zis Irene.

– Exact. Acesta este rostul tuturor acțiunilor lui. Vrea să fie cineva. Cineva care să conteze. Cineva pe care nu-l poți ignora. Cineva pe care nimeni nu va mai putea să-l uite vreodată.

– Dar ar trebui să-și dezvăluie identitatea, a zis Klippan. Ce rost are să fii faimos dacă nu te recunoaște nimeni?

– Depinde cât de faimos vrea să fie, a zis Molander. Să zicem că-i descoperim identitatea sau și-o dezvăluie el acum. Cu siguranță ar ajunge pe prima pagină a ziarelor. Dar după câțiva ani, lucrurile s-ar liniști și numele lui ar fi uitat și până să-și execute condamnarea nimeni nu și-ar mai aminti de el. De aceea trebuie să continue.

– De acord. Astrid a încuviințat din cap. Își construiește propria legendă. Le arată tuturor ce deștept și invincibil e el. Că nimeni, nici măcar poliția, n-are vreo șansă să-l oprească.

– Își omoară foștii colegi de clasă ca să se immortalizeze pe sine, a zis Irene, și ceilalți au încuviințat din cap. Câți oameni credeți că va mai trebui să omoare până să reușească?

– Vrei o cifră? a zis Astrid.

– Da. Câți mai trebuie să omoare ca să facă vâlvă și să nu fie uitat niciodată?

– Uite, la Columbine, a zis Molander. Au murit doisprezece elevi și un profesor. Și ne amintim cu toții de asta.

– Și crezi că trebuie să ajungă la treisprezece?

Molander a clătinat din cap.

– Din păcate, nu cred că va fi destul. La Columbine a fost cel mai mare masacru școlar de acest fel. Toate cele care i-au urmat au fost uitate după șase luni. Chiar dacă acest ucigaș face parte din cu totul altă categorie, dacă vorbim de crime în sine, nu-i decât alt ucigaș în masă, din care s-au mai văzut. Însă e clar că dacă ajunge la optsprezece sau douăzeci de oameni va fi cu totul altă poveste.

– Asta înseamnă întreaga clasă.

Molander a încuviințat și în jurul mesei s-a lăsat tăcerea.

– E mare veselie pe aici.

Toți s-au răsucit și l-au văzut pe Fabian la intrare, aplecat puțin în față și sprijinindu-se cu o mână de tocul ușii.

– Fabian? Ce cauți aici? Unde-ți sunt polițiștii de pază?

Astrid a pornit spre el, dar el a ținut-o la distanță cu o mână.

– Știu cine a făcut-o. A făcut câțiva pași în încăpere și s-a uitat la pereții plini de graffiti. Măi, să fie, da' ocupați ați mai fost.

– Fabian, ce faci...

– L-am găsit. Iată-l. Iată-l aici. Fabian a pus arătătorul pe fotografia mărită a clasei de pe tablă, puțin mai sus de capul lui Claes. A fost acolo tot timpul. Chiar sub ochii noștri.

Astrid și ceilalți s-au strâns împrejur și s-au uitat la fotografie.

– E Claes? Klippan s-a întors spre Fabian. Fabian, Claes e mort.

– Nu, nu Claes, ci un tip care stă chiar în spatele lui. Uitați-vă

că nu-i părul lui Claes.

– Ia să văd, a zis Molander, înghesuindu-se printre ei cu o lupă în mână ca să examineze fotografia. După un moment, s-a răsucit spre ei și a încuviințat din cap. Are dreptate.

– Păcat că au uitat să-i pună numele, a zis Fabian.

– Poate că nu-i chiar așa de surprinzător? a zis Irene. Cu siguranță e ușor să-l treci cu vederea.

– Dar n-ar trebui să apară pe listă ca lipsind din fotografie? a zis Klippan.

– Da, dacă te gândești.

– Dar nu dacă privim lucrurile în mod logic, a zis Molander. E clar că era acolo, așa că nu l-au declarat absent.

– Deci, cu alte cuvinte, ar trebui să fie într-unul dintre anuarele din alți ani, a zis Astrid, și Fabian a încuviințat.

– Și exact de asta mă aflu aici.

S-a întors spre Klippan, care și-a desfăcut brațele.

– Toți cei cu care am luat legătura au promis să se uite în anuarele lor, dar până acum nu s-a ivit nimic, a zis.

– Dar poate că numele lui a ajuns într-un loc greșit și apare altundeva în anuar, a zis Irene și s-a apucat să dea paginile.

– De fapt, asta mi s-a întâmplat mie o dată, sau, mai degrabă, întregii mele clase, a zis Klippan. Cred că eram într-a cincea și toate numele noastre au fost schimbate cu nume de elevi dintr-a treia. Dintr-odată mă numeam Ragnar Blom⁴⁷, și toată lumea mi-a zis „Florivică” până la sfârșitul anilor de școală. Klippan a râs și a continuat. Unul dintre ceilalți băieți s-a pomenit cu numele Greta și i-au zis „Strofocare”⁴⁸.

– Fabian, cum te simți? a întrebat Astrid, prinzându-l când era pe cale să-și piardă echilibrul și arăta ca și cum ar fi putut să leșine în orice clipă.

Molander i s-a alăturat și l-au ajutat să se așeze pe un scaun.

⁴⁷ În limba suedeză *blomma* – floare.

⁴⁸ În limba suedeză *streta* – a trudi, a se strădui, a munci din greu.

Fabian a simțit cum îl cuprinde epuizarea, urmată de transpirație rece și greață.

– E în ordine... Am nevoie doar de un pic de apă și totul e în ordine.

Astrid a pus pe masă în fața lui un pahar mare cu apă.

– Nu-i în ordine. Ești rănit și ar trebui să fii la spital. După spusele doctorului, ar fi trebuit să stai în pat până poimâine.

– Trebuie să merg acasă... Theo, fiul meu. E singur... Fabian a ridicat paharul și a luat o înghițitură, simțind cum apa i se împrăștie prin corp ca o mângâiere răcoroasă. La spital nu mă lăsau să lucrez, așa că n-am avut de ales.

Astrid a așteptat până ce el a băut toată apa, apoi s-a așezat și l-a privit în ochi.

– Fabian, ascultă-mă. Noi suntem cei care lucrăm la caz, nu tu. Noi. Nu tu. Bine?

– Trebuie doar să sun la școală și să aflu numele lui.

– Nu, nu trebuie. Fabian, ești scos din joc. Nu mai ești în această anchetă. Ești în concediu, ca să nu mai vorbesc de concediul medical. Nu trebuie să te gândești decât la odihnă, sunt sigură că o să găsim numele lui. Nu poate fi chiar așa de greu. O să mergem pe la cei din clasă și trebuie să găsim pe undeva un nume. Ceea ce e important e să faci ce spune doctorul. În plus, e clar că tu și ceilalți colegi ai tăi sunteți în pericol. Așa că vreau să te întorci la...

– 349? E numărul dulapului?

Fabian a arătat la post-it-ul de lângă fotografia cu inscripția ștersă din interiorul dulapului. Klippan a încuviințat din cap.

– Fabian, ai auzit ce-am zis? a întrebat Astrid.

– Credem că s-ar putea ca ucigașul să fi scris mesajul, a zis Molander.

Fabian a ridicat fotografia și a încercat să deslușească textul.

– „Nimeni nu mă vede. Nimeni nu mă aude. Nimeni nici măcar nu se ia de mine. O. I.”, a zis Molander.

Fabian s-a uitat la Molander.

– O. I.?

– Omul Invizibil. A mai folosit semnătura asta în câteva alte locuri.

– Omul invizibil care nu mai vrea să fie invizibil. Vrea să iasă în față și să fie văzut.

Astrid a încuviințat.

– Dar nu credem că o să-și dezvăluie identitatea înainte să mai omoare câțiva oameni.

– Cât de mulți ar fi? Toată clasa?

– Mă tem că da.

Astrid avea dreptate. Câteva omoruri săvârșite în mod inteligent nu erau de ajuns dacă voiai ca lumea să-și amintească veșnic de tine. Publicul obosit de mass-media cerea totaluri de cel puțin două cifre.

Așa că de ce să nu șteargă de pe fața pământului întreaga clasă, dacă tot se pornise? La urma urmei, fiecare dintre ei fusese părtaș la invizibilitatea lui. Acesta era însuși motivul pentru care nu putea să se oprească și să aștepte ca Klippan și toți ceilalți să-și facă treaba. Dacă Fabian nu făcea ceva rapid, totul avea să se termine curând.

S-a ridicat în picioare, cuprins din nou de energie, îi venise o idee.

– Fabian, trebuie să ne lași pe noi să ne ocupăm de asta.

– Bine, a zis, plecând din sala de ședințe.

O idee care nu putea să aștepte.

Astrid s-a dus la fotografia clasei și a studiat părul din spatele lui Claes Mällvik, care îi aparținea băiatului de care nu-și amintea nimeni. Nu le mai trebuia acum decât un nume.

Doar un nume.

Dacă l-ar putea identifica, restul avea să vină de la sine, ca găsirea unuia dintre ultimele cuvinte dintr-un careu de cuvinte

încrucișate. Ar intra curând în ultima fază a anchetei, așa că era crucial să se asigure că totul se face cum scrie la carte. Trebuia să respecte regulile. O clauză omisă. O semnătură lipsă pe un document. O probă concludentă colectată cum nu trebuie. Totul putea să devină un obstacol într-un proces, făcând ca ucigașul să fie pus în libertate înainte chiar ca ei să reușească să-și ia zilele de recuperare.

Risk mai fusese în această situație. Știa asta. S-a întâmplat în timpul unei investigații de la Stockholm cel puțin la fel de mare ca aceasta. Dacă nu mai mare. Risk nu știa că știe, și ea n-avea intenția s-o pună vreodată pe tapet.

– Irene și Klippan, va trebui să luați iar legătura cu toți cei din clasă. Să sperăm că-și amintește cineva de el și ne poate da un nume. Și nu uitați să le amintiți să caute alte anuare.

– Cum stăm cu protecția oferită de poliție? a întrebat Klippan. Ai vorbit la Malmö?

– Nu, n-am avut timp, dar o s-o fac chiar acum.

Irene și Klippan au pornit spre ușă. Astrid și-a scos telefonul, a format un număr și s-a uitat la Molander, care rămăsese în urmă.

– Ai putea să te apuci de mașina strivită, ca să ne putem da seama ce s-a întâmplat în realitate cu Camilla Lindén?

Molander a încuviințat și a dat să plece, dar s-a răsucit pe călcâie.

– Hei, apropo... Cum a fost excursia cu Ingela Ploghed?

– O, așa-i, asta a fost azi. I-a chemat înapoi pe Irene și Klippan. Scuze, am uitat să vă spun. De dimineață am luat-o cu mine pe Ploghed.

– Și cum a fost? a întrebat Irene.

– Adevărul este că nu știu. Am dus-o la vapor și nu și-a amintit decât că a luat-o un bărbat care conducea o mașină albastră.

– Albastră? a zis Klippan. Nu și-a amintit modelul? Sau dacă

era veche ori nouă?

– Nu, doar că era albastră.

– Cine nu are o mașină albastră? a zis Molander.

– Mașina ta nu-i albastră?

Irene s-a întors spre Molander, care a încuviințat din cap și a ridicat din umeri.

– Asta-i tot ce ai aflat?

– Da, și apoi ne-am dus la Ramlösa Brunnsspark și nici acolo nu i-a deșteptat nimic amintirile, cu toate că m-au trecut toate apele împingându-i scaunul rulant pe pietriș... Dar la întoarcere... Astrid s-a întrerupt și s-a dus la fereastră ca să privească orașul. A trebuit să trag pe dreapta și să opresc. Ingvar, a fost atunci când m-ai sunat să-mi spui de camera video pe care ai găsit-o la Söderåsen... Parcasem lângă calea ferată, și de cum a trecut pe lângă noi un tren...

A tăcut din nou.

– Ce s-a întâmplat? a zis Irene.

– Habar n-am. A luat-o razna și a avut un soi de atac de panică, a început să-și vânture brațele și să țipe la mine să pornesc mașina. Am încercat s-o liniștesc, dar a fost imposibil.

Astrid s-a întors spre ei și a ridicat din umeri.

– Poate că sunetul trenului i-a declanșat amintiri? a zis Klippan.

– S-ar putea ca atacul să fi fost într-un tren? a întrebat Irene.

– Nu, pare prea complicat. Dar poate că a fost în apropierea unei căi ferate?

– Dar nu era drogată, inconștientă, în timpul operației? a zis Molander.

– Poate că a înregistrat zgomotul în subconștient? a zis Klippan.

Molander a furnăit și și-a scuturat capul.

– Ce? E posibil! În zilele astea trenurile sunt tare zgomotoase, a continuat Klippan. Mă duc la cules de ciuperci în

apropierea căii ferate la sud de Ramlösa și, practic, trebuie să-ți astupi urechile când trec pe acolo trenuri.

– Bine, dar pot să spun și eu ceva? Cred că ești pe o pistă falsă, a zis Molander.

– De ce? a întrebat Astrid.

– Poate că nu a reacționat la sunet. Poate că s-a simțit doar prinsă în capcană în mașină.

– Desigur, ai absolută dreptate. Dar, dat fiind caracterul dificil al operației, cel mai probabil a dus-o undeva unde putea să fie relativ sigur că poate lucra fără să-l întrerupă cineva.

Irene și Klippan au încuviințat din cap. Molander a ridicat din umeri.

– Poate într-o casă particulară fără vecini apropiați, a continuat Astrid.

– Sau un fel de atelier, a zis Klippan.

– În apropierea căii ferate, a zis Irene.

Astrid a încuviințat din cap, îngândurată.

– Da, de ce nu? O să mă uit la cartierele din zona Ramlösa. La urma urmei, n-avem nimic de pierdut.

– Ba da, timpul. Nu știu cum stă treaba cu voi, dar eu aș zice că avem foarte puțin când e vorba să prevenim comiterea altor crime, a zis Molander, ieșind din încăpere.

Irene l-a petrecut cu privirea și s-a răsucit spre ceilalți.

– Ce naiba l-a apucat? E așa de al naibii de acru și pesimist.

– E doar obosit, a zis Astrid. Cine nu-i?

– Cred că-i acru din cauză că nu i-a dat lui prin cap, a zis Klippan tocmai când a sunat telefonul lui Astrid.

– Sunt Astrid Tuveșson... Da, așa-i... Cum? Sinucidere? Sunteți... S-a întors spre Irene și Klippan. Nu înțeleg. Cum? Și unde anume?

Dunja Hougaard nu mai încercase niciodată să pară atât de netulburată ca atunci când a ieșit din lift și s-a îndreptat către Brigada Omucideri. Era aici doar ca să muncească și nimic altceva. Sleizner nu se vedea. Dar ușa biroului lui era închisă, ceea ce însemna că e acolo. Doar dacă nu se strecurase pe o ieșire de urgență.

A intrat în calculatorul său, și-a verificat căsuța poștală și a văzut că avea un răspuns de la aproape toate ziarele pe care le contactase. Le ceruse să-i trimită toate fotografiile făcute în sala de așteptare de lângă salonul lui Morten Steenstrup și, spre surprinderea sa, s-au supus fără să protesteze. Dintre jurnalele mari, doar cei de la *Jyllands-Posten* au bombănit că vor o garanție că vor primi drepturile asupra știrii dacă se dovedește că fotografiile lor conțin ceva interesant.

Din această cauză, a început cu fotografiile lor și s-a simțit ușurată când a recunoscut toate fețele. Știa ce jurnalist scrie la ce ziar. S-a uitat apoi la *Politiken*, trecând în revistă o mulțime de fotografii cu ea care arăta ca naiba și părea să aibă nevoie de toate tratamentele posibile. Transpirată, fără machiaj, cu cearcăne așa de întunecate, că păreau pictate pe fața ei.

Singura parte bună era că nu fusese publicată niciuna dintre acele fotografii groaznice ale ei. Poate că până și jurnaliștii au momente de milostivire? Sau poate că și-au dat seama că n-ar mai obține niciodată de la ea un interviu sau vreo informație în avans dacă ar publica vreuna dintre acele fotografii.

L-a găsit după o oră și jumătate. Nu putea fi altcineva. Fotografia fusese făcută de sus, de parcă fotografarul ar fi ținut aparatul mult deasupra capului ca să facă niște poze la întâmplare. Din punctul de vedere al publicării, fotografia n-avea nicio valoare, plină de capete de jurnaliști cu păr neîngrijit și neclară în partea de jos. Dar pentru scopul ei fotografia era

aproape perfectă.

Centrarea era pe scaunele aflate de-a lungul peretelui din spate. Un bărbat stătea acolo singur, ținând în mâini o revistă și privind agitația de la distanță. A mărit imaginea pe chipul lui, și focalizarea era aproape ideală, cu toate că era ceva neclar la fața lui. Dar cu siguranță era el. Nu putea fi nimeni altcineva.

Nu era nicio șansă ca Sleizner să-i permită să le arate fotografia suedezilor. Nu conta că era ceea ce trebuia să facă. Va trebui ca ei să se descurce fără ajutor. Trebuia ca danezii să rezolve cazul, sau, mai corect, Kim În Mă-sa Sleizner. Dacă nu, mai bine rămânea nerezolvat.

Îl ura. Fiecare celulă din trupul ei clocoțea de ură față de Sleizner și gândul cu care cochetase de atâtea ori de-a lungul anilor începea să se transforme într-o hotărâre concretă. N-avea de ales. Trebuia să se debaraseze de Kim. Nu doar pentru sine însăși, ci și pentru acest caz și pentru întreaga poliție daneză trebuia să facă tot ce-i stătea în puteri ca el să fie concediat.

A ridicat telefonul și l-a sunat pe comisarul Poliției Naționale Henrik Hammersten înainte să se poată răzgândi. El i-a răspuns și a acceptat pe dată să-i acorde o întrevvedere confidențială mai târziu în cursul zilei. A închis și a respirat adânc de câteva ori.

– Aici erai, a auzit o voce în spate.

De câtă vreme stătea ticălosul acolo? S-a răsucit și l-a privit în ochi, dar expresia lui era de nepătruns.

– Ce-ar fi să vii în biroul meu?... Să stăm un pic la taifas.

– E vreun motiv pentru care n-o putem face aici?

– Niciunul. Niciunul. Dar în locul tău aș prefera să port această conversație în spatele ușii închise.

L-a urmat pe Sleizner în biroul lui. El a închis ușa după ea. Dunja a ignorat toate semnalele de avertizare și s-a așezat pe

scaunul vizitatorului. Jigodia s-a dus în spatele biroului și s-a așezat pe scaunul său. Spre surprinderea ei, nu arbora obișnuitul lui rânjel superior.

– Vreau să încep spunându-ți cât de rău îmi pare pentru aseară.

Visa, sau el era pus pe glume?

– Ca să fiu cu totul sincer, nu-mi amintesc exact ce s-a întâmplat, și poate că așa-i cel mai bine. Dar puținul pe care mi-l amintesc e mai mult decât suficient ca să-mi dau seama că nu există nicio scuză pentru felul în care m-am purtat. Tot ce pot să spun este că băusem mult și mi-am pierdut controlul. A făcut o pauză și a privit-o în ochi. Dar asta nu-i o scuză. Nu justifică niciun pic comportamentul meu. Că era noapte sau nu... da, știi ce vreau să zic. Ce încerc să zic este că vreau doar să știi că mă simt îngrozitor de rușinat.

Era prima dată când îi cerea ei scuze. Probabil că era prima dată când cerea cuiva scuze. Arată ca și cum chiar ar gândi ce spune, și-a zis Dunja și s-a întrebat dacă ar trebui sau nu să zică ceva. Dar de ce să-i ușureze sarcina?

– Dunja, eram absolut sigur că tu ai fost cea care le-a dat pontul celor de la *Ekstra Bladet*, dar acum îmi dau seama că n-ai fost tu, așa că sunt gata să îngrop securea războiului. Dacă nu-mi faci raport pentru lucrurile oribile pe care le-am făcut aseară, n-o să-ți fac nici eu raport pentru refuzul de a îndeplini ordinele și falsificarea de documente.

Știa despre șmecheria ei cu mașina.

– Știu exact ce gândești acum, a continuat Sleizner. Și răspunsul este da. Am știut foarte bine ce ai făcut. Am știut tot timpul. Dar sunt pregătit să șterg cu buretele și chiar să-ți dau libertate deplină să lucrezi la acest caz așa cum crezi tu că e mai bine.

Vorbea serios? Chiar se arsese atât de rău, încât singura opțiune era retragerea totală? N-avea de ales, trebuia să-și calce

pe mândrie și s-o lase să-și facă treaba? Dunja îl cunoștea mult prea bine pe Sleizner ca să se destindă cu totul. Dar, dacă avea cu adevărat intenția s-o lase să continue ancheta, ea nu voia să-i pună bețe în roate. Nu era stilul ei să se pună mai presus de un caz, și n-avea să fie niciodată. I-a oferit o înclinare aproape imperceptibilă a capului.

– Bine. Așadar, am rezolvat asta, a continuat Sleizner. Cum merge investigația? Ai găsit ceva despre care ar trebui să știi?

Ar fi fost o încălcare a datoriei să nu pomenească de fotografia făptașului. În același timp, fotografia trebuie să le fie trimisă imediat suedezilor. Lucru pe care până atunci Sleizner îl interzisesse. S-a hotărât să-l pună la încercare.

– Cred că am o fotografie a lui.

Expresia lui Sleizner s-a schimbat.

– Zău? Și cum ai izbutit să dai de ea?

Dunja i-a spus de cercetarea lui Kjeld Richter, care a dovedit că făptașul a ajuns la Morten prin spațiul din tavan. I-a explicat că, pe baza acestei informații, a dedus că făptașul trebuie să fi fost în sala de așteptare împreună cu jurnaliștii.

– Fantastic, Dunja. Bună treabă.

– Propun să le-o trimitem suedezilor să vedem ce zic ei înainte să facem altceva, a zis Dunja.

– Bine. Dacă asta e ceea ce vrei. El a ocolit biroul și s-a așezat pe marginea lui, față în față cu ea. Dunja. Chiar gândesc ceea ce am spus. Noi doi nu ne-am înțeles bine de la început, și asta-i vina mea, în cea mai mare parte. Ai fost întotdeauna un polițist excelent și de acum încolo am intenția să-ți permit să lucrezi cât poți tu de bine. Dacă tu crezi că trebuie să le trimitem suedezilor fotografia, atunci asta o să facem.

Dunja s-a ridicat de pe scaun.

– Mai e ceva.

S-a întors spre el.

– Dacă am înțeles bine, ai fixat o întâlnire cu Hammersten.

Dacă nu te deranjează, cred că ne-am putea întâlni cu el împreună.

Dunja nu știa ce ar trebui să răspundă, dar s-a pomenit că încuviințează.

Treizeci și șapte... treizeci și opt, a numărat în gând, înainte să facă o scurtă pauză. Deja își pierduse răsuflarea și simțea cum răzbate transpirația prin bluza subțire. Era mai greu decât se așteptase, cu toate că avea cârjele pe care să se sprijine. Aproape că nu mai simțea durerea după ce înghițise patru Tylenol 3. Cei de la spital i-au recomandat să stea în pat cel puțin o săptămână ca să reducă riscul de hemoragie. A rezolvat problema cu ajutorul unui scutec de la spital și trei tampoane. Cei doi polițiști care o păzeau au insistat la început să o urmeze, dar, după ce s-au ciorovăit un pic, au fost de acord să rămână la baza scării și să păzească intrarea.

A pornit mai departe pe scara în spirală, bând ce mai rămăsese din sucul Brämhults pe care îl cumpărase de la Pressbyrån, pe Stortorget. Își dorea să fi cumpărat o sticlă mai mare. Voia să cumpere sticla mare dar, cu toate că prețul pe litru era același, a ales-o pe cea mică din pură încăpățănare. La ce bun? Curând, nimic nu avea să mai conteze.

Cincizeci și nouă.

Șaizeci. Îi mai rămâneau optzeci și șase de trepte până în vârf.

Șaizeci și una.

Era a doua oară în viața ei când urca pe turnul Kärnan. Prima oară fusese într-o excursie cu școala când era în clasa a opta: trebuiseră să meargă prin diferitele încăperi să se uite la tablouri și li se spusese că turnul înalt de treizeci și cinci de metri a fost construit de danezi la începutul anilor 1300 ca să stea de pază, apărând micul golf din Öresund și castelul Kronborg. Tot ce i-a interesat pe ea și pe colegii ei a fost să numere scările până în vârf cât de repede puteau.

Glenn Granqvist a fost primul care a terminat. A spus că sunt o sută treizeci și nouă de trepte, dar greșea. Ea își amintea de

parcă ar fi fost ieri. Poate din cauză că a fost prima care a anunțat numărul corect? Erau o sută patruzeci și șase de trepte. Nici mai multe, nici mai puține.

Șaptezeci și patru.

Își amintea anii din liceu ca pe cei mai frumoși din viață. Fusese perioada sa de înflorire. Avusese note maxime la toate materiile, și totuși reușise să fie una dintre cele mai populare fete din clasă. Pe atunci, Ingela Ploghed era genul de persoană de care oamenii ascultau. Voia să devină unul dintre cei mai buni avocați din țară și să-și dăruiască toată energia ajutării celor mai slabi oameni, aflați pe treptele de jos ale societății. Nu i-a fost deloc greu să fie primită la Facultatea de Drept din Lund și a adorat viața de student.

Privind înapoi, nu știa cum se descurcase atât de bine la școală. Nu exista seară să nu fie invitată la o petrecere, una mai nebunească decât alta. Dansa până o treceau toate apele la frăția Västgöta și a doua zi se ducea la o petrecere Twin Peaks costumată ca Doamna cu butucul. După doi ani și jumătate povestea de dragoste se sfârșise.

O sută treisprezece.

Într-o seară, târziu, s-a nimerit să-l întâlnească pe Gerhard Kempe, conferențiarul de la drept civil, pe când se întorcea acasă de la frăția Malmö. El a insistat să o conducă până la ușa, și pe drum au discutat despre diferențele considerabile între salariile avocaților bărbați și femei. Gerhard credea că avocații bărbați câștigă mai mult deoarece se pricep mai bine la negociere și la conștientizarea propriei valori. Ea a susținut că nu conta cum negociau femeile. Tot primeau salarii mai mici decât bărbații. Acum, privind înapoi, probabil că ar fi fost de acord cu el.

Când au ajuns la Sparta, căminul studentesc în care locuia ea, a întrebat-o dacă ar putea să bea un păhărel înainte de culcare. Ea a refuzat, spunând că ultimul lucru de care avea

nevoie era mai mult alcool. După asta, totul s-a petrecut atât de repede, încât nu i-au rămas decât amintiri răzlețe.

O sută douăzeci și șase. O lovitură puternică peste față, căderea.

O sută douăzeci și șapte. Capul se izbește de asfalt. Mâini peste tot.

O sută douăzeci și opt. Încearcă să se elibereze, zgâriind și țipând.

O sută douăzeci și nouă. Altă lovitură, dintele din față se clatină. Gustul sângelui.

O sută treizeci. Sunetul lenjeriei sfâșiate.

O sută treizeci și una. Degete groase, nerăbdătoare, adânc în ea.

O sută treizeci și două. Se dă bătută, îl lasă să continue.

O sută treizeci și trei. E întoarsă pe burtă.

O sută treizeci și patru. Trasă de păr, durere în anus.

O sută treizeci și cinci. Avertisment să nu spună nimănui.

O sută treizeci și șase. Pași zoriți undeva, departe.

A alergat pe ultimele trepte cât a putut de repede și a ieșit la lumina zilei, unde vântul blând i-a răcorit trupul transpirat.

Singurii vizitatori în afară de ea erau o familie olandeză, doi adulți și doi copii. Nu înțelegea ce spun, dar și-a dat seama că fata care stătea lângă binoclu cerea bani, iar băiatul încerca, încăpățânat, să se cațare peste parapet.

S-a dus în colțul cel mai îndepărtat de familie, uluită de priveliștea minunată. Nu-și amintea să fi fost așa de impresionată când venise aici cu clasa. Ceea ce era neobișnuit. Când ești copil, totul pare mai mare, mai curajos și mai profund. Dar pe atunci avea alte griji.

Ca de obicei, Jörgen și Glenn nu-l puteau lăsa în pace pe Claes, ci l-au ridicat până pe parapet și l-au amenințat că-l aruncă jos. Încă îi auzea vocea. Îi implora să înceteze. Ceilalți colegi au apărut unul câte unul de pe scară, fiecare cu

răsuflarea tăiată și înarmat cu o estimare a numărului de trepte din turn. De cum și-au dat seama ce se întâmpla cu Claes, s-au repezit în partea cealaltă a turnului și s-au prefăcut că se bucură de priveliște.

Ea s-a dus la Jörgen și la Glenn și le-a spus să-l lase jos pe Claes. „O să ajungă jos, nicio grijă”, a răspuns Jörgen rânjind. Camilla și Elsa erau și ele acolo. Camilla doar stătea acolo, uitându-se cum îl hărțuiesc pe Claes. Așa cum făcea întotdeauna. Era ca și cum i-ar fi plăcut să-l vadă pe Claes suferind. În mod previzibil, Elsa își dăduse drumul la gură. „Haideți odată! Ce dracu' așteptați? Vântul îi suflă în jur afurisita de mătreață de parcă ar ninge! E așa de scârbos!”

A părut să treacă o veșnicie până ce diriginta Monika Krusentierna a ajuns sus, anunțând numărul corect al treptelor. N-avea de gând să bage în seamă faptul că Claes încă mai suspina și avea ochii înroșiți.

Familia olandeză a dispărut în jos pe scară și, în sfârșit, a rămas singură.

Și-a rezemat cârjele de zid, și-a scos sandalele și le-a așezat una lângă alta, alături de ceas, bandană și lăntișorul de la gât. A simțit că-i revine durerea de îndată ce s-a urcat pe zid și s-a așezat acolo, dar n-o deranja deloc. S-a uitat la acoperișurile și la copacii de departe, jos, și și-a lăsat picioarele să i se legene în aer. Crezuse că o să se simtă slăbită și îngrețoșată, dar nu simțea decât că e liberă. Curând avea să se termine totul.

După primul viol s-a gândit să se sinucidă, ba chiar a făcut câteva încercări stângace. Citise undeva că oamenii care nu reușesc să se sinucidă vor, de fapt, să trăiască, și că acea încercare e doar un strigăt de ajutor. Dar asta nu era adevărat în cazul său. După întâmplarea din Lund a început să se urască până ce, în adâncul sufletului, nu mai voia decât să moară. Nu exagera dacă spunea că ultimii ani din viața sa au fost doar un șir de eșecuri.

Dacă era să arate cu degetul criminalul care o atacase de data asta, ar fi alt fiasco. Pentru că îl putea identifica. Amintirea i-a revenit în mașina polițistei. Trenurile care treceau cu zgomot de tunet și chipul lui. Crezuse că nu l-a văzut, dar era clar că da. Ce mai conta acum? Oricum, nimeni n-ar crede-o. Măcar dacă ar fi fost altă persoană. Poate. Dar nu el. Nicio șansă. Ar fi cuvântul ei împotriva cuvântului lui. O femeie drogată, pe jumătate conștientă, sau un...

Ingela Ploghed a lăsat să zboare gândul, a închis ochii și s-a aplecat în față.

Fabian a găsit un loc liber chiar în fața casei sale. Cheia mașinii era pe biroul lui Hugo Elvin, alături de un bilet care îi spunea că mașina e afară, în parcare. Era clar că un suflet milostiv o condusese înapoi din Söderåsen.

A încuiat ușa mașinii și a pornit spre casă. Nu avea impresia că se întoarce acasă, mai degrabă că merge să viziteze pe cineva. Poate că sentimentul nu era prea ciudat, dacă ne gândim că nu locuia acolo decât de zece zile și în cea mai mare parte a timpului abia dăduse pe acolo. De data asta lipsea de trei zile încheiate și, dacă îl cunoștea pe Theodor, fusese o lungă orgie de pizza comandate, jocuri pe calculator și muzică death metal bubuind.

A urcat treptele de la intrare, a băgat cheia în broască și a auzit imediat bubuitul ritmic al muzicii death metal pe care o îndrăgea fiul său. Nu înțelesese niciodată atracția pentru zgomotul ăla: era mai degrabă creator de neliniște decât de înviorare. Dar își jurase să nu se plângă vreodată de gusturile copiilor săi în materie de muzică, cu toate că și-a călcat deja de câteva ori jurământul. Părinții săi nu făcuseră altceva decât să se plângă. Habar n-aveau care era deosebirea între Karftwerk, Depeche Mode și Heaven 17. Totul era „bang bang” și „nici măcar instrumente adevărate”.

– Trebuie să fii noul vecin, a zis o voce din spatele său.

Fabian s-a întors și a văzut o femeie cu silueta în formă de pară, în pantaloni scurți cu buzunare mari, tricou și pălărie de soare. Ținea în mână un borcan plin cu coacăze roșii.

– Ulla Stehammar. Locuim la numărul cincisprezece.

Fabian a coborât treptele și a dat mâna cu femeia.

– Bună. Sunt Fabian Risk.

– Și care-i treaba ta, dacă-mi dai voie să întreb?

– Treaba mea?

– Da, cu ce te ocupi?

– Deocamdată sunt doar în concediu, făcând tot ce-mi stă în puteri ca să nu mă gândesc la muncă.

Fabian s-a silit să zâmbească, de dragul bunei vecinătăți, și a sperat că prima sa impresie despre această Ulla Stenhammar avea să se dovedească greșită.

– Aha, da... Voiam doar să-ți fac o primire călduroasă. Femeia i-a înmănat borcanul cu coacăze roșii. Toată lumea era destul de curioasă în privința celor care aveau să se mute aici. Am fost încântată să descopăr că e vorba de o familie perfect normală.

– Da? Era ceva cum nu trebuie cu vechii ocupanți?

– Nu neapărat cum nu trebuie. Dar cu siguranță erau un pic ciudați, dacă vrei să știi părerea mea. Nu veneau niciodată la petrecerile de primăvară sau de toamnă și... Păi, știi cum arată curtea din spate. E o junglă. Știi, din pricina tufelor, soarele nu ajunge deloc în curtea noastră, așa că nu crește acolo decât mușchi. Nu-i prea drăguț, dacă vrei să știi părerea mea.

Din nefericire, Fabian descoperea rapid că prima sa impresie despre Ulla părea să fie corectă.

– Promit să fac niște tăieri și curățări de crengi de îndată ce o să am timp.

– Nu vreau să mă bag.

A urmat o tăcere și Fabian s-a răsucit înapoi spre ușă.

– La casele astea vechi pereții sunt destul de groși, așa că nu s-ar crede că se aud așa de multe de la vecini. Dar dă-mi voie să-ți spun că se aud. Nu mă-ntreba cum răzbate sunetul prin ei. Tot ce știi e că răzbate.

– Fiul meu dă muzica prea tare?

– Nu știi dacă i-aș zice chiar muzică. Dar, dacă ar da-o un pic mai încet noaptea n-ar mai avea importanță. Totuși, e nimic în comparație cu familia Paldynski. Adică vecinii dinainte.

– Aha, dădeau și ei muzica prea tare.

– Nu. În fine, niște muzică clasică. Dar nu asta era problema. Erau toate certurile lor.

– Certurile?

Femeia s-a apropiat de Fabian și a privit peste umăr, ca și cum s-ar fi temut că o aude cineva.

– Nu-ți poți închipui cum zbierau unul la altul. Uneori părea... Da, nu știu cum să-i zic. *Vineri 13*. Știi, era așa de tare, încât când eram în dormitor părea că sunt în aceeași cameră cu noi. Nu pot băga mâna-n foc, dar sunt destul de sigură că el o bătea.

Fabian și-a dat seama că trebuia să-și revizuiască prima impresie. Cucoana era mult mai rea decât bănuise la început.

– În cele din urmă ea și-a luat tălpășița, și nimeni n-o poate învinovăți. Dacă vrei să știi părerea mea, n-a fost cel mai frumos fel de a pleca. Dar asta nu-i treaba mea. Nu-i nimic mai rău ca un vecin care-și bagă nasul în treburile altcuiva.

– Nu, într-adevăr. Mulțumesc pentru coacăze.

Fabian a încercat din nou să urce treptele.

– Știi, el plecase doar pentru weekend. La Berlin, parcă? Cu siguranță un oraș ciudat. Nu-i așa? Am fost acolo o dată în concediu și am obosit așa de tare, că după ce ne-am întors a trebuit să ne luăm imediat alt concediu. Dar când a ajuns acasă toate hainele și jucăriile dispăruseră. Ea și-a luat copiii și valizele burdușite și a dispărut. Uite-așa. Nu-i foarte amuzant, dacă vrei să știi părerea mea.

Acum Fabian înțelegea ce voise să spună agentul imobiliar prin „chestiuni personale”.

– Nu, nu sună prea plăcut. Au idee unde s-a dus ea?

– Tocmai asta-i chestia. Ea a ridicat arătătorul și a înălțat o sprânceană ca să sublinieze ciudățenia lucrului. Lui nici măcar nu părea că-i pasă. Era ca și cum ar fi ridicat doar din umeri și și-ar fi văzut de-ale lui.

– N-a încercat să-i găsească?

– Nu, din câte știu eu. Părea aproape ușurat, dacă vrei să știi părerea mea. Femeia a clătinat din cap. Am fost buimăcită, n-am înțeles nimic. Închipuie-ți că vii acasă și descoperi că restul familiei a șters putina.

– Așadar, nimeni nu știe unde s-au dus?

Fața femeii s-a luminat de un zâmbet până la urechi.

– Păi, eram așa de curioasă că nu mi-am putut ține gura și l-am întrebat de-a dreptul și a reieșit că știa exact unde s-au dus. Ceea ce îi explică, desigur, destul de mult purtarea ciudată.

– Înțeleg, a zis Fabian și a așteptat să audă mai multe. Dar n-a mai urmat nimic. N-a spus unde s-au dus?

– Nu, mi-a spus doar că știe unde sunt. Nu voiam să iscodesc mai mult. Până și eu am niște limite. Vecina a izbucnit în râs. Dar acum o săptămână sau două am auzit de la familia Wingård de la numărul treisprezece că soția s-a mutat în Danemarca și, din câte am înțeles, trăiește acolo cu alt bărbat. Cred că îl cunoștea dinainte, dar asta nu-i decât părerea mea.

Fabian a încuviințat din cap și a ridicat din umeri.

– Și când s-a întâmplat asta?

– Acum câteva luni, în primăvară. N-au trecut decât câteva săptămâni până când v-a vândut casa vouă. Dar asta e de înțeles, nu voia să stea aici cu toate amintirile alea.

Fabian a urcat iar treptele din față. Nu mai știa a câta oară. S-a întrebat cum ar fi reacționat dacă Sonja ar fi făcut așa ceva. A răsucit cheia, a deschis ușa și a recunoscut în sinea sa că o mică parte din el s-ar fi simțit ușurată.

Dead will dance for what is left!

Chiar și descotorosirea de gălăgia asta turbată, care l-a izbit ca un zid de gunoaie când a intrat, ar fi meritat în mare măsură. Mă rog, cel puțin e acasă, și-a zis Fabian, a închis ușa și a găsit casa întocmai așa cum o lăsase miercuri dimineața, când plecase la înmormântarea din Danemarca. Trei zile care păreau trei săptămâni.

Save yourself from this!

A intrat în bucătărie, unde erau câteva urme ale lui Theodor, dar nu atâtea câte s-ar fi așteptat. Bucătăria era absolut curată, în afară de câteva resturi ale unui chebap, o pizza pe jumătate mâncată aflată încă în cutia ei, niște salată de varză neatinsă și o sticlă de coca-cola goală. Să fi învățat în cele din urmă Theodor să facă curățenie în urma lui?

The world spread its legs for another star!

Marilyn Manson își urla mesajul la pereți pe fundalul distorsionat al chitarelor și al tobelor care duruiau. În ultimii ani, el era artistul preferat al lui Theodor, și era întotdeauna pus pe repetare. Fabian înțelegea de ce a protestat vecina. Dacă dincolo de perete era combina lui stereo, nu mai conta cât de gros e peretele. Dar deocamdată nu era decât cinci fără un sfert, așa că n-avea să se ducă sus să-i ceară lui Theodor să dea muzica mai încet. În schimb, i-a trimis un SMS în care îi spunea că e acasă și îi propunea să bea împreună cafea pe terasă.

Everyone will suffer now!

După două minute a primit un răspuns: *Joc CoD. Am treabă. Zic pas la cafea. Pe curând. T.*

Exact răspunsul la care se așteptase Fabian și, de asemenea, ceea ce sperase în sinea sa. Cu toate că ar fi fost plăcut să ia o pauză de cafea, n-avea timp de ea. Trebuia să facă rost de un nume înainte de sfârșitul zilei. Un nume pe care îl văzuse de mii de ori, dar pe care nu și-l amintea deloc. Numele unui ucigaș care avea să lovească din nou dacă nu era oprit.

Avea o idee despre cum să-l identifice. Era doar o speculație, și nu era sigur că o să meargă, însă, dat fiind că nu avea altceva de care să se agațe, merita să încerce. Dar mai întâi voia să facă un duș și să-și ia haine curate. În drum spre baia de la etaj a încercat să-și amintească ultima oară când stătuse mai mult de trei zile fără să facă duș, și și-a dat seama că trebuie să fi fost la

Roskilde Festival, în 1995.

Își amintea de parcă ar fi fost ieri, în ciuda găleților de bere și a faptului că tot timpul abia dacă reușea să-și țină echilibrul. Privind înapoi, a fost unul dintre cei mai buni ani ai festivalului, cu Oasis, Blur, The Cure și Suede. Nici lista de anul acesta, în care intrau Prince, LCD Soundsystem și Vampire Weekend, nu prea era ceva de care să te rușinezi. Era așa de tentant, că-i propusese Sonjei să-și înceapă mutarea prin participarea la festival ca familie. Ea l-a întrebat dacă l-a apucat criza vârstei de mijloc.

A încuiat ușa băii și a desfăcut cu băgare de seamă bandajul înfășurat strâns în jurul toracelui. Nu se gândise de câteva ore la durerea care îl înjunghia, și de-abia când a ajuns la ultimele straturi de tifon și-a amintit cât de grave erau, de fapt, rănila sale. Puroiul însângerat îi lipise bandajele de carne, și a trebuit să intre sub duș și să le desprindă încetul cu încetul. Durerea a depășit pragul lui de suportabilitate, și i-a mulțumit lui Marilyn Manson, care îl făcea să n-o mai simtă.

După ce a desprins ultima bucată de tifon, a dat drumul apei reci la capacitate maximă și a lăsat-o să curgă peste rănila inflamate. S-a bucurat câteva minute de acea senzație, după care s-a săpunit, și-a spălat părul și a pășit pe covorașul din baie ca să se usuce fără prosop.

S-a privit în oglindă. Asta îl făcea de obicei să se simtă tânăr. Avea patruzeci și trei de ani, dar corpul său arăta cu cel puțin zece ani mai tânăr. Nu căra pe el kilograme în plus, ca mulți oameni de vârsta sa. N-avea nici măcar un început de chelie. Nu începuse să încărunească. Dar bărbatul care se uita acum la el părea cu cel puțin zece ani mai bătrân decât de obicei. Era alb ca varul și fața îi atârna, de parcă forța de gravitație s-ar fi dublat brusc. S-a gândit să se răsucescă, să-și poată vedea rănila, dar a hotărât că e mai bine să n-o facă.

I lift you up like the sweetest angel...

Hainele îi erau încă împachetate în cutiile de lângă pat, și a scormonit prin ele până a găsit o pereche de chiloți, șosete, o cămașă largă de in care să înlocuiască tifonul și pantaloni de in șifonați.

I'll tear you down like a whore...

S-a întors în bucătărie, și-a conectat telefonul la încărcător și a luat cu el la subsol restul de pizza. Știa exact ce caută. Comoda verde. Dar nu mai era unde o văzuse ultima dată. Fusese lăsată lângă unul dintre pereți, în mijlocul pivniței. Nu mai era acolo. Nu știa dacă fusese Sonja pe acolo să așeze altfel lucrurile, sau nu-și amintea el bine. Cumva, părea altfel acolo, la subsol, ca și cum toate fuseseră mutate de la locul lor.

În plus, acum pivnița era plină de lucruri care ar fi trebuit să fie cărate direct la groapa de gunoi, dacă Sonja ar fi îngăduit asta. Ea nu se putea hotărî să arunce nimic. Credea că ceva s-ar putea dovedi util când te așteptai mai puțin. Veșnicul argument era că părinții ei nu păstrasera niciodată nimic și aruncaseră o avere sub forma unor ustensile de bucătărie demodate, dar care mai târziu au devenit ultimul răcnet al modei. Dar Fabian nu știa ce aveau să facă vreodată el și Sonja cu bicicletele stricate, scaunele de mașină lipicioase și cutiile pline cu videocasete.

După douăzeci de minute, a găsit comoda verde în spatele unei canapele cafenii vechi, cu trei damigene puse pe ea. A tras sertarul din mijloc, a scos vechile sale albume de fotografii, apoi s-a așezat pe canapea, între damigene, și a început să le răsfoiască. Câteva dintre fotografii se desprinseseră din scotchul cu care erau prinse, lăsând legendele scrise cu greșeli să atârne ca niște podoabe uitate într-un pom de Crăciun aruncat la gunoi.

Fotografiile fuseseră făcute cu aparatul Instamatic pe care l-a primit când a împlinit treisprezece ani. Deși culorile se schimbaseră și claritatea dispăruse, fotografiile i-au amintit de momentul în care a alunecat mai departe ca oricine pe

skateboardul său Ramprider, cu axe Tracker și roți Kryptonics roșii, când s-a dus în excursie cu școala la Copenhaga și a mâncat trei cheeseburgeri la McDonald's-ul de vizavi de Tivoli și când a adunat prima zăpadă ca să facă Marele Munte, un delușor din gunoaie, ca să se poată da cu minischiurile.

Aproape toate fotografiile fuseseră făcute în timpul vacanțelor din clasa a patra până într-a șasea. De cum a început clasa a șaptea, aparatul de fotografiat a fost dat uitării, în afară de o zi din clasa a opta, când l-a luat la școală și a consumat o rolă întreagă de film. A făcut treizeci și șase de fotografii ale aceluiași subiect. Nu se mai gândise niciodată în toți acești ani la seria de fotografii. Fotografia lui Klippan cu ușa dulapului a fost singurul lucru care i-a declanșat amintirea.

Cele treizeci și șase de fotografii erau ascunse bine într-unul dintre numeroasele sale albume din anii de școală. Scrisese același lucru sub fiecare fotografie. Un singur cuvânt.

Lina.

Ea era în fiecare fotografie, nu întotdeauna în centru, sau focalizată, dar era ținta evidentă a fiecărei imagini. N-aveai cum să nu-ți dai seama că fotograful e îndrăgostit, și Fabian și-a amintit că încerca să o fotografieze ori de câte ori nu era prin preajmă Jörgen. Făcuse tot ce i-a stat în puteri ca Lina să nu observe. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să și-l pună pe Jörgen în cap. Dar acum își dădea seama cât de conștientă era ea de aparatul lui de fotografiat. Ochii ei, care se prefăceau că privesc în altă parte. Zâmbetul ei, care încerca să fie neștiutor. Îi plăcuse și nu i-a spus niciodată lui Jörgen. Era secretul lor.

Deodată, Fabian a ridicat privirea din album. I s-a părut că aude pe cineva strigând. Dar nu vedea nimic în jur care să explice sunetul. În același timp, era sigur că nu-și imaginase ceea ce a auzit. De undeva se auzea o voce. Era imposibil de înțeles ce spune, doar că strigă.

Fabian s-a ridicat și a urmărit vocea până la zidul de

cărămidă din spatele său și pe dată s-a destins. Zidul dădea spre casa vecinilor, așa că vocea era, fără îndoială, a cucoanei. S-a înapoiat la album și curând a descoperit fotografia pe care o căuta. Întocmai așa cum își amintea, o înfățișa pe Lina care puneă niște cărți în dulapul ei. Ușa dulapului aflat lângă al ei era închisă, dar numărul de pe ea se vedea clar.

349.

Dulapul Linei fusese chiar lângă cel al ucigașului.

BMW-ul gri-argintiu seria 1 M Coupé ajunsese în câteva secunde dintr-o minune strălucitoare a celei mai costisitoare tehnologii o grămadă de metal bun de dat la gunoi.

Lui Ingvar Molander îi plăceau dintotdeauna toate mașinile nemțești, și din ultima jumătate a anilor '90 încoace refuzase să conducă altceva decât BMW-uri. Examinarea acestui vehicul zdrobit era extrem de dureroasă pentru el. De parcă asta n-ar fi fost destul, încă nu izbutise să afle cauza accidentului, și nu avea altă opțiune decât să parcurgă încă o dată însemnările pe care le făcuse, ca să se asigure că nu-i scăpase nimic.

Partea stângă: adâncituri și zgârieturi profunde în forme circulare. Mașina s-a ciocnit de latura unui camion și i-a lovit roțile din mijloc. Găsise deja vopseaua argintie pe piulițe. *Pe toate cele patru cauciucuri există fire de iarbă și pământ, în special pe cele din dreapta față și spate.* Mașina a ricoșat spre latura drumului și pe iarbă. *Farul din dreapta spart.* Bara de protecție din față s-a ciocnit de indicatorul rutier și mașina s-a răsucit de câteva ori în vreme ce ajungea înapoi pe autostradă. *Cea mai mare parte a jumătății din spate a mașinii este strivită.* Camionul a trecut peste ea. *Există câteva zgârieturi și adâncituri mari, mai ales pe acoperiș.* Se rostogolise și se oprise cu roțile în sus.

Molander era frustrat. Nici nu mai știa de câte ori parcursese informațiile, fără să găsească nimic care să sugereze că a fost o crimă. N-a găsit conducte pentru lichid de frână tăiate sau piulițe slăbite. Nu era nimic în neregulă la mecanismul de blocare a direcției sau la servodirecție, nici vreun semn că fusese un pasager în mașină sau vreo unitate străină de telecomandă. Mașina arăta exact așa cum ar fi trebuit după ce a trecut peste ea un camion și s-a rostogolit la 140 de kilometri pe oră.

Își petrecuse trei ore uitându-se la mașină. Trei ore fără să poată arăta vreun rezultat.

Se lăsase de fumat cu aproape cincisprezece ani înainte. De atunci, mai fuma câte o țigară cu ocazii speciale. Nu știa dacă această ocazie poate fi considerată specială, dar mirosul de țigară din mașină l-a convins că eșecurile urâte merită și ele o țigară.

A deschis sertarul de sus al bancului său de lucru, a găsit cutia de tinichea Fisherman's Friend, a luat o țigară din pachetul de John Silver și s-a așezat pe un scaun afară din garaj, în soarele care mergea spre apus. A aprins țigara și a tras fumul cât mai adânc în plămâni, încercând să afle plăcerea în înfrângere.

Telefonul a început să sune. Nu voia să răspundă în mijlocul unei pauze de țigară, fără să știe când va mai putea să aibă parte de una. Dar melodia enervantă a continuat. Nu contau durata de viață limitată a bateriei ori vreun al treilea război mondial. Nimic n-o putea amuți.

– Da, alo?

– Bună, sunt Irene. Sunt curioasă cum merge cu mașina.

– Rău.

– N-ai terminat încă?

– Ba da.

– Dar...

– Nu găsesc nimic care să arate că a fost o mână criminală.

A urmat o scurtă tăcere și Molander a profitat ca să mai tragă o dată din țigară, departe de telefon, privind cum un camion de remorcare intră în parcare a poliției.

A auzit-o la celălalt capăt pe Irene oftând.

– Atunci probabil că e și mai important ca eu să fiu aici.

– Unde e „aici”?

– La morgă. Flătan o să-mi arate cadavrul Elsei Hallin și pot să încerc să-l conving să examineze și cadavrul Camillei

Lindén.

– N-a fost examinat deja?

– Nu de către Flätan. Ea a ajuns aici ca victimă a unui accident de mașină obișnuit.

Acum a fost rândul lui Molander să ofteze.

– Ce, nu crezi că i s-a putut întâmpla ceva?

– Nu mai știu ce să cred.

– Sugerezi că Linden n-a fost ucisă?

– Accidente de mașină se întâmplă. Poate că făptașul a auzit de accident și le-a spus celor de la ziare că lui i se datorează. Și, în vreme ce noi ne folosim toate resursele ca să încercăm să găsim dovezi care nu există, el poate să-și continue pregătirile pentru următoarea victimă.

– Te gândești la Hallin?

– Ar putea fi ea. Sau altcineva? La urma urmei, ipoteza noastră de lucru în acest moment este că n-o să înceteze până ce toată clasa ajunge să stea împachetată ca sardelele la morgă.

– S-ar putea să ai dreptate, dar asta nu schimbă nimic pentru noi. Tot ce putem face este să continuăm investigația. Trebuie să te las. Flätan e aici.

Irene a închis. Molander și-a pus telefonul la loc în buzunar, a mai tras un fum și a strivit mucul pe asfalt. Camionul de remorcare a dat înapoi și s-a oprit în fața garajului lui. Nu-și dăduse seama până în acel moment că avea plăci de înmatriculare daneze și remorca un Peugeot.

– Tu ești Molander?

Molander a încuviințat și a semnat fișa de livrare.

– Și asta e pentru tine.

Șoferul i-a întins un bilet scris de mână.

Dragă Ingvar Molander,

Fabian a vorbit foarte frumos despre tine. Sper să poți găsi ceva concludent în această mașină, de vreme ce nu se face

nimic în privința ei aici, în Danemarca.

Cu cele mai bune urări,

Dunja Hougaard

Brigada Omucideri a Poliției din Copenhaga.

Molander o știa pe Dunja Hougaard. Era un detectiv competent, dar cu siguranță nu era autorizată să trimită dovezi în Suedia, ceea ce însemna că își asumă un mare risc. S-a uitat la Peugeot, care a alunecat fără zgomot pe pavaj când l-a lăsat jos cablul camionului și s-a gândit că mașina putea să ascundă secrete. S-a întrebât ce taine ar putea să ascundă mașina; îl dirijase deja pe Fabian spre locul faptei din Söderåsen. Poate că mai sunt și altele? Să găsească și el ceva, de ce nu?

Făptașul se străduise mult să se debaraseze de mașină, ceea ce sugera că mai erau lucruri pe care le-ar fi putut găsi. Locul faptei trebuia să fie descoperit.

Cu sau fără GPS. Cu siguranță Risk îl găsisese înainte de momentul planificat, dar aranjamentul fusese deja făcut, probabil că intenția ucigașului era ca ei să găsească, la momentul potrivit, un indiciu plantat pe undeva. Voia ca scena de la Söderåsen să fie o demonstrație de forță, să le arate cât de mult în urma lui și, mai presus de toate, cât de neajutorați erau în realitate.

Dar asta nu explica riscul enorm pe care trebuie să și-l fi asumat făptașul în timpul urmăririi. Trebuia să mai fie ceva în mașină. Ceva ce ucigașul ținuse cu orice preț să-i împiedice să găsească.

Irene l-a lăsat într-ale lui. Fără să fie întrerupt, Einar Greide, care în cinstea acelei zile purta patru cosițe, i-a arătat cu multe detalii că incizia care mergea de sub bărbia lui Elsa Hallin până la stern fusese făcută cu precizie chirurgicală. Ea i-a răbdat explicația excesiv de amănunțită a felului în care făptașul a

evitat aorta, ca să țină victima în viață cât mai mult posibil. Ba chiar l-a lăsat să demonstreze cum a tras probabil ucigașul afară limba lui Elsa și i-a așezat-o pe piept.

N-a aruncat bomba decât când el a terminat.

– Einar, nu sunt aici ca să discutăm despre Elsa Hallin.

– Cum?

Greide arăta ca un câine bine dresat care tocmai a făcut cea mai grozavă șmecherie fără să capete apoi recompensa.

– Știu că este o procedură impresionantă dacă vrei ca victima să sufere cât mai mult și cât mai îndelungat posibil. Și știu că n-ai mai văzut niciodată așa ceva și, de altfel, nici eu. Dar vreau să vorbim despre altcineva.

– Despre cine dracu' ești aici ca să vorbim?

– Camilla Lindén.

– Cine mama naibii mai e și Camilla Lindén?

Acum Einar îi amintea și mai mult de o potaie înfuriată.

– A murit ieri într-un accident pe E6. Bănuim că tipul nostru e vinovatul.

– A fost în aceeași clasă?

Irene a încuviințat și Greide a început să se joace cu una dintre cosițe, lucru pe care îl făcea doar atunci când treaba nu mergea cum voia el. Ea știa că ultimul lucru pe care ar trebui să-l facă în acel moment era să-l preseze. Cea mai mică încercare de a-l zori ar avea efectul opus. El avea să se încăpățâneze și să refuze să miște un deget.

După două minute a primit răspunsul pe care și-l dorea. Un oftat obosit, melodramatic, însoțit de o mică scuturare a capului. După câteva secunde, Greide a ieșit din încăpere și Irene aproape că a trebuit să fugă după el ca să țină pasul prin tunelul lung.

– Probabil că a examinat-o Arne și știi care este mottoul lui, nu? s-a stropșit Greide.

– Nu, eu...

– „De ce să complici lucrurile dacă nu-i nevoie?” a zis, făcând în aer semnul ghilimelelor. Dar în acest caz înseamnă, de fapt: „De ce să-ți faci treaba?”

– Einar, în acest moment nici măcar nu suntem siguri că e adevărat. Poate că a fost doar un accident.

Greide a clătinat din cap.

– E clar că e adevărat. Asta nu-i prima dată când lui Arne i-a scăpat ceva. Concediul lui începe de-abia săptămâna viitoare, dar acum două săptămâni gândea deja la fel de limpede ca o cârpă de vase mucegăită. În mod normal, verific cadavrele lui, dar de data asta am fost...

– Ocupat cu o „cravată columbiană”.

Greide i-a aruncat o privire, s-a oprit în dreptul morgii și și-a introdus cartela. După ce au intrat, Irene s-a dus direct la peretele cu sertare frigorifice, în vreme ce Greide căuta raportul de autopsie.

– Iată-l. Tranca-tranca... *Lovitură puternică la cap, partea posterioară stângă...* Tranca-tranca... *Craniul fracturat, hemoragie meningiană, tumefiere a creierului, hemoragie cerebrală, semne clare de presiune intracraniană crescută...* Hmmm.

– Nu sună cu totul neașteptat, nu? a întrebat Irene, trăgând cutia pe care scria cu litere cursive *Camilla Lindén*.

– Nu, dar este formularul standard 1A. Dacă ai un accident atât de grav și reușești să nu ajungi tocătură, e foarte probabil să te lovești la cap atât de tare încât să dai ortul popii din cauza hemoragiei cerebrale. Acest raport ar fi putut să fie scris fără ca măcar să examinezi cadavrul și să fie totuși exact în opt din zece cazuri. Problema e că nu se mai găsește nimic aici.

Greide a apucat documentul cu degetul mare și arătătorul și l-a fluturat cu dispreț.

Irene a dat deoparte cearșaful care acoperea trupul gol.

– Nu există nici cea mai mică descriere a vreunui semn

particular de pe corp, a continuat Greide. Nicio idee sau argument propriu. Nu există nici măcar o observație, în afară de ceea ce sare în ochi.

– Deci, crezi că nu a examinat-o cu adevărat?

– Nu cred asta, o știu.

A lăsat din mână raportul, care a căzut pe podea ca un gunoi, s-a apropiat și s-a postat dincolo de cadavru, vizavi de Irene.

Ochii erau închiși și loviturile violente lăsaseră urme vizibile pe fața ei. Greide și-a pus o pereche de mănuși de plastic, a rostogolit corpul țeapăn pe o parte și s-a uitat la ceafă, unde se vedeau o rană gravă și un cerc de sânge închegat în părul blond. A așezat cadavrul la loc și a început să se joace cu una dintre cosițe.

Irene a regretat întrebarea de îndată ce a rostit-o, dar se furișase ca un șoarece pe o ușă întredeschisă și nu se putuse abține.

– Ai găsit ceea ce i-a scăpat lui?

Greide și-a lăsat în pace cosița și a fulgerat-o cu privirea de parcă ar fi meritat să fie împușcată la ivirea zorilor, apoi a pus mâna pe ochii închiși ai Camillei și i-a ridicat pleoapele.

Amândoi ochii arătau ca și cum cineva și-ar fi stins țigara pe ei.

– Mă duc să lovesc niște mingi la șase și jumătate, așa că haideți să facem întâlnirea cât mai scurtă și eficientă, a zis Henrik Hammersten pe când se așeza la biroul său.

Dunja a încuviințat din cap și s-a așezat pe unul dintre scaunele pentru vizitatori, cu Sleizner alături. Nu-și dorea nimic mai mult decât ca această întâlnire să se termine, ca să-și poată continua investigația și să ia legătura cu suedezii.

– Dunja, tu ai solicitat întâlnirea. Așa că propun să începi.

– Așa e. Și-a dres glasul. Își simțea gâtul foarte uscat. Am luat legătura cu dumneavoastră pentru că am crezut că incidentele recente din viața lui Kim au umbrat totul în acest departament și îl împiedică să ne conducă într-un fel care să facă ancheta să progreseze.

Hammersten a încuviințat din cap și s-a întors spre Sleizner.

– Kim? Ce ai de spus? E adevărată critica Dunjei?

Sleizner a încuviințat.

– Absolut. Ultimele zile au fost copleșitoare, ca să nu zic mai mult. Viața mea particulară a fost răsturnată cu susu-n jos și am fost pus în public la stâlpul infamiei. Soția m-a părăsit și a luat-o cu ea pe fiica noastră. Realitatea este că nu mi-a mai rămas decât munca, și am de gând să fac tot ce-mi stă în puteri ca să-mi aduc la îndeplinire sarcinile la cel mai înalt nivel. Apropo, n-am mai jucat împreună de multă vreme. Care e handicapul tău în prezent?

– Optsprezece virgulă șapte.

– Măi, măi. Trebuie să fi exersat, nu glumă.

Nimeni nu știe să pupe-n fund ca Sleizner, și-a zis Dunja. Nu conta cât de murdar era fundul, câtă vreme trăgea vreun folos, el îi dădea înainte cu pupatul. Hammersten s-a răsucit spre Dunja.

– Cum stau lucrurile în acest moment? La fel?

Dunja s-a gândit un pic. Voia să încuviințeze, dar și-a scuturat capul. Nu-și dorea decât să treacă odată peste asta și să se întoarcă la muncă.

– Să înțeleg că îți retragi afirmația?

– Cel puțin câtă vreme pot să mă concentrez pe munca mea.

– Și poți să faci asta acum?

– Așa sper.

Hammersten și-a mutat privirea la Sleizner.

– Și, Kim? Tu ce crezi? Ai ceva de zis, sau am terminat?

Sleizner ar fi trebuit să încuviințeze. Ar fi trebuit să-și dea seama că tăcerea ei era un cadou și lucrul pe care trebuia să-l facă el era să tragă cortina peste neînțelegerile lor. Să-l cruțe pe Hammersten de alt spectacol. Dar nu. În schimb, s-a așezat mai bine pe scaun și a ridicat o mână, semnalându-le lui Hammersten și Dunjei să aștepte.

– Din păcate, trebuie să spun că încrederea mea în Dunja nu mai există.

– Așa? Și din ce motiv?

– Poate că ar putea să răspundă la asta ea însăși, pentru că, sincer să fiu, eu nu pricep. Am considerat-o întotdeauna un detectiv excelent, și nu încapă discuție că a fost un bun de mare preț pentru departamentul meu. Dar, din păcate, nu mai pot să am încredere în ea, și lipsa de încredere în oamenii cu care lucrezi nu duce la nimic bun. Cred asta din toată inima.

– De ce nu poți să ai încredere în ea?

Știa. O simțise, auzise clopotele de alarmă, și totuși a pășit drept în cursa întinsă de el.

Sleizner a oftat.

– De unde să încep? în primul rând, Dunja poartă cea mai mare răspundere pentru întreaga situație. Ea este cea care a hotărât să verifice telefonul meu și, când s-a dovedit că era în apropiere de Lille Istedgade a sunat un tip de la *Ekstra Bladet*, ceea ce nu aș descrie ca „să mă concentrez pe munca mea”.

Ar fi vrut să reacționeze. Să protesteze și să strige la el. Dar n-avea rost. Nu ar făcut altceva decât s-o pună într-o lumină proastă și s-o facă să arate și mai penibil.

– Mai mult, a continuat Sleizner. Dacă vorbim doar de muncă, a lucrat pe la spatele meu în mai multe rânduri și a acționat disprețuindu-mi complet ordinele. Nu numai că mi-a falsificat semnătura. Le-a trimis suedezilor probe importante înainte ca tehnicienii noștri să aibă timp să-și desfășoare cercetarea. Și, ca să pună capac, cel mai recent a încercat să tănuiască faptul că deținem o fotografie a făptașului. Luând în considerare toate acestea, cred că iese din discuție posibilitatea ca Dunja să mai rămână în departamentul meu.

– Dunja, e adevărat că ai falsificat semnătura lui Kim?

Ea a încuviințat.

– Ce-a fost în capul tău?

– A fost în interesul cazului, după ce Kim făcea tot ce-i stătea în puteri ca să împiedice investigația suedezilor.

Își dădea seama că n-o ascultă. Putea să zică orice. Hammersten luase deja hotărârea.

– Și afirmația că ai căutat înregistrările telefonului lui, și asta e adevărat?

Dunja a încuviințat din nou din cap.

– Dar nu din motivul la care se gândește Kim. Am făcut-o ca să verific dacă...

– Destul. Hammersten și-a ridicat mâna și s-a uitat la ceas. Dunja, îmi pare rău. Întotdeauna am crezut că ești un polițist grozav, dar, ca să fiu sincer, nu pricep ce ai crezut că faci. N-am de ales, trebuie să fiu de partea lui Kim.

S-a răsucit spre Sleizner, care a pus pe birou un formular completat, arătând mulțumit.

– Iată demisia ta. Îți dă dreptul la salariul pe trei luni. Nu trebuie decât s-o semnezi. Preferabil cu propria semnătură.

– Și dacă nu?

– Am auzit că au nevoie de oameni în insulele Faroe.
Dunja și-a mâzgălit semnătura pe linia punctată și a ieșit din birou.

Astrid Tuveson nu reușea să și-o scoată din minte pe Ingela Ploghed și faptul că s-a aruncat din turnul Kärnan. Erau mult prea multe întrebări, toate bulucindu-i-se în cap ca să ajungă în față. Să fie vina ei? A forțat-o prea mult pe biata femeie? Și chiar fusese Ingela una dintre victimele tipului pe care îl urmăreau? Sau teoria lui Risk era corectă și era răspunzătoare o cu totul altă persoană? Toate aceste întrebări făceau să i se pară și mai important să descopere ce se întâmplase în realitate.

A început folosind Google Maps ca să găsească toate clădirile care ar putea fi destul de izolate ca făptașul să efectueze operația asupra Ingelei Ploghed fără să fie deranjat, dar destul de aproape de calea ferată ca subconștientul ei să înregistreze zgomotul trenurilor. În cele câteva ore de când urma acest indiciu, reușise să viziteze zece dintre cele douăzeci și șapte de locuri pe care plănuiase să le vadă.

În afară de trei case pe care le putuse șterge de pe listă imediat, restul erau mai ales birouri și ateliere, cele mai multe închise pe timpul verii. Ca urmare, și-a petrecut o grămadă de timp cățărându-se pe garduri, chiorându-se pe ferestre și scormonind prin tomberoane, dar nu s-a ales decât cu unghii murdare, haine duhnind și mâncărimi pe pielea capului. Molander avea dreptate. Era aproape sigur că făptașul e pe cale să plănuiască sau să comită o nouă crimă iscusită, și iat-o pe ea aici, privind pe ferestrele mânjite ale unor firme închise.

A ieșit pe Gamla Rausvägen și a luat-o la stânga. Drumul era îngust și șerpua printr-o vegetație bogată, ar fi fost aproape imposibil ca două mașini să treacă una pe lângă alta. A oprit mașina și s-a dus la poarta închisă ca să se uite la teren. Google Maps îi spusese că sunt acolo câteva iazuri și clădiri separate de diferite mărimi, dar nu reușise să-și dea seama dacă sunt

locuințe particulare sau aparțin unui fel de companie. Oricum ar fi fost, ea avea, cu siguranță, senzația că n-ar trebui să calce pe acolo. Locul avea din plin aerul de „N-aveți ce căuta aici. Mulțumim, dar n-avem nevoie”. Creasta gardului avea sârmă ghimpată și pe poarta încuiată era anunțul că au acces doar persoanele autorizate. S-a întors la mașină și a parcat-o cât mai aproape de gard. Apoi s-a urcat pe mașină, a sărit peste gard și a încercat să aterizeze cât mai lin posibil, ca să nu-și luxeze soldurile.

Trei iazuri mari cât niște piscine erau la stânga drumului cu pietriș care mergea drept înainte, iar la dreapta era un iaz mare cât celelalte trei la un loc. Arăta aproape ca un mic lac. O barcă de pescuit părăsită stătea pe terenul de lângă drum, și a văzut în jurul ei undițe, plase și lingurițe-momeală vechi. A numărat cinci clădiri separate și a hotărât să înceapă cu cea mai îndepărtată, aflată dincolo de cele trei iazuri mici, deoarece îi atrăsese atenția încă de pe calculator. Era chiar la marginea terenului, la numai treizeci de metri de calea ferată. Pe când se apropia de clădire a văzut că semăna mai degrabă cu o baracă militară de vreo douăzeci de metri pătrați.

Pe o placă din email alb de pe ușa verde scria Krigshammar. Un dreptunghi verde din jurul plăcii nu era la fel de decolorat de soare ca restul ușii, și câteva găuri vechi de șuruburi arătau că placa fusese înlocuită de curând, probabil în același timp cu încuietorile noi, strălucitoare. Și-a pus o mânășă și a pipăit clanța, ca să se asigure că ușa e încuiată.

S-a dus după colțul clădirii, a luminat cu lanterna spațiul de acces de dedesubt și a observat că clădirea are conducte de apă potabilă și canalizare pentru o baie și o bucătărie. O Vespa veche, ruginită, era rezemată sub o fereastră în spatele clădirii. S-a urcat cu picioarele pe șa și s-a uitat înăuntru.

Draperiile erau trase, dar spațiul din partea de jos era destul de mare ca să vezi înăuntru. Pe un soi de banc de lucru, chiar

sub zid, erau o pereche de mănuși de plastic, câteva borcane și sticle și niște unelte care ar fi fost la locul lor într-o trusă de scule normală.

În afară de scalpel.

Telefonul ei a început să sune.

– Da.

– Sunt Klippan. Cred c-ar fi mai bine să vii.

– De ce, s-a întâmplat ceva?

– Poți să-i zici așa. E clar că altfel n-aș fi sunat. Am reușit să dau de opt dintre cei din clasă.

– A reușit cineva să-l identifice?

– Nu, dar cel puțin se străduiesc acum să găsească anuarele.

– Câți mai trebuie să găsești?

– Cinci. Dacă nu-l punem la socoteală pe Risk. Se ocupă Irene de asta. De asemenea, l-a pus pe Flătan să o examineze din nou pe Camilla Lindén. Se pare că prima dată a fost pe masa lui Arne ăla.

– Da? Și?

Își auzea iritarea din voce, dar a dat deoparte gândul. Chiar era iritată. Dacă i s-ar fi întâmplat ei ceva, Klippan era cel care ar fi înlocuit-o. În cea mai mare măsură, nu era nimic rău în asta. Klippan era și competent, și experimentat. Era atent și metodic și pentru el nicio sarcină nu era prea mare. Sau, de fapt, prea mărunță. Aici era problema. Klippan avea tendința să se agate ca nimeni altul de amănunte, care îi consumau timpul, ca și pe cel al tuturor celorlalți.

– Klippan, n-am timp pentru asta. Ce i-a scăpat lui Arne?

– Ochii ei. Din cât am înțeles, sunt complet arși.

– Cum adică arși?

– Nu știu. Arși.

– De foc?

– Nu sunt sigur, și pe moment cred că nu știe nici Flătan. Ideea e că probabil orbirea ei a provocat accidentul.

– Nu ea era cea căreia îi plăcea să privească atunci când Claes era maltratat?

– Da.

– Și sunt siguri că această vătămare a ochilor n-a fost provocată de accident?

– Răspunsul e: da.

Astrid nu știa ce să creadă. Un sentiment care devenea din ce în ce mai frecvent în această anchetă. În cazul în care Camilla Lindén nu era deja orbită când a urcat în mașină, făptașul trebuie să o fi orbit în vreme ce conducea, evitând în același timp să fie prins în accident. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât era mai nedumerită și cu atât mai mult părea că ucigașul are puteri inexplicabile, supranaturale.

– Mai ai și alte informații?

– Dacă ai timp.

– N-am, dar continuă.

– Camilla Lindén are custodia unică a celor doi copii, care au trei și cinci ani.

– Copiii? Dar nu era niciun copil în mașină.

– Exact.

– Deci, unde sunt?

– Mi-am pus aceeași întrebare, așa că am verificat la grădiniță. După spusele directoarei, fostul soț, Björne Hiertz, i-a luat cu o jumătate de oră înainte de accident.

– Ai luat legătura cu el?

– Numărul lui de telefon nu poate fi contactat și locuiește în Strövelstorp, la numai câțiva kilometri de locul accidentului. Am trimis acolo doi agenți, așa că vom vedea ce aflăm.

– Bine. Altceva?

– Mai ai timp?

Astrid a închis ochii și și-a folosit toată energia ca să nu explodeze.

– Astrid? Ești acolo?

– Da.

– Danezii ne-au trimis, în sfârșit, Peugeot-ul. Ingvar se ocupă acum de el și n-o să se oprească până nu găsește ceva.

– Bine. Să sperăm că găsește.

– Cum merge la tine?

– Încă nu sunt sigură, dar cred că am dat de locul în care Ingela Ploghed și-a pierdut uterul.

– Așa crezi?

– Nu putem fi siguri până nu ajungem înăuntru, și pentru asta avem nevoie de un mandat de la Stina Högsell. Dacă există ceva aici, trebuie să fie valabil la tribunal.

– Desigur. Păi, sper să te văd aici curând. Trebuie să vorbim.

– Nu asta facem acum?

A auzit la celălalt capăt o răsuflare adâncă.

– Trebuie să vorbim despre ce facem cu cei din clasă. Nu vreau să fac asta la telefon. Cred că e cel mai bine să fie de față și Irene.

– Ți-am spus deja, o să verific la Malmö dacă pot să...

– Astrid, nu cred că-i putem aștepta pe cei de la Malmö. Toți pun întrebări când vorbim cu ei, și nu știm ce să le răspundem, cu toate că știm că sunt în primejdie. Întrebarea nu este dacă, ci când o să lovească el din nou, și pe cine. Nu știu ce crezi tu, dar eu am impresia...

Răgetul asurzitor s-a auzit brusc și a izbit-o pe Astrid ca un bolovan. Și-a pierdut echilibrul și a căzut de pe Vespa. Trenul a trecut și tăcerea s-a întors înainte ca ea să se lovească de pământ. A dus telefonul la ureche.

– Alo? Klippan?

Convorbirea fusese întreruptă.

Erau deja câteva mașini în fața casei Linei Pålsson, obligându-l pe Fabian să conducă mai departe și să parcheze la două case distanță. A mai încercat o dată să telefoneze, dar din nou l-a întâmpinat o voce care îi spunea că numărul e deconectat. Cei de la serviciul pentru clienți i-au explicat că probabil ea își luase un număr neînregistrat.

Ar fi preferat să nu vină pe nepusă masă, dar nu avea de ales. S-a strecurat printre mașinile din fața casei și a sunat la ușă. Un bărbat dichisit, în costum, care își dăduse cu prea mult parfum, a deschis ușa.

– E deschis, intră. Dar nu uita de ăștia. Parfumatul a ridicat o pereche de papuci albaștri care se trag peste pantofi. Strigă dacă ai nevoie de ceva.

Fabian nici n-a avut timp să răspundă și bărbatul a dispărut înăuntru. Așadar, Lina tocmai își vindea casa. Nu era chiar așa de ciudat. Asta era șansa ei să meargă mai departe. Nu putea spune că o învinovățește.

El n-ar fi supraviețuit într-o clădire din anii '80 din Ödåkra. Chiar și faptul de a veni în vizită îl indispucea. Nu înțelesese niciodată ce rost are să locuiești la țară, și totuși să te înghesui în despărțituri trase la indigo.

Probabil că la moartea lui Jörgen a intrat în vigoare o asigurare și, dacă nu avuseseră prea multe împrumuturi, ea ar fi putut să înceapă o nouă viață fără un soț agresiv. De aceea își luase un număr neînregistrat, sau încerca să se ferească de ucigaș?

Fabian și-a pus papucii și s-a dus după agentul imobiliar.

– Scuzați-mă, de fapt am venit s-o văd pe Lina Pålsson. E cumva pe aici?

Agentul s-a uitat la el cu curiozitate.

– E prima dată când veniți aici?

– Ăăă, nu...

– Bine, probabil că v-am ratat miercurea trecută. Greșeala mea. Mă cheamă Ed Pärssons.

Au dat mâna.

– Fabian Risk. Dar nu e...

– Risk. Sună ca și cum ați putea face o ofertă ispititoare. Dar se cuvine să vă avertizez. În zilele astea nimeni nu știe încotro o s-o ia dobânzile.

Agentul l-a bătut pe umăr pe Fabian și i-a îndesat în mână un prospect.

– Nu sunt aici ca să văd casa. Sunt aici ca s-o văd pe Lina Pålsson.

Fabian i-a înapoiat prospectul.

– Uite care-i treaba. Eu și Lina avem o înțelegere. Care înseamnă că nu poate să facă târgul separat, chiar dacă ar vrea. Așa că ofertele trec pe la mine, nimeni altcineva. E în ordine?

– Cum spuneam, nu mă interesează deloc casa. Nu vreau decât să obțin noul ei număr de telefon.

– Și cum pot să vă ajut?

Agentul îl părăsise pe Fabian ca să se ducă la o pereche de vârstă medie.

– Ei bine, casa asta a fost construită la începutul anilor '80 pe o placă de beton. Așadar, cum sunt grinzile? Pentru că în casa noastră a trebuit să...

– Puteți citi toate astea în raportul de inspecție. Dar vă pot spune pe loc, grinzile n-au fost niciodată în formă mai bună. Simțiți vreun miros de igrasie?

Perechea a schimbat priviri.

– Pentru că e sigur că eu nu simt, a continuat agentul. Și vă spun cu mâna pe inimă, cu ditamai nasul ăsta al meu aș putea să capăt un post la vama de la Sturup.

Fabian și-a făcut loc între agent și cuplu.

– Nu vă supărați, scrie în raport și că aici a locuit prima

victimă a Ucigaşului Clasei? Jörgen Pålsson, parcă așa îl chema.

– A locuit aici? a zis femeia, la care agentul l-a tras pe Fabian deoparte și i-a îndesat în mână o bucată de hârtie.

Dacă Ingvar Molander și-ar fi făcut o clasificare a zilelor trăite, aceasta ar fi aterizat fără probleme aproape în capul listei cu „cele mai rele”. Întrebarea era dacă ar lua sau nu locul întâi, depășind ziua în care firma Ljusne Kätting a dat faliment și el și-a pierdut toate economiile.

Astăzi primise și examinase două mașini. Două mașini care ar fi trebuit să conțină tone de dovezi și indicii, dar până acum nu găsisese nimic.

Nimic, adică zero.

Mai întâi BMW-ul. Irene îi spusese că ochii femeii erau arși, ceea ce putea să explice accidentul. Dar nu explica și *cum* i-au fost arși ochii. La fel era și cu Peugeot-ul. Examinase meticolos mașina fără să găsească nici cel mai mic indiciu. Dar, având în vedere cât de mult riscase ucigașul încercând să-și recupereze mașina, ar fi trebuit să conțină mai mult decât ceea ce găsisese Fabian pe GPS. Ar fi trebuit să fie niște kriptonită. Un lucru atât de distrugător, încât întregul plan al făptașului să fie primejduit dacă poliția punea mâna pe el.

Mai avea un ultim lucrușor de verificat. O chestie mărunță pe care o lăsase la urmă. În mare parte pentru că era așa de stupidă și evidentă, încât nu credea că o să dea roade. Tipul pe urmele căruia se aflau era inteligent, aproape prea inteligent. Ar fi mult sub nivelul lui să lase o astfel de urmă. De fapt, nu exista decât un motiv ca Molander s-o verifice. Ca să poată spune că a făcut-o. Să pună un X într-o căsuță. Verificat. Să nu poată veni nimeni după el și să-i pună sub semnul întrebării examinarea sau să-l critice mai târziu pentru că nu a lucrat cu toată sârguința trebuincioasă și ceva pe deasupra.

S-a așezat pe scaunul șoferului și a început să dea cu pulbere albă pe volan și pe bord.

– Cum merge treaba?

Era Astrid.

– Ca dracu'. Nici măcar nu vreau să vorbesc despre asta.

– Nu te oblig. Putem vorbi mai bine despre ziua mea.

Molander s-a uitat în ochii ei.

– Ai găsit ceva?

Astrid a încuviințat din cap.

– Cel puțin, cred că da. Dar nu trebuie să te arăți așa de îngrijorat. N-o să-ți reproșez.

– Să-mi reproșezi?

Astrid a zâmbit.

– Nu tu erai cel așa de al naibii de sigur că n-o să gălesc nimic și căutarea mea nu-i decât pierdere de timp?

Molander a ieșit din mașină și și-a îndreptat spatele.

– Astrid, ce anume ai găsit?

– Dacă am dreptate – locul în care a fost făcută operația lui Ingela Ploghed. E bine închis, cu totul izolat și aflat la doar douăzeci sau douăzeci și cinci de metri de calea ferată. Mi-am pierdut, la propriu, echilibrul de spaimă când a trecut un tren pe acolo ca tunetul. Aveam senzația că sunt chiar pe șine și sunt sigură că la asta a reacționat Ploghed.

Molander s-a gândit la spusele ei și și-a scărpinat tulleii de barbă – dovada că lucrase fără întreruperi în ultimele zile.

– Care este adresa?

– E pe Gamla Rausvägen. Un loc sinistru, cu câteva iazuri mici.

– Cred că știi unde este. Am fost acolo acum câțiva ani.

– Tu? Ce ai făcut acolo?

– Am pescuit. Era o fermă de pescuit și puteai da la undiță acolo.

A tăcut, iar Astrid s-a uitat la BMW-ul zdrobit.

– Am auzit că ea a fost orbită.

Molander a încuviințat.

– Ai idee cum s-a putut întâmpla?

– Încă nu. Nu există în mașină nimic care ar fi putut să provoace asta, și mi-e greu să cred că făptașul era în mașină cu ea.

– Așadar, trebuie să fi venit de undeva din afara mașinii, corect?

– Cum ziceam, n-am nicio idee în clipa asta. Dar să ne întoarcem la Gamla Rausvågen. Ai intrat și ai văzut ceva?

– Doar pe fereastră. N-am vrut să intru până ce nu avem aprobarea Stinei Högsell.

– Probabil că va trebui să așteptăm până după weekend ca s-o primim.

– Ba nu.

Astrid a ridicat un mandat semnat, pe care Molander l-a înșfăcat și l-a citit.

– Măi, să fie!

– E prioritate absolută. Cei de la Malmö s-au oferit să ne trimită tehnicienii pentru locul faptei, dar tu ești singurul pe care îl vreau. Dacă faci față.

Pe chipul lui Molander a apărut un zâmbet obosit.

– N-am prea dormit în ultimele zile, așadar, ce mai contează câteva ore? Nu mai am decât ceva de verificat aici, și o să mă opresc la Rausvågen în drum spre casă.

Astrid l-a cuprins pe Molander într-o îmbrățișare puternică, la care el n-a știut cum să reacționeze și a rămas țepăn ca o scândură.

– Îți mulțumesc, Ingvar. Ce m-aș face fără tine?

– Nu știu. Dar dacă nu-mi dai drumul repede, o să trebuiască să-ți fac raport pentru hărțuire sexuală.

Astrid a căhâit ca o pisică și s-a îndreptat spre ușă, legănându-și exagerat șoldurile. Molander s-a așezat la loc în Peugeot pe scaunul șoferului și a continuat să dea cu praf peste tot pe unde ar fi putut cineva să pună degetele.

Cei mai mulți criminaliști foloseau pulbere colorată în auriu

sau argintiu și folii din gelatină transparentă, însă Molander prefera vechea pulbere albă și folii de culoare neagră, chiar dacă dădeau o imagine negativă care trebuia să fie fotografiată pentru a obține amprente utilizabile. Avantajul era că amprente se vedeau imediat.

N-a găsit amprente pe volan sau pe tabloul de bord. N-a găsit decât urmele unei țesături din microfibre. Dar le-a găsit pe butonul care deschidea capacul rezervorului de benzină, în jurul torpedoului, pe parasolar și pe butoanele care controlau geamurile. Făptașul curățase în grabă și îi scăpaseră locurile mai puțin evidente. Însă nu asta a făcut să bată mai repede inima lui Molander. A fost altceva și, pentru a confirma ceea ce-i spunea instinctul, urma să studieze amprente la microscop.

A scos ambalajul de protecție de pe foliile cu gelatină, le-a tăiat câte un colț ca să știe care era partea de deasupra, apoi a așezat folia pe amprentă, a apăsat bine ca să elimine bulele de aer și a desprins-o cu grijă. Apoi a pus la loc ambalajul de protecție, ca să asigure amprenta. După nouăzeci și opt de minute și douăzeci și două de amprente ridicate a ieșit din mașină, pe punctul de a se alege cu o vertebră deplasată.

În aproape douăzeci de ani ca tehnician criminalist, Molander văzuse o droaie de amprente și ajunsese să-și dea seama dintr-o privire de la ce deget provine amprenta, dacă e de la mâna dreaptă sau stângă și dacă toate sunt de la aceeași persoană. Sau, așa cum era cazul aici. De la persoane diferite.

Două persoane diferite.

Bănuielile i-au fost confirmate la microscop. Douăzeci dintre amprente îi aparțineau lui Rune Schmeckel. Celelalte două, degetul mare și arătătorul, amândouă de la mâna dreaptă, probabil de la aceeași persoană, aparțineau altcuiva.

Era asta un motiv suficient ca făptașul să-și asume un risc atât de mare pentru recuperarea mașinii? Pentru că două amprente ar putea, în cel mai rău caz, să facă legătura între el și

mașină. Chiar să fi fost motivul pentru care a ucis o femeie nevinovată și un polițist? În Suedia, descoperirea unei legături între cineva și o mașină nu era același lucru cu descoperirea unei legături între cineva și o crimă. Trebuie să fi avut alt motiv. Răspunsul era la fel de evident.

Ucigașul trebuie să fie în baza de date.

Motivul era că găsirea amprentelor însemna identificarea lui.

Molander a pus amprentele ridicate într-un dosar și l-a așezat la locul obișnuit, apoi i-a scris un e-mail lui Irene în care o ruga să verifice înregistrările.

Avea prea multe alte lucruri de făcut pe moment.

Fabian a virat de pe Tögatan pe Frostgatan. După câteva viraje, gonea prin Väla și accelera pe E4, care mergea spre sud. S-a dovedit că agentul îi dăduse numărul bun, pentru că Lina Pålsson a răspuns, ceea ce l-a surprins pe Fabian. La ce se așteptase? Ca Lina să fie în spatele crimelor și să se fi dat la fund?

A întrebat-o de ce și-a schimbat numărul și ea i-a spus că n-a avut încotro. De la moartea lui Jörgen ziarele o hăituiseră zi și noapte pentru interviuri și declarații, cu toate că le spusese în față că n-o interesează. I-a explicat că s-a mutat la Norra Hamnen și l-a invitat să se oprească pe acolo când are timp și chef. El i-a spus că acum era un moment potrivit, cu toate că era limpede din vocea ei că a luat-o prin surprindere. După câteva secunde, i-a spus să vină la ea și să sune la ușă când ajunge.

Nu putea să-și alunge impresia că ceva nu era în ordine. Într-un moment e inaccesibilă, ca în momentul următor să fie peste măsură de ospitalieră. Era ca și cum ar fi așteptat ca el să sune și să-i ceară ajutorul, ca și cum ar fi știut ce căuta el. Își schimbase adresa și numărul de telefon. Să fie oare el singurul care știe unde e ea, pe cale să-i cadă drept în capcană? Ar trebui să-i sune pe Astrid și pe ceilalți să le spună?

Dar știa că nu poate fi Lina. Era convins că ucigașul este băiatul ascuns în spatele lui Claes. Sau? Și dacă nu era el? De ce nu-și amintește de acest coleg misterios? Poate că băiatul din fotografie nu era decât alt indiciu fals, poate că fotografia fusese trucată. Chiar să fie așa? Să fie posibil să fi schimbat cineva anuarul lui cu altul? Poate că unul dintre cărauși?

Gândurile lui Fabian se năpusteau în toate părțile, la fel de haotic ca electronii liberi. De-abia când a luat-o pe Hälsovagen a reușit să-și recapete controlul, mulțumită cântecului

„Disconnect the Dots” al formației Of Montreal, și să decidă că gândirea paranoică era, probabil, rezultatul lipsei de somn.

A găsit un loc de parcare în spatele Teatrului Municipal și a traversat prin fața vechiului cinematograful Sandrew, unde reușise să se strecoare când rula *Halloween*, la doisprezece ani, dar după ce s-a terminat a trebuit să-l roage pe proiecționist să-l cheme pe mami să-l ia acasă.

A traversat Roskildegatan și a descoperit cu încântare că brutăria Kafferepet era tot acolo. Nu se schimbaseră prea multe în cartier. Lucrurile stăteau altfel mai aproape de strâmtoare. Ceea ce fusese cândva partea dosnică a orașului – o zonă industrială plină de șine de cale ferată, depozite dărăpănate și silozuri ruginite – se transformase în anii exilului său într-un mic port încântător cu faleze, restaurante și cafenele.

Era o cameră video la interfonul apartamentului Linei. Fabian a încercat să arate degajat. S-a auzit clicul ușii, dându-i voie să intre. Ușa apartamentului ei era deschisă și aroma de cafea proaspătă răzbătea pe scară. A zis „bună”, dar nu i-a răspuns nimeni, așa că a pășit pe folia de plastic care proteja podeaua din hol, a închis ușa după el și a mers mai departe pe poteca de plastic care fâșâia spre un living mare, fără mobilă, cu o bucătărie deschisă.

Filtrul de cafea din bucătărie picura bolborosind otravă neagră și ușa balconului era deschisă larg. Fabian a ieșit și s-a uitat peste strâmtoare, pe care era un trafic intens, gândindu-se ce bine e să locuiești cât mai aproape posibil de ambarcațiuni și de apă. Mașinile erau cu totul altceva. S-a întrebat cât o fi costat acest apartament și a hotărât că priveliștea ar fi meritat peste un milion de coroane.

– Ah, aici erai.

Fabian s-a răsucit un pic prea repede.

– Oh, îmi pare rău. Te-am speriat?

Lina a lăsat din mâini o tavă cu cești și o cafetieră plină.

Fabian a scos checul cu cafea pe care îl adusese și l-a pus deasupra pungii.

– Mmmm... De la Kaffeperet?

Fabian a încuviințat.

– Ce priveliște fantastică!

– Mulțumesc. Am vrut să mă mut aici încă de când au construit zona. Dar Jörgen refuza să plece din Ödåkra. *Doar peste cadavrul meu*, zicea. A turnat cafeaua. Lapte?

– Da, mulțumesc. Fabian a luat o înghițitură, spunându-și că e neobișnuit de bună pentru filtru. Lina, cum o duci, de fapt?

Ea s-a așezat, cu ochii rătăcindu-i peste strâmtoare.

– Ca să fiu cu totul sinceră, e multă vreme de când nu m-am mai simțit atât de bine.

– Știi că ucigașul e încă liber și există mai multe motive să credem că...

– Da, dar eu nu m-am numărat niciodată printre agresori. N-am stat acolo îmboldindu-i, ca Pavlan, și nu i-am privit, cum făcea Camilla.

– Dar, Lina, noi nu mai credem că motivul lui este...

– Fabbe, l-a întrerupt Lina, răsucindu-se spre Fabian. Moartea lui Jörgen este cel mai bun lucru care mi se putea întâmpla. Nu că aș fi vrut ca el să sufere cum trebuie să fi suferit. Dar realitatea este că a ieșit din viața mea. Nu-ți poți închipui în ce iad am trăit. E ca și cum aș putea să respir prima dată după nici nu știu câtă vreme. Am trăit cu teamă atâta vreme, încât pur și simplu nu o mai pot suporta. Știi ce vreau să zic? Nu pot continua să fiu speriată.

Fabian a încuviințat din cap.

– De ce nu l-ai părăsit?

Lina a râs.

– Jörgen Pålsson nu era genul pe care să-l părăsești și gata. A clătinat din cap, ca și cum ar fi vorbit despre altcineva, nu despre sine. Mi se pare că aveai nevoie de ajutorul meu.

Fabian a scos anuarul și albumul său de fotografii.

– Cred că știi cine este ucigașul.

Ea l-a privit în ochi, cu o expresie care arăta că acesta era ultimul lucru pe care se aștepta să-l audă. El a deschis anuarul la fotografia din clasa a noua și a arătat părul lui Claes.

– Vezi că stă cineva în spatele lui Claes?

Lina a luat anuarul și s-a uitat de aproape.

– O, da... Dumnezeule, cine este?

Fabian a ridicat din umeri.

– Speram că mă poți ajuta tu. Nu cumva ai un anuar? De preferință unul dinaintea clasei a noua.

– Îmi pare rău, n-am așa ceva. Jörgen le-a ars pe toate.

– Le-a ars?

Lina a încuviințat din cap.

– S-a întâmplat demult, pe la începutul anilor '90. El și Glenn fuseseră plecați toată noaptea, până în zori. Îmi amintesc clar pentru că a sunat Anki ca să întrebe dacă știi unde sunt. N-aveam habar, ca de obicei, dar trebuie să fi făcut vreo porcărie, pentru că după ce s-a întors acasă l-am auzit că bea și sfâșie lucruri din bibliotecă. Mă dusesem deja la culcare și n-am îndrăznit să mă scol, pentru că nu era niciodată o idee bună când era în starea aceea. A doua zi dimineață am văzut că arsese tot ce era legat de școală. Fotografii, carnete de note, caiete și anuare. Totul dispăruse, prefăcut în cenușă pe grătar.

– Știi de ce?

Lina a făcut semn că nu.

– N-am îndrăznit niciodată să întreb. S-a întors la anuar. Așadar, a fost acolo tot timpul.

– Dacă asta te face să te simți mai bine, nu l-am văzut până noaptea trecută, târziu, și nu cred că l-a văzut altcineva din clasă. Se pare că persoanele care au alcătuit anuarul nici măcar nu l-au observat.

– De unde știi?

– Nu-i apare numele. Sunt toți, în afară de el. Vezi și tu.

– Te cred. Și ești sigur că este el?

Fabian a încuviințat.

– N-am nevoie decât de un nume, și aici intri tu în cadru.

– Nu înțeleg cum te pot ajuta. Habar n-aveam că mai era o persoană în clasa noastră. Ești absolut sigur?

A ridicat cana de cafea și a încercat să ia o înghițitură, cu toate că îi tremurau mâinile.

– Lina, dulapul lui era cel din dreapta dulapului tău.

– Ce? De unde știi...

– Știm care dulap era al lui. Uită-te aici.

A deschis albumul și a arătat fotografia în care Lina era cu spatele la aparat și punea niște cărți în dulap. Lina s-a uitat la fotografie și apoi la celelalte fotografii de pe pagină, în care apărea ea din diferite unghiuri, mai mult sau mai puțin conștientă că este fotografiată.

– Tu le-ai făcut pe toate astea?

Fabian a încuviințat din cap.

– Ca să știi, ești prima și, sper, ultima persoană căreia i le-am arătat.

Ea i-a prins privirea.

– Nu știu ce să zic. Fabian, îmi pare rău.

– Nu trebuie să-ți pară rău. A fost o vreme în care aș fi făcut orice pentru tine. Dar asta a fost atunci. Acum am o căsnicie fericită și n-am nicio...

– Nu asta am vrut să spun, l-a întrerupt Lina. Pur și simplu n-am habar cine avea dulapul lângă al meu. Era cineva cu care, evident, n-am vorbit niciodată. Chiar era în clasa noastră?

Fabian a încuviințat.

– Îmi pare rău, dar nu-mi amintesc deloc de el.

– Ești sigură? Ești absolut sigură?

Lina a încuviințat din cap și Fabian a simțit cum energia i se scurge din trup. Poate că nu se așteptase ca Linei să-i

țâșnească din gură numele de cum trecea el pragul, dar sperase ca memoria ei să fie stimulată cumva și, în cel mai bun caz, să-i stea numele pe limbă. Dar nu se întâmplase nimic. Memoria Linei era la fel de goală ca și a lui.

– E în ordine dacă arunc o privire?

Fabian a lăsat-o pe Lina să dea pagina până la alt grup de fotografii ale ei, îngălbenite.

– Aici. N-am să uit niciodată acel moment.

A arătat o fotografie în care ea era pe cale să lovească o minge de tenis cu o bătă plată de *brännboll*⁴⁹. Jörgen stătea lângă ea, ridicând o bătă rotundă.

– Ce?

– Nu-ți amintești? Jörgen a fost așa de ofticat, întotdeauna voia ca eu să folosesc bătă rotundă, dar eu nu puteam să lovesc mingea decât cu cea plată. Am nimerit o lovitură de milioane chiar după ce a fost făcută fotografia asta. S-a dus incredibil de departe. Nu mă-ntreba cum, dar toți au reușit să ajungă în case și mie chiar mi-a ieșit o dublă.

– Desigur, a zis Fabian, cu toate că nu-și amintea deloc evenimentul.

Lina s-a uitat la altă fotografie, în care ședea într-o bancă din clasă, arătând plictisită.

– O, da, orele alea de germană. Doamne, cât le uram! *Aus außer bei mit...* cum era?

– *Nach seit von zu.*

– Așa. Cu siguranță, germana era specialitatea ta.

– Oh, nu știu. Era mai degrabă...

– Las-o baltă. Îmi amintesc cum ședeai în prima bancă, întotdeauna ridicând mâna și dându-te mare.

– Nu mă dădeam mare. Pur și simplu, mă interesa. De fapt, mi se părea distractivă.

⁴⁹ Joc asemănător cu baseballul, practicat în Suedia, Norvegia, Danemarca și Germania.

– Germana? Distractivă? Glumești?

– *Nein, ich schämten nicht! Für mich war Deutsch immer vie spaß! Immer! Immer!*

Lina a izbucnit în râs.

– Cum îl chema, oare?

– Pe cine?

– Profesorul nostru de germană!

– Helmut cumva, nu-i așa?

– Așa e, Helmut... Krull...?

– Nu, stai așa. Kroppen... Kroppenheim. Asta e! Helmut Kroppenheim!

Fabian se simțea ca și cum ar fi câștigat un joc prelungit de Trivial Pursuit⁵⁰.

Dar Lina nu i-a oferit aplauze sau urale. Se uita afară, la strâmtoare.

– Așa e...

– Ce?

– Era mare înghesuială în jurul dulapurilor noastre. Nu-ți amintești?

Fabian a încuviințat. Își amintea foarte bine ce înghesuială era și cât de des trebuia să stai la rând ca să ajungi la dulapul tău. Dar nu voia să spună nimic. Știa ce este pe cale să se petreacă și nu voia pentru nimic în lume să riște să-i întrerupă concentrarea. Era însuși motivul pentru care venise s-o vadă.

– M-am lovit cu spatele de el din greșeală de câteva ori, pentru că nu știam că e acolo. *Hei, erai aici. Scuze.* Și apoi am făcut exact același lucru după ora următoare. Doamne, e cu adevărat groaznic când te gândești la asta.

Și-a scuturat capul, privind în continuare în depărtare.

Tăcerea n-a durat decât câteva minute. Dar lui Fabian i-a părut o eternitate și a început să scormonească printre gânduri, încercând să găsească ceva de spus care să o facă să vorbească

⁵⁰ Joc de societate bazat pe cunoștințe de cultură generală.

iar.

– Oh, așa e... Nu ședea întotdeauna lângă Claes? a zis ea deodată, întorcându-se spre Fabian. Nu-i așa? La urma urmei, nimeni nu voia să șadă lângă el.

Fabian a încuviințat din cap, cu toate că nu-și amintea decât că Claes se așeza de obicei cât mai aproape posibil de catedră. Habar n-avea cine stătea lângă el. Dar era limpede, Lina avea dreptate. Nu putea fi decât el.

– Stai, am găsit. Torgny... Nu așa îl chema? a continuat, privind-l pe Fabian. Torgny Sölmedal.

Fabian a repetat numele în sinea sa și și-a dat seama că nu este prima oară că numele apare în anchetă.

Klippan le-a dat hamburgerii, cartofi prăjiți și coca-cola lui Irene și lui Astrid, care ședeau în tăcere, încercând să interpreteze diferitele „hmm”-uri din convorbirea lui telefonică.

Erau singuri în zona cu mese din afara rotiseriei de pe Rundgängen, la o zvârlitură de băț de secția de poliție. Klippan insistase să stea afară. După cele întâmplate cu camera video de la Söderåsen, nu voia să riște ca făptașul să asculte.

– Grozav, o să sun dacă se întâmplă. Salut.

Klippan și-a băgat telefonul în buzunarul cămășii și a luat o înghițitură mare din hamburger. Astrid și Irene au așteptat cu răbdare să mestece și să înghită, dar el a mai luat o înghițitură.

– Presupun că n-ai de gând să ne spui ce ați vorbit? a zis Astrid.

Klippan a arătat spre gura sa care trudea de zor.

– Scuze, dar sunt mort de foame. Cel puțin copiii sunt la tatăl lor.

– Oh, slavă Domnului.

– Da, *so far so good*⁵¹. Problema e că nu el e cel care i-a luat de la grădiniță, a zis Klippan, înfulecând altă bucată de hamburger.

Astrid și Irene nu puteau decât să aștepte ca el să termine.

– Bun, copiii sunt cu Björne Hiertz, dar nu el e cel care i-a luat, chiar dacă cei de la grădiniță spun că așa a fost? a întrebat Irene.

Klippan a încuviințat din cap și a început să vorbească, deși nu terminase de mestecat.

– De vreme ce tăticul lor nu are custodia, presupun că n-a fost niciodată la grădiniță, sau poate că o fi fost o dată, ceea ce face să fi fost ușor pentru făptaș să se dea drept tatăl lor. Amintiți-mi să-i trimit mâine directoarei grădiniței o fotografie

⁵¹ Până aici e în ordine (în limba engleză în original).

a lui Björne.

Astrid și Irene s-au uitat una la alta.

– Și cum au ajuns copiii la tatăl lor?

– Asta-i chestia ciudată. Klippan și-a umplut gura cu cartofi prăjiți. Tipul nostru i-a lăsat acolo.

– Ce? Făptașul? A fost acolo?

Klippan a încuviințat.

– Se pare că la început a fost o oarecare confuzie. Tatăl n-avea habar că o să vină copiii sau cine i-a lăsat acolo.

– Dar ce a zis ucigașul?

– I-a spus că este un tată care are copii la aceeași grădiniță, i-a povestit de accidentul de pe E6 și că de aceea îi aducea pe copiii lui.

– Nu pricep de ce a cheltuit atâta timp să-i ia și să-i ducă acasă pe copiii victimei, a zis Astrid.

– Sau de ce mama lor mergea pe E6 spre nord în loc să se îndrepte spre grădiniță, a adăugat Irene.

– S-a dus la grădiniță. Dar copiii nu erau acolo și i s-a spus ce ni s-a spus și nouă, că tatăl lor venise deja să-i ia, a zis Klippan. Ceea ce înseamnă că, probabil, ucigașul știa că ea o să se ducă la Strövelstorp după ei.

– Așa că s-a ținut pe urmele ei de la grădiniță, a zis Irene.

– Asta tot nu explică în ce fel a reușit să-i ardă ochii, a zis Astrid.

S-au oprit din vorbit și s-au întors la mâncarea care deja se răcise și ajunsese mai fadă, dacă era posibil. Astrid a renunțat când îi mai rămăsese o jumătate de hamburger și a împins deoparte farfuria de carton.

– Dar cred că ar trebui să lăsăm deoparte asta. Cu câți dintre colegii de clasă ați luat legătura până acum?

– Eu am dat de opt, a zis Klippan.

– Și eu de patru, a zis Irene.

– Așadar, am luat legătura cu toți, în afară de unul.

– Da, presupunând că nu-l includem pe Risk.
– Nu-l includem. De cine n-am reușit să dăm?
– Seth Kårheden, a zis Irene.
– Da, tipul cu pelerinajul, a zis Klippan. Nu trebuie să aterizeze la Kastrup în seara asta?

Irene a încuviințat din cap și a băut din coca-cola.

– Și până acum nimeni nu-și amintește de alți colegi? a întrebat Astrid.

Klippan a clătinat din cap.

– Doi dintre ai mei, Ștefan Munthe și Annika Nilsson, au spus că parcă își amintesc de cineva, a zis Irene.

– De ce ne spui asta abia acum? Avem un nume?

– Din păcate, nu.

Astrid a oftat și a simțit că îi pierise cheful. Cheful să examineze fiecare indiciu din toate unghiurile, să cântărească fiecare posibilitate și să încerce să vadă legături care le scăpaseră tuturor celorlalți și care s-ar putea nici să nu existe. Nu era vorba decât despre a prinde un ucigaș de care nu-și putea aminti nimeni, dar pe care în curând nimeni nu va mai putea să-l uite.

– Dar, Astrid, nu ne putem da bătuți și gata, a zis Klippan.

– Sigur că n-o să ne dăm bătuți. Cine a pomenit de renunțare? I-a văzut cu coada ochiului pe Irene și Klippan cum se uită unul la altul. Întrebarea e cum mergem mai departe?

– Dacă-mi permiți, cred că suntem obligați să le oferim o oarecare protecție celor care au mai rămas din clasă. E clar că sunt în primejdie, și ar fi un lucru nesăbuit să n-avem grijă de ei, a zis Klippan.

Astrid a încuviințat.

– Câți dintre ei sunt în acest moment în străinătate?

– Patru dintre ai mei. Dar doi se întorc mâine.

– Doar pelerinul e plecat din grupul meu, dar se întoarce curând, a zis Irene.

– E vreunul dintre ei în concediu în Suedia?

– Nu, dar Christine Vingåker și familia ei au închiriat o casă la Lysekil.

– Deci, au rămas unsprezece din clasă. S-a mutat vreunul dintre ei din Skåne? La mai mult de patru sute de kilometri.

– Lotta Ting locuiește la Oslo, a zis Irene.

Klippan a făcut semn că nu.

– Au rămas zece. Avem nevoie de douăzeci de oameni, zi și noapte. Dacă numărăm schimburile, ajungem la cel puțin cincizeci de agenți, a zis Astrid. De câți oameni credeți că putem face rost din biroul nostru? Cinci? Vedeți și voi care e problema.

– Cum rămâne cu Malmö? a zis Klippan. Încă n-ai vorbit cu ei?

– Ba da, dar nu pot să se lipsească decât de zece, ceea ce e, de fapt, mai mult decât mă așteptam. În plus, nu ajung decât luni.

Klippan a scos un oftat lung.

– Nu contează. Nu-l putem lăsa să-i ia în continuare unul câte unul. Nu se poate. O să continue, și în acest moment... Fir'ar să fie, în acest moment ei sunt o pradă ușoară.

Astrid nu putea decât să fie de acord.

– Dar ce-ar fi să-i adunăm? a zis Irene. Să-i luăm și să-i punem într-un singur loc. Atunci ar fi destul cu cei cinci oameni ai noștri. Nu credeți?

Klippan a încuviințat din cap și Astrid a ridicat din umeri.

– La ce fel de loc te gândești?

– Nu prea știu. Poate camere de hotel? Ar putea fi casa cuiva sau așa ceva?

– Gata, știu! a zis Klippan, iar Astrid și Irene s-au răsucit spre el. Arăta de parcă ar fi obținut scor triplu la scrabble cu Z și Q. Nu pot să cred că nu mi-a venit în minte mai devreme. Singura întrebare e dacă putem să-i convingem pe toți să accepte.

– Klippan, *unde?* a întrebat Astrid, dar era prea târziu.
El luase deja o îmbucătură zdravănă de hamburger.

Fabian și-a încuiat mașina, s-a repezit să traverseze și și-a simțit inima bătând mult mai repede ca de obicei. Simțea că începe în sfârșit să vadă lumina de la capătul tunelului. Lina Pålsson își amintise numele făptașului, întocmai așa cum nădărduse. Restul avea să-l lase colegilor săi. Cu un nume ca Torgny Sölmedal, adresa lui nu trebuia să fie greu de găsit.

Trecuse deja de ora nouă când a descuiat ușa casei de pe Pålsgöatan, numărul 17. Era liniște. Niciun Marilyn Manson care să-l întâmpine. Să îndrăznească să spere că Theodor a obosit, în sfârșit, să stea singur în camera lui, distrugându-și urechile, sau doar venise cucoana din vecini să se plângă?

Bucătăria arăta întocmai așa cum o lăsase mai devreme în seara aceea, ceea ce însemna că Theodor probabil n-a mâncat nimic de câteva ore. Probabil că era prins cu totul de *Call of Duty* și n-a avut timp să-și dea seama ce flămând este. Fabian nu pricepea cum pot jocurile pe calculator să contribuie la îngrășarea tinerilor. Din câte știa el, era invers. A strigat că e acasă, dar n-a primit niciun răspuns, așa că și-a scos telefonul și a trimis un SMS.

Bună Theo, sunt acasă. Unde ești? Mă gândeam că am putea mânca ceva bun la barul Pålsgö cam într-o jumătate de oră. Tata.

Mai avea o jumătate de oră. Apoi avea să-și înceapă concediul, sunând-o pe Sonja ca să-i spună că ea și Matilda trebuie să ia primul tren spre casă. Apoi avea să-l târască pe Theo afară din cameră și să-i arate noul lor oraș. Într-o seară de vară caldă ca aceasta, nimic nu era mai bun decât o plimbare în jos pe deal și prin pădure până la barul Pålsgö.

A deschis laptopul în momentul în care răspunsul lui Theo apărea pe telefon.

Sunt acasă. Încă joc CoD, am pus căștile, dar barul Pålsgö

sună bine. Au burgeri?

Fabian a râs.

Sunt sigur că da. Dar mă tem că sunt cam de o sută de ori mai buni ca aceia de la McD's.

Marfă...

Fabian s-a concentrat din nou pe calculator. A intrat în Eniro, fișierul on-line, și a scris „Torgny Sölmedal” în fereastra de căutare. Așa cum se așteptase, era o singură persoană cu acest nume și locuia la Helsingborg, pe Motalagatan, numărul 24, în Husensjö. Însă la o căutare pe Google au apărut 879 de intrări, ceea ce l-a surprins pe Fabian, care se așteptase la un singur link înapoi la Eniro.

În capul listei de pe Google era un link plătit: *Sölmedal Tekniska AB – Inventii, proiecte, construcții – Pentru noi nu există problemă tehnică imposibil de rezolvat!*

Sigur că are o firmă de inginerie. Ce altceva putea să aibă, și-a zis Fabian, a dat clic pe *Contact* și și-a notat adresa, Frejagatan, nr. 2. Ar putea să se împartă în două echipe și să verifice ambele adrese în același timp.

S-a întors la rezultatele căutării și a derulat lista. Cele mai multe se refereau la diverse patente pentru de toate, de la părți de mașinării mici până la sisteme de operare electronice. După câteva pagini a dat peste un link: *Mai multe despre T. Sölmedal*, care l-a trimis înapoi la Sölmedal Engineering AB.

Torgny Sölmedal s-a născut la Ekeby pe 12 august 1966. Se înalță deasupra pământului la 1,85 m și apasă pământul cu mai puțin de 73 de kilograme, este ambidextru și are un IQ de 131 și peste, în funcție de test. Încă din copilărie i-a plăcut să construiască diverse lucruri, când a primit de Crăciun un set Meccano. În 1986 a pus bazele lui Sölmedal Tekniska AB, cu mottoul că nu există probleme care să nu poată fi rezolvate. Din

munca lui au rezultat numeroase patente, precum și independență economică. Continuă să-și conducă firma. „Pentru că e distractiv”, spune Torgny Sölmedal.

Pentru că e distractiv, a repetat Fabian în gând, și nu știa dacă trebuie să râdă sau să plângă. Cu câteva rezultate mai jos a găsit un link la un articol care i-a stârnit interesul. Era despre operația în care Rune Schmeckel uitase să scoată două cleme de plastic din vezica urinară a unui bărbat. *În acest moment pacientul, Torgny Sölmedal, nu intenționează să intenteze proces.* De aceea l-a ales pe Claes Mällvik ca victima sa principală? Mai întâi deturnase toată atenția de la el în anii de școală, și apoi asta.

Gândurile lui Fabian au fost întrerupte de un sunet ciudat care venea de la etaj. Era din ce în ce mai tare și părea că vorbește cineva printr-un megafon. După un minut a auzit publicul fluierând și aplaudând și și-a dat seama că se întorsese Marilyn Manson cu câteva secunde înainte ca tobele și chitarele distorsionate să bubuie cu sunetul la maximum.

I am so all-american

Era nouă și treisprezece minute. Nu chiar atât de târziu, dar, luând în considerare faptul că vecina își exprimase deja nemulțumirea, chiar dacă în termeni blânzi, și că Marilyn probabil zbierase cât îl țineau plămâni toată ziua, Fabian și-a zis că ce-i prea mult e prea mult și a pornit spre scară.

Fuck it! Fuck it! Fuck it! Fuck it!

Volumul era mult mai tare la etaj, aproape insuportabil. Nu înțelegea cum poate răbda Theodor să fie în aceeași încăpere cu acele difuzoare. Era din cauză că folosea căștile? Ușa era întredeschisă. Fabian tocmai se pregătea s-o deschidă când telefonul a început să vibreze în buzunar. Era Sonja. Probabil că se întreba ce se mai întâmplă. Avusese de gând s-o sune, dar n-a avut când, așa că s-a grăbit să coboare la parter, a ieșit pe

terasă, ca să acopere cât mai mult posibil muzica, și a răspuns.

– Bună, iubito.

– A sunat destul de mult. Am nimerit prost?

– Nu. Nici vorbă.

– Voiam doar să văd cum te simți.

– Păi, nu știu. Presupun că așa de bine cum merit, a zis Fabian, dându-și seama că în ultimele ore nici măcar nu s-a gândit la arsuri.

– Ești încă la spital?

– Nu, tocmai am ajuns acasă. Sonja, eu...

– Deci, l-ai văzut pe Theo. S-a descurcat singur?

– Ăăăă... Da, așa cred. Până acum ne-am trimis doar SMS-uri.

Dar cel puțin răspunde și combina lui stereo e dată așa de tare că-mi simt urechile pe cale să...

– Fabian, am întâlnit-o.

– Ce? Cum? Cine?

– Niva Ekenhielm. Am băut cafea cu ea azi. Lisen i-a luat pe copii, așa că am putut să stăm de vorbă pe îndelete.

Fabian nu știa ce să spună.

– Mi-a spus totul. Mi-a spus fiecare amănunt mititel, intim. Voiam doar să știi.

Nu se dă bătută în ruptul capului, și-a zis Fabian. Niva nu putea să-i lase în pace pe el și familia lui. Să fie din cauză că i-a cerut o favoare? se întreba ce anume spusese. Cât de mult înfloriseră totul de data asta imaginația ei și dorințele confundate cu realitatea. Ar fi vrut să protesteze. Să spună că Niva exagerase, cu siguranță, povestea ca să ridice un zid între ei. Dar s-a înfrânat, dându-și seama că, la urma urmei, n-avea importanță. Pierduse de multă vreme acest meci.

– Bun. Te simți mai bine?

– Nu știu. Poate?

– E ceva despre care vrei să vorbim?

– Nu.

A așteptat ca ea să spună mai multe, dar n-a făcut-o. Era clar că vrea ca el să spună ceva.

– Te iubesc. Doar așa, ca să știi, te iubesc.

– Sună-mă când ai terminat, și poți să-i spui lui Theo că trebuie să răspundă când îl sună cineva.

– Dar, iubito, ai putea de fapt să mergi deja să rezervi un bil...

A auzit un clic, a pus telefonul înapoi în buzunar cu un oftat și a intrat în casă.

I'd rape the raper!

Pe când urca din nou scara a fost cuprins de o senzație din ce în ce mai puternică, senzație pe care o avea de când a pășit în casă, și acum, stând în fața dormitorului lui Theodor, nu mai era doar o senzație. Era sigur că e ceva rău. Îngrozitor de rău. A deschis ușa și s-a năpustit în cameră.

I am the idiot who will not be himself!

A apăsat buton după buton pe combină, dar ea continua cu încăpățânare să urle.

Fuck it! Fuck it! Fuck it! Fuck it!

În cele din urmă, a smuls toată combina, cu cabluri cu tot, și a aruncat-o pe podea. Tăcerea care a urmat n-a fost deloc plăcută și, cu toate că știa că n-are rost, s-a uitat sub pat, pe după draperii și în dulap. Însă Theodor nu era în camera lui.

Nu se aștepta să-i răspundă, dar l-a strigat, iar și iar, cât îl țineau plămâni. Cuvintele se terminaseră. A strigat până ce a trebuit să se oprească și s-a prăbușit pe marginea patului, ca să-și adune gândurile. Dar n-a putut. Ceva din el voia în continuare să intre în panică și să plângă, ca și cum ar fi știut în sinea sa că totul era pierdut. Că e în întregime vina sa.

A închis ochii și a încercat să se silească să respire adânc și lent. După câteva minute a deschis ochii și s-a uitat prin cameră. Fusesse Theodor aici când s-a întors acasă, mai devreme? Îl întâmpinase aceeași muzică. Același disc cu zgomot drăcesc. Ultima oară îl văzuse pe Theodor când s-au

dus la film și au luat feribotul spre Danemarca. Asta a fost marți. Acum era vineri. Nu vorbiseră de trei zile întregi.

Sonja l-a cicălit să-și sune fiul, lucru pe care l-a făcut. Dar nu i-a răspuns. Doar prin SMS-uri. Și el s-a mulțumit cu asta. N-a auzit vocea fiului său, dar a fost mulțumit de răspunsurile scrise.

Nu s-a gândit decât la anchetă.

Fabian și-a luat capul în mâini, sperând că o să reiasă până la urmă că Theodor a fugit de acasă. Ar fi fost cu totul de înțeles. Probabil că el însuși ar fi făcut același lucru. Dar nu asta se întâmplase. Fabian era sigur. Era absolut sigur că era vorba de altceva. Ceva mult mai rău.

S-a ridicat și a început să caute prin cameră indicii. Cele mai multe dintre lucrurile lui Theo erau încă în cutii. În afară de niște haine, doar calculatorul și combina fuseseră despachetate cum se cuvine. În mijlocul biroului era o agendă neagră pe care n-o mai văzuse. În șnurul care o ținea închisă era înfipt un stilou. A scos stiloul, a slăbit șnurul și a deschis agenda.

Acest jurnal îi aparține lui:

Theodor Nils Risk

Dacă nu ești persoana scrisă mai sus și nu ai permisiunea de la persoana scrisă mai sus, închide imediat acest carnet.

Chiar ținea fiul lui un jurnal? A început să-l răsfoiască și a citit câteva pagini, pe sărite.

E prima dată când scriu în tine, cu toate că te-am primit de la mama de Crăciun acum doi ani. A zis că e întotdeauna bine să-ți scrii gândurile, ca să nu uiți nimic...

Am încercat să-mi miros propriul corp. Nu cred că miros urât. Dar știu că sunt urât. Urât ca dracu'... Urăsc școala. O urăsc!... i-am

auzit căutându-mă și strigând că sunt homo... m-au pocnit în stomac și au zis că-i vina mea... M-au scuipat în față... cât îi urăsc! Ei nu pricep dracului nimic... mi-au luat șapca și au urinat pe ea și m-au silit să mi-o pun la loc pe cap...

mă urăsc!... aș vrea să mă întorc, dar nu pot... în cușca lui de parcă ar fi dormit, dar nu dormea. I-am înfipt un ac în spate și la început a chițăit și a încercat să... Super haios... m-am dus la unul dintre ei și l-am pocnit în față cu boxul de alamă ascuns în mânășă... l-am pus la pământ și m-am apucat să-i izbesc capul de caldarâm... Cel mai grozav lucru de când am fost prima oară la Legoland..

7 iulie. E o săptămână de când ne-am mutat în gaura asta împuțită. Ideea tâmpită a lui tata. Pe aici totul se presupune că trebuie să fie așa de în mă-sa de drăguț și de grozav de nu se mai poate. Pe dracu. Se pricepe să promită... e ca un iad în care te împotmolești... Stau doar aici, singur, plin de ură... joc CoD... Tata m-a dus la un film de tot rahatul și a încercat să vorbească cu mine. Așa de în mama mă-sii de penibil.. Îmi vine să pocnesc zdravăn pe cineva. Tocmai ard gazul pe-aici și...

Ultimul paragraf se termina brusc. Ca și cum ar fi fost întrerupt la jumătatea gândului. Fabian nu știa cum să interpreteze jurnalul. Nu era un secret că Theo avusese o perioadă grea la școală și că se încăierase de câteva ori. Dar asta. Asta era cu totul altceva. Sonja știa oare? A dat pagina ca să se asigure că nu mai e nimic scris.

Dacă vrei să-ți mai vezi secătura de fecioraș adorat să-ți pui cascheta de baseball așezată pe cutia din stânga și să-mi urmezi instrucțiunile. O. I.

Fabian nu putea să respire. În sinea sa știuse de când a pășit

în încăpere, dar acum avea dovada. Totul se învârtea în jurul lui și a trebuit să se așeze iar pe pat înainte să-și piardă echilibrul. Ucigașul fusese aici. În casa lui, și i-a luat fiul. Categorie, tiparul era spart. Până acum nu atacase decât persoanele din clasă. Nu pe copiii lor. Acum era ceva diferit. A luat telefonul și i-a trimis un SMS lui Theodor.

Coboară. Hai să mergem. Ne așteaptă burgerii...

Mâinile îi tremurau așa de tare, că a trebuit să pună jos telefonul cât a așteptat răspunsul. A sosit mult mai repede decât se așteptase.

Bună încercare, dar ai face mai bine să-mi urmezi sfatul.

Fabian și-a dat seama că n-are de ales și s-a uitat în jur după caschetă. Era așezată pe una dintre cutii, la stânga biroului. Era neagră și stătea cu cozorocul spre el. Mai văzuse astfel de caschete, aveau pe partea din față cinci leduri care se aprindeau când apăsa pe un buton. Se gândise să-și cumpere una ultima dată când a fost la Clas Ohlson⁵², dar a renunțat când și-a imaginat vocea batjocoritoare a Sonjei.

S-a dus la caschetă, a ridicat-o și a văzut că ledul din mijloc fusese înlocuit cu o cameră video. A șovăit, încercând să se gândească la alternative, dar și-a dat iute seama că nu are niciuna și și-a pus cascheta pe cap. I se potrivea perfect, ca și cum ar fi fost deja ajustată pentru el. A primit alt SMS.

Intră pe <http://89.162.38.99:8099/cam12> password: aProapEgAta.

Fabian s-a conformat.

Pe ecran a apărut o imagine cu granulație mare, arătându-l pe Theodor care zăcea pe spate într-un spațiu îngust, cu mâinile legate. Era clar că încercase să se elibereze, pentru că pe brațe și pe mâini avea răni din care curgea sânge. Și-a ridicat capul și s-a uitat direct la cameră, îngrozit. Arăta de parcă striga din răspuțeri.

⁵² Lanț suedez de magazine cu articole de uz casnic.

„Theo, unde ești? Spune-mi unde ești și o să vin după tine!” a strigat Fabian către telefonul său.

Nu poate să te audă.

„Dar tu? Tu mă auzi?”

Nu se știe cât timp va mai avea oxigen. Tot ce știu sigur e că o să se termine. Poate mâine? Poate săptămâna viitoare, sau peste două ore?

„De ce l-ai băgat pe fiul meu în asta? Ce are el de-a face cu toate? Ia-mă pe mine în locul lui!”

Trebuie să îndeplinești o sarcină dacă vrei să-l mai vezi viu.

Fabian s-a uitat la telefon. Adresa era încă acolo și a simțit nevoia să introducă iar parola. Dar, în loc să vadă o imagine a camerei video, a primit un mesaj: *Parola incorectă! Intrarea neautorizată respinsă.* A încercat iar și a primit un anunț identic.

Urcă-te în mașină, mergi la secția de poliție, parchează acolo și nu lăsa pe nimeni să te vadă.

Fabian n-a avut nici măcar timp să se întrebe la ce s-ar putea aștepta când a apărut alt mesaj.

Tic-tac, tic-tac...

– În acest moment nu știm sigur decât că va avea loc la ora zece mâine-dimineată, dar speculațiile în privința subiectului sunt dezlănțuite. Ai vreun comentariu? a întrebat-o una dintre cravatele în dungi pe cealaltă.

– Da, asta este absolut ultima picătură. Dacă ne gândim la ce am aflat ieri, Kim Sleizner ar fi trebuit să țină imediat o conferință de presă, dar în loc de asta a dat un interviu exclusiv la *Ekstra Bladet*, ceea ce nu este nici pe departe suficient pentru a reclădi încrederea în poliție. Conferința de presă de mâine e absolut crucială.

Dunja Hougaard nu era deloc surprinsă. Când venea vorba de Sleizner, nimic nu o mai putea șoca. De la ultima lui manevră ticăloasă se simțea golită de ultimul strop de energie. A apăsat butonul telecomenzii și cravatele au fost înlocuite de o Julia Roberts tânără care stătea pe Hollywood Boulevard lângă un Ferrari roșu, împreună cu prietena ei prostituată. „*And remember, don't mouth off. They don't like that.*⁵³” Dunja văzuse scena de cel puțin o sută de ori și hotărâse că trebuie să fie filmul care se difuza de cele mai multe ori la televizor.

Oricât de mult nu-și dorea s-o facă, nu s-a putut abține și a dat înapoi la știri.

– Și care crezi că va fi subiectul?

– Probabil că o să-și anunțe demisia și o să încerce s-o prezinte ca fiind propria hotărâre.

– Asta înseamnă că, de fapt, a fost dat afară?

– Da, după toate probabilitățile. Dar un om cu experiența și competența lui Sleizner va fi întotdeauna la mare căutare. Ba chiar se vorbește că ar putea deveni următorul nostru ministru de justiție, așa că cine știe ce as are în mânecă.

⁵³ Și nu uita, nu răspunde obraznic. Nu le place asta. (în limba engleză în original).

– Și dacă această conferință de presă nu este despre demisia lui?

– Atunci probabil că are un indiciu concret în investigație. Ceva care să arate că face progrese și este încă o forță de care trebuie să se țină seama în cadrul poliției.

– Dar nu crezi că este probabil?

– Nu.

Dunja a închis televizorul, apoi a smuls bateriile din telecomandă și a aruncat-o în cealaltă parte a încăperii, ca să nu fie tentată s-o folosească iar. Știa exact despre ce avea să fie mica lui conferință de presă.

Fotografia ucigașului.

Fotografia găsită de ea.

Sleizner avea să se bată cu pumnii în piept și să transmită cât se poate de explicit mesajul că departamentul funcționa foarte bine câtă vreme era el la cârmă. Că o să rezolve curând cazul și o să-l prindă pe ucigaș. Dar nu cu suedezii, cu danezii.

De parcă lui Kim în Mă-sa Sleizner i-ar fi păsat de caz.

Nu era decât o farsă. Un spectacol care să deturneze atenția de la scandalul lui personal. Nu-l interesa să coopereze cu suedezii, să vadă ce indicii sau teorii aveau ei, nu făcea decât să prindă ocazia să tragă spuza pe turta lui. Această conferință de presă era despre el și numai despre el, indiferent care avea să fie prețul în cele din urmă.

O mințise în față fără să clipească, sacrificând-o pe ea și munca ei. Cerneala de pe demisia ei nici nu avusese timp să se usuce că i-a cerut să predea cheile, insigna, cartela de acces și arma de serviciu. I-a dat două minute să-și strângă lucrurile într-o cutie, uitându-se tot timpul peste umărul ei ca un șoim.

Fusese dată afară la fel ca Fabian Risk și, la fel ca el, nu putea să se împace cu asta. Nu era nicio șansă ca ea să se abțină să lucreze la caz câtă vreme rămânea nerezolvat.

Nu știa la ce reacție în lanț să se aștepte de la conferința de

presă a lui Sleizner de a doua zi dimineața, dar era pregătită pentru ce e mai rău. Ucigașul avea, probabil, să se dea la fund, devenind aproape imposibil de găsit. Cu cât rămânea mai multă vreme nesigur de cât știe poliția, cu atât mai bine. Asta sporea șansele ca el să devină în cele din urmă peste măsură de încrezător și neatent și să facă o greșeală fatală.

Trebuia să facă ceva. Nu-l putea împiedica pe Sleizner să publice fotografia, dar se putea asigura că suedezii o primesc primii. A luat telefonul și l-a sunat pe Fabian Risk. Telefonul a sunat, dar n-a răspuns nimeni. Era nouă și douăzeci seara, nu foarte devreme, dar nici prea târziu ca să suni. A încercat din nou, de data asta lăsând un mesaj scurt în care spunea că are un lucru pe care el trebuie să-l vadă și e în drum spre Suedia ca să i-l arate.

De vreme ce exista o posibilitate ca telefonul lui să fie ascultat, nu voia să precizeze ce vrea să-i arate. Inițial nu plănuise să spună că e în drum spre Suedia, dar acum, că se gândea la asta, nu părea o idee rea. Ar fi putut să-i trimită fotografia prin e-mail, dar, la fel ca telefonul, nu era sigură că Risk este singurul care are acces la el.

Dunja și-a deschis calculatorul și a intrat în e-mail. Dar în loc să apară căsuța ei de e-mail, i s-a cerut o parolă. A scris Shawarmapaj55 – o parolă pe care o folosea în prea multe locuri și ar fi trebuit s-o schimbe de îndată ce va avea timp.

Parolă incorectă.

A încercat din nou.

Parolă incorectă.

Oare ticălosul ăla reușise deja să pună să i se schimbe parola?

Nu se putea gândi decât la o persoană care l-ar fi putut ajuta.

– Da, sunt Rønning...

– Mi-ai schimbat parola de la e-mail?

– Hei, salut, bunăciune. Auzi, sunt cam ocupat, a șoptit el. Nu

sunt singur și aproape am terminat sushi...

– Mikael, la naiba, l-a întrerupt Dunja. E important. Tu ești cel care a schimbat-o?

L-a auzit oftând, în vreme ce pe fundal se auzea tema din *Titanic*.

– Am auzit că ai plecat.

– Jigodia nu mi-a dat de ales, și trebuie să intru în e-mailul meu.

Alt oftat.

– A venit de îndată ce ai plecat și m-a pus s-o schimb. Practic, dintr-o perspectivă juridică, nu este de fapt e-mailul tău.

– Mikael, e extrem de important să intru chiar acum în e-mailul meu. Nu mai târziu. Acum. Ai înțeles?

– De ce?

– Cu cât știi mai puțin, cu atât mai bine, așa că va trebui pur și simplu să ai încredere în mine. Nu trebuie decât să-mi dai noua parolă.

– Îmi pare rău, dar chiar nu pot. E aproape sigur că Sleizner cotrobăie prin căsuța ta poștală chiar în secunda asta și o să observe imediat dacă alt IP încearcă să intre. De cum își dă seama că îți aparține ție, o să știe că eu te-am ajutat.

Avea dreptate. Rahat.

– Însă... Aveam eu presimțirea c-o să suni, așa că am făcut o copie a întregului hard înainte ca Sleizner să pună gheara pe el. Ți-l pot pune într-un fișier Dropbox.

– Perfect. Preferabil chiar acum.

– Sigur, cu toate că musafirul meu și mingea pentru fitness au găsit o modalitate să se întâlnească.

După douăzeci și cinci de minute, Dunja a putut să transfere fotografia ucigașului pe un stick USB și după alte cincisprezece minute curățase tușul uscat din cartuș și o printase. După zece secunde a plecat din apartamentul de pe Blågårdsgade și a

pornit în grabă spre gara Nørreport.

– Închisoarea? a repetat Astrid.

– Da, de ce nu? Va fi doar pentru weekend, a zis Klippan. E deja păzită, și nu va mai trebui să-i așteptăm pe cei de la Malmö să trimită oameni aici. Luni putem hotărî dacă există o soluție mai bună.

Plecaseră de la rotiserie, mergând spre dreapta pe Rundgängen și acum vedeau atât închisoarea, cât și secția de poliție pe cealaltă parte a străzii. Astrid încă nu știa ce să creadă despre această idee. Trebuia să se obișnuiască cu gândul. Să trimită la închisoare restul clasei și să le ofere acolo protecție ar fi, cu siguranță, o soluție drastică și nu lipsită de controverse. Dar poate că, la urma urmei, era cea mai puțin îngrozitoare idee.

– Hai să fim cinstiți, e clar că asta trebuie făcut. Ce variantă avem? a zis Klippan, de parcă i-ar fi citit gândurile.

– Știi câtă beșteleală o să-ncasăm pentru asta?

– Va fi nimic în comparație cu câtă beșteleală o să-ncasăm dacă *nu* facem nimic și-l lăsăm în continuare să-i culeagă unul câte unul.

Klippan avea dreptate. Aveau toate motivele să creadă că făptașul ar putea să lovească în orice moment și că nu avea de gând să se oprească până ce întreaga clasă avea să fie ștearsă de pe fața pământului. Principalul punct în favoarea planului era, de fapt, timpul. Dacă începeau acum, și dacă totul mergea strună, puteau să-i adune pe toți în noaptea aceea. Principalul punct împotriva era planul însuși.

– Nu și-a dus Risk mașina acasă?

Irene a arătat spre mașina lui Risk, care era în parcare de lângă secția de poliție.

– Presupun că nu, a zis Klippan. Poate că încă nu e în stare să conducă?

– Bun, hai s-o facem, a zis Astrid. O să aducem aici restul clasei pe perioada weekendului. Dar, pentru ca planul să funcționeze, trebuie să ne asigurăm că trecem cât mai neobservați și le spunem despre asta doar celor care trebuie să știe. Totul depinde de faptul că informația asta nu răsufală, sub niciun motiv.

Undeva, fiul său zăcea cu mâinile și picioarele legate într-un spațiu îngust ca un coșciug și oxigenul se putea termina în orice clipă. Poate că se terminase deja? Imaginea lui Theodor încuiat în acea cameră era săpată în mintea lui Fabian și nu se putea gândi decât la ceea ce îndura fiul său. Nu doar acum, ci în toți anii de școală. Cum se poate să nu fi observat? Fusesse chiar așa de prins cu problemele sale? Și Sonja? Dacă ar fi știut i-ar fi spus. Nu-i așa?

Și-a amintit că o dată îi spusese că-și face griji pentru Theodor, după ce el a venit acasă cu două coaste rupte și o comoție. A crezut că ea reacționează exagerat. Presupunea că e o parte normală a creșterii, băieții de vârsta lui Theo se încăierau. Ba chiar se lăudase un pic, zicând că el o dată își rupsese o coastă tușind, când a avut o răceală urâtă.

Dar Sonja nu s-a dat bătută, ci a avut o discuție serioasă cu diriginta și a asistat la lecții, ca să-și facă o impresie despre situația fiului lor la școală. Totul părea perfect normal. Întocmai așa cum Fabian și Theodor susținuseră tot timpul. În cele din urmă, ea a renunțat și a recunoscut că a reacționat exagerat.

El se înșelase.

Se înșelase îngrozitor.

Dar acum era vremea să plătească oalele sparte și era singurul care putea să o facă. Avea să plătească, oricare ar fi fost prețul. Avea să îndeplinească orice sarcină i se dădea. Dacă mai era o șansă să-l salveze pe Theodor, era pregătit să renunțe la orice altceva. Nici ancheta, nici propria viață nu mai contau.

Dacă ar fi ajuns prea târziu, atunci... Să ajungă prea târziu nu era o opțiune.

A urmat cu sfințenie fiecare ordin, a mers pe drumul cel mai scurt către secție, a parcat departe de celelalte mașini și a ținut pe cap tot timpul cascheta de baseball. Făptașul, sau Torgny Sölmedal, cum știa acum Fabian că-l cheamă, putea să vadă și să audă tot ce vedea și auzea el. Dar toată comunicarea lor era prin SMS-uri. Polițista daneză îl sunase, dar i s-a interzis să răspundă.

Niciunul dintre colegii săi nu se vedea când a ajuns la intrare, care era luminată. Florian Nilsson nu era în spatele biroului de recepție, așa că a putut să-și introducă în cititor cartela de acces, să tasteze codul și să intre. Trebuia să ajungă la laboratorul lui Ingvar Molander. Nu mai fusese niciodată acolo, dar știa că este undeva la subsol. Îl întrebase pe făptaș ce trebuie să facă dacă se dovedea că Molander este acolo și răspunsul n-a întârziat.

Ocupă-te de asta.

INVESTIGAȚII TEHNICE 1. MOLANDER scria pe placa de lângă ușa închisă. Fabian și-a băgat mâna în buzunar, ca să se asigure că arma de serviciu e pregătită, a deschis ușa și a intrat. Încăperea arăta ca un garaj mare, podeaua și pereții erau din ciment și erau câteva sectoare de lucru bine luminate. Molander nu se vedea pe nicăieri.

Stai în mijloc, răsuțește-te. Încet.

Fabian a făcut ce i s-a spus și și-a dat seama că nici făptașul nu știa ce caută. De asta se afla acolo. Era clar că ucigașul bănuia că Molander găsisse ceva.

Ia o cârpă, du-te la Peugeot.

Ochii lui Fabian fuseseră atât de concentrați pe BMW-ul argintiu zdrobit, încât nu și-a dat seama că Peugeot-ul era acolo decât când a primit SMS-ul. Danezilor le venise în sfârșit mintea la cap și îl trimiseseră. S-a dus la el și a citit biletul de

pe parbriz.

*Dragă Ingvar Molander,
Fabian a vorbit foarte frumos despre tine. Sper să poți
găsi ceva concludent în această mașină, de vreme ce nu
se face nimic în privința ei aici, în Danemarca.
Cu cele mai bune urări,
Dunja Hougaard
Brigada Omucideri a Poliției din Copenhaga.*

Așadar, daneza era cea care se ocupase de asta. De cum avea să se termine, dacă avea să scape cu viață, avea să ia legătura cu ea ca să-i mulțumească. Nu trebuia să subestimeze valoarea unui contact util de cealaltă parte a strâmtorii.

Așază-te pe scaunul șoferului, uită-te în jur.

Fabian a deschis portiera din partea șoferului, s-a așezat la volan și a examinat interiorul mașinii. Erau bucățele de scotch cu săgeți și numere pe bord, în jurul torpedoului și pe schimbătorul de viteze, ca să marcheze locurile din care Molander ridicase amprente. De aceea era mașina atât de importantă?

Dă jos semnele, șterge totul.

Fabian a dezlipit bucățelele de scotch și a început să șteargă bordul. Din când în când primea o muștrare, spunându-i-se să șteargă mai bine sau să îndrepte camera în altă direcție. După douăzeci și două de minute i s-a dat voie să iasă din mașină.

Du-te să iei amprente.

„Din păcate, nu știu unde sunt.”

Găsește-le.

Probabil e între nouă și zece, poate că nouă și jumătate, dar cu siguranță nu fără un sfert, și-a zis Astrid Tuveson, cu toate că în realitate nu-i păsa. Indiferent ce făceau, ea nu putea scăpa

de senzația că sunt cu un pas în urmă, că într-un fel de neînțeles toate astea fuseseră planificate și hotărâte dinainte. Dar Klippan avea dreptate. Ar fi fost de-a dreptul iresponsabil să nu le ofere celorlalți elevi din clasă o locuință temporară sigură.

S-a culcat pe canapea după ce a tras draperiile și a stins toate luminile. Din păcate, nu era atât de întuneric pe cât sperase. Vreo cincisprezece diode care clipeau aveau grijă de asta. Nu pricepea de ce fabricanții de echipamente electronice țineau morțiș să pună diode peste tot, și a conchis că probabil în copilărie au văzut prea multe filme științifico-fantastice.

Mai devreme vorbise cu Ragnar Palm, care răspundea de închisoare, ca să-i explice situația. Nu putea să-i ofere decât două celule goale, care asigurau spațiu pentru cel mult patru dintre cei zece. O celulă comună ar fi fost perfectă, dar, din câte știa ea, nu exista așa ceva în Suedia. În schimb, Palm se oferise să blocheze porțiuni din spațiul comun al deținuților, unde ar fi încăput fără probleme zece paturi. Ar avea acces la televizor, la o bucătărie și la o mică bibliotecă, ceea ce i-ar ajuta să se simtă mai puțin ca niște prizonieri.

Irene și Klippan s-au oferit să-i sune pe toți ca să le spună despre plan, așa că Astrid putea folosi acest timp ca să se odihnească un pic. Ceva îi spunea că asta e ultima ocazie. Din nefericire, creierul refuza să facă o pauză și părea că a hotărât să ia viteză, în vreme ce restul corpului ei încerca să apese pe frâne.

Ingela Ploghed i se învârtea prin gânduri. Femeia mică și fragilă se simțea rău și nu voia să meargă cu ea cu mașina. De fapt, a încercat să refuze, dar Astrid a ales să n-o asculte pe Ingela Ploghed sau pe doctor. Dimpotrivă, a forțat-o cât de mult a putut și a simțit că amintirile Ingelei au revenit când erau lângă calea ferată. A crezut că sunetul trenului a declanșat subconștientul femeii. Se aprinsese în întuneric cu o lumină

portocalie intensă.

Soarele o făcea să transpire. Căldura îi radia prin corp, făcându-i pulsul să galopeze și să pompeze toată acea lumină portocalie din jur. Iubea căldura și nu se mai sătura de ea: treizeci, treizeci și cinci de grade, un șezlong și sunetul valurilor măturând plaja de la Koh Chang. Ce poate fi mai bun? De cum va putea să-și permită, avea să lase în urmă pentru totdeauna întunecimea nordică. Nu știa unde avea să îmbătrânească. Tot ce știa era că n-avea cu adevărat importanță, câtă vreme avea mâncare bună și o climă plăcută.

Dar nu va reuși niciodată să-l convingă pe Gunnar să se mute. El era ca un pește-lună bătrân și ursuz care se împotriva la orice. A mai luat o înghițitură direct din sticlă și a constatat că nu mai vede clar, dar îl vedea venind drept către ea. Ticălosul ăla blestemat... Avea tupeul să-i spună că ar trebui să lase sticla. Uite cine vorbește! Ea a strigat că îl urăște grozav și a azvârlit cu un bol, care s-a spart de perete. El a încercat s-o oprească, și ea l-a lovit cu sticla, a auzit-o spărgându-se, dar a continuat să lovească...

Sunetul telefonului a răzbătut prin somnul adânc, și Astrid și-a dat seama că nu e pe o plajă din Thailanda sau acasă, în bucătărie, cu Gunnar, ci pe canapea în biroul său.

– În sfârșit. Nu dormeai, nu? a zis Molander.

– Nu, nu. Bună, Ingvar. Ai găsit ceva?

– Destule. Dar nimic care să ne intereseze pe noi.

Astrid s-a ridicat în șezut.

– Ești sigur?

– Astrid...

– Știi, dar... Ești sigur că ești în clădirea corectă?

– N-ai zis că e cea mai depărtată de poartă? Scrie *Krigshammar* pe ușă.

– Asta e. Sunt sigură că am văzut un scalpel.

– Ai văzut. Dar n-a fost folosit ca să scoată un uter, ci ca să

construiesc și să modifice figurine din Warhammer.

– Warhammer? Ce-i asta?

– Cel mai tare joc al împătimiților de calculatoare. Dar tu ai doi sâni în plus și un penis în minus ca să te prinzi și o explicație mai amănunțită ar face rețeaua ta de mobil să-ți scumpească abonamentul, așa că o să lăsăm descrierea pe altă dată.

– Ai cercetat toată clădirea?

A auzit la celălalt capăt un oftat adânc.

– Păi, nu-i tocmai uriașă.

– Și celelalte clădiri?

– Mandatul e valabil doar pentru aceasta. Va trebui să vorbești din nou cu Stina Högsell.

– Da... Păi, rahat.

– Apropo, a avut Irene timp să verifice baza de date?

– Cum? Ce să facă?

L-a auzit oftând din nou.

– Am găsit în mașină amprente și i-am trimis un e-mail în care îi cer să le verifice în baza de date.

– Nu cred că a avut timp să-și verifice e-mailul. Am ieșit un pic și acum e cu Klippan și telefonează...

– Bine, vrei să ai grijă să-l citească imediat? O să dorm câteva ore.

– Stai un pic, ce fel de amprente?

– Totul e în e-mail. Noapte bună.

A auzit un clic. Astrid a fost surprinsă că Molander a închis în toiul conversației. I se mai închisese telefonul în nas de multe ori, dar niciodată de către Molander.

A ieșit din birou și a trebuit să-și mijească ochii în lumina fluorescentă intensă de pe coridor în drum spre Irene, care ședea pe salteaua din biroul ei, vorbind la telefon.

– Bine... Nu pot răspunde la această întrebare pe moment, dar o să te sun de îndată ce aflu mai multe. Ai grijă să putem da

de tine la acest număr.

A închis și s-a uitat la Astrid.

– De câți ai dat?

Irene a ridicat ostentativ două degete.

– Asta-i tot?

Irene a încuviințat.

– Jafaar Umar și Cecilia Holm n-au răspuns și eram pe cale să-l sun pe Stefan Munthe. Oricum, cu Nicklas Bäckström și Helene Nachmansson am aranjat. Cum se descurcă Klippan?

– N-am idee. Dar tocmai am vorbit cu Molander și se pare că ți-a trimis un e-mail important.

Irene s-a uitat la ea întrebător și s-a ridicat. S-a dus la biroul ei supraîncărcat și și-a deschis calculatorul.

De la: ingvar.molander@polisen.se

Subiect: Important!

Cred că am găsit și am ridicat amprentele făptașului din mașină. Bănuiesc că suspectul este în baza de date. Trebuie să se verifice imediat și Tutu m-a trimis cu treabă la Ramlösa, deci contez pe tine. Găsești amprente în locul obișnuit. I.

– Ai face bine să cauți imediat și îl sun eu pe Stefan Munthe, a zis Astrid.

Irene a încuviințat din cap și și-a tras în picioare tenișii Converse ponosiți.

– Încă ceva. Seth Kårheden aterizează în douăzeci de minute, așa că o să vedem dacă refuză în continuare să-și deschidă telefonul. Dacă da, probabil că o să-i trebuiască vreo două ore ca să ajungă acasă la telefonul fix.

Astrid a încuviințat din cap.

– Și ce facem cu Cecilia și Jafaar?

– Să sperăm că sunt la un film ori așa ceva.

– Bine, mai stăm un pic și încerc din nou.

– Nachmansson se întreba dacă trebuie să vină ea cu mașina la închisoare ori merge cineva s-o ia.

– Cred că eu și Klippan o să luăm fiecare câte o mașină ca să-i aducem. Nu vreau să implic mai mulți oameni decât este nevoie.

Irene a încuviințat și s-a îndreptat spre ușă.

– Hei, ia stai un pic. Tutu? Așa-mi ziceți voi?

Irene a rânjit și a dispărut.

Fabian se uitase în fiecare cutie pe care o găsisese. Trecuse prin întregul fișier al arhivei, care era plin de dosarele cazurilor vechi, închise. Ba chiar căutase prin dulapul plin de hainele de lucru vechi ale lui Molander și prin dulapul vechi de metal plin cu echipament tehnic. Dar n-a putut să găsească nimic care să arate măcar a amprente.

„S-ar putea să nu fie aici. Ar fi putut să le ia acasă sau să le dea altcuiva.”

Sună-l. Spune-i că trebuie să vă întâlniți.

Fabian și-a stors creierul ca să găsească o cale să scape din această situație, dar nu vedea decât pereți masivi, abrupti. Nu putea decât să-l înfrunte pe Molander, față în față. Tocmai se pregătea să-l sune când s-a deschis ușa.

S-a uitat repede în jur după un loc în care să se ascundă, dar era prea târziu. Irene intrase deja în cameră și îl văzuse.

– Fabian? Ce naiba faci aici?

N-a știut ce să spună, așa că a tăcut.

– Mi s-a părut că ți-am văzut mașina în parcare. N-ar trebui să fi acasă, odihnindu-te?

– N-o să mă pot odihni până ce nu este rezolvat cazul. Mă știi doar... Mă rog, nu, de fapt încă nu. Dar, în orice caz, așa sunt eu.

A adăugat un răs ca să pară rezonabil de destins. Dar, judecând după expresia lui Irene, ea nu se lăsa păcălită.

– Fabian, fii sincer. Ce faci cu adevărat aici?

El a simțit că-i vibrează telefonul.

Molander ți-a cerut să verifici amprente în baza de date.

A privit-o pe Irene în ochi și a făcut câțiva pași spre ea.

– Molander m-a sunat. Să nu mă-ntrebi de ce m-a sunat tocmai pe mine, habar n-am. Poate că s-a gândit că voi, ceilalți, sunteți prea ocupați, iar eu n-o să fiu în stare să stau cu brațele încrucișate, odihnindu-mă. Nu știu. A tăcut, dându-și seama că vorbește prea mult. Cuvintele se rostogoleau din el într-o încercare disperată de a ascunde ceea ce sărea în ochi. A așteptat reacția lui Irene, dar nu s-a întâmplat nimic. Ea doar stătea acolo, uitându-se țintă la el și, pentru ca tăcerea să nu devină prea stânjenitoare, n-a avut de ales și a continuat. Oricum, a ridicat niște amprente din Peugeot, care ar putea să fie ale făptașului, și voia să le trec prin baza de date.

Ea i-a aruncat o privire bănuitoare.

– Ciudat. Pentru că este exact ceea ce mi-a cerut mie să fac. Fabian a dat din umeri.

– Probabil că voia doar să se asigure că se face? Problema este că nu le găsesc.

– Sunt sigură că sunt în locul obișnuit, dar, firește, tu nu știi care e acel loc.

– Nu, de unde să știu? Nu lucrez aici de prea mult timp.

– Tocmai.

Telefonul lui Fabian a vibrat.

AProape2gAta.

A intrat în programul de navigare și a tastat noua parolă. Din nou l-a văzut pe Theodor prizonier în încăperea îngustă. De data aceasta băiatul n-a ridicat capul. Părea sleit de puteri. Dar cel puțin era viu. Fabian îi vedea pieptul cum se ridică și coboară la fiecare respirație, dar acum respira mult mai rapid.

– Fabian, de ce îți tot verifici telefonul? a întrebat Irene. Poți să te duci acasă. Mă ocup eu de asta.

El și-a scuturat capul.

– Nu, e mai bine s-o fac eu, ca să-ți poți vedea de treburile tale. Sunt sigur că ai o mulțime de lucruri de făcut.

– Ce-i cu toate astea? S-a întâmplat ceva?

– Nu, atâta doar că Molander ne-a pus pe amândoi să facem același lucru și cel mai bine e să-l lași în seama mea.

– Dar știm amândoi că nu pot să te las să faci asta.

– De ce nu?

A încercat să pară cât mai nedumerit posibil. Ea i-a răspuns cu un zâmbet îngăduitor, aproape trist.

– Pentru că n-a luat legătura cu tine. Dacă ar fi făcut-o, ai fi știut unde sunt. Nu-i așa?

Lui Fabian nu i-a mai rămas decât să dea din cap și să-și recunoască greșeala, în vreme ce băga mâna în buzunar să-și ia arma. Irene a încercat să se îndepărteze de el, dar n-avea unde. Era lângă perete. A ridicat brațele ca să se apere. El i le-a îndepărtat, lăsându-i descoperit capul și a fost surprins de forța ei când a simțit ceva dur pe picior și s-a dezechilibrat. Irene era deasupra lui, strigând ceva de genul că trebuie să se calmeze.

Lovitura pistolului a nimerit la fix și ea s-a prăbușit peste el. Sângele s-a revărsat din rană și a picurat pe cămașa lui. A rostogolit-o pe podea și s-a ridicat. Acum știa unde să caute. Ea aruncase o privire spre abajurul lămpii și se dăduse de gol. A tras un scaun, s-a urcat pe el și a întins mâna spre abajur, descoperind deasupra dosarul cu amprente.

L-a îndesat sub betelie, a coborât de pe scaun și s-a uitat în jur ca să vadă dacă n-a lăsat nimic în urmă. În cele din urmă a întors capul spre Irene, gândindu-se că asta o să pară perfect firesc, și-a întins brațul drept în afara câmpului camerei video și a scris iute ceva pe un plic. Telefonul a vibrat.

Arată-mi ce faci cu brațul drept!

Fabian s-a supus și s-a răsucit spre plic, pe care scria cu litere strâmbe: „Scuze. L-a luat pe fiul meu. Se numește Torgny

Sölmedal”.

Răspunsul a venit imediat.

Dacă îți pasă câtuși de puțin de el știi ce ai de făcut.

Nu putea să creadă că e cu adevărat treaz. Încă mai părea că e un vis. Au trecut câteva minute până să înceapă să bănuiască că nu e adormit. Că ceea ce vedea și simțea era realitatea în forma ei cea mai brutală. Era în întuneric, pe ceva dur și, mai presus de toate, era înghesuit. A încercat să se ridice în șezut, dar s-a lovit la cap așa de tare, încât a simțit cum i se scurge sânge în ochiul drept. A încercat să-l șteargă, dar mâinile îi erau legate laolaltă și prinse de o funie cu care îi erau legate picioarele.

Apoi l-a cuprins panica. Într-o fracțiune de secundă temperatura i-a scăzut cu câteva grade și a transpirat din cap până-n picioare. A strigat din răspuțeri, în întuneric, și de-abia când plămâni i s-au golit de aer și a tăcut a putut să gândească.

Sedea la birou, acasă, și scria în jurnal. Dădea afară prin scris toată furia care pulsa prin el, gata să-l facă să explodeze. Asculta Marilyn Manson, fără să-și dea seama că e dat mult prea tare. Tata nu era acasă, oricum. Apoi a văzut ceva cu coada ochiului, dar n-a reacționat. Era o mișcare abia perceptibilă în reflecția din geam, ca umbra unei umbre, a ridicat privirea spre geam și a văzut cum intră cineva în camera lui.

La început a crezut că tata venea să dea muzica mai încet și să mai stea la o „șuetă” de tot rahatul. Dar era ceva ciudat cu hainele. Vara tatăl lui nu purta, în general, decât haine deschise la culoare. Hainele astea erau întunecate, aproape militare. Până să se întoarcă, bărbatul ajunsese deja acolo și îi apăsa o cârpă pe față.

În unele momente încăperea mică era scaldată într-o lumină atât de puternică, încât trebuia să închidă ochii. A presupus că se deschidea un chepeng. Un semn că e pe cale să fie eliberat din această închisoare. Dar nu venea nimeni să-i scoată

legăturile de la mâini și picioare și, după ce asta s-a întâmplat de câteva ori, și-a dat seama că nu se deschidea nimic, nu era decât o lumină puternică pe care o aprindea și o stingea cineva.

O dată a auzit pe cineva în apropiere. Cel puțin a crezut că aude. Sunetul a venit prin pereți. Îndepărtat și înăbușit. A strigat din răspuțeri, bubuind în perete cu coatele. Dar oricine o fi fost, n-a dat semn că a auzit și n-a venit să-l scoată de acolo. Poate că fost bărbatul în veșminte militare? De atunci n-a mai auzit niciun alt sunet. Doar pulsul și răsuflarea sa.

Oare așa te simți când ești îngropat de viu? N-ar fi fost greu să închizi, pur și simplu, ochii și să adormi. Dar nu putea face asta. Nu din nou. N-o să mai rateze ocazia când o să audă ceva. N-o să mai doarmă. Data viitoare – dacă avea să fie o dată viitoare – s-ar putea să fie ultima lui șansă de a se elibera.

De data asta avea să fie mai bine pregătit și n-o să se mulțumească să strige și să bubuie cu coatele în zidul de piatră până îi dă sângele. Cu câteva ore înainte s-a zvârcolit până a ajuns un pic mai jos și a simțit sub picioare ceva rece și metalic. Un chepeng.

În el a licărit speranța. Poate că avea să scape cu viață, până la urmă. A lovit cu picioarele în chepeng, care, cu toate că era încuiat, a răsunat ca o tobă și avea să fie imposibil să nu auzi dacă erai prin preajmă. Dar n-a venit nimeni și tăcerea a început să pară că nu se va mai sfârși. Speranța îi scădea pe măsură ce dispărea oxigenul.

La început nu și-a dat seama. Nu înțelegea de ce îi este din ce în ce mai greu să se concentreze sau de ce ațipește la intervale tot mai mici. De-abia când i-a dat prin cap că respiră ca și cum ar fi alergat în cursa de 10.000 de metri. De-abia atunci a priceput că se sufocă treptat.

Crezuse că n-avea să facă niciodată asta, în vecii vecilor, dar iată că a făcut-o.

Și-a încleștat mâinile și s-a rugat.

A trebuit să-și întoarcă privirea de la lumina intensă, orbitoare, care venea de la lămpile de deasupra. O durere surdă i s-a întins în tâmpla stângă când și-a mișcat capul. Și-a trecut degetele peste cucuiul de deasupra urechii și a simțit în păr sânge închegat. Durerea nu era gravă, dar era prima dată că fusese lovită de un coleg. Risk o doborâse.

Avea bănuieli în privința lui de când citise despre incidentele de la Stockholm. Dar faptul că a mers atât de departe încât să o lovească a fost o surpriză totală.

Și acum dispăruse cu amprente.

Nu putea fi el, nu-i așa? Nu, pur și simplu nu putea să fie el ucigașul.

Sau da?

S-a agățat de un banc de lucru, s-a ridicat și a ieșit din laborator. Pe drum spre birou a încercat să dea de el pe mobil. Dar a intrat căsuța vocală.

– Nu, Stefan, sigur că nu vă arestăm pe toți. Numai că în acest moment e singura modalitate să vă apărăm, a zis Astrid, ținând telefonul departe de ureche. Și-a dat ochii peste cap spre Klippan, care vorbea și el la telefon vizavi de ea.

– Minunat. O să venim să vă luăm un pic mai târziu. E greu de spus exact la ce oră, dar o să sunăm înainte. Sigur. Salut.

Klippan a închis telefonul și și-a întins toate încheieturile.

– Nu, sigur că nu ne-am dat bătuți. Ancheta avansează cu toată viteza, dar estimarea noastră este că sunteți cu toții în pericol, și de aceea noi... Corect... Exact. Te sun din nou de îndată ce știu când ajungem acolo. La revedere. Astrid a închis și a scos un oftat prelung. Ce tâmpit! Ar trebui să fie recunoscător că încercăm să-l ajutăm. Dar n-a zis nimic.

– Nu-i pădure fără uscături, a zis Klippan, căscând, tocmai

când intra Irene.

– Doamne, Dumnezeu! Irene, ce-ai pățit?

Astrid s-a apropiat ca să vadă mai bine rana de la tâmplă.

– Am dat peste Risk în laboratorul lui Molander.

– Risk? Ce făcea acolo?

– Căuta aceleași amprente ca mine și a susținut că Molander l-a rugat să le verifice în baza de date.

– Cum? De ce să faci asta?

– Tocmai ce am vrut să știu și eu. Apoi s-a întâmplat asta, a zis Irene, arătând spre rană.

– Te-a lovit?

– Da, să trăiți.

– Dar... E totul în ordine?

– Am zăcut fără cunoștință o vreme, dar acum e în ordine.

– Nu pricep. Tu pricepi ceva?

Astrid s-a răsucit spre Klippan, care a clătinat din cap.

– Ai încercat să-l suni?

– Nu răspunde.

– Ce spun s-ar putea să fie tras de păr, a zis Klippan. Dar, așa, de dragul discuției. Nu poate să fie... Sau da? Poate să fie?

S-au uitat unii la alții în tăcere.

– Nu. Zău așa. Cu siguranță există o explicație. Trebuie să fie, a zis Astrid, așezându-se.

– De fapt, mi-a trecut și mie prin cap, a zis Irene.

– Haideti, lăsați-o baltă, voi doi...

– Dar ascultă aici. Punând la primul loc al faptei fotografia clasei, ne-a făcut să-l cooptăm în anchetă și i-am oferit toate informațiile despre caz, ceea ce i-a permis să ne îndrepte în orice direcție a vrut. Recunoaște! Chiar și când lucra la investigație n-a fost tocmai deschis în privința intențiilor sale. Apoi a continuat să caute ucigașul, cu toate că l-ai scos din anchetă, și dintr-odată îl „găsește” pe Rune Schmeckel, de parcă ar fi avut capacitatea magică de a scoate la lumină

absolut totul. În același timp, el rămânea mai presus de bănuieli.

– Cum rămâne cu băiatul din fotografia clasei? a întrebat Klippan. Cine este?

– Vrei să zici părul? Irene a ridicat din umeri. Cine știe, dar cine e cel care ni l-a semnalat? Și din al cui anuar am copiat fotografia? *Just saying.*⁵⁴

Nimeni n-a vorbit destul de mult timp. Era ca și cum fiecare dintre ei avea nevoie să recapituleze cazul de la început, ca să vadă dacă bănuielile lui Irene ar putea să fie cu adevărat justificate. După câteva minute, Astrid a ridicat ochii și i-a întâlnit pe ai celorlalți.

– Nu, nu poate fi adevărat.

– De ce nu? a întrebat Klippan. Nu-i mult de când am hotărât că nicio idee nu este prea ciudată.

– Klippan, nu știu. Dar refuz să cred că e Risk. Când ar fi avut timp? Gândește-te când a sunat fata de la benzinărie. Era cu noi acasă la Molander.

– Adevărat. Însă Risk e cel care a primit telefonul. Nu știm dacă fata chiar a sunat, sau era deja moartă.

– Bine, dar cineva l-a călcat cu mașina pe polițistul acela danez pe când Risk era cu noi. Putem să fim de acord cel puțin cu asta?

– Poate că sunt doi, a zis Klippan.

– Trebuie să existe o altă explicație. Irene, în afară de faptul că te-a lovit, ai mai observat ceva? Orice?

– Nu-l cunosc chiar atât de bine, dar nu părea să se poarte ca de obicei. Era ceva în ochii lui. Teamă. Panică. Nu știu. Și își tot verifica telefonul, de parcă...

– De parcă ce?

– Nu știu.

– Poate că ține legătura cu făptașul, chiar dacă Risk nu este

⁵⁴ Zic și eu așa (în limba engleză în original).

un complice, a zis Klippan, și amândouă s-au întors spre el. Poate că ucigașul îl are la mână cu ceva, de care s-a putut folosi ca să-l pună să confişte amprente.

– În orice caz, putem fi siguri de ceva, a zis Astrid. Bănuiala lui Molander că făptașul este în baza de date trebuie să fie corectă. Altfel nu și-ar fi dat atâta osteneală. Și, de vreme ce și-a lăsat din greșeală amprente în mașină, poate că a făcut-o și în altă parte.

– Vrei să spui că a făcut și alte greșeli? a zis Klippan.

– Nimeni nu-i perfect.

Irene și-a dat seama că Astrid are dreptate. Mai exista cel puțin un loc în care făptașul ar fi putut să-și lase amprente.

Și știa exact unde este.

Cu toate că era abia prima jumătate a lui iulie, întunericul venea deja mai devreme cu fiecare zi. Încă nu era destul de vizibil ca să-ți faci griji, dar era în suficientă măsură ca să-ți semnaleze că în curând vara avea să fie doar o amintire îndepărtată.

Fabian a oprit motorul și s-a uitat la cifrele roșii care arătau ora 22.13. Primise instrucțiuni să parcheze pe Östhammarsgatan, o stradă perpendiculară pe Motalagatan, unde locuia Torgny Sölmedal, la numărul 24. Fabian se afla acum într-un cartier rezidențial plin de case particulare, cele mai multe dintre ele din prima jumătate a anilor 1900. Husensjö. Auzise numele în toată copilăria, dar nu cunoscuse pe nimeni care locuia acolo, așa că nu avusese vreun motiv să-l viziteze. Acum era prima oară.

A întors capul spre dreapta, în jos, așa încât camera de pe caschetă să vadă cum ia dosarul de pe scaunul pasagerului. Imediat telefonul a vibrat cu alt SMS. Dar de data asta nu era alt ordin. Dimpotrivă, era un dar ceresc. O șansă să acționeze.

Unde ești? Ce i-ai făcut camerei?

„Sunt aici și tocmai încui mașina”, a zis, ca să verifice dacă bănuiala sa este corectă.

Presupun că ești conștient de pericol dacă nu urmezi ordinele.

S-a grăbit să răspundă: „*Aproape am ajuns. Poate s-au descărcat bateriile?*” Și-a scos cascheta și a pus-o pe jos, în dreptul banchetei din spate. Apoi a deschis torpedoul și a scos cele două încărcătoare pentru Sig Sauer P228 care erau ascunse sub cartea mașinii.

Chiar nu-i plăcea să aibă la el arme, și făcea tot ce putea ca să evite asta. Reușise să nu tragă niciodată în cineva. Spre deosebire de ceea ce credeau cei mai mulți dintre oameni, acel

tip de situație apărea foarte rar în meseria sa. Ultima dată când s-a aflat într-o astfel de împrejurare a fost iarna trecută. Ar fi trebuit să tragă, dar n-a făcut-o și încă nu-și putea explica de ce.

Doi colegi. Și vina era a sa.

Și țipetele.

Încă le auzea. Era ca și cum amintirile i-ar fi pierdut urma când s-a mutat la Helsingborg și abia acum i-au prins din nou mirosul, fugărindu-l ca niște hiene.

Țipetele, înăbușite și desperate, implorând, rugându-se să fie cruțați.

Și cu ele au venit și amintirile despre colegii lui siliți să îngenuncheze în încăperea de la subsol. I-au întrebat unde este el, dacă este acolo, dar n-au primit alt răspuns decât sughițuri de plâns. Nu știau cât de aproape fusese el, că ar fi putut să schimbe lucrurile. Cu arma din mâna sa. Dar a fost o mână cu totul inutilă. O mână care n-a reușit să apese pe trăgaci.

A auzit oameni strigând în engleză că au ajuns prea departe și au văzut prea multe. Apoi au ridicat pistoalele spre colegii săi și el a țintit. A încercat să tragă, dar n-a putut. S-au auzit împușcături și ei au căzut pe dalele noi, lucioase, care s-au înroșit. Țipetele s-au oprit, dar pentru puțin timp. Acum le auzea din nou. Mai tare ca oricând.

Și întrebarea stârnea în el ecou.

Avea să eșueze și de data asta?

Fabian s-a pocnit peste cap, încercând să alunge amintirile, și a băgat un încărcător în pistol. A lăsat mașina cu cheia în contact și a mers pe Östhammargatan spre Motalagatan, unde a cotit la dreapta și a traversat pe partea cu numerele cu soț. A mers mai departe pe trotuar și după câțiva metri s-a împiedicat de o ridicătură și aproape că a căzut în nas.

– Trebuie să fii atent. E cam cu hopuri pe aici, a zis un bărbat cu pantaloni de trening care își plimba câinele.

Fabian s-a silit să-i zâmbească și și-a dat seama că părți ale trotuarului fuseseră pavate din nou într-un fel care lăsa mult de dorit.

– Da, ca să nu zicem mai mult, a spus Fabian și a încercat să meargă mai departe.

– Nu mă-ntreba de ce țin ei morțiș să-l peticească și să-l repare. Arată ca și cum treaba ar fi fost făcută de un începător.

Fabian a simțit vibrația telefonului.

Nu eu sunt cel al cărui timp se scurge.

– Iarna trecută, Kerstin de la numărul cinci a căzut și și-a fracturat șoldul. Dacă adaugi asta la cheltuieli, ar fi ieșit mai ieftin să înlocuiască totul.

Fabian a încuviințat, cum se cuvenea, și a plecat mai departe în grabă. A ajuns la numărul 26, unde curtea era așa de năpădită de buruieni, că practic blocau vederea dinspre stradă. Era aproape imposibil să vezi casa în spatele tuturor plantelor. Dar nu acolo locuia Sölmedal, ci la numărul 24, care era opusul casei de alături și al așteptărilor lui Fabian. Deschisă și primitoare. Ca și cum el își dorea oaspeți neanunțați. Un gard jos, alb, înconjură o peluză bine tunsă în fața casei perfect vizibile; pe dreapta era un garaj și pe stânga un gard viu înalt.

Fabian nu reușea să înțeleagă. Să fie cu adevărat locuința tipului? Era foarte deschisă, cu vecini pe amândouă părțile. Pe cutia de scrisori scria *T. Sölmedal* și era lumină la fereastra dinspre stradă. S-a oprit și s-a prefăcut că își leagă șiretul, ca să-și facă o imagine mai clară a împrejurimilor și și-a dat repede seama că trebuia să-și revizuiască prima impresie. Senzația de deschidere primitoare era valabilă doar pentru fațada casei. Restul terenului era cu totul altceva. Un gard de lemn și gardul viu înalt împiedicau pe oricine să vadă dincolo de ele.

S-a ridicat și a mers mai departe, luând-o la dreapta pe Växjökatan. În prima casă din stânga luminile erau aprinse și

vedea umbre mișcându-se înăuntru. O cină de vineri seara, cu musafiri și o sticlă de vin. Casa următoare era întunecată și aleea era pustie. A mers pe lângă casă spre curtea din spate, unde era un set de mobilă de grădină aranjat astfel încât apa de ploaie să se scurgă, precum și un grătar care trebuie să fi costat salariul pe o lună. Fabian a traversat în diagonală peluza și a ajuns la un perete de tufe de trandafiri, și-a tras mâinile în mânecile hainei și a împins cu brațele ramurile, croindu-și drum prin peretele plin de țepi.

A ajuns chiar în colțul terenului lui Sölmedal. Atunci și-a dat seama că locuința era mai mare decât crezuse. În spate fuseseră adăugate pe rând câteva clădiri și trebuie să fi fost de două ori mai mare decât fusese la început.

S-a strecurat pe latura curții, la adăpostul întunericului aruncat de tufele de trandafiri, până a ajuns la o magazie. Printr-o fereastră murdară a deslușit o mașină de tuns iarba, o pereche de schiuri pentru teren accidentat, câteva covoare făcute sul și un morman de echipament dentar.

Telefonul din buzunar a zumzăit din nou. Dar de data asta nu era un SMS, ci un apel de la Irene. Prin urmare, își revenise, ceea ce însemna că în câteva minute Astrid și ceilalți aveau să afle cele petrecute. A lăsat să intre căsuța vocală și a mers mai departe prin spatele magaziei. Când a ajuns la colț a evaluat distanța până la casă cam la cinci metri.

Cinci metri peste peluză.

Adrenalina galopa prin el ca și cum s-ar fi pregătit pentru un sprint de o sută de metri. N-avea habar ce anume îl așteaptă și mintea lui șovăia. Dar trupul se hotărâse și n-a avut încotro, a trebuit să-l urmeze peste peluză, în sus către zidul casei și pe după colțul următor, unde niște trepte duceau la o terasă cu câteva șezlonguri. Fabian și-a scos arma și a tras piedica înainte să urce treptele.

Când a ajuns pe terasă, inima îi bătea atât de tare, încât își

auzea sângele pulsând prin vene. Sunetul îi amintea că e încă viu. Și că mai poate să schimbe lucrurile.

A făcut câțiva pași spre o ușă glisantă de sticlă și a putut să privească în interiorul livingului, unde lumina era aprinsă. În mijlocul camerei era un pian mare, și o bibliotecă, amintindu-i de cea din casa părintească, ocupa un perete întreg. În celălalt capăt al camerei era o canapea de colț în fața unui televizor cu ecran plat mare și...

A auzit un sunet. Un sunet pe cât de discret, pe atât de șocant. Un scârțâit abia perceptibil. Orice ar fi putut să provoace acel sunet. Dar nu în această situație anume. Fabian s-a răsucit rapid spre șezlonguri.

– Să ajungi târziu, de asta am auzit. Dar să te furișezi prin spate, asta-i o noutate.

– Unde-i fiul meu? Nu vreau decât să mi-l dai înapoi.

Fabian a îndreptat pistolul către umbra care se ridica de pe șezlong și ațintea spre el un soi de pușcă cu amortizor.

– Propun să mergem înăuntru. Înainte să se răcească cafeaua.

– Ce mama dracului ai făcut cu fiul meu?

– Ajungem și la asta. Cum ziceam, sunt câteva lucruri pe care trebuie să le punem la punct în acest moment, și nu eu sunt cel care ne-a încetinit. S-a apropiat de Fabian, cu mâna liberă întinsă în față. Așadar, propun să rămânem civilizați. Poți să ți-o iei înapoi când terminăm. Bine?

Fabian a șovăit și nu-și putea lua ochii de la bărbatul aflat în întunericul din fața sa. Îl mai văzuse vreodată, sau asta era prima oară? Chiar fuseseră în aceeași clasă, sau totul era doar un joc?

– Oricum, n-ai vrea să mă împuști înainte să afli unde este micuțul Theodor.

Nu-l recunoștea pe acest bărbat. Sau da? Poate că era doar din pricina întunericului? Avea senzația că se întâlnesc pentru

prima oară, dar în același timp ceva părea familiar. Ca un déjà-vu.

A renunțat la strădaniile de a-și aminti, i-a înmânat pistolul și s-a lăsat condus în living, în vreme ce pe fundal se auzea *Walkiria* lui Wagner, și au mers prin mai multe holuri până în bucătărie, unde pe o masă erau așezate două căni, un infuzor de cafea și un platou cu fursecuri.

– Ia loc.

Fabian s-a silit să se așeze pe unul dintre scaune, cu toate că întregul său corp țipa să-l atace pe bărbat, să-l dea cu capul de masă și să-l facă să mărturisească unde îl ascunsese pe fiul său.

Torgny Sölmedal s-a așezat pe un scaun în fața lui Fabian, și-a pus pușca în poală și a apăsat încet pistonul prin filtrul de cafea.

– Sunt sigur că te întrebi de ce.

– Nu mă întreb nimic. Tot ce vreau e să-i dai drumul lui Theodor. El n-are nimic de-a face cu asta.

– Nu că asta ar fi motivul meu principal, dar luând viața câtorva dintre colegii noștri de clasă am făcut lumea un pic mai bună. Un mic efect secundar pozitiv de care ar trebui să ne bucurăm cu toții.

A zâmbit, în vreme ce continua să apese cafeaua măcinată spre fundul carafei.

– Fiul meu! Unde e?

– Când am început să fac planurile pentru toți, am fost tare dezgustat de lipsa lor de inteligență. Ai putea crede că exagerez. Dar să luăm ca exemplu drumul în mașina lui Jörgen. A fost una dintre cele mai neplăcute experiențe din viața mea. Își jur, până și o amibă ar avea un IQ mai mare.

Pistonul a ajuns, în fine, la fund și el a turnat cafeaua în căni.

Fabian s-a străduit să nu-și piardă cumpătul în vreme ce studia la lumină fața lui Torgny Sölmedal. Își dădea seama de

ce nu-l recunoscuse nimeni. Fața lui era atât de banală și de anonimă, încât nu avea nicio trăsătură prin care să-ți poți aminti de el. Nasul, obrații, gura, ochii – toate arătau pur și simplu normal, până la cel mai mic detaliu.

– Privește-mă cât vrei. Nimic n-o să-ți rămână în amintire. Mă întrebi de ce nu? Dacă peste o săptămână trecem unul pe lângă celălalt pe Kullagatan, n-o să mă recunoști.

Fabian și-a dat seama că, probabil, spunea adevărul. Dar nu conta. Acum asta n-avea nicio importanță. A scos dosarul cu amprente și l-a pus pe masă. Mâinile lui transpirate au lăsat câteva pete întunecate pe copertă.

– Uite-ți amprente. Acum îl vreau pe fiul meu.

Torgny Sölmedal nici nu s-a uitat la el.

– Cu sau fără lapte?

– Poți să-mi explici ce au de-a face copiii mei cu asta?

– Cu sau fără?

– Răspunde-mi!

Fabian a lovit cu pumnul în masă și din căni a țâșnit cafeaua.

Torgny Sölmedal i-a aruncat o privire scurtă și a șters petele cu un șervețel înflorat.

– Să înțeleg că fără lapte. I-a întins cafeaua fără lapte lui Fabian și a luat un fursec. Din nefericire, și chiar asta vreau să spun, ai ajuns prea târziu. După cum ți-am spus tot timpul, nu știam cât timp va avea oxigen. Dar când privești înapoi lucrurile, se văd perfect și trebuie să recunosc că a durat mai mult decât m-am așteptat. 46 de ore și 33 de minute nu-i rău pentru un spațiu atât de mic. S-a dat bătut la ora zece și șaptesprezece minute.

A împins peste masă o tabletă care arăta aceeași imagine pe care Fabian o văzuse mai devreme. Dar deosebirea era că acum Theodor zăcea complet nemișcat.

Nici măcar pieptul nu i se mai ridica.

Ingvar Molander era sigur că nu adormise. S-a gândit că zăcuse treaz pe bancheta din pivniță, ca să n-o trezească pe Gertrud, reluând în minte evenimentele din ultimele zile. Iar și iar, cum amesteci o salată. Și totuși, tocmai se trezise.

A răspuns la telefon. Era Irene. N-avea chef să răspundă. Nu-și dorea decât să pretindă că n-a auzit și să doarmă mai departe. Dar ar fi fost prea tras de păr. Toată lumea din secție știa că are somnul ușor și că-l trezește cel mai mic sunet, indiferent cât de obosit ar fi.

– Sunt Molander.

– Bună, sunt Irene. Te-am trezit?

– Să sperăm că e important.

– Ampretele pe care le-ai găsit în Peugeot au dispărut. Risk le-a luat și probabil i le-a dat ucigașului.

Molander s-a ridicat în capul oaselor.

– Ce mama dracului tot zici acolo? a reușit să spună, cu toate că o auzise perfect.

– O să-ți explic mai târziu. Lucrul important este că ampretele au dispărut și noi trebuie să...

– Stai așa. Omul era în baza de date?

– N-am idee. N-am avut timp să verific înainte să dispară.

– Dar cum dracu' au putut să dispară?!

– Cum ziceam, le-a luat Risk, dar nu mai contează acum. Prioritatea absolută este să găsim alte amprente cât de repede putem.

– Și cum mama mă-sii ai de gând să faci asta?

Molander simțea cum se năpustește peste el proasta dispoziție ca o invazie germană și n-avea cum s-o stăvilească. Nu numai că fusese trezit dintr-un somn de care avea mare nevoie. Dar colegii lui reușiseră să piardă ampretele care se presupunea că îl vor identifica pe făptaș. Colega lor daneză își

riscase slujba pentru ca el să poată obține această dovadă.

– Mă gândeam că, de vreme ce e evident că a fost neglijent în mașină, poate că a fost neglijent și altă dată, corect?

– Da, sau poate că nu? Și chiar dacă a fost, mai există o întrebare mică, dar deloc neînsemnată: Unde?

– Acasă la Glenn.

– Ce?

– Glenn Granqvist, știi, cealaltă victimă.

– Da, sigur că știi cine este. Dar de ce...

– S-a lovit la ceafă de etajera pentru pantofi și a început să sângereze, nu-i așa?

Avea dreptate. Memoria a început să i se trezească din amorțire și s-a târât afară din coconul de somn.

– Tu ai fost cel care mi-ai arătat că făptașul a folosit o cârpă ca să curețe sângele de pe hol și apoi a spălat-o și a stors-o ca să nu picure.

– Da. Și?

– Nu crezi că și-a scos mănușile ca s-o spele și s-o stoarcă?

Irene avea dreptate. Era clar că sunt șanse să-și fi scos mănușile și să lase din greșeală o amprentă sau două în debara.

– Hai să mergem imediat acolo.

Hainele transpirate i se lipeau de corp, cu toate că tremura de frig. Vasele de sânge îi erau îngustate, redistribuind sângele doar în organele vitale. Era în stare de șoc, și corpul acționa în mod corespunzător. Tot ce păruse mai devreme atât de important părea cețos și estompat. Nu-și mai dorea decât să se strângă ghem și să plângă, dar nu putea. Încă nu.

S-a sprijinit cu mâinile de masă, ca și cum ar fi vrut să se ridice, dar s-a răzgândit când și-a dat seama că n-are puterea s-o facă.

– Unde e? Unde l-ai închis?

– E ironic faptul că pui dintr-odată atâtea întrebări despre fiul tău.

– Ironic?

– Da. Că dintr-odată se pare că-ți pasă de el. Eu n-am copii, dar aș zice că acțiunile tale sunt, probabil, cam târzii. Presupun că ai citit cel puțin părți din jurnalul lui, și cineva nu s-ar putea abține să se întrebe: „Unde-i sunt părinții?” Sunt sigur că și tu te-ai întreba la fel, dacă n-ai fi părintele în chestiune. Nu-i așa? Torgny Sölmedal i-a cercetat fața, căutând aprobarea, dar Fabian a rămas neclintit. Ei bine, cel puțin putem să fim de acord cu faptul că iubitul tău fiu s-a întrebat, până acum o jumătate de oră, unde sunt părinții lui.

Fabian voia să sară la bărbatul din partea cealaltă a mesei și să-l lovească până ce din fața lui zeflemitoare nu mai rămâne decât o masă însângerată. Dar s-a stăpânit, voia să-și păstreze cu orice preț controlul.

– Hai mai bine să vorbim despre motivul pentru care ești aici, în primul rând. Nici nu apăreai în planul inițial. Locuiai la Stockholm și nu aveai să contribui la numărul de victime decât spre sfârșit. În afară de tine și de Lotta Ting, restul locuiau în continuare aici. Dar te-ai mutat înapoi. Nu mă întreba de ce. N-

am înțeles niciodată de ce s-ar înapoia cineva la locul faptei. Însă iată-te deodată aici, așa că mi-am zis că aş putea să te trag un pic mai adânc în planul meu și, ca să fiu cu totul sincer, nu mi-am făcut deloc griji din pricina ta. Nu aveai o listă prea impresionantă de realizări. Nu te-am considerat o amenințare nemijlocită, ceea ce s-a dovedit a fi o gravă eroare de calcul. Și nu mă sfiesc să recunosc – a fost cea mai mare greșeală a mea până acum și aproape că m-a costat întreaga operațiune. Așa că felicitări ție și, cum să-i zic, „flerului tău de copoi”. A tăcut un moment și a băut din cafea. Chestia cu mașina a fost de-a dreptul impresionantă. Am încercat să-mi dau seama cum ai izbutit să dai de urma ei, dar n-am reușit. Și nu-mi spune, pentru că o să găsesc în cele din urmă răspunsul. Apropo, ți se răcește cafeaua.

– N-are decât.

– Cum dorești. Micile tale victorii m-au silit să fac unele schimbări ale planului și, sincer, e mult mai bine acum, că tu ești încununarea lui în loc de Monika Krusenstierna. Ți-o amintești? Diriginta noastră, care purta întotdeauna o fustă în carouri și privea în altă parte de îndată ce se întâmpla ceva stânjenitor. De fapt, cam ca tine. Bag mâna-n foc că au fost multe momente în care îți dădeai seama că fiului tău nu-i merge prea bine. Dar, la fel ca Monika, ai ales să-i întorci spatele.

Fabian nu s-a mai putut stăpâni, a țâșnit de pe scaun, a răsturnat masa și s-a repezit la Torgny Sölmedal, care s-a dezechilibrat și a căzut de pe scaun. Fabian și-a văzut pistolul alunecând pe podea, a reușit să-l prindă cu o mână, dar și-a simțit corpul începând să i se contorsioneze. O durere arzătoare i se răspândea din burtă.

Torgny Sölmedal a oprit pistolul cu electroșocuri și s-a desprins din încheștarea lui Fabian.

– Asta numești tu „civilizat”?

Fabian n-a putut să răspundă. Era pe podea, scuturat de spasme. Minte era prezentă, dar facultățile motorii nu. Cu coada ochiului l-a văzut pe Sölmedal cum a luat armele și le-a pus pe servanță, apoi a deschis unul dintre sertare și a scos o foarfecă de bucătărie, iar din frigider a luat o seringă. Fabian a încercat să zică ceva, dar din gură nu i-a ieșit decât un vaiet slab.

Sölmedal a înfipt foarfeca în gulerul cămășii lui Fabian și a tăiat o bucată mare din el, dezgolindu-i gâtul. Fabian a încercat să se împotrivească, dar trupul a refuzat să i se supună și nimic nu l-a împiedicat pe Sölmedal să-i palpeze carotida.

Irene a condus încet, ca să nu deranjeze cartierul adormit, și a constatat că de data asta a ajuns prima la locul care trebuia cercetat. A tras pe dreapta și a stat acolo. Probabil că era prima dată când trebuia să-l aștepte pe Molander. El era întotdeauna punctual și întotdeauna cu un pas înaintea celorlalți, cu o rezolvare pregătită.

Dar astăzi ea a fost cea cu un pas înainte și îi venise o idee atât de bună, încât n-a putut să fie lăsată pe a doua zi. Oare de aceea trăgea de timp și o făcea să aștepte? I-a trecut prin cap gândul să intre și să culeagă amprente, dar a hotărât că riscul e prea mare; el ar putea să se simtă jignit și să se supere de-a binelea. În plus, cheile erau la el.

A oprit motorul și ștergătoarele s-au oprit în mijlocul parbrizului. Acesta era unul dintre cele câteva lucruri care o enervau la mașina ei și, de aceea, se obișnuise să oprească ștergătoarele înainte să oprească motorul. Dar de data asta uitase. Probabil că era prea obosită. N-avea nici măcar energia să fie enervată.

Și-a dat scaunul pe spate cu câteva grade și s-a uitat pe geam la ploaie. Începuse doar cu câteva minute mai devreme și era pe cât de blândă și de necesară, pe atât de neașteptată. Vara fusese atât de fierbinte și fără nori, încât ea aproape uitase că există și ploaia.

Picăturile aterizau pe parbriz și se transformau în mici bălți de formă neregulată. Curând nu s-a mai văzut nimic afară, și strălucirea singurului stâlp de iluminat s-a deformat, alcătuind un amestec hipnotic de reflexii și culori. Se scufunda tot mai adânc în somn, încercând să socotească orele de odihnă de care avusese parte săptămâna trecută.

După douăsprezece minute, ochii i s-au deschis și s-a uitat în jur, dar n-a văzut nimic altceva decât ploaia ciocănind în

metalul mașinii ei atât de violent, încât s-a temut că o să lase urme pe vopsea. Dar nu asta o trezise. Acum nu mai era sigură, dar câteva secunde înainte i se păruse că aude un bubuit puternic. Apoi l-a auzit iarăși. Chiar lângă ea, și și-a dat seama că afară era cineva, dar apa îi deforma vederea prea tare, așa că nu-și dădea seama cine este.

A coborât geamul și a văzut fața udă a lui Molander.

– Crezi că mă amuză să stau aici așteptându-te?

– A, acum tu ești cel care trebuie să aștepte? a întrebat Irene, dar Molander se îndrepta deja spre casă, iar ea a ieșit în ploaia torențială, și-a deschis umbrela și s-a grăbit să-l prindă din urmă. De ce nu ți-ai luat umbrela?

Molander a mârâit în vreme ce încerca în broască o cheie după alta.

– Cine mama dracului a marcat cheile astea afurisite?

– Stai așa, lasă-mă pe mine.

Irene a luat cheile și Molander a înșfăcat pe dată umbrela, ținând-o în așa fel încât ea putea să simtă din plin ploaia.

– Uite. „GG”, de la Glenn Granqvist, a zis și a descuiat.

Molander i-a înapoiat umbrela fără o vorbă și a dispărut în casă. În vreme ce lăsa apa să se scurgă de pe ea pe covorașul de la intrare, Irene s-a întrebat dacă el era eficient sau doar într-o dispoziție proastă, și și-a zis că n-avea nicio importanță.

Când a ajuns la debara, Molander dădea deja cu pulbere pe comutator și, cu toate că se străduia din răspuțeri să-l ascundă, ea i-a văzut zâmbetul abia schițat.

– Ai avut mult noroc. Sunt câteva amprente aici, atât pe robinet, cât și pe comutator.

– Noroc? Vrei să spui „dreptate”? a zis Irene și a primit ca răspuns o tăcere înghețată. Și ești sigur că sunt ale lui și nu ale lui Glenn?

El i-a aruncat o privire obosită și a scos foliile pentru amprente.

A șters cafeaua de pe podea. Cana supraviețuise. Nu mai trebuia decât s-o spele și s-o pună la uscat alături de cealaltă și să le așeze la locul lor din dulap. A luat unul dintre fursecuri și l-a aruncat în gură. A răsturnat restul în sacul de gunoi și l-a legat. Cu toate că n-avea să se mai întoarcă vreodată aici, i se părea important să lase casa curată și în bună rânduială. A deconectat frigiderul și congelatorul, a scos din priză prăjitorul de pâine și filtrul de cafea, apoi a stins lumina și a plecat din bucătărie. Celelalte camere erau deja pregătite. Nu-i mai rămânea decât să-și ia rămas-bun.

Trăise acolo aproape optsprezece ani. Era o casă bună și, în cea mai mare parte a timpului, îi plăcuse mult să locuiască acolo. Dar acum casa fusese vândută și era sfârșitul unei epoci. Noii proprietari aveau să o ia în primire la începutul lui octombrie, ceea ce lăsa destul timp poliției să-și termine cercetările. Îi vedea deja în gând prezentând toate dovezile pe care le plantase cu atâta grijă.

A dat mai tare volumul – *Walkiria* avea să fie o muzică minunată pentru sosirea lor –, a deschis ușa din față și a ieșit. Începuse ploaia. Deocamdată erau doar stropi blânzi, dar știa că avea să se îndesească, așa că și-a deschis umbrela, a încuiat ușa și a plecat.

Mașina lui era parcată la distanță de paisprezece minute de mers pe jos, la intersecția dintre Köpingsvägan și Malmögatan. Nu era nicio grabă, așa că mergea agale. În ultimele câteva ore, totul mersese așa cum își dorea, și pentru prima dată din câteva zile planul lui era încadrat perfect în grafic. Singurul lucru care l-a făcut să grăbească pasul a fost ploaia, care începuse să-i izbească umbrela. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să se ude. Avea haine de schimb în mașină, dar le alesese anume pe cele pe care le purta în seara aceasta și nu va avea

timp să se schimbe înainte să termine.

Să termine totul și să ajungă pe vas.

A aruncat cheia casei într-o gură de canal și a cotit la dreapta pe Jönköpingsgatan, chiar lângă Colegiul Tycho Brahe. Ori de câte ori ajungea în apropierea vechii sale școli gimnaziale, începea să se gândească la faptul că el terminase cu media perfectă 5,0, cea mai mare din clasă, și totuși a fost silit să vadă cum bursa o primește Claes Mällvik, care nu avea decât 4,63. Încă îl supăra gândul la asta. Toată lumea era exagerat de conștientă de hărțuielile suferite de Claes, și i-au dat bursa ca premiu de consolare.

Nu putea să nu admită că Jörgen și Glenn, ca să nu mai vorbim de Elsa și Camilla, s-au purtat îngrozitor cu Claes în anii de școală obligatorie, și meritau ceea ce au căpătat, dar asta nu schimba faptul că el nu l-a putut suferi pe Claes din momentul în care au intrat în clasa întâi. Claes se bucurase, literalmente, de toată atenția.

Probabil că se întâmplase mai mult sau mai puțin involuntar în anii de școală obligatorie. Dar în anii de liceu Claes învățase să profite de asta. Atunci nimeni nu l-a atins nici măcar cu un deget. Și totuși, avea grijă ca toată lumea să afle ce mult fusese făcut să sufere. Le amintea cât de al dracului de rău trebuia să le pară de el. Ceremonia acordării bursei a fost ultima picătură și își jurase că nu va mai ajunge niciodată să fie în umbra lui Claes.

Un jurământ care a avut consecințe după doar câteva săptămâni. Tocmai fusese acceptat la Facultatea de Inginerie de la Universitatea din Lund, și după o zi sau două a aflat că Claes merge și el la Lund. În acel moment, a hotărât să dea naibii planurile de facultate și să-și pornească propria afacere. Certificatul de inginerie de nivel școlar trebuia să-i fie de ajuns.

Ideea lui fusese să aibă un soi de atelier de inventator în care să poată construi mașinării proiectate special. La început nu l-

au potopit comenzile, dar a fost în stare să plătească chiria. După ce microprocesoarele s-au dezvoltat pe scară largă, a citit toate cărțile despre acest subiect pe care le-a putut găsi și a lucrat câte cincisprezece ore pe zi. Adora să facă asta. După câteva patente – printre care unul pentru un ascuțitor de cuțite pe care IKEA l-a vândut în întreaga lume, și altul pentru mecanismul de alimentare al celor mai multe aparate de recuperare a sticlelor –, a ajuns la o situație financiară frumoasă.

Mai târziu și-a dat seama că nu fusese niciodată mai fericit ca în acea perioadă. Până și Claes ieșise din cadru. Habar n-avea pe atunci că Claes avea să apară din nou peste câțiva ani, doar ca să-i provoace o durere atât de mare, încât până și gândul la ea îl făcea să retrăiască totul cu mare intensitate. Singura sa problemă reală pe atunci fusese cea cu care s-a luptat în toată perioada tinereții.

Singurătatea.

A început să plouă mai tare și trebuia să țină umbrela cu amândouă mâinile ca să nu se ude. A luat-o la stânga pe Malmögatan și își vedea deja mașina. S-a uitat la ceas și a calculat că mai are destul timp. Totul îi mergea ca pe roate, și chiar îi rămăsese destulă energie ca să râdă de vremea în care fusese atât de disperat să-și găsească pe cineva, încât își crease un profil pe un site de întâlniri. Al dracului de penibil.

Se întâlneau cu câteva femei, dar niciodată n-au ajuns mai departe decât să bea o cafea. De fiecare dată trebuise să-și înghită umilința când se scuzau că trebuie să plece devreme. Minciunile acelea nevinovate aveau rostul de a-i cruța sentimentele, dar nu făceau decât să înrăutățească lucrurile.

Îi fusese deosebit de greu să treacă peste episodul cu o anumită femeie. Ea nici măcar nu s-a ostenit să ofere o scuză, s-a dus la toaletă în toiul conversației și n-a mai venit înapoi. El a șezut acolo așteptând-o patruzeci și trei de minute până când

și-a dat seama ce se întâmplase și a trebuit să achite toată nota. În prezent, nu înțelegea de ce chestia asta îi picase așa de greu la stomac, de ce n-a putut să-și calce pe mândrie și să-și vadă de treabă.

Trebuia să aibă parte de o încheiere, așa că s-a hotărât să ia legătura din nou cu ea și să o facă să-și ceară iertare. Dar ea l-a blocat, așa că și-a creat un profil cu totul diferit, în care se prezenta ca director artistic la o agenție de publicitate și a pretins că lucrează și ca fotomodel. A folosit o fotografie dintr-o reclamă la cămășile Stenströms. N-a durat mult până să reia legătura cu femeia, și a făcut-o să accepte o întâlnire la Le Cardinal.

A avut grijă să ajungă cu un sfert de oră mai devreme. S-a așezat într-un loc mai ferit de la bar, de unde vedea perfect ușa și a văzut-o cum intră și se uită prin încăpere în căutarea celui cu care avea întâlnire. A urmărit-o liniștit cum este condusă la o masă, comandă un pahar de vin roșu și se uită la ceas. Era din ce în ce mai stânjenită cum ședea acolo singură, și i-a spus ospătarului pentru a treia oară că nu este pregătită să comande cina, doar încă un pahar de vin și un bol cu alune. El s-a delectat cu fiecare secundă, ca și cum ar fi fost câte o picătură de șampanie scumpă care tocmai fusese salvată dintr-un naufragiu.

Au trecut cincizeci și opt de minute până ce ea a plătit și a plecat din restaurant, fără să știe că e urmărită. Pașii ei erau repezi și iritați pe când țacănea cu tocurele în jos pe stradă spre Knutpunkten, și a urcat într-un autobuz, și lui nu i-a fost greu să găsească un loc chiar în spatele ei. La fel ca toți ceilalți, ea nu l-a observat. A coborât la Adolfsberg și el a rămas la distanță pe când o urmărea până la clădirea în care locuia. După cinci minute, a intrat și a sunat la ușă.

A ajuns la mașină. Ploua atât de tare, încât nu și-a închis umbrela decât după ce s-a așezat pe scaun. A pus-o pe jos în

dreptul scaunului pasagerului și a închis portiera, a răsucit cheia în contact și a lăsat motorul să meargă în gol ca să dispară o parte din condens.

Ei i-a trebuit puțin mai mult de un minut ca să deschidă ușa, dar el și l-a amintit ca unul dintre cele mai lungi minute din viața sa. Ea i-a aruncat o privire întrebătoare. El n-a știut dacă era din cauza bărbii nerase sau a feței sale anonime. L-a întrebat cine este și ce vrea, și el i-a amintit de mica lor întâlnire.

Ea a încercat să închidă ușa, dar el a fost mai iute, a intrat cu de-a sila prin deschizătură și a violat-o. A luat-o chiar acolo, pe covorașul din hol. Nu pentru că ar fi dorit-o. Nu voia decât s-o umilească.

Așa cum îl umilise ea.

Ea a făcut plângere, firește, și el a fost chemat la interogatoriu. I-au luat amprentele și au încercat să-l silească să mărturisească. Însă a negat cu hotărâre că ar fi fost vorba de viol. A recunoscut că au făcut sex, asta da, și poate că a ajuns să fie un pic mai dur. Dar n-a fost nimic la care ea să nu fi consimțit. În cele din urmă, după câteva zile de închisoare, n-au avut încotro și l-au eliberat.

A programat adresa în GPS, a manevrat schimbătorul de viteze și a intrat pe Malmögatan, îndreptându-se spre Södra Stenbocksgatan. În optsprezece minute, avea să ajungă la prima casă.

– Nu se poate mai bine decât atât.

Ragnar Palm a întins brațul spre spațiul comun al închisorii, care le fusese pus la dispoziție.

Ochii lui Astrid au cercetat încăperea.

– Încă seamănă foarte mult a închisoare.

– Poate pentru că exact asta și este?

Ea a oftat.

– La câte toalete au acces?

– Două. Apropo, câți sunt de fiecare sex?

– Cinci și cinci.

Cele zece banchete erau așezate față în față de-a lungul a doi pereți, cu câțiva metri între ele. Printre banchete erau scaune, pe post de noptiere. Astrid s-a așezat pe o banchetă și s-a întrebat dacă ea ar fi acceptat sau nu să doarmă acolo. Fie și numai pentru un weekend. Cu toate că, sincer, nu știa cât vor ajunge să stea, până la urmă.

Palm s-a așezat pe bancheta de vizavi de a ei.

– Crezi că o să meargă?

– Trebuie să meargă. N-avem de ales.

– Sper că-ți dai seama că, dacă asta o să se afle...

– Ragnar, nu trebuie să se afle. În niciun caz. Nu înainte ca ucigașul să fie prins. Câți dintre oamenii tăi știu?

– Doar cei care trebuie să știe. Șeful meu și câțiva din personal. Asta n-o fie o problemă. Sunt siliți să respecte confidențialitatea. Dar prizonierii nu sunt siliți. Telefonul lui Astrid a început să sune. Era Klippan.

– I-am sunat pe toți și mă duc acum să-i iau.

– Au fost de acord?

– Da, dar toți au o droaie de întrebări la care nu pot să răspund. Cum stau lucrurile la tine?

– Sunt la închisoare și... Ei bine, să sperăm că nu va trebui ca

ei să stea aici foarte mult.

– Ai dat de toți?

– Toți, în afară de Seth Kårheden. Se presupune că a aterizat la Kastrup acum două ore, așa că ar trebui să ajungă acasă în orice moment.

– Tot nu și-a deschis mobilul?

– Nu, se pare că nu.

– Unde locuiește?

– Domsten. Dar o să încep să-i iau pe ceilalți și o să continui să sun și, dacă nu răspunde, cred c-o să mă duc până acolo.

Astrid a închis telefonul, s-a ridicat de pe banchetă și a pornit spre ieșire.

Fabian fusese absolut sigur că era pe cale să moară, la fel ca foștii colegi. Dar după ce și-a revenit, chiar dacă avea o durere de cap înfiorătoare, era clar că nu-i venise rândul. Poate că trezirea era o pedeapsă mai rea decât moartea. Un coșmar cu ochii deschiși, în care el era viu și Theodor era mort.

Auzea un zumzet slab, abia perceptibil, și și-a simțit capul vibrând ușor. Apoi a revenit tăcerea ca de vid.

A încercat să se miște, dar și-a dat seama că este legat pe un scaun vechi de dentist. Picioarele, mâinile și brațele îi erau legate cu curele, iar capul... Nu putea să vadă cum îi este legat, dar când a încercat să-l miște, durerea din tâmple s-a intensificat. Oricare ar fi fost dispozitivul, se afla de ambele părți ale feței lui, ca niște ochelari de cal care îl împiedicau să vadă în orice direcție în afară de drept înainte. Nu vedea decât un ecran negru care atârna pe perete în fața lui, arcuindu-se către dreapta.

Zumzetul slab a revenit, și și-a simțit din nou capul vibrând. În același timp, ecranul din fața lui s-a luminat și a apărut un portret în alb-negru al lui Torgny Sölmedal tânăr. Fotografia fusese probabil făcută prin clasele de mijloc de un fotograf într-

un studio adevărat, cu iluminare profesională. Sölmedal ședea pe un taburet înalt, cu părul pieptănat frumos cu cărare la mijloc, purtând ceea ce părea să fie cea mai bună cămașă a sa, și privea drept la aparat, cu un zâmbet cald.

Când te gândești că nu l-a observat niciodată. Fabian nu înțelegea cum se poate așa ceva. Că nimeni din clasă nu-l observase. Nici măcar diriginta lor, Monika Krusenstierna. Și acum el fusese silit să ia locul ei în încăperea mică și fără ferestre, cu pereții arcuiți și acoperiți cu draperii întunecate, în care singura lumină venea de la ecran. A auzit iarăși zumzetul slab. De data aceasta a observat că apăruse o deplasare, chiar dacă foarte mică, spre dreapta a câmpului său vizual.

Fabian și-a dat seama ce se întâmplă. Toate s-au așezat la locul lor și Torgny Sölmedal avea dreptate. El însuși era vinovat de același lucru ca Monika.

Însă victima era propriul său fiu.

Irene stătea în spatele lui Molander și îl privea cum scanează amprentele și le verifică în baza de date. Epuizarea ei părea să se fi evaporat. La fel și proasta dispoziție a lui Molander. Ca și cum amândoi aveau senzația că se apropie de o descoperire esențială. Totul arăta că în curând vor găsi o potrivire. Numai că putea să dureze oricât, de la câteva minute până la câteva ore, până să afle răspunsul.

– Există ceva ce am putea face ca să grăbim căutarea? a întrebat Irene.

– Da, să limităm căutarea la bărbați născuți între 1965 și 1967.

– Și cât va dura asta?

– Asta să-mi spui tu, a răspuns Molander, oftând, apoi a pus o pernă pe podea, s-a întins pe ea și a închis ochii.

Irene știa că Molander face ceea ce trebuie. Dar ea n-ar fi fost în stare să adoarmă acum. Nu când erau atât de aproape. Nu-și

putea lua ochii de la ecran, pe care baza de date a amprentelor se derula de parcă nu avea să se mai oprească. Dar ea simțea. O simțea până în străfundul ființei sale.

În orice clipă, de acum, derularea avea să se oprească.

Număr ascuns.

Ajunsesese acasă la unu și un sfert noaptea și nu era acolo de mai mult de cincizeci de minute. Și totuși, telefonul sunase deja de cinci sau șase ori. Cu siguranță n-avea de gând să răspundă. Ura numerele ascunse. După părerea lui, dacă nu vrei să-ți faci cunoscută identitatea, nu meriți să ți se răspundă.

Așa că a făcut un duș și s-a ras. În concediu își lăsase barba să crească, așa că a trebuit s-o taie întâi cu forfecuța și abia apoi să folosească aparatul de ras. Mustața a păstrat-o. O avea de când se știa și era nespus de mândru de ea. De-a lungul anilor, moda a impus ba una, ba alta. Totul, de la mustața subțire până la ditamai bărboiul. Însă el nu-și schimbase nici măcar un fir din mustață, doar o aranja de două ori pe săptămână.

Probabil că era doar Kerstin. Era singura persoană pe care o cunoștea care își bloca numărul. Începuse s-o facă acum câțiva ani, susținând că e din cauză că nu răspundea niciodată când îl suna ea. De parcă i-ar răspunde mai des acum. Ce bine ar fi să înceteze să sune, punct, și să-l lase să revină acasă în pace.

A încercat să alunge gândul la Kerstin, și-a pus pijamaua și s-a dus la șemineu, unde a pus un ziar vechi făcut ghemotoc și câteva surcele și a așezat peste ele trei lemne. Ca întotdeauna, un chibrit a fost de ajuns.

Nu se simțea deloc obosit și abia aștepta să citească *Helsingborgs Dagblad*, care trebuia să ajungă curând în holul său. Acesta era, probabil, lucrul care îi lipsise cel mai mult în timpul călătoriei. Să stea în fața focului, în vreme ce toți ceilalți dorm, citind ziarul de dimineață. Kerstin nu fusese niciodată de acord cu acest obicei, de fapt, o irita întotdeauna faptul că trebuia să citească un ziar „vechi” după ce se târa în sfârșit afară din culcuș.

Încercase probabil să-l sune și pe mobil. N-avea de unde să știe că se descotorosise de el. Plănuise să-l țină închis pe toată durata pelerinajului și, spre surprinderea sa, nu-l deranjase deloc să stea fără el. Dimpotrivă, fusese o bucurie absolută să nu poată fi găsit. Într-o zi, pe când privea peste una dintre cele mai adânci văi din Pirinei, chiar a făcut-o, l-a aruncat, și în restul pelerinajului s-a bucurat de tăcere, singura tovarășă de drum.

Ceilalți pelerini au încercat să-i vorbească. Dar nu le-a răspuns. Deloc, pe tot drumul. Să creadă lumea ce o vrea. N-avea de gând să-și întrerupă tăcerea, care pe zi ce trecea îi părea tot mai importantă. Și după o vreme s-au arătat – propriile gânduri. Firave și abia ieșite din găoace. Nu-și mai amintea ultima dată când putuse să-și ducă până la capăt ideile fără să fie întrerupt de șef, sau de Kerstin, sau...

Din nou suna. Dar de data asta nu era telefonul, ci ușa. Cine să fi fost la ora asta a nopții? Telefonul era una. Puteai să-l ignori și să-l lași să sune. Puteai chiar să-l scoți din priză. Dar soneria de la ușă era cu totul altceva. S-a dus la ușă și a deschis-o. În ploaie, sub o umbrelă, stătea un bărbat pe care nu-l mai văzuse niciodată.

Respira, dar nu părea că primește aer. Sau poate că nu respira? Poate că trupul lui nu mai funcționa, și ideea că respiră nu era decât un ultim gând răzleț înainte ca creierul să-și înceteze funcționarea, ca piciorul unui păianjen care se mai zbate după ce a fost smuls din corp.

Așa te simți când te îneci? Auzise că se presupune că ar fi cel mai dureros mod de a muri, dar asta nu durea deloc. Nu simțea aproape nimic, nici măcar chepengul metalic sub picioare. Avea impresia vagă că se topește încet-încet. Se subțiază. Dispare.

Dar apoi a venit ocazia pe care o aștepta de câteva zile. Sau poate că n-au fost decât ore? Nu știa, noțiunea timpului îl părăsise de multă vreme. Auzea prin zid un zgomot înfundat. O ușă care se deschidea și se închidea. Cineva care striga. Nu reușea să audă ce spune, dar era clar că strigă cineva. Doar dacă nu era doar altă încercare disperată a sa de a refuza să accepte faptele. Halucinația că ajutorul e pe drum.

A hotărât că n-are importanță. Dacă era mort, așa să fie. Dar dacă nu, asta era ultima lui șansă. Și-a adunat toate forțele și și-a ridicat picioarele. Cel puțin, a crezut că a făcut-o. Important era că a încercat să izbească în chepeng și să facă un zgomot cât mai mare. A încercat să strige, dar nu s-a auzit decât o șoaptă. Însă auzea loviturile în chepeng. Ca niște lovituri într-o tobă, înăbușite.

A reușit să lovească chepengul de trei ori. Și gata. N-a mai încercat să ridice picioarele. Nici măcar în gând. S-a întors tăcerea sufocantă, și s-a simțit ca și cum și-ar fi ținut respirația.

Mult timp și încă un pic pe deasupra.

Auzise că recordul mondial de ținere a respirației era de numai șapte minute. Cât de mult va reuși el? Câte minute mai avea? Chiar nu voia să moară, nu încă. Câțiva ani nu se gândise

decât ce bine ar fi fost. Să renunțe, să accepte și să nu mai lupte. Și să plutească în neființă.

Întunericul îl învăluia ca o îmbrățișare dulce, caldă. Măcar de-ar fi știut că va fi așa de simplu. Măcar de-ar fi îndrăznit. N-ar fi trebuit să se împotrivească, să fie atât de speriat și să se zbată până s-a umplut de sânge. S-a scufundat tot mai adânc și, în cele din urmă... în cele din urmă, a văzut lumina.

Fața lui umplea ecranul. Cu toate că avea o barbă mare și îngrijită, arăta atât de anonim, încât Irene a înțeles, în cele din urmă, de ce nimeni nu l-a băgat în seamă. De ce n-a lăsat nicio urmă în mintea oamenilor. Ședea acolo și se holba la fotografie, uitând să clipească, până ce i-au dat lacrimile, încercând cu înfrigurare să și-l amintească. Dar în zadar. Nu tu asimetrie cât de mică, nu tu nas mare sau mic. Nici măcar ochii nu aveau o culoare anume. A încercat să-și formeze o imagine a chipului dindărătul bărbii, dar n-a obținut decât doi ochi, un nas și o gură. Era atât de normal și de banal, încât trecea prin fața ochilor și dispărea.

Nu părea genul care ar fi în stare să taie mâinile unei victime încă în viață, sau să-i taie gâtul și să facă o „cravată columbiană”. Arăta mai degrabă a cineva care... Ei bine, a ce arăta? S-a dat bătută. La urma urmei, nu va reuși niciodată să-l descrie. Cel puțin nu mai mult decât că are barbă și arată incredibil de obișnuit.

Dar era ceva la nume care suna familiar. *Torgny Sölmedal*. Știa că îl mai auzise.

– Ce dracu’? S-a găsit o potrivire?

Irene, care uitase cu totul că Molander dormea pe podea, alături, a încuviințat fără o vorbă. Era ocupată să sape din ce în ce mai adânc în amintiri până dădea de legătură.

Între timp, Molander s-a ridicat în picioare și a citit cu glas tare cuvintele de pe ecran.

– *Torgny Sölmedal... Reținut în 2005 pentru viol...*

– Dar eliberat din cauza lipsei dovezilor. În plus, a apărut mai devreme în anchetă. Claes Mällvik, sau Rune Schmeckel, cum se numea pe atunci, l-a operat de prostată în 2004 și a uitat două cleme din plastic în, știi tu... Au făcut mare vâlvă prin ziare, și el chiar a trebuit să-și întrerupă activitatea o perioadă.

– A, da, îmi amintesc. Doare chiar și gândul la asta.

Astrid, cu telefonul la ureche, mergea repede prin ploaia torențială spre mașină și a ajutat-o pe Lena Olsson să se așeze pe bancheta din spate.

– Și ești sigură că el este?

– Cât se poate de sigură, a răspuns Irene. E singura persoană cu acest nume și locuiește pe Motalagatan, numărul 24, în Husensjö.

– În Helsingborg?

– Da. Eu și Molander putem ajunge acolo în zece minute.

– Nu fără o echipă de intervenție rapidă, a zis Astrid, luptându-se să înghesuie în portbagaj valiza Lenei Olsson. Sună la Malmö și așteptați-i să vină.

– Astrid, zău așa! Nu putem sta după cei de la Malmö. O să le ia mai mult de o oră și jumătate. Trebuie să mergem acum.

Irene are dreptate, și-a zis Astrid. Nu încăpea îndoială. A smuls valiza încăpățânată și a trântit capacul portbagajului. Dar nu voia să-și piardă doi dintre cei mai buni colegi într-o posibilă ambuscadă.

– Hei? Mai ești acolo?

– Bine. Dar aveți grijă. A îndesat bagajul ud în spațiul din dreptul scaunului pasagerului și a închis portiera. Dacă nu sunteți siguri, retrageți-vă, ai înțeles?

– Da, da.

– Irene, vorbesc serios!

– Bine, bine. Apropo, cum te descurci?

– Tocmai i-am luat pe Lena Olsson și Stefan Munthe și mă îndrept spre Lina Pålsson.

– Și pelerinul singuratic? A răspuns la telefon până la urmă?

– Nu, am de gând să mai încerc o dată și, dacă nu răspunde, mă duc și sun la ușă.

Astrid a încheiat convorbirea și a dat ocol mașinii în vreme

ce forma numărul lui Kårheden. A auzit că sună și tocmai deschidea portiera ca să între în mașină când cineva a răspuns.

– Sunt Kårheden, a spus vocea.

– Salut, n-am crezut că o să răspundeți. Mă numesc Astrid Tuveșson.

S-a întrebat dacă să intre în mașină sau să vorbească în ploaie și și-a zis că oricum nu se poate uda mai tare.

– Nu vă supărați, vă cunosc?

– Scuze, sunt detectiv superintendent la Helsingborg.

– Da, și?

– Am încercat toată seara să dau de dumneavoastră.

– Da, tocmai m-am întors dintr-o călătorie în Spania.

– Așa am auzit și noi. Cât ați fost plecat, ați urmărit știrile despre ce s-a întâmplat aici?

– Nu, absolut deloc. Nu de asta pleacă omul în concediu? Dar n-ai cum să nu vezi panourile publicitare de la Kastrup. E adevărat ce se spune? Are de gând să vâneze întreaga clasă?

– Nu știm. Dar, din păcate, avem toate motivele să credem că da.

– E îngrozitor. Și aveți vreun indiciu despre identitatea ucigașului?

– Avem, dar nu pot discuta detaliile. Vă sun pentru că singurul fel în care vă putem oferi protecție în acest moment este să vă ducem la închisoare împreună cu foștii colegi. Ce ați zice să vin să vă iau?

– Chiar acum?

– Da, în vreo jumătate de oră.

S-a auzit un oftat lung.

– N-o putem lăsa pe mai târziu sau pe mâine? Știți, de-abia am ajuns acasă și sunt plecat de mai bine de o lună.

– Haideti să zicem așa. Considerăm că riscul este extrem de mare, dar, la urma urmei, alegerea vă aparține. Nu putem sili pe nimeni.

La capătul liniei s-a așternut tăcerea.

– Bine. Înțeleg.

Astrid a închis, s-a așezat la volan și a răsucit cheia. Peste bancheta din spate plutea o atmosferă de așteptare încordată. Nimeni nu spunea nimic. În oglinda retrovizoare îi vedea cu ochii ațintiți la ploaie, ferindu-și privirea de ceilalți.

Și îi înțelegea.

Fabian a auzit un zumzăit slab și a simțit cum capul i se mai răsuțește un pic. Trebuia să fie la nouăzeci de grade, sau chiar un pic mai mult, și alt ecran s-a luminat în câmpul său vizual. Și el arăta o fotografie alb-negru a lui Torgny Sölmedal. Avea părul la fel de frumos pieptănat și zâmbetul era la fel de prietenos ca în ultima fotografie, dar de această dată era adult.

Voia să fie văzut în acest fel și, când avea să se termine totul, fotografia aceea urma, cu siguranță, să facă înconjurul lumii și, la fel ca Fabian cu capul legat de un scaun de dentist, nimeni nu va putea să privească în altă parte.

Apoi, însă, s-a întâmplat ceva cu fotografia. Sau era doar imaginația sa? Nu, era sigur. Ceva se întâmpla cu adevărat. Spațiul dintre ochi s-a îngustat și nasul arăta altfel. La fel și părul. Era mai închis la culoare și mai lung. Nu era sigur dacă se uită în continuare la Torgny sau era altcineva. Tot ce știa sigur era că chipul din fața sa se transformă.

A auzit zumzăitul și capul i s-a răsucit iar. De acum gâtul îi era foarte răsucit și tensionat, chiar dacă încă nu-l durea de-a binelea. S-a întrebat la câte grade va mai supraviețui, dacă gâtul o să i se rupă pe loc sau calea către sfârșitul inevitabil va fi condimentată cu câteva mici catastrofe. N-avea niciun indiciu. Nu știa nici măcar ce ar prefera. Pentru el, gândul la moarte nu era o mare problemă. Problema era gândul la supraviețuire.

Fața de pe ecran continua să se schimbe și acum vedea că seamănă din ce în ce mai mult cu a lui Theodor. El însuși făcuse această fotografie în primăvara trecută. Fusese ziua de naștere a lui Theodor și familia a sărbătorit cu o masă la Hard Rock Café, unde el nu s-a putut gândi la altceva decât ce enervant de tare e muzica.

Încă un zumzăit și, la fel ca înainte, capul i s-a mai răsucit un

pic. Dar de data aceasta era diferit. A putut să audă și să simtă trosnitura din gât.

Ploaia se opriese, în sfârșit, ca și cum cineva ar fi închis un robinet, și acum mai erau doar picuri răzleți, dar apa continua să gălgâie prin burlane în căutarea unei guri de canal care să nu fie deja inundată. Irene și-a tras cizmele, apoi s-a dus la Molander și l-a ajutat să-și pună vesta antiglonț. El n-a zis nimic, dar era clar că nu-și dorește cătuși de puțin să meargă cu ea.

Sunt tehnician criminalist, nu o afurisită de târfă din echipa de intervenție rapidă, spuneau ochii lui. Probabil că momentul în care ajungea cel mai aproape de o armă era când se ducea la pescuit. Când Irene a terminat cu vesta lui, și-a pus-o pe a sa.

– Bun, hai să mergem.

Au încuiat mașina, fiecare dintre ei a luat una dintre gențile cu echipament ale lui Molander și au pornit pe jos pe Motalagatan, care era pustie. Nu-i de mirare, și-a zis Irene. Era în toiul nopții și potopul din ultima oră trebuie să-i fi ținut în casă pe cei mai mulți dintre plimbăreții de noapte. Au ajuns la numărul 24 și au găsit o casă care arăta la fel cu celelalte de pe stradă. La ce se așteptase? O clădire veche și dărăpănată, cu un nebun care își cântă la orgă fanteziile diabolice?

– Bun, cum procedăm? a întrebat Molander.

Irene s-a gândit. Erau aprinse câteva lumini, dar erau multe semne care arătau că el nu e acasă. Pe de altă parte, nu puteau fi siguri de nimic, în afară de faptul că nu au mult timp la dispoziție.

– În modul cel mai rapid.

Irene s-a repezit pe treptele de la intrare, a pipăit clanța ușii încuiate și i-a făcut loc lui Molander s-o descuie.

Amândoi au tras piedica pistolului și au intrat în hol. Lumina din living se așternea pe podea și au auzit notele muzicii clasice.

– Wagner, a șoptit Molander din spatele ei. E *Walkiria* lui Wagner.

S-au îndreptat spre living. Luminile erau aprinse și muzica era tare. Irene a dat să intre în cameră, dar Molander a prins-o de braț.

– El vrea să intrăm. Așa se explică luminile aprinse și muzica. Vrea să vadă câți suntem.

– Nu putem măcar să oprim muzica? Mă stresează.

Molander a făcut semn cu capul spre un tablou cu siguranțe și l-a deschis. Siguranțele erau marcate cu etichete scrise îngrijit, câte una pentru fiecare cameră din casă. A scos-o pe cea marcată „living”, însă muzica s-a auzit în continuare. A încercat câteva dintre celelalte, dar nu s-a întâmplat nimic.

– Se pare că a șuntat tot tabloul. Cred că va trebui să te împaci cu muzica. De fapt, este una dintre cele mai bune lucrări ale lui.

– Știi ceva? Dacă el vrea exact asta? Să nu intrăm în acea cameră și să lăsăm muzica asta neliniștitoare să continue? Poate că e acolo ceva pe care încearcă să-l ascundă cu muzica? Și dacă sunt acolo camere video, cine știe dacă nu sunt peste tot prin casă?

Molander a oftat și a intrat în living, s-a dus direct la combină și a apăsat pe butonul de oprire.

– Mulțumită?

Irene l-a urmat și s-a uitat în jur, la încăperea cu mobilier puțin. Nu erau decât o canapea îmbrăcată în piele, un fotoliu de relaxare, o masă cu blat din sticlă și o bibliotecă în care nu era nimic în afară de combina stereo. După ce Molander a terminat de cercetat încăperea și a stabilit că nu există camere video sau microfoane ascunse, au început să cerceteze restul casei, care fusese curățată și era aproape goală. Totul strălucea de curățenie, până la cel mai mic amănunt. Molander n-a putut găsi amprente nici măcar în bucătărie sau baie. Doar un ciob

mic de porțelan pe podeaua bucătăriei. La fel pivnița și podul. Imaculate și goale.

Molander începea să-și piardă răbdarea și se gândea că ar trebui să se ducă la cealaltă adresă înregistrată pe numele lui Sölmedal, unde avea atelierul, dar Irene încă nu era gata să părăsească locuința. Încă nu. Avea senzația că le-a scăpat ceva. Problema era că nu știa unde să caute. Nu încăpea îndoială că locuința fusese curățată de cel mai mic indiciu care ar fi putut să-i ajute să progreseze.

Desigur, ucigașul contase pe faptul că vor veni și se pregătise în mod corespunzător. Chiar au fost previzibili? Irene a oftat, s-a așezat pe marginea patului și a așteptat ca Molander să asculte cu stetoscopul pereții dormitorului. Spusese deja cât se poate de clar că era ultimul lucru pe care îl face în casă. Ea a fost de acord ca, dacă nu aude nimic suspect, să plece.

El s-a răsucit pe călcâie.

– Nimic? a întrebat Irene.

Molander și-a scuturat capul.

– Din păcate. Nici măcar zumzetul sistemului de ventilație.

– Și atunci unde dracu' e el?

– Risk sau Sölmedal?

Irene a ridicat din umeri.

– Amândoi.

– Ar putea să fie absolut oriunde, dar acum avem de cercetat o adresă. Atelierul lui.

Irene a încuviințat. Molander avea dreptate. Ar trebui să meargă acolo imediat. S-a ridicat, s-a dus la dulap, care era în fața patului, și a deschis ușile.

– Păi, hotărăște-te, a zis Molander, pe când ea se uita la hainele de pe umerase. Bej, banale.

– Bine, hai să mergem acum la atelier. Unde ziceai că e?

– Frejagatan, numărul 2. E în zona industrială, la nord de Råå.

Au ieșit din dormitor și au mers pe hol, unde au auzit *Walkiria*, care tocmai începuse iar. S-au uitat unul la altul, au ieșit din casă și s-au întors la mașină. Irene simțea cum clocotește în ea frustrarea. Era ca în jocul piatră-hârtie-foarfecă, numai că Sölmedal știa întotdeauna dinainte care va fi alegerea lor. Dacă arătau hârtia, el arăta foarfeca. De fiecare dată i-a surprins cu o mișcare neprevăzută.

Nu se așteptase ca el să fie acasă și, dacă-i pe-așa, nu se aștepta să fie nici la atelier. Dar tot ce puteau face era să meargă acolo și să spere că vor găsi ceva. Lucru pe care el îl știa. Firește. Ei arătaseră piatra, și el nu trebuia decât să arate hârtia. Dar ce era scris pe ea de data asta? Altă adresă, pe numele altcuiva? Nu, ar fi fost prea evident. Dacă voia să-i surprindă, trebuia să fie altceva. Ceva...

Gândurile lui Irene au fost întrerupte când Molander a oprit brusc la intersecția cu Östhammarsgatan și s-a uitat țintă la una dintre curți.

– Ce e?

Molander n-a răspuns, doar s-a dus la transformatorul care ieșea din trotuar.

– Ingvar, ce e? Ce faci?

– Iată unde era.

S-a aplecat și și-a lipit urechea de gura de aerisire de lângă transformator, care zumzăia.

– Vrei să fii atât de drăguț să-mi spui ce...

– Uite. Naiba să mă ia dacă n-a dus-o până aici ca să nu se audă nimic din casă.

Molander a arătat trotuarul, pe care se întindea o fâșie de pavaj nou lată de o jumătate de metru până la casa lui Sölmedal.

Știam eu. Știam eu, și-a zis Irene, uitându-se la Molander, care se întorcea deja spre casă.

Lina Pålsson aștepta deja la ușa clădirii din Norra Hamnen când Astrid a ajuns acolo.

– Bună, sunt Astrid. Dacă te înghesui în spate, mă ocup eu de valiză, a zis Astrid, deschizând portbagajul.

Linda i-a dat valiza.

– Am înțeles că încă nu l-ați prins, dat fiind că ne strângeți pe toți. Dar cum merge ancheta acum, când știți cine este ucigașul?

– Scuze, dar cum de știți asta? a întrebat Astrid, și Lina i-a spus de vizita lui Fabian din acea după-amiază și cum au ajuns la numele elevului uitat.

Astrid nu știa ce să spună. De aceea se purtase Fabian atât de ciudat? Se simțea amețită din pricina roiului de gânduri care i se roteau prin cap. Și-a dat seama repede că e într-un stres prea mare ca să poată calcula repercusiunile informației pe care o avea Lina și a rugat-o să nu le spună celorlalți deocamdată.

După douăsprezece minute au oprit pe aleea cu pietriș de lângă casa lui Seth Kårheden. Niciunul dintre foștii colegi n-a scos un cuvânt pe drum. Ea a încercat de câteva ori să spargă tăcerea care înghițea tot oxigenul din mașină, ca un balon care se umflă mereu. A întrebat dacă au avut vreodată o întâlnire a clasei și le-a spus de propria clasă din Malmö, auzise că mulți dintre foștii colegi se întâlnesc cu regularitate. Dar n-a obținut decât câteva răspunsuri politicoase și balonul a continuat să se umfle. A încercat chiar să deschidă radioul, dar curând a renunțat: „Just now!”⁵⁵, melodia lui Tomas Ledin, nu părea foarte potrivită.

Seth Kårheden îi aștepta cu o geantă între picioare și o caschetă trasă mult pe frunte, atât de veche și de uzată, încât trebuie să-l fi însoțit în tot pelerinajul. I-a făcut semn cu mâna

⁵⁵ Chiar acum!

și a arătat spre scaunul pasagerului, care era gol.

Nu mai ploua, dar a preferat să rămână în mașină, unde căldura îi usca blugii. Kårheden a ocolit mașina, a deschis portiera din partea pasagerului și s-a străduit să nu murdărească valiza Lenei Olsson, care ocupa cea mai mare parte din spațiul pentru picioare.

– Bună. Trebuie să fii Astrid Tuveson.

Astrid i-a strâns mâna, l-a salutat și și-a zis că arată aproape mai bine în realitate decât în fotografia pe care o găsiseră pe internet. Era destul de chipeș, în afară de mustața aia hidoasă. El s-a răsucit spre cei de pe banchetă.

– Stai, nu-mi spune. Tu trebuie să fii Lena Olsson.

Lena a încuviințat.

– E mult de atunci. Dar pot să jur că erai grozavă la șotron. Nu-i așa? Nimeni n-avea vreo șansă să te învingă.

Lena a început să râdă.

Telefonul lui Astrid a sunat și ea a răspuns în vreme ce ieșea cu spatele de pe alee. Era Irene, să-i spună că ea și Molander s-au întors în casă, după ce Molander a găsit o gură de aerisire la câteva case mai departe pe stradă. Astrid n-a priceput exact ce însemna asta și, cu toate că avea încredere nezdruncinată în instinctul lui Molander, ar fi vrut foarte mult să știe ce au ei de gând. Dar n-a avut timp să întrebe.

– Trebuie să închid, a zis vocea lui Irene de la capătul liniei. Cred că a găsit ceva.

– Bine, dar aveți grijă, a fost tot ce a avut timp să zică înainte să audă clicul.

– Și uite-l pe clovnul clasei! Stefan, ce mai faci? Am auzit că în ultimii ani ai început afacerea proprie.

Stefan Munthe a încuviințat și le-a spus de firma sa de consultanță, care ajută la îmbunătățirea comunicării interne în câteva companii.

– Eu n-am comunicat cu nimeni în trei săptămâni bătute pe

muchie, așa că va trebui să mă scuzi dacă trăncănesc oleacă. Am ceea ce ai putea numi niște nevoi stringente acumulate.

– Și eu? a întrebat Lina Pålsson. Nu mă recunoști?

Seth Kårheden s-a întors spre Lina și a zâmbit.

– Păstram cea mai bună bucătică pentru la urmă. Nimeni n-o uită pe cea mai drăguță fată din clasă.

Lina a chicotit și Astrid a oftat, ușurată. Cel puțin drumul lor spre închisoare nu avea să mai pară așa de chinuitor. A frânat la un semafor pe roșu pe Drottninggatan, în dreptul Teatrului Municipal. Trecuse deja de ora două noaptea și întunericul învăluia strada ca o pătură udă, iar câteva grupuri rătăcite căutau o nouă crâșmă după ce dăduseră pe gât „ultimul pahar înainte de închidere”. Citise toate rapoartele oficiale și cunoștea toate datele. Însă nimic nu-i schimba părerea că „ultimul pahar înainte de închidere” autorizat oficial era o crimă împotriva umanității și făcea mai mult rău decât bine.

Semaforul a trecut pe verde și și-a putut continua drumul pe Hölsobaken și apoi pe Ängelholmsvägen, care era pustie, în afară de câteva taxiuri. A apăsat pe accelerație, bucuroasă că semafoarele sunt de partea ei.

Când a ajuns, a constatat că și Klippan sosise cu minibusul lui, iar Ragnar Palm a ieșit pe ușa din față a închisorii ca să-i întâmpine. Ea s-a uitat în jur, dar n-a văzut jurnaliști sau trecători curioși. Sincronizarea era cea mai bună cu putință. Acum nu mai trebuia decât să-i ducă pe foștii colegi înăuntru cât mai repede.

S-a oprit în spatele mașinii lui Klippan și le-a spus să coboare, să-și ia bagajele și să-i urmeze pe ceilalți în clădire. Sau supus fără crâcnire. Dar le vedea expresiile sceptice. Când au văzut clădirea complet izolată. Gardul înalt cu sârmă ghimpată. Poarta electricată, care acum se închidea în spatele lor. Chipul posac al lui Ragnar Palm. Uniforma lui. Arma.

Și n-a fost cu nimic mai bine la punctul de control, unde

bagajele le-au fost cercetate bucată cu bucată. „Nu, nu puteți intra cu unghiera aceasta. Puteți împrumuta una de aici. Dar trebuie să mă lăsați să iau cu mine șamponul... Nu.” Urmate de un „Îmi pare rău” obligatoriu.

Gardienii fuseseră informați că vor avea oaspeți speciali, dar atitudinea lor era atât de adânc înrădăcinată, încât erau aproape incapabili să renunțe la purtarea obișnuită. I-au percheziționat pe noii oaspeți până la piele, ca și cum ar fi fost prizonieri obișnuiți. „Pentru propria lor siguranță.” Câțiva au protestat, amintind personalului că nu sunt delincvenți.

Seth Kårheden a făcut cea mai mare gălăgie, refuzând să se lase intimidat. A declarat sus și tare că a venit ca să fie protejat, nu pedepsit, și a amenințat că se duce acasă. Ceva din toate astea a dat roade și i s-a permis să ia cu el seringile cu insulină, cu toate că medicul închisorii nu era de față ca să dea aprobare.

Astrid își dădea seama că Klippan se simte exact la fel, dar, ca și ea, făcea tot ce putea ca să n-o arate. Se prefăcea că toată chestia asta era bine gândită și pentru o cauză bună.

Că nu sunt închiși cu toții ca niște prizonieri.

A auzit alta dintre ticăiturile abia perceptibile care precedau zumzăitul și răsucirea. Primele dăți după ce și-a dat seama ce se întâmplă și-a încordat mușchii gâtului și s-a străduit din răsuputeri să se împotrivescă. Dar apoi a înțeles că cel mai bun lucru este să se destindă.

Gâtul îi trosnise deja de câteva ori, și supraviețuise mult mai mult timp decât se aștepta. Dar ar trebui să se termine curând. Cel mult încă patru zumzăieli. A calculat că pauzele dintre zumzăieli sunt un pic mai mari de trei minute și fiecare a cincea răsucire e un pic mai amplă, cu vreo două grade în plus. Nu mai putea supraviețui încă uneia dintre ele.

Ecranul din fața sa arăta acum altă fotografie a lui Theodor.

Ochii îi erau închiși și stătea pe podeaua camerei lui din noua casă. Fabian a recunoscut preșul în dungii pe care l-au cumpărat în urmă cu câțiva ani de la IKEA din Kungens. Theodor voia unul negru în întregime, dar Sonja a insistat să ia un preș cu dungii în toate culorile. În fotografie, băiatul era culcat pe preș cu brațele întinse în lateral, ca Iisus pe cruce. Probabil pentru că fusese doborât.

Și atunci Fabian a înțeles.

Un lucru la care ar fi trebuit să se gândească de multă vreme.

Theodor nu părăsise casa. Fusese acolo tot timpul. Să cari trupul unui adolescent afară din casă n-ar fi prea ușor, și ar fi existat riscul real ca vecinii sau un trecător să observe și să pună întrebări. De ce nu i-a dat prin cap mai devreme? Sunetele pe care le auzise în pivniță nu fuseseră de la vecini, ci de la Theodor.

Fusese închis în cuptorul de pâine pe care l-a descoperit Sonja. Theodor încercase să facă zgomot ca să fie auzit de tatăl lui. Dar tatăl lui n-a auzit. De fapt, ba da. Dar l-a ignorat. Gândurile lui fuseseră altundeva.

Întotdeauna altundeva.

A început iar. Ticăitul abia perceptibil.

Curând aveau să mai rămână doar trei răsuciri.

– Acolo. Nu vezi? a zis Molander, arătând plinta.

Ochii lui Irene au trecut peste scândura cafenie, dar nu i-a atras atenția nimic.

– Da. Văd o plintă pătată cu cafeniu.

– Și deasupra ei?

– Un cablu.

– Exact. Și el e pătat cu cafeniu și intră în dulap, nu?

Irene a încuviințat.

– Dar unde se termină? a continuat Molander, deschizând dulapul cu haine bej. Nu există vreun bec sau așa ceva pe aici.

– Poate că merge până la pat?

Molander a clătinat din cap.

– Nu, dispăre aici, undeva în spate. Ajută-mă să-l dau deoparte.

Au prins amândoi de o latură a dulapului și au încercat să-l tragă de la perete, dar nu s-a clintit.

– Trebuie să fie prins și de podea, și de perete, a zis Molander, încercând să vadă în spatele dulapului.

Între timp, Irene a scotocit din nou printre hainele bej. Era ceva ce o săcâia. Nu putea să-și dea seama ce anume, dar acum, că stătea acolo a doua oară, și-a dat seama că se simțise la fel când a căutat prin dulap prima oară. Hainele erau cu siguranță bej și banale. Două perechi de pantaloni de catifea, trei perechi de pantaloni de bumbac, câteva cămăși și tricouri. Dar nu asta era problema. De abia când a descoperit o punguță de plastic cu doi nasturi prinsă de mâneca uneia dintre cămăși și-a dat seama. S-a uitat în jos la Molander, care era pe burtă, luminând cu lanterna sub dulap.

– Auzi, hainele astea sunt noi-nouțe.

– Bine.

– Vreau să zic, toate. N-au fost purtate niciodată și probabil că sunt atârinate aici doar de fațadă.

Le-a tras deoparte și a pipăit partea din spate a dulapului, dar n-a găsit nicio îmbinare.

Molander i s-a alăturat lui Irene în dulap, a luminat cu lanterna marginile și curând au descoperit că exista, într-adevăr, o îmbinare. Chiar dacă extrem de mică, era acolo. Au scos toate hainele și au împins partea din spate. Dar nu s-a clintit. Molander a început să ciocănească în diferite locuri din dulap și a auzit același sunet înfundat, indiferent unde ciocănea.

– S-ar putea să fie nevoie de un gen de telecomandă, a zis el, ieșind din dulap și privind în jur.

– Încearcă să tai cablul, a propus Irene.

Molander a tăiat cablul cu un clește.

Irene, care stătea încă în dulap, a simțit imediat o schimbare în aer. O adiere. Molander s-a întors s-o ajute și au reușit să împingă partea din spate a dulapului cu vreo treizeci de centimetri și apoi panoul s-a dat deoparte ca o ușă glisantă. Un șir de becuri fără abajur s-au aprins în fața lor și au văzut o scară de lemn care părea să ducă direct la subsol.

Fabian a încercat să-și abată atenția gândindu-se la altceva. La Sonja și Matilda, întrebându-se ce făceau în acel moment. Dacă erau încă treze sau se duseseră la culcare.

A încercat să se gândească la Stockholm și la asprimea iernilor de acolo, mai ales cea din urmă. Și-a amintit concediul lor în Thailanda, din urmă cu trei ani, și a visat cu ochii deschiși la casa lor nouă. Dar nimic nu i-a fost de folos. Nu se putea gândi decât la durere. Ea preluase conducerea și îi solicita toată atenția.

Apoi a auzit acel ticăit ușor pe care îl așteptase timp de trei

minute, iar după o secundă a venit zumzăitul. Avea să fie al patrulea și ultimul zumzăit înainte să-i vină vremea celui de-al cincilea. Cel care avea să pună capăt durerii. Trei minute.

Trei minute lungi.

Irene și Molander au coborât scara abruptă cu pistoalele scoase. Senzația de pivniță săpată în pământ a încetat când au ajuns la baza scării. Era ca și cum ar fi nimerit pe o navă spațială din anii '60. Tavanul era luminat slab și păreau să se afle pe un coridor îngust, tubular, care se arcuia ușor în jos și era așternut dintr-un perete în celălalt cu o mochetă mițoasă roșie. Pe un perete erau o etajeră pentru încălțăminte cu o pereche de papuci și un cârlig de care era agățat un halat alb.

S-au aplecat ca să nu-și lovească creștetul de tavan în vreme ce pășeau pe hol, care după câțiva metri s-a ramificat într-un coridor în formă de T, cam de cinci metri în ambele direcții. Acum puteau să stea în picioare; pereții erau drepecți și erau câte două uși pe fiecare parte a ambelor coridoare. În total, opt uși.

– Ia-o la stânga, eu o iau la dreapta, a zis Molander și a deschis prima ușă de pe dreapta. Ducea într-o cameră zugrăvită în roșu, cu diode care clipeau pe tavan și echipament pentru exerciții fizice risipit pe podea. Din niște difuzoare montate în zid se auzea muzică ambientală.

Irene a deschis prima ușă de pe partea ei și a intrat într-o cameră cu haine atârinate ordonat. Într-un colț era o masă de toaletă cu o oglindă luminată și câteva peruci stăteau pe capete de manechine pe un raft. Erau acolo nenumărate lucruri care trebuiau să fie examinate, dar amănunțele aveau să mai aștepte. S-a întors pe coridor.

Ochii lui Molander cercetau o nouă încăpere care arăta ca un mic apartament, având într-o parte un pat aranjat frumos și o

noptieră și în cealaltă parte un mic grup de mobile cu un televizor. Încăperea era acoperită de tapet în stil Art Deco și o bibliotecă plină de cărți și LP-uri ocupa un perete întreg. Încăperea mai avea două uși. Una era vizibilă și ducea într-o baie, iar cealaltă era ascunsă în modelul tapetului. Dacă n-ar fi fost mocheta care acoperea încăperea de la un perete la altul și care avea pe ea o cărare bătătorită, n-ar fi descoperit-o niciodată.

Și-a vârât degetul în micul orificiu și a făcut ușa să alunece într-o parte. Căldura din camera învecinată l-a luat prin surprindere și, când a văzut mii și mii de diode clipind în întuneric, a știut exact ce fel de încăpere a găsit.

Irene a apăsat pe clanță, dar ușa era încuiată. S-a dat înapoi cât de mult a putut și i-a tras ușii două lovituri de picior zdravene. Dar aceasta n-a cedat. De-abia cu a treia lovitură de picior, a reușit s-o dărâme. S-a pomenit în beznă și a pipăit peretele căutând un comutator, dar apoi și-a dat seama că în fața ușii erau atârinate trei draperii grele. Le-a dat deoparte una câte una și a parcurs repede cu privirea încăperea semicirculară, în vreme ce ațintea pistolul spre bărbatul care ședea cu spatele la ea pe ceea ce arăta a vechi scaun de dentist.

I-a strigat să se ridice încet și să-și ducă mâinile deasupra capului. Dar el n-a reacționat. Fie era mort, fie nu putea să răspundă, din cine știe ce motiv. A ocolit scaunul și și-a dat seama că era Fabian Risk. O parte din ea fusese îngrijorată că el e în primejdie. Altă parte din ea fusese îngrijorată că el e în spatele întregii povești. Era complet nepregătită pentru ce a văzut. Capul lui era legat de două plăci și îi fusese răsucit atât de mult în lateral, încât doar privindu-l i se făcea rău.

Și-a pus mâna pe gâtul lui întins și a simțit că încă mai avea puls. Probabil că leșinase de durere. L-a strigat pe Molander cât de tare a putut, dar s-a oprit de îndată ce a simțit o ușoară

vibrație a plăcilor care țineau capul lui Risk. Dispozitivul ăsta ciudat era pe cale să-i rupă gâtul.

Și-a vârât pistolul în betelia pantalonilor și a apucat plăcile ca să încerce să împiedice mașinăria să se rotească, proptindu-se cu coatele de rezemătoarele scaunului. N-a putut să le țină bine și a simțit că dispozitivul se rotește în continuare. A vrut să dea cu pumnul în el, furioasă, dar s-a temut că ar putea face mai mult rău decât bine.

Nu și-a dat seama dacă a fost datorită eforturilor sale sau din alt motiv. Dar dintr-odată zumzăitul a încetat și toate luminile s-au stins, după care nu i-a fost greu deloc să răsucescă întregul dispozitiv la loc, în cealaltă direcție. Cu degetele tremurătoare a căutat pulsul lui Fabian în întunericul de smoală, simțind că e pe cale să se înece în valul de întrebări pe care voia să le pună.

Lumina unei lanterne a dansat pe peretele arcuit și imediat a auzit vocea lui Molander.

– Cred că am dat de tabloul cu siguranțe.

Fabian s-a trezit cu o durere cruntă în gât și o durere care-i zvâcnea în cap. Îi era sete și era scaldat în sudoare. A vrut să înghită, dar gura părea să-i fie captușită cu glaspapir. Era lumină, prea multă lumină ca să încerce să deschidă ochii. A încercat să-și adune gândurile, dar în cele din urmă a recunoscut că n-are idee ce se întâmplase ori unde se află.

S-a gândit la cele mai recente evenimente pe care și le putea aminti. Fusese o vară care bătea recordul la categoria „groaznic”, așa că au hotărât în ultimul moment să facă o excursie undeva într-un loc cald. El, Sonja și copiii. În Mallorca. Exact, la Illetas era. Pe un șezlong lângă piscină.

A încercat să-și miște capul, dar gâtul țepăn refuza să se clintească. Trebuie să fi adormit cu capul într-o poziție ciudată. Sau poate că era o insolație? De aceea era așa de amețit? Nu-i plăceau deloc concediile pe litoral. Căldura asta afurisită îi agrava durerea de cap. Ca să nu mai vorbim de copiii care zbierau peste tot. N-ar putea să aibă măcar o limită de vârstă în zona piscinei? Dacă ar fi fost hotelul lui, ar fi interzis cu totul prezența copiilor.

Ce-ar fi să facă o baie? Poate că asta era tocmai ce îi trebuia? O baie. Apoi o să dea pe gât o bere, ca să se simtă ca acasă. Luminile puternice îl făceau să-și mijească ochii. Unde erau ceilalți? Le vedea șezlongurile și prosoapele ude. *Händelser vid vatten*⁵⁶ de Kerstin Ekman stătea deschisă pe șezlongul Sonjei. Ajunsese deja la jumătate. El trebuie să fi fost plecat de pe lume ore întregi.

S-a ridicat și a așteptat câteva secunde să-i treacă amețeala înainte să poată porni. A mers de-a lungul bordurii până la piscina aflată cu doi metri mai jos. Copiii se tot furișau pe lângă el și săreau în apă, încercând să-i împroaște cât mai tare pe

⁵⁶ *Întâmplări pe malul apei.*

clienții hotelului care se prăjeau la soare. Dar acum era rândul său.

Era important ca plonjonul să arate bine fără să dea impresia că se străduiește prea tare. Cu siguranță că lumea se uita la el. Și-a supt burta. A ridicat mâinile deasupra capului și a sărit. Picioarele îi erau drepte și lipite. Apa răcoroasă i-a înconjurat trupul. A atins cu mâinile ceva dur. Apoi cu fruntea. A auzit ceva trosnind în gât. Apa s-a înroșit.

Un bărbat a încercat să-l ajute să iasă, vorbea germana și a încercat să-l facă să se întindă pe jos. Dar el nu voia niciun ajutor. Nu voia să sângereze în apă. Nu voia decât să iasă. Din piscină și din căldura lipicioasă. Departe de Sonja și de copii. De toate.

Cineva i-a dus la buze un pahar cu apă și el a clipit. Totul se învârtea în jur. A văzut un chip de femeie cunoscut. Arăta bine. Era sigur că o mai întâlnește. Sau poate a fost doar un vis? Nu, își amintea clar că a sărit în piscină și s-a lovit la cap. Și sângele, cum curgea în picături mari pe terasă când neamțul a încercat să-l facă să se lungească. Și-a dus mâna la frunte, dar n-a simțit niciun cucui.

Oare era în viață? A simțit ceva înfășurat în jurul gâtului. A auzit o voce. O mai auzise, dar nu știa de unde s-o ia. „Fabian”... „Fabian”... A deschis iar ochii și a văzut aceeași femeie și totul era neclar în spatele ei. Da, ea era. Cum o chema oare? Lilja... Irene Lilja. Asta ar însemna că e în viață. Doar dacă nu era și ea moartă? Theodor... Trebuia să ajungă acasă și să aibă grijă de Theodor. A încercat să se ridice, dar Irene l-a împins înapoi pe brancarda dură.

– Trebuie să stai culcat până ajungem acolo.

– Să ajungem unde?

– La urgență. Ajungem repede. Cel mai bun lucru pe care îl poți face e să te destinzi.

Dar el nu voia să se destindă. Și cu atât mai puțin să meargă

la urgență și să aștepte ore în șir să fie ajutat. N-avea nevoie de niciun ajutor.

– Sunt bine. Trebuie să merg acasă. Acasă, la Theo.

– Nu-i decât anestezicul, a zis Irene, tamponându-i fruntea. Stai liniștit și încearcă să te destinzi.

A strigat la ea, spunându-i că se înșală și el trebuie să se ducă acasă. Acasă, la Theo, fiul său. Dar n-a vrut să-l asculte. A zâmbit liniștită și tot zicea că trebuie să stea liniștit. Că totul o să fie bine. El n-ar fi trebuit să vadă, dar a văzut. Ea a lovit cu pumnul în geamul dinspre cabina ambulanței. Atunci el a lovit-o iar. Încă o dată în aceeași zi a lovit-o cu palma.

Ea a tăcut și și-a dus mâna la obrazul înroșit.

În sfârșit, îl asculta.

Nu și-a putut aminti cum a ieșit din ambulanță și a urcat treptele de la intrare, sau dacă Irene a încercat să-l oprească, sau dacă ușa era încuiată. Nu-și mai amintea decât că dintr-odată stătea în pivnița lui, uitându-se la Theodor care zăcea pe podea.

Pe spate. Fără viață.

O femeie stătea călare pe el, apăsându-și gura pe a lui. Cine era și ce făcea? El era mort. Femeia se ridica și se lăsa în jos ritmic, apăsându-i cu amândouă mâinile cușca toracică.

„Cincisprezece... șaisprezece... șaptesprezece”, număra ea în daneză.

De-abia atunci și-a dat seama că era polițista din Copenhaga. Dar ce făcea aici, în casa lui? A încercat să întrebe, dar ea n-a răspuns.

– Nu poate vorbi acum, a zis Irene, care era chiar în spatele lui.

El s-a întors, dar ea pornise deja înapoi pe scară. Habar n-avea cât timp a urmărit-o pe polițista daneză încercând să-l aducă înapoi la viață pe fiul lui mort.

Era ca și cum timpul ar fi încrămențit, și deodată au apărut acolo. Paramedicii care și-au deschis trusele, au scos echipamentul și au conectat tuburi și sârme de diferite culori. Au introdus un tub legat de o pungă cu aer în gura lui Theodor, i-au tăiat hainele și i le-au scos și i-au uns pieptul cu ceva vâscos. Polițista daneză zăcea pe podea lângă el, sleită de puteri. Irene s-a ghemuit lângă ea și i-a dat ceva de băut.

A auzit un bip puternic când două plăci au fost puse pe pieptul foarte tânăr. Trupul s-a arcuit în sus și a căzut la loc. Fără viață și fără puls. Un paramedic s-a asigurat că sârmele sunt conectate corect. Altul apăsa punga.

Încă un bip și încă o arcuire.

Cât timp a continuat? Fabian nu știa.

Nu știa cu siguranță decât că era vina sa.

Astrid Tuveson își dădea seama că Ragnar Palm făcuse tot ce putuse ca să împlânzească atmosfera de închisoare de când fusese ea acolo. A pus draperii pe peretele exterior, ca să ascundă faptul că nu există ferestre, și a pus pe toți ceilalți pereți postere înrămate de la expoziții din Muzeul Louisiana. Erau, probabil, posterele lui Palm. Astrid știa că nu ratase nicio expoziție.

Însă eforturile lui aveau același efect ca o pată pe o suprafață lustruită. Nu încăpea nicio îndoială unde se află. Să sperăm că le va da sentimentul că sunt în siguranță, și-a zis, în vreme ce oaspeții temporari își alegeau culcușurile.

S-a întâmplat așa cum prezisese ea. Bărbații s-au instalat de-a lungul unui perete, femeile de-a lungul celuilalt. La ce nu se așteptase au fost toate întrebările. Fusese destul de naivă ca să presupună că sunt și ei la fel de frânți ca ea și vor vrea să se culce. Dar ei au pus toate întrebările la care n-avea răspuns: „Cât timp credeți că va trebui să stăm aici?” „Există aici Wi-Fi?” „Copiii mei vin acasă duminică. Va trebui să stea și ei aici?” „V-ați gândit măcar bine la chestia asta?”

Voia să strige la ei. Doar un „Nuuuuu” lung. Asta era opusul lui bine gândit. Hotărârea fusese luată brusc, în ceea ce ar putea fi descris ca stare de panică; fiecare minut irosit creștea probabilitatea ca lista victimelor să ajungă și mai lungă, iar mass-media să profite și mai mult și să amplifice mitul ucigașului fără pereche, care făcea de rușine poliția ca nimeni altul.

Dar ce-i dădea ei dreptul să spună că nu mai existau și alte căi, poate mai bune, de a aborda situația? Să fie din cauză că fusese prea obosită ca să gândească limpede?

A vorbit cu atenție, încercând să le ofere o explicație oarecum rezonabilă a faptului că nu le poate răspunde la toate

întrebările și amintindu-le cât de important este ca locul în care se află să rămână secret. Dar, de îndată ce vorbele i-au ieșit din gură, și-a dat seama ce gol sună. „Ce încerci să ne spui?” „Trebuie să mă duc să-mi iau copiii.” „Trebuie să merg la lucru și aveam de gând doar să dorm aici.”

În cele din urmă, Klippan a trebuit să se urce pe un scaun și să arunce bomba.

– Ați face bine să pricepeți asta acum! Pentru ca planul nostru să funcționeze, nimeni nu poate părăsi închisoarea până la noi dispoziții.

– Și dacă o facem, oricum? a zis Stefan Munthe.

– Cum spuneam, nimeni nu poate părăsi închisoarea până la noi dispoziții! Tot rostul aducerii voastre aici este să păstrăm locul secret, ceea ce înseamnă că va trebui să vă iau telefoanele mobile. Le primiți înapoi când se termină totul și personalul de zi vă poate ajuta mâine să dați câteva telefoane necesare. S-a înțeles?

Klippan a coborât de pe scaun și a pornit printre ei ca să adune telefoanele. Nimeni n-a zis nimic. Astrid s-a întrebat dacă asta se datora faptului că erau oarecum șocați, sau că erau prea obosiți ca să se împotrivescă. O parte din ea voia să alerge și să-l oprească. Să le înapoieze telefoanele, să le spună că se pot întoarce acasă și să uite totul. Dar Klippan avea dreptate. Sigur că exista riscul ca unul dintre ei să sune un membru al familiei, sau, de ce nu, un jurnalist, și să dezvăluie planul.

– Știu că probabil n-o să-mi puteți răspunde. Dar câtă vreme credeți că va mai dura? a întrebat Seth Kârheden, spărgând tăcerea.

– Da, și eu vreau să știu, a zis Cecilia Holm. Nu ne puteți ține închiși aici veșnic, numai pentru că nu vă puteți permite să ne protejați în casele noastre.

– Nu, nu putem, a zis Astrid, întrebându-se dacă trebuie sau

nu să vorbească mai departe. Sperăm și ne așteptăm ca asta să nu dureze prea mult.

– Sperați?

Astrid s-a uitat la Lena Olsson și i-a observat expresia descurajată. Spunea mai mult decât toate protestele lor la un loc. Și-a dat seama că trebuie să le spună ceva. Altfel n-o vor lăsa în pace. Ceva care să-i ajute să se destindă și să meargă la culcare.

– Nu vrem să facem public acest lucru. Dar, de vreme ce sunteți izolați de lumea de afară, vă pot spune că nu suntem atât de departe de rezolvarea cazului cât ar putea să pară. Așa că, fără să vă promit prea mult, cred că vorbim doar de câteva zile petrecute aici. Maximum. Dacă investigația se va târăgăna, vă promit să am grijă personal ca aceia dintre voi care vor să se întoarcă acasă s-o poată face sub protecția poliției.

Spre surprinderea ei, cei mai mulți păreau să creadă că asta sună rezonabil.

– Deci, ce știți și nu a fost dat publicității? Din nou Kårheden, cu o întrebare supărătoare. Se pare că înghițea mai greu momeala decât ceilalți.

– Din motive evidente, nu pot discuta asta pe moment. Trebuie să ne oprim aici. Noapte bună. Sper să prindeți câteva ore de somn.

Le-a întors spatele și a pornit repede spre ușă, ca să evite alte întrebări.

Theodor fusese întotdeauna frumos. Până și moașa a observat asta la naștere. A zis că e unul dintre cei mai frumoși bebeluși pe care i-a ajutat să vină pe lume. Fabian își amintea ce fericit l-au făcut aceste vorbe, dar în sinea sa și-a zis că asta li se spune tuturor noilor părinți. Ceva ce învățau la cursuri.

De-abia când moașa și-a chemat colegii și-a dat seama că fiul său e mai aparte. Și a rămas frumos și în creștere. Părul blond și cârlionțat îi umbrea ochii albaștri cu privirea lor misterioasă, gânditoare. Avea pomeți înalți și acea piele catifelată care, din câte știa Fabian, nu avusese niciodată vreun coș.

Dar acum avea părul vopsit negru și îl ținea aproape tot timpul ascuns sub o pălărie. În amândouă sprâncenele avea inele, și făcuse cam tot ce putea ca să pară urât, cu toate că nu reușise prea mult. Theodor era în continuare unul dintre cei mai frumoși oameni pe care îi văzuse Fabian în viața sa.

Cu câțiva ani înainte, Sonja îi propusese să ia legătura cu o agenție de modelling ca să câștige niște bani, dar nu s-a ales decât cu un mârâit. Ca și cum frumos era ultimul lucru care voia el să fie. Ca și cum ar fi fost cel mai rușinos lucru.

Și acum zăcea pe pat, cu ochii închiși, total destins, și Fabian nu se putea împiedica să-și spună că se uită la moarte. Moartea în cel mai frumos chip al ei. Nu voia decât să plângă, dar nu reușea să scoată nicio lacrimă.

Din fericire, fiul său nu era mort. Însă ajunsese atât de aproape, încât fusese declarat mort câteva clipe, înainte ca inima lui să se învoiască să-și reia bătăile. Acum era într-un somn indus de medicamente, conectat la o serie de mașinării care îl supravegheau.

Dacă n-ar fi fost Dunja Hougaard, ar fi murit. Mulțumită ei, sângele lui Theodor primise oxigen și a circulat prin corp.

Fusese concediată din cauză că a ajutat poliția suedeză. Și totuși, a trecut strâmtoarea ca să-i dea lui Fabian Risk fotografia lui Torgny Sölmedal, însă el nu era acasă și nu i-a răspuns la telefon.

El uitase, probabil, să încuie ușa, așa că ea a intrat și l-a strigat. Era în toiul nopții, și a șovăit un pic, după care a strigat din nou. Mai tare, și chiar mai tare a treia oară. N-a primit niciun răspuns, dar a auzit zgomote venind din pivniță.

Spre deosebire de Fabian, Dunja și-a dat seama că zgomotele nu vin din casa vecinilor, ci de undeva, din interiorul zidului. Un gând care nu-i venise lui. Că acolo se află un cuptor de pâine.

Până a reușit să-l tragă afară, Theodor nu mai respira și n-avea puls. Dar ea nu s-a dat bătută, ci a început manevrele de prim ajutor și nu s-a oprit până nu au sosit paramedicii, după aproape o oră. Cum ar putea vreodată s-o răsplătească?

Fabian ședea cât putea de aproape de pat, ținând mâna lui Theodor. Dacă ar fi fost după el, nu i-ar mai fi dat drumul până ce Theodor nu se trezea. Totuși, se considera că amenințarea care plana asupra lui era prea gravă ca să poată rămâne la spital. A protestat și a încercat să folosească drept scuză gâtul vătămat. Însă când razele X au arătat că nu e nimic rupt, medicii i-au dat voie să plece din spital cu un colier cervical și un flacon de analgezice.

S-a deschis ușa, a intrat o asistentă și i-a înmânat un telefon. N-a trebuit să spună nimic. El știa exact cine este și încercase să se gândească la ce să spună, dar nu i-a venit nicio idee.

– Bună.

– Bună.

– Ți-a spus Irene?

– Da.

El n-a zis nimic, nici ea. De data asta tăcerea nu era jenantă. Îi auzea respirația, și sunetul aerului care îi ieșea din piept îl

liniștea. Și-a închis ochii și și-a imaginat că e acolo, întinsă lângă el, respirându-i în ureche. Îi era atât de dor de ea!

– Sonja, eu... Nu mi-am dat seama de nimic.

– Venim acasă mâine. O să vorbim atunci despre ce e de făcut.

– Bine.

A auzit clicul și i-a înapoiat telefonul asistentei, care s-a intersectat cu Irene în vreme ce ieșea.

– Ești gata?

Fabian a încuviințat și s-a ridicat, a sărutat mâna fiului său și a urmat-o pe Irene afară din rezervă.

Blacksburg, Kauhajoki, Bailey, Montreal, Jacksboro, Red Lake, Cold Spring, Red Lion, Erfurt... Lista împuşcăturilor din şcoli se întindea la nesfârşit. Fiecare îşi avusese momentul de glorie, dar în ziua de azi toate aveau aceeaşi soartă. Pierdute în abisul uitării. Nimeni nu-şi mai amintea şcolile de pe listă. Nimeni în afara celor care îşi plângeau morţii. Restul lumii uitase de mult.

Aceasta era altfel. Cu totul altfel. N-avea să fie uitată niciodată. Avea să fie gravată în milioane şi milioane de minţi, şi nimeni nu va putea să-i uite numele. Dimpotrivă, el avea să fie gravat în miliarde şi miliarde de minţi, şi numele său n-avea să lase niciodată pe cineva indiferent. Procesul era deja în plină desfăşurare. Vestea despre crimele spectaculoase se răspândise mult dincolo de hotarele Suediei, şi în ultimele douăzeci şi patru de ore fusese unul dintre subiectele principale pe CNN.

Şi asta era când nu se ştia decât de şase crime. Ce vor face când vor afla de următoarele cinci, care curând aveau să fie înfăptuite şi descoperite? Atunci îşi vor da seama că nimeni nu era în siguranţă, nici măcar cei care plecaseră din Skåne şi se stabiliseră la Oslo, sau s-a nimerit să fie în concediu în străinătate.

Era mai aproape de ţintă decât ar fi îndrăznit să viseze. În ultimii ani se convinsese singur că nu are altă opţiune în afara succesului. Totul era rezultatul pregătirilor sale meticuloase. Până acum nu îndrăznise să recunoască faptul că fusese foarte naiv şi că, în realitate, avea prea puţine şanse de reuşită. Dar în acest moment, succesul deplin era aproape garantat. Era pe ultima linie dreaptă şi linia de sosire se vedea deja.

Mai rămâneau nouă. Nouă care, conform planului original, fuseseră programaţi să primească un oaspete nocturn. Rând pe

rând. Calculase că i-ar lua cinci ore, inclusiv deplasarea. Acum totul se schimbase.

Toți nouă se aflau acum în aceeași încăpere.

Împreună cu el.

A încercat să pară adormit, dar i-a fost greu să-și ascundă zâmbetul. Era prea frumos ca să fie adevărat. Era ca și cum Dumnezeu, care îi pusese răbdarea la încercare, acum îl răsplătea desfășurând covorul roșu. Nimerise drept în Sfânta Sfințelor fără cea mai mică problemă.

Nimeni nu părea să bănuiască măcar că el nu este cine spunea că este. Mustața își făcuse efectul și sângele închegat plus adezivul pe care îl găsisese țineau mai bine decât sperase. De asemenea, s-a descurcat bine jucându-și rolul și a fost surprins să constate cât era de ușor, dacă ne gândim că n-a avut timp de repetiții.

Cel mai indicat mod de a se purta ar fi fost să nu iasă în evidență și să nu facă deloc valuri. Să stea în umbră și să-i lase pe alții să vorbească. Așa cum făcuse întotdeauna. Dar, de îndată ce a ajuns în mașină, a simțit nevoia să facă exact invers. Să pălăvrăgească. Și, pentru prima oară, l-au ascultat. În ultimele ore a vorbit mai mult cu foștii colegi de clasă decât în toți anii de școală.

Pe atunci, de-abia dacă răspundeau când vorbea el. Acum era altfel. Acum erau bucuroși să vorbească despre ei înșiși. Despre copii și căsătorii. Despre divorțuri și infidelități. Despre cariera care i-a adus aproape de vârful ierarhiei de la Ericsson și s-a încheiat cu concedierea, silindu-i să se întoarcă la școală ca să învețe cum să scrie un CV. Despre speranțele năruite și depresia, noua cadă de baie de pe terasă și ratele dobânzilor la închirierea locuinței.

Credeau cu toții că știu cu cine vorbesc. În realitate, n-aveau nici cea mai vagă idee. Și lui îi plăcea asta la nebunie. Micile eșecuri jalnice din viața lor erau ca o muzică pentru urechile

lui, și ascultarea lor era ca un leac pentru anii lui de invidie. Pentru succesele lor și pentru tot ceea ce aveau, iar el nu va fi niciodată în stare să aibă.

Se întrebese întotdeauna cum de toți ceilalți pot fi atât de liniștiți în rolurile lor. Toți, în afară de el. Cum de puteau, fără cea mai mică problemă, să joace roluri principale în filme despre ei înșiși. Acum nu se mai întreba. Acum totul era altfel. Rolurile erau inversate. Ei nu mai erau decât figuranți în propriul lui film biografic. O ceată de ratați. O șleahtă cenușie, searbădă, cu vieți atât de neinteresante, încât era surprins că puteau suporta până și să vorbească despre ele. Cu atât mai puțin să le trăiască.

Nu încăpea îndoială că le făcea celor mai mulți dintre ei o favoare punând capăt zilelor lor pe pământ. Câțiva i-ar mulțumi după aceea, probabil, dacă ar mai putea. Acum, cel puțin, măruntele lor vieți insipide vor avea un final semnificativ. Vor fi transformați în altă bifare a unei căsuțe. O cifră adăugată altora ca să alcătuiască o sumă pe care nimeni nu va putea vreodată să o depășească. Nimeni nu și-a omorât vreodată întreaga clasă.

Nimeni.

Încă nouă, și gata.

Douăzeci din douăzeci.

Cei mai mulți dintre ei nici măcar nu vor simți ceva. O mică înțepătură și peste câteva secunde se va sfârși. Unii dintre ei vor încerca, probabil, să se împotrivescă, dar asta n-ar schimba nimic. Rezultatul final va fi același.

Douăzeci din douăzeci.

Timp de câteva ore va părea că nu au fost omorâți decât nouăsprezece din douăzeci. Ca și cum ar exista un supraviețuitor. Ca și cum unul ar fi izbutit să se apere și a înfipt seringă în ucigaș. Acest erou avea să fie Seth Kârheden. Înainte ca poliția să apuce să ceară haosul și să descopere că și

Kårheden e mort, el avea să fie departe. Încă nu hotărâse pe cine să aleagă pentru rolul de ucigaş.

Toţi stinseseră veiozele de pe noptiere, dar auzea pe cineva că deschide capacul cutiei pentru aparatul dentar şi pe altcineva că îşi scoate şosetele, în vreme ce al treilea scotea o pastilă dintr-o folie. În cincisprezece minute aveau să adoarmă cu toţii. Ceasul său arăta ora trei şi douăzeci, şi simţea cum îi revine energia cu fiecare bătaie a secundarului.

A auzit cum cineva îşi zornăie cheile şi nu şi-a dat seama de ce. Până ce a auzit că se deschide uşa grea de metal. Fără să se mişte, a deschis ochii şi a văzut cum doi gardieni cară înăuntru încă un pat şi îl aşază pe rândul din faţa lui. Mai venea cineva? Nu mai pricepea nimic. Toţi erau deja aici.

A văzut că aştern patul şi pun un scaun lângă el. Oare unul dintre gardieni avea să doarmă acolo? N-ar fi fost o problemă prea mare. Va trebui doar să aştepte încă o jumătate de oră, cel puţin.

Dar s-a dovedit că presupunerea sa fusese greşită. A fost condus înăuntru un bărbat, însă era prea întuneric ca să-şi dea seama cine este. De-abia când bărbatul şi-a dat jos haina şi i s-a văzut suportul cervical s-a lămurit cine ar putea fi. Dar tot nu pricepea. Să fie chiar Fabian Risk cel care şedea pe marginea patului, rotindu-şi ochii prin încăpere?

În niciun caz n-avea cum să evadeze de unul singur. Singura explicaţie plauzibilă era că poliţia îi găsisse ascunzătoarea, lucru care, la rândul lui, însemna că l-au identificat. Oare cum au putut să o facă? Avusese grijă de amprente din maşină. Sau nu? Poate că au găsit altele?

A închis ochii şi s-a străduit să ascundă faptul că e treaz, în vreme ce inima îi bătea de două ori mai repede. Tare îşi mai dorea să se năpustească într-acolo şi să înfigă o seringă în ticălosul ăla. Să-l termine o dată pentru totdeauna. Dar nu se putea. Încă nu. Trebuia să ţină ochii închişi. Să-şi cântărească

opțiunile. Nu putea risca să se împiedice pe linia de sosire. Nu acum. Ajunsesse prea departe.

Faptul că l-au identificat nu-l atingea prea mult, dat fiind că avea să-și dezvăluie el însuși identitatea peste câteva ore. Procesul fusese deja pus în mișcare, și cel puțin o sută de oameni lucrau la el chiar în acest moment. Așadar, dacă se gândea bine, în realitate nu exista niciun motiv de îngrijorare.

Și totuși, tocmai îngrijorare simțea.

Nesiguranță. Asta îl rodea. Era ultimul lucru de care avea nevoie acum. Ce altceva mai descoperiseră? Știa că el se află în închisoare? Și dacă da, știa cine este? De aceea era Risk acolo? Sau credeau doar că așa e mai sigur chiar și pentru el?

Și-a dat seama că n-aveau nici cea mai vagă idee. Dacă ar fi avut cea mai mică bănuială ar fi trimis de mult echipa de intervenție rapidă și i-ar fi luat pe fiecare la interogatoriu. Cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai sigur.

N-aveau nici cea mai vagă idee.

Cel puțin Astrid Tuveșon și colegii ei nu știa. Ce se petrecea în capul lui Risk era cu totul altă mâncare de pește. Aici nu mai ajuta niciun argument logic, învățase lecția. Nu, Fabian Risk trăia după cu totul alte legi ale naturii decât colegii lui.

Ar fi trebuit să moară acum ceva mai mult de două ore. Dar iată-l aici, șezând pe patul din partea cealaltă a încăperii și holbându-se la ceilalți care dormeau. Nu-l mai surprindea nimic legat de omul ăsta. Nu exista nicio garanție că Risk nu bănuia că el este acolo. S-ar fi putut ca el să reușească, Dumnezeu știe cum, să-și dea seama exact ce se petrece și apoi să hotărască să-și petreacă noaptea acolo. Dacă așa stăteau lucrurile, ar fi trebuit să-și informeze colegii.

Ar fi trebuit.

N-ar fi prima oară când Risk nu făcea ceea ce se presupune că ar trebui să facă. Era la fel de probabil să fi hotărât să nu-și

împărtășească bănuielile. Ori poate că nu bănuia nimic, doar spera să apuce câteva ore de somn în siguranța închisorii?

S-a întors pe o parte, încercând să dea impresia că se mișcă prin somn. Nimeni nu-i putea vedea zâmbetul când a pornit cronometrul de pe ceas.

Treizeci de minute. Nicio secundă în plus.

Își găsisese ucigașul.

Fotografia era aproape perfectă. Spre deosebire de imaginea din arhivă pe care o foloseau, nu avea o barbă zburlită și toate trăsăturile feței, cu toate că erau anonime, erau vizibile. Așa arăta în prezent Torgny Sölmedal.

– Și ai fost concediată pentru că voiai să ne trimiți fotografia? a întrebat Astrid.

Dunja Hougaard a încuviințat din cap.

– Asta și mașina, a zis ea, încercând să se exprime cât mai bine în suedeză.

Astrid a clătinat din cap și a schimbat o privire cu Irene, Klippan și Molander. Nu știa ce să spună. Îl întâlnise de câteva ori pe Kim Sleizner și întotdeauna i-a părut un tip arogant, abuziv.

Însă aroganții nu erau deloc rari în sistemul poliției, de ambele părți ale strâmtorii. La fel ca toată lumea, auzise și ea povești despre Sleizner și a presupus că doar asta erau. Povești. Nimic mai mult. Dar faptul că a pus opreliști ca să obstrucționeze o investigație din Suedia în folosul personal era altceva.

– Și nu știe că ești aici?

– Nu, nici măcar nu știe că am fotografia. Afurisitul ăla de ticălos psihopat mi-a blocat e-mailul imediat după ce m-a dat afară.

Astrid și ceilalți s-au uitat unii la alții.

– Îmi pare rău, a zis Dunja. Ce vreau spun este...

– Cred că înțelegem, a zis Astrid. Dar cum ai pus mâna pe fotografie?

– Am prieten bun la departament IT.

– Nu poți avea niciodată prea mulți dintr-ăștia, a zis Klippan.

– Ca să știi, poți conta pe noi toți ca prieteni, a zis Astrid. Fără tine, n-am fi... Nici măcar nu vreau să mă gândesc la asta.

– Pur și simplu nu înțeleg de ce Sleizner nu voia să avem fotografia, a zis Irene.

– Bănuiesc că vrea să prezinte el însuși în conferință de presă, peste niște ore, a zis Dunja.

– E vorba de asumarea meritelor.

– Și de abaterea atenției de la faptul că n-a răspuns când l-a sunat Astrid, a adăugat Klippan.

Astrid a tăcut o vreme, dar luase deja hotărârea. Sleizner avea să fie furios și probabil că avea să facă un scandal monstru, asigurându-se că relațiile dintre polițiile suedeze și daneze devin și mai tensionate, dacă era posibil.

– Hai să lansăm un anunț de dare în urmărire generală. Imediat.

Dunja a simțit cum ghemul din stomac începe să se desfacă. În sfârșit se afla într-o unitate de poliție în care pe primul loc era pus cazul.

– O încarc eu pe server, a zis Molander și apoi a dispărut.

Klippan și Irene sunau deja la ziarele de dimineață.

– Dunja, dacă vrei să mănânci sau să bei ceva, bucătăria e acolo. Simte-te ca acasă, a zis Astrid. Și dacă vrei să te odihnești, avem o...

– Și dacă vreau eu ajut?

Din 16 iunie doar trecuse pe lângă casă, și de fiecare dată părea foarte ciudat. Nu mai dusesese ziarul de trei săptămâni și jumătate. O eternitate pentru Kårheden. În aproape zece ani de aducere a ziarelor, nu-și amintea ca el să mai fi suspendat abonamentul atât de mult timp. De fapt, dacă se gândea mai bine, nu-și amintea să-l mai fi suspendat vreodată.

Fusese o perioadă plictisitoare și putea spune, cu toată sinceritatea, că i-a simțit lipsa. Cu toate că nu-l cunoștea. Abia dacă știa cum arată. Dar știa un lucru, că el așteaptă cu nerăbdare ziarele pe care le aducea ea și probabil că era cel mai plăcut moment al zilei pentru Kårheden.

Dar acum se încheiase perioada de secetă. Avea să-i ducă ziarul și totul avea să fie din nou în ordine. A coborât de pe motoreta cu platformă, a luat un exemplar din *Helsingborgs Dagblad* și l-a împăturit în vreme ce mergea spre casă. Fumul se înălța din horn, ca de obicei, cu toate că era în miezul verii. Sigur, plouase un pic peste noapte și casa veche trebuie să fi fost umedă. Dar Kårheden nu se abătea de la obiceiurile sale. Reușise să-și dea seama de asta.

La jumătatea drumului spre ușă s-a răzgândit și s-a întors să ia un *Dagens Nyheter* și un *Svenska Dagbladet*. Un mic cadou de bun venit. Putea face măcar atâta ca să-și arate prețuirea. La ușă a împăturit *Svenska* și l-a împins cu grijă prin deschizătura din ușă. Se întreba cum avea să reacționeze el. Oare o să creadă că i-a adus ziarul greșit și o să deschidă repede ușa, sau o să-l accepte, curios, și o să-l considere o mică aventură pe ziua de azi?

Dar nu s-a întâmplat nimic.

Ziarul a căzut cu un plescăit pe podeaua holului și a rămas acolo, ca și cum nu i-ar fi păsat nimănui. Nu s-a întins nicio mână spre el. Nimic. Ea s-a grăbit să împătorească *DN* și l-a

împins prin deschizătură. La fel.

Nimic.

Ce însemna asta? Știa că el e acasă. Poate că e doar adormit. Dintr-un impuls, a apăsător pe sonerie în vreme ce împingea *HD* prin deschizătură. L-a auzit căzând și aterizând peste celelalte ziare. Ceva nu era în ordine. Dar ce putea să facă? Ar trebui să plece și să pretindă că totul e așa cum trebuie?

Probabil că asta ar fi trebuit să facă.

În schimb, a apăsător pe clanță și a constatat că ușa e descuiată. A intrat, dar a lăsat ziarele pe podea. Așa cum își închipuise, un fotoliu confortabil se afla în fața șemineului în care ardeau lemne.

Dar unde era Kârheden? Nu se auzea dușul. A spus „Salut”, dar n-a primit niciun răspuns. Nu era acasă, întrebarea era de ce nu. Și cine aprinsese focul? De fapt, n-avea importanță. Orice o fi fost, nu era treaba ei. Și-a spus că ar trebui să iasă din casă, să se întoarcă la motoretă și să-și continue traseul. Kârheden nu era singurul care voia să-și primească ziarul.

A intrat în living și s-a uitat în jur. O ușă era întredeschisă. Probabil că era a unui dormitor. Poate că el era acolo și dormea. N-avea idee unde fusese el în timpul îndelungatei suspendări a abonamentului. Poate că suferea de pe urma decalajului de fus orar.

Acum chiar ar trebui să plece.

A împins ușa cu piciorul și l-a găsit în pat, îmbrăcat în pijama. Dar nu dormea. Era mort, cu mâinile și picioarele legate de cadrul patului.

Era uluită și s-a gândit la toate cărțile pe care le citise și cât de multe indicii se pot găsi la locul unei crime. Trebuia să se uite mai bine, chiar dacă rațiunea îi spunea să n-o facă. Era prima oară când vedea o persoană moartă în realitate. În afară de momentul în care a trecut pe lângă o mașină răsturnată pe autostrada 111. Ambulanța ajunsese deja, și ea a încetinit ca să

vadă brancarda acoperită cu un cearșaf. Dar aici era cu totul altceva.

I-a apăsat cu degetul arătător piciorul gol. Era rece și a rămas o urmă gălbuie. S-a întrebat dacă asta spunea ceva despre intervalul de când murise. Toate cărțile polițiste aveau șmecheriile lor, dar s-a întrebat cât de mult din ceea ce scriau autorii se baza pe realitate? Trupul chiar începe să-ți înțepenească de îndată ce ai murit?

Ochii i s-au plimbat pe brațul lui. Mâneca pijamalei era suflecată, și a văzut o dâră subțire de sânge uscat de-a lungul antebrațului. S-a uitat mai de aproape și a descoperit un punctișor roșu în adâncitura cotului. Fusese otrăvit. Cineva înfipsea un ac în brațul lui și îl otrăvise. Inima a început să-i galopeze. Zău că se pricepea la asta.

Totuși, n-a înțeles ce se întâmplase cu fața lui. Când și-a băgat capul în cameră a presupus că el are mustață.

Dar acum, că o vedea de aproape, și-a dat seama că era exact invers. Mustața îi fusese scoasă. Tăiată cu piele cu tot și nu mai rămăsese decât o baltă de sânge închegat.

Kim Sleizner s-a trezit scăldat în transpirație rece și cearșafurile de pe pat erau umede. Nu era decât patru și zece dimineața. Putea să mai doarmă două ore și tot avea timp de un duș îndelungat și un mic dejun copios înainte de conferința de presă.

De-abia aștepta. În sfârșit, reflectoarele aveau să fie îndreptate spre ceea ce conta cu adevărat.

Făptașul real.

Ucigașul care omorâse șase suedezi și doi danezi. Curând, ziarele vor avea ceva serios despre care să scrie, în loc să-și bage nasul în viața lui intimă. S-a uitat pe fereastră spre est. Încă era întuneric, neobișnuit de întuneric pentru luna iulie, dar cerul era mai puțin întunecat către Suedia. În orice caz, astăzi era o nouă zi. O nouă zi plină de posibilități.

Un vapor trecea pe canal spre Langebro cu luminile aprinse, și s-a lăsat purtat de o fantezie în care se repezea spre garaj, mergea cu mașina pe pod și sărea pe puntea vaporului, ca să poată lăsa în urmă tot rahatul acesta. Să înceapă o nouă aventură și să nu se mai întoarcă niciodată.

Inima îi bubuia încă. Dar nu știa de ce. Nu băuse nici măcar o ceașcă de cafea toată ziua de ieri, și totul mergea așa cum plănuise. Dunja era scoasă din peisaj și curând el avea să iasă în față cu o știre care avea să reducă la tăcere dintr-o lovitură criticile din jurul lui. Ar fi trebuit să se simtă încrezător, dar tot ce simțea era neliniște.

A respirat adânc de câteva ori, apoi s-a aplecat cât de mult a putut și s-a ridicat la loc, cu o altă respirație adâncă, și-a întins brațele deasupra capului și le-a coborât într-un arc de cerc, așa cum o văzuse pe Viveca pe când făcea yoga în fața televizorului. A încercat din nou, dar mișcărilor nu păreau să aibă niciun efect asupra lui.

A renunțat și s-a dus la birou, și-a deschis laptopul și a verificat dacă are mesaje noi.

Trei dintre ele reușiseră să treacă prin filtrul de spamuri.

10 iulie 2010, 2:12:40

viveca.sleizner@gmail.com

Vorbit cu agentul imobiliar, vine să vadă apartamentul azi la ora 13.00. Sper că va fi aranjat și curat și tu să nu fii acolo. V

10 iulie 2010, 3:32:51

jens.duus@politi.dk

Fotografia a fost printată, încadrată și încărcată pe serverul nostru cu parola Kb48Grtda7. Pe curând! Jens

Sleizner nu pricepea de ce Jens Duus ținea întotdeauna morțiș să folosească parole așa de complicate. În câteva ore avea să le fie comunicată tuturor jurnaliștilor din țară, ca să poată să se logheze și să descarce fotografia, și știa că cel puțin o treime dintre ei vor tasta greșit combinația de litere și cifre.

10 iulie 2010, 3:51:10

niels.pedersen@politi.dk

<http://politiken.dk/>

Mesajul nu conținea altceva în afară de un link la *Politiken*. Sleizner s-a uitat la ceas și și-a dat seama că mesajul de-abia intrase. Dar cine era Niels Pedersen? Nu cunoștea niciun Niels Pedersen. Sau da? A dat clic pe link și a apărut pagina principală a ziarului *Politiken*.

Nu i-a venit să-și creadă ochilor și nu mai pricepea nimic. Absolut nimic.

Puseseră deja mâna pe fotografie. Fotografia pe care se asigurase că a încadrat-o perfect și se pregătise să fie el și

nimeni altcineva cel care o dă publicității. Dar acum se găsea deja acolo și umplea ecranul.

Iată-l!

Poliția suedeză a dat publicității o fotografie a „Ucigașului clasei”, Torgny Sölmedal, și spune că a avansat mult în urmărirea lui. „Va fi arestat curând.”

Sleizner a intrat pe site-ul lui *Berlingske* și a descoperit aceeași imagine.

Poliția suedeză a făcut pași uriași în urmărirea „Ucigașului clasei”, Torgny Sölmedal!

Îl identificaseră. Trebuie să fi fost Dunja. N-avea cum să fie altcineva. Dar cum mama dracului a făcut-o? Era mai rea ca un afurisit de gândac de bucătărie. Oricât ar fi strivit-o sub talpă, ea continua să mișune. Avusese grijă să-i blocheze contul de e-mail. Și totuși, ea izbutise să le paseze fotografia suedezilor. Fotografia care, în ciuda tuturor zvonurilor că o să-și anunțe demisia, constituia pivotul întregii sale conferințe de presă.

Se vedea silit s-o anuleze. Era clar că însemna o uriașă pierdere a prestigiului, iar Hammersten avea să înceapă să se întrebe ce se petrece. Dar n-avea de ales. Fără fotografie, n-avea nimic de oferit, și toată discuția avea să ajungă să se învârtă în jurul posibilei sale demisii. Oricum ar fi privit situația, ajungea la aceeași concluzie. Scârba aia de târfă mică învinsese, și el era la podea.

Dar se mai ridicase și înainte.

Încă nu era scos din cursă, nici pe departe.

– Și...

– Ce?

– Nu uitați că e incredibil de periculos.

A auzit un clic și convorbirea s-a încheiat.

A luat cana de cafea, dar mâna îi tremura așa de tare, încât a trebuit s-o țină cu amândouă. Cafeaua se răcise, dar spera că zahărul avea să-i dea energia de care avea nevoie. A simțit o ezitare instinctivă, dar știa că n-are de ales. Dacă șovăia cât de puțin, se puteau trezi cu și mai multe victime. A auzit apa trasă la un WC și colegul său a ieșit de la toaletă cu un ziar în mână.

– Ce-i? Arăți cu totul... Ce naiba se petrece?

– A-au sunat de la B-brigada Omucideri. Știi, ti-tipa aia, Tu-tuvsesson.

– Și? Ce naiba voia?

– El e aici. „U-ucigașul c-clasei.”

– Cum? Ce mama dracului zici? Ce vrei să spui cu aici?

– S-seth Kârheden a fost găsit în casa lui, a răspuns, ușurat că nervozitatea din vocea sa începea în sfârșit să dispară.

– Vrei să zici că ucigașul e culcat acolo cu toți ceilalți, dându-se drept Seth Kârheden?

A încuviințat și a simțit că începe să se liniștească. Acum, că erau doi, situația părea mai bună.

– A naibii chestie.

– O să ne trimită ajutoare. Dar tu și cu mine, noi... Noi trebuie să mergem acolo și să-l prindem înainte să poată face mai mult rău. Nu putem aștepta.

– Bine. O să mergem. Haide. Adică, te simți în stare?

– Sigur. De ce să nu mă simt în stare?

Colegul l-a lovit ușurel cu pumnul în umăr.

– Măi, măi, asta-i așa de ca lumea. Noi să fim cei care pun mâna pe blestematul ăsta.

Și-au verificat rapid echipamentul și au plecat din biroul gardienilor. Când au ajuns la ușa încuiată care ducea în zona de dormit, s-au oprit și s-au uitat unul la celălalt.

– Ești gata?

A încuviințat din cap și colegul său a răsucit cheia cât mai încet posibil, apoi a deschis ușa.

– Ia stai. Poate că ar trebui să ne scoatem pantofii, ca să nu se trezească cineva?

– Bine.

Și-au scos pantofii, au intrat, au închis ușa în urma lor și au așteptat ca ochii să li se obișnuiască cu întunericul. Știa exact în ce direcție să se uite. Era tipul care dăduse cel mai mult cu gura și protestase cel mai mult când a fost pus în fața ideii de a dormi în închisoare. Când te gândești că fusese chiar sub nasul lor tot timpul. Mai rar așa ticălos cu sânge-rece. Dar curând avea să fie arestat. Nu mai era deloc neliniștit. Totul avea să meargă ca pe roate, era sigur.

După câteva minute, au pornit spre penultimul pat de pe partea stângă. Colegul pregătise cătușele. Faptul că și-au scos pantofii fusese o idee minunată. Nu li se auzeau pașii pe podea.

Când au ajuns la pat, l-au găsit acolo, dormind pe burtă. Avea capul întors în partea opusă lor și își vârâse mâna dreaptă sub pernă, în vreme ce stânga era de-a lungul corpului. Nu părea o poziție prea confortabilă, dar în cei șaptesprezece ani ca gardian de noapte, el văzuse cele mai ciudate poziții de dormit.

S-au uitat unul la altul și au încuviințat. N-avea rost să mai aștepte.

Și-a ridicat în aer genunchiul stâng și l-a împins înainte pe când se apleca peste bărbatul adormit, având de gând să-și înfigă genunchiul în spinarea lui și să-i tragă amândouă brațele la spate – o mișcare care devenise reflex pentru oricare gardian de închisoare și pe care o executase de nenumărate ori.

Dar, tocmai când genunchiul lui era pe cale să-și atingă ținta,

bărbatul a alunecat într-o parte și s-a răsucit. A simțit o înțepătură în coapsa stângă. A încercat să vadă ce este, dar n-a reușit, din cauză că bărbatul a țâșnit din pat și a înșfăcat gâtul colegului său, care a căzut pe podea fără să scoată vreun sunet.

Apoi și-a dat seama că și el zace pe podea. Probabil că i se tăiaseră picioarele. De ce nu simțea nimic? A încercat să se ridice, dar nu-și putea mișca picioarele. A încercat să-și folosească brațele, dar nici pe ele nu le putea mișca.

Nu putea nici măcar să respire.

Ușile s-au închis, dar s-au deschis iar. Era tipic pentru acest moment al zilei. Exista întotdeauna un nehotărât care stătea acolo ca să le împiedice să se închidă, în vreme ce striga la unul dintre amicii lui care se prăbușise lângă unul dintre stâlpii peronului.

Sievert Sjødal și-a amintit că era de vârsta aceea și zăcea exact lângă același stâlp, cu aceeași cantitate de alcool în sânge. Era pe la jumătatea anilor '80 și era sigur că pe atunci fusese mai multă distracție. Lustans Lakejer au dat concertul de adio la Ritz, iar el stătuse exact în față și chiar căpătase apoi un autograf de la Johan Kinde.

Atunci, ca și acum, așteptase trenul. Atmosfera din stație îi amintea de acea seară, numai că de data aceasta aștepta să plece trenul ca să poată sări pe șine cu găleata și peria, cu o scară pe umăr.

Trebuia să aibă grijă pe unde calcă, deși făcea treaba asta de atâția ani, încât nu i-ar fi fost deloc greu să lucreze legat la ochi. Nu credea că ar pierde ceva. Reclamele pe care își petrecuse ultimii ani lipindu-le acolo erau atât de plictisitoare și de stupide, încât putea să bage mâna-n foc că niciunul dintre milioanele de călători care luau metroul nu le dădea atenție. Până și campaniile din anii '80 fuseseră mai bune, ca seria „Musafirul neașteptat” al firmei Gevalia⁵⁷, sau cea de la Nokia pe care n-a înțeles-o nimeni și toți se trudeau să priceapă.

Dar campania pe care tocmai o afișa acum ieșită din comun, și nu putea să nu se întrebe la ce făcea reclamă, de fapt.

Era portretul unui bărbat care arăta incredibil de obișnuit, și alături, cu litere roșii:

EU SUNT CEL CARE AM FĂCUT-O.

⁵⁷ Cea mai mare firmă scandinavă care comercializează cafea și ceai.

TORGNY SÖLMEDAL

Pe Fabian l-a trezit propriul puls. Nu mai putea să respire și probabil că visase din nou. În mod normal nu visa. Dar în ultimele zile visele se înființau de cum închidea ochii. Scenarii morbide, încâlcite, care nu păreau să aibă nimic de-a face cu ceea ce trăise în realitate. Era ca și cum, de fapt, n-ar fi visat. Însă o făcuse, era sigur de asta.

Sau nu? Poate că l-a trezit altceva?

S-a ridicat în șezut și a văzut șirul de paturi de lângă peretele din fața lui. Așa e, se afla în închisoare împreună cu foștii colegi de clasă. Și-a luat ceasul de pe scaun și a văzut că e ora 4.23.

Era obosit, mult prea obosit ca să se trezească după doar câteva ore de somn. S-a uitat la celelalte paturi, dar toată lumea părea să doarmă. De ce se trezise? De obicei nu se trezea în toiul nopții. Trebuia să meargă la toaletă. Poate că doar presiunea vezicii fusese ceea ce l-a trezit.

S-a ridicat în picioare și a pornit spre o ușă aflată în cealaltă parte a încăperii. A văzut pe ea plăcuța care indica grupul sanitar. A deschis-o cât de încet a putut și a pipăit peretele în căutarea comutatorului, dar a hotărât să nu-l apese. Altfel n-ar mai putea să vadă nimic la întoarcere.

Înăuntru era beznă, și a trebuit să înainteze cu amândouă brațele întinse în față. La dreapta era o perdea de duș trasă. Și-a trecut mâna peste ea până ce a simțit ceva rece și dur, care era marginea unei căzi. Poate că va putea mâine să facă o baie?

A mers mai departe și a trecut de chiuvetă înainte să ajungă la WC. A dat de marginea de porțelan rece și un pic lipicioasă. Prin urmare, și capacul, și colacul erau ridicate. S-a orientat pe pipăite, a lăsat jos colacul și s-a așezat. Ca de obicei, se ușurase înainte de culcare, așa că a urinat mult prea puțin ca să merite osteneala. Dar știa că, odată trezit, n-ar mai putea să adoarmă

dacă nu face mai întâi asta.

La dreapta, pe peretele acoperit cu faianță, a dat de un distribuitor mare de hârtie igienică, dar, ca să dea de hârtie, a fost silit să-și bage toată mâna înăuntru și a reușit în cele din urmă să găsească un rest rămas pe un sul. S-a șters, s-a ridicat și a tras apa. S-a auzit mai tare decât se aștepta, și a sperat că n-a trezit pe nimeni. A găsit robinetul și distribuitorul de săpun și s-a spălat pe mâini.

N-a găsit niciun prosop pe care să se șteargă, așa că s-a întors spre ușă, cu perdeaua de duș la stânga. Piciorul i-a atins pe podea ceva care s-a rostogolit peste dale. Părea să fie dur și făcut din metal. S-a aplecat și a pipăit podeaua ca să-și dea seama ce este.

În cele din urmă, l-a găsit lângă unul dintre pereți și, fără îndoială, era din metal și în formă de emisferă, cu diametru de câțiva centimetri. Simțea un model în relief pe partea bombată, iar pe partea cealaltă era o mică buclă care ieșea în afară. Și-a dat seama ce este. Un nasture.

Nasturele de la o uniformă.

Deodată totul s-a limpezit. De ce s-a trezit și de ce era trasă perdeaua dușului.

S-a dus la cadă, s-a lăsat pe vine, a întins mâna înăuntru și bănuielile i s-au confirmat pe loc. Un picior și apoi o mână. O labă a piciorului, fără pantof. Un gât și o față. Și apoi încă un trup.

Doi gardieni, amândoi morți.

El era aici.

Torgny Sölmedal era aici. Sigur că da. Unde altundeva ar fi putut să fie? Asta nu-i trecuse prin cap lui Fabian, și se părea că nici altcuiva.

Dar cine era? Probabil că nu Jafaar sau una dintre femei. Stefan A sau Stefan M? Seth? Nicklas? Trebuia să fie unul dintre ei.

Fabian a ieșit din toaletă și a traversat zona de dormit cât de repede a putut fără să stârnească bănuieli și a trecut de patul său spre ieșire. Însă ușa era încuiată și n-a găsit vreun buton de alarmă. Nu avea telefon, și probabil că niciunul dintre ceilalți nu avea. Și-a frecat tâmpile și s-a gândit că, de fapt, e mult prea obosit. Poate că ucigașul a folosit cheile unuia dintre gardieni și a plecat deja?

S-a întors la patul său și s-a uitat în jur, la celelalte paturi. Era o persoană în fiecare pat, în afară de al său. Prin urmare, el era încă aici. Și-a deschis trusa de toaletă, a desprins cu grijă oglinda încastrată în capac și s-a dus la șirul de paturi din fața lui.

În primul pat, cel mai îndepărtat pe dreapta, lângă peretele exterior, era un bărbat culcat pe spate, cu gura deschisă. Cu toate că se îngrășase mult, Fabian l-a recunoscut imediat pe Jafaar Umar. S-a lăsat pe vine lângă pat și s-a gândit cât de amuzant fusese întotdeauna Jafaar în timpul „orei vesele” și că întotdeauna spunea că vrea să se facă actor de comedie. I-a pus oglinjoara aproape de gură și a încercat să-și amintească dacă îl văzuse ori auzise de el, dar n-a reușit.

Nici urmă de abur.

Ca să fie sigur, a apăsat ușurel carotida lui Jafaar.

Nimic.

Jaffe era deja mort, și Fabian n-a fost surprins. Singura întrebare era la câți alții ajunsese deja ucigașul.

S-a dus la patul următor, în care Stefan Andersson era culcat pe o parte. Nici aici n-a apărut abur. Rahat. Ajunsese prea târziu. S-a grăbit să ajungă la următorul, unde era culcat Seth Kârheden. N-aveai cum să te înșeli datorită mustății. O avea de când îl știa Fabian. I-a pus oglinjoara în dreptul gurii și a obținut același rezultat. A șters oglinda pe pantaloni și a încercat din nou, dar nu s-a schimbat nimic.

Chiar să fi avut timp să-i omoare pe toți? Și, dacă da, de ce

Fabian era încă viu? Oare de aceea se trezise? Din cauză că ucigașul trecea pe la paturile de vizavi de al lui. Fabian era prea obosit ca să gândească limpede, și a simțit neputința cum se răspândește prin el ca un virus. De fapt, voia să se dea bătut. Să se întoarcă în pat, să se culce și să închidă ochii. Să-și aștepte rândul.

A pus mâna pe carotida lui Seth Kårheden ca să confirme ceea ce știa deja. Dar mai era ceva. Ceva nu era în ordine.

Mustața.

Era într-o parte. Ca și cum ar fi fost... A pipăit-o cu grijă și, într-adevăr, nu era prinsă de față. S-a uitat mai atent la ea, ținând-o în mâini, și a descoperit că e incredibil de bine realizată pentru o mustață falsă, în orice caz, din cât vedea prin întuneric, până și-a dat seama că nu e deloc falsă. I-a dat drumul din mâini ca și cum ar fi fost contagioasă, s-a întors să se uite iar la Kårheden și atunci și-a dat seama. Nu era Seth Kårheden bărbatul care zăcea mort pe patul din fața lui.

Era Nicklas Bäckström.

A încercat să priceapă cum se potrivesc toate astea, dar n-a reușit și a simțit că ceva se mișcă pe podea de partea cealaltă a patului. Dar n-a văzut ce, și în clipa următoare a simțit o înțepătură în fluierul piciorului stâng. A încercat să se tragă deoparte, dar nu s-a putut mișca. Mâinile de sub pat îi prinseseră deja gleznele și îl trăgeau.

Fabian s-a prăbușit pe podea și suportul cervical s-a lovit de marginea patului în care zăcea Stefan Andersson. A văzut brațele strecurându-se de sub pat ca două tentacule. A încercat să se elibereze de mâinile nerăbdătoare și a văzut seringă ieșind din piciorul său. Asta voiau mâinile. Nici el nu putea s-o ia, era prea departe, și tot ce putea face era să dea din picioare și să se împotrivească.

A nimerit ceva tare și a simțit că mâinile nerăbdătoare își slăbesc strânsoarea. A încercat să-și tragă picioarele spre piept,

dar i-a fost imposibil să le miște. Dacă nu se elibera repede, mâinile acelea aveau să se întoarcă. S-a răsucit pe burtă și a încercat să se ridice în patru labe, dar picioarele nu voiau să i se supună. Curând mâinile aveau să ajungă la seringă și să injecteze otrava.

S-a întins spre piciorul patului lui Andersson, dar nu l-a putut prinde. Doar câțiva centimetri. S-a zvârcolit și a auzit că se răstoarnă patul din spatele său. A apucat piciorul patului și a încercat să se tragă spre el cu toată puterea pe care a reușit să și-o adune.

S-a târât pe podea cu ajutorul brațelor, încercând să scape de ceea ce era în spatele său. În fine, putea gândi, în vreme ce se târa pe podea cu ajutorul unui braț. Trebuia cu orice preț să ajungă la ușă. Își pierdea din ce în ce mai mult simțirea și, cu toate că nu credea că va reuși înainte să fie prea târziu, a continuat să șerpuiască metodic pe podeaua acoperită cu linoleum lucios. Doar el rămăsese, sau mai erau în viață câțiva dintre ceilalți?

Și-a umplut plămâni ca să strige, dar în clipa aceea a fost tras înapoi și răsucit. Torgny Sölmedal s-a ridicat, cu câte un picior de o parte și de alta a lui, a zâmbit și a sărit în aer. Fabian și-a dat seama ce e pe cale să se întâmple și a încercat să se rostogolească. Dar nu se mai putea mișca și Sölmedal a aterizat cu genunchii direct pe pieptul lui.

A auzit cum îi pârâie câteva coaste și a simțit cum o durere puternică i se împrăștie prin plămâni. A tușit și a simțit gust de sânge. A inspirat, dar n-a primit deloc aer. Zâmbetul lui Sölmedal s-a lătit pe când se apleca spre el. I-a șoptit la ureche.

„N-are niciun rost să mai lupti. S-a terminat.” Avea dreptate. Nu mai era nimic de făcut. Doar să se uite la Sölmedal cum se răsuțește și întinde mâinile spre seringă din piciorul lui. Dar ce mai aștepta? De ce nu-i injecta odată otrava și gata? Fabian a tușit și mai mult sânge și auzea un șuierat în piept de câte ori

încerca să inspire.

Mâna lui Sölmedal tremura ca și cum s-ar fi trudit să ajungă la seringă. Cealaltă mână îi era ridicată la gât, încercând să slăbească o curea care se strângea tot mai tare. Cine-l strangula? Fața lui i-a devenit palidă, aproape albastră. Și totuși, continua să lupte, ca și cum ar fi refuzat să accepte faptul că mai era doar puțin și se termina.

Secunde sau minute? Fabian nu-și dădea seama. Lupta părea că durează o veșnicie. Lena, Cecilia și Annika erau în spatele lui Sölmedal și trăgeau de curea, dar nu reușeau. Fabian le-a auzit strigând după ajutor, dar n-a văzut pe nimeni venind. În schimb, culoarea a revenit pe fața lui Sölmedal, și odată cu ea forța de a ajunge la seringă. Fabian a mai făcut un ultim efort să-și tragă piciorul, dar nu s-a putut mișca.

Și iată, ca din senin, a apărut altă mână care a smuls seringă din piciorul lui. Fabian n-a priceput decât când a văzut că e Lina. După o clipă, ea a apăsat seringă pe gâtul lui Sölmedal și a golit-o.

De-abia atunci s-a terminat.

De-abia atunci a zăcut el acolo, mort și cu limba atârându-i din gură.

Ele au tras împreună cadavrul de pe pieptul lui Fabian. Apoi luminile din tavan s-au aprins și el a auzit pe cineva alergând prin încăpere. A fost silit să închidă ochii. Luminile păreau ace care îi înțepau ochii. A văzut mai mult sânge și a auzit voci agitate strigând una la alta.

Astrid, Irene și Klippan erau acolo. Cineva a pus o mână pe gâtul lui și a strigat ceva în daneză. Nu știa ce anume, dar părea important. Ea a strigat din nou, dar nu era sigur că ascultă cineva.

A tușit. Simțea gust de sânge în gură și l-a simțit alunecându-i pe grumaz. Dar nu-i mai făcea rău. Durerea dispărea treptat. Dispăreau și vocile.

În sfârșit, era doar liniște.
Întuneric și liniște.

Cu toate că era încă devreme, soarele strălucea și făcea ca temperatura să urce mult peste douăzeci de grade. Părea că va fi altă zi cu temperatură record. Traficul putea încă să fie considerat rarefiat, dar se aglomera din clipă în clipă și terminalul feribotului avea deja un șir lung, șerpuitor, de mașini pline cu bagajele pentru concediu.

Primii iubitori de plajă se arătau deja la Fria Bad, așternându-și păturile pe nisip ca să-și asigure cele mai bune locuri și bucurându-se de ultimele minute de liniște. După câteva ore, plaja avea să devină o cacofonie de familii urlătoare, cu copii care își scapă pe jos înghețata și părinți sleiți de puteri.

Magazinele de pe Kullagatan n-aveau să se deschidă decât după un timp, însă fetele de la Fahlmans Konditori, la colțul cu Stortorget, scoteau deja mese și scaune.

Panourile publicitare din ziua precedentă erau încă în fața magazinelor mici și, în afară de crima de pe E6 și de cea de la biblioteca municipală, lăudau loțiuni de plajă și ofereau sfaturi pentru a evita certurile pe perioada concediului.

Per total, era o dimineață de sâmbătă cu totul normală de la jumătatea lui iulie.

În afară de un lucru.

Toată lumea vorbea despre aceeași poveste.

Peste tot. În întreaga țară.

Chipul nu ajunsese încă pe prima pagină a ziarelor, dar îl văzuseră cu toții de cum au plecat de acasă.

Pe autobuze și în stațiile de autobuz. În reclame și pe trenurile de navetiști.

Cei care intraseră deja pe internet puteau să explice situația oricui voia să afle. Să explice că nu era o publicitate dintr-o campanie ciudată. Că aveau să mai audă cu toții curând de chipul anonim. Că îi aparținea lui Torgny Sölmedal.

Că el era cel care făcuse asta.

Fabian s-a cutremurat și și-a dat seama că are ochii închiși. A încercat să-și miște degetele de la picioare, dar nu știa dacă a reușit. De fapt, ar fi trebuit să fie fericit și ușurat, dar nu simțea decât un abis de mâhnire. S-a gândit din nou la cifre. Cifrele care nu voiau nicicum să-i dea pace.

Tremura de frig, deși era cuibărit sub o pătură groasă. A încercat să se gândească la altceva, dar cifrele se încăpățâneau, ca o obsesie, să se întoarcă și să se repete la nesfârșit.

Lina, Cecilia, Annika și Lena îl salvaseră. Patru persoane. Patru care au supraviețuit. Cu el cu tot erau cinci. Cinci din douăzeci și unu. Șaisprezece dintre foștii săi colegi de clasă își pierduseră viața, dacă o puneai la socoteală și pe Ingela Ploghed. Cu diriginta lor, șaptesprezece. O catastrofă fără egal. Erau semne de întrebare lângă numele celor trei persoane care erau departe de Skåne, dar Fabian nu-și făcea mari speranțe în privința lor. În cea mai mare parte, Torgny Sölmedal izbândise în ceea ce-și pusese în cap să facă.

Fabian însuși eșuase în toate felurile imaginabile.

Douăzeci de persoane muriseră, dacă adăugai polițistul danez și cei doi gardieni.

Și asta fără s-o ia în calcul pe Mette Louise Risgaard.

A deschis ochii și a văzut un tavan cu lămpi fluorescente și plăci perforate de culoarea dinților de fumător. Părea familiar. Fusese acolo cu foarte puțin timp în urmă. A întors capul cât de mult i-a permis durerea și l-a văzut pe Theodor în patul de alături. Era treaz, l-a privit și el și ochii li s-au întâlnit. Niciunul n-a zis nimic. Era ca și cum tăcerea ar fi fost cel mai prețios lucru pe care îl aveau acum și nu trebuia să fie ruptă în niciun caz. Și totuși, erau atât de multe de spus. Era destul timp. Atât de multe scuze fără rost. Atât de multe explicații forțate. Promisiuni care nu aveau să fie îndeplinite niciodată.

Theodor a întins mâna, el i-a prins-o și a simțit cum căldura i se împrăștie din braț în întregul corp.

EPILOG

Anders Andersson era încă în concediu împreună cu familia la un hotel *all inclusive* din Alcudia, Mallorca, la opt zile după cele petrecute în închisoarea din Helsingborg. Cu toate că nu citise niciun ziar, i-a fost imposibil să nu afle veștile despre cele întâmplate acasă. Toată lumea vorbea despre asta, și n-au trecut decât două zile până ce toată lumea din hotel a aflat că el fusese în acea clasă și a început să vorbească despre îngerii păzitori și necazuri care se dovedesc a fi binecuvântări.

Anders însuși nu credea în chestiile astea, dar ce știa el? Poate că au dreptate, și-a zis, a mai comandat o bere de la bar și a desfăcut ultimul dintre pachetele de *snus* pe care le adusese cu el, fără să știe că fusese străpuns cu o seringă cu trei săptămâni înainte.

În ciuda strădaniilor eroice ale medicilor, a murit puțin după aceea.

La trei zile după ce concediul Lottei Ting s-a încheiat, a fost găsită încuiată într-o ladă din podul casei sale de pe Colbjørnsens gate, numărul 12, din Oslo, cu brațele și picioarele legate. După spusele tehnicienilor criminaliști, murise în mai puțin de cinci zile, din cauza temperaturilor ridicate.

Duminică, 11 iulie, Christine Vingåker și soțul ei au plecat din casa închiriată la Lysekil ca să se întoarcă acasă și la serviciu pentru o săptămână, după care urma un concediu petrecut prin insulele Greciei, împreună cu copiii. Luni dimineața, devreme, Christine s-a urcat în mașina sa Nissan Micra și s-a dus la serviciu, care era pe Drottningatan, în Helsingborg. Avea la ea flaconul cu suplimentele alimentare pe care le lua dimineața și seara. De fapt, nu și le putea permite, dar nu se mai îmbolnăvisese niciodată de când începuse să le ia, întocmai așa cum îi jurase prietena ei, și era în al cincilea an de sănătate deplină.

Nimeni altcineva n-a fost rănit când mașina pe care nu o

conducea nimeni a intrat într-unul dintre stâlpii de ciment din parcare de sub Knutpunkten.

Oamenii au sfâșiat posterele cu Torgny Sölmedal sau au scris pe ele cu spray cuvinte urâte. Din ce în ce mai multe glasuri au cerut să fie date jos și să fie pus altceva în locul lor. Lucru mai ușor de zis decât de făcut în toiul perioadei concediilor, așa că chipul lui Torgny a continuat să împodobească Suedia în cele două săptămâni care mai rămâneau din miezul verii.

MULȚUMIRI

Mi

Pentru tot ajutorul și gândurile tale. Fără tine și credința ta că este neîndoielnic posibil, nu s-ar fi întâmplat. Te iubesc pentru asta și pentru tot restul.

Kasper, Filippa și Sander

Pentru că v-ați împăcat cu situația în toți acești ani.

Peter și Mikael

Pentru timpul vostru și pentru părerile voastre. Au însemnat mai mult decât știți voi.

Jonas, Julie, Adam, Andreas și Sara

Pentru energia voastră fantastică și profesionalismul până și în cel mai mic detaliu.

Café String și Lilla Caféet din Söder

Pentru toate momentele în care m-ați lăsat să stau în colțul meu și cu o cană de ceai care s-a răcit de mult.

Inspectorul criminalist Fabian Risk a părăsit Stockholmul împreună cu soția sa, Sonja, și cei doi copii ai lor, pentru a începe o viață nouă în orașul natal, Helsingborg. Deși și-a planificat o vacanță de șase săptămâni înainte de a începe lucrul la noul loc de muncă din cadrul Brigăzii Omucideri a poliției, după doar câteva ore de la sosire este rugat să investigheze o crimă de o violență extremă. Corpul lui Jörgen Pålsson, unul dintre colegii de clasă ai lui Risk, a fost descoperit cu ambele mâini tăiate. Curând sunt găsite cadavrele altor colegi, iar Risk se vede angrenat într-o cursă contracronometru: vor putea prinde criminalul înainte ca acesta să ucidă întreaga clasă?

„Un roman grandios și ambițios care anunță apariția unui nou autor de succes în galaxia scriitorilor suedezi de romane polițiste.”

Daily Mail, Marea Britanie

„Ahnem încurajează compasiunea cititorului pentru ucigașul în serie, înfățișându-l nu ca pe un criminal, ci ca pe o victimă.

În plus, ucigașul este atât de inteligent, încât veți spera că va reuși să-și ducă la bun sfârșit planul său sângeros.”

Knack, Olanda

„Admiratorii romanelor noir suedeze vor fi încântați de această carte, precum și de poveștile viitoare din seria Fabian Risk.”

Politiken, Danemarca

„Un roman convingător și strălucitor pe care îl veți citi cu sufletul la gură.”

Norrbottnens-Kuriren, Suedia

„Mai înfricoșător decât Jo Nesbø, mai întunecat decât Stieg Larsson.”

Tony Parsons

„Un roman polițist de debut cu adevărat excepțional!”

Helsingborgs Dagblad, Suedia

e
Book
disponibil

Tradiție din 1989

www.litera.ro

ISBN 978-606-33-3135-0

9 786063 331350